

Krishna Dharma Mahábhárata

Előszó

A Mahábhárata, mely India ősi irodalmának, a Védáknak a része, egyedülálló helyet foglal el a történeti-elbeszélő művek sorában. Kevés olyan könyv van még, mely ilyen hosszú időn keresztül fennmaradt volna, mint ez az ötezer éves eposz. Maradandó népszerűsége már önmagában arról tanúskodik, hogy lapjai mély, örök érvényű bölcsességet rejtnek. Magában foglalja a Bhagavad-gítát, a lelki tudás világszerte nagyra becsült remekét, s eseményekben gazdag leírást ad arról a történeti középről, melyben e megvilágosító erejű kinyilatkoztatás elhangzott.

A Mahábhárata bemutatja Krisna, a Bhagavad-gítá elbeszélője cselekedeteit, akiről a Védák kijelentik, hogy maga a legfelsőbb személy, Isten. Ez a tény különleges értéket kölcsönöz a műnek. A kívülről szemlélve érdekesítő mesefolyamnak tűnő, királyok, démonok, istenek és bölcsök körül zajló eseményeket, színes harcleírásokat, intrikákat, mozgalmas csatajeleneteket tartalmazó könyvet valójában egy rendkívül mély lelki tudás üzenete hatja át. A mű olvasása közben az ember érzi: lelkét felemelő olvasmányt tart a kezében. S a Mahábhárata tényleg azzal a szándékkal íródott, hogy közelebb vigyen minket az isteni igazságok megértéséhez, s hogy minden más boldogságot fölülmúló transzcendentális örömben részesítsen. Újra meg újra elolvashatjuk, anélkül, hogy elcsépelte vagy unalmassá válna – sőt, minden egyes olvasás alkalmával a szöveg újabb és újabb jelentésrétegeit fedezhetjük fel.

Lelki üzenetén és megragadó történetein túl a Mahábhárata mélyreható betekintést nyújt a régmúlt világ mindennapi életébe is. “India kulturális enciklopédiájának” is nevezik, a mű látómezeje azonban messze túlmutat ezen a meghatározáson: az egyetemes igazságoknak minden ember számára érvényes tárháza is egyben. A Mahábháratában található sok-sok témakört itt fel sem tudnánk sorolni, a szanszkrit szöveg egy híres verse azonban arról ír, hogy ami nem áll ebben a műben, azt hiába is keresnénk bárhol egyebütt.

Kedves Olvasó, itt pontot is teszek az előszó végére, hogy magad fedezhesd fel a Mahábhárata csodálatos kincsesbányáját. Amit a kezében tartasz, egy rövidített verzió csupán, s remélem, arra ösztönöz majd, hogy a mű teljesebb szövegváltozatait is elolvasd. Mielőtt azonban elköszönnék tőled, kérek, emlékezz velem együtt arra, hogy minden érdem a mű eredeti szerzőjét, a halhatatlan bölcsét: Sríla Vjászadévát illeti meg. Áldana meg bár mindannyiunkat, hogy feltáruhassanak előttünk a Mahábhárata legmélyebb titkai.

Krishna Dharma

2000. január

Első fejezet

Az öt isteni fiú

A tavasz elérte a hegyek lankáit. Boldogító frissesség hatotta át a levegőt. Pándu egy virágoktól illatozó mezőn sétált, s az elébe táruló mennyei látványban gyönyörködött. Kakukkok énekeltek a közeli csampaka-fákon, s a rét ragyogó sárga virágai körül fekete méhek rajai dongtak. Pándu előtt fiatal felesége, Mádri lépkedett, hosszú selyemruháját lágy szellő fodrozta. Virágot szedett a mezőn, s közben halkán dúdolt valamit magában. Pándu beérte, mire Mádri megfordult és rámosolygott. A mögötte ragyogó napkorong meleg fényében, hullámzó selyemruhája mögött láthatóvá váltak gyönyörű alakjának körvonalai. Megigéző szépség volt a madrai hercegnő. A napfény átragyogott a haján, s izzó keretbe vonta tökéletes arcvonásait. Pándu szíve megdobbant. Több mint hét éve már, hogy utoljára megölelte. Ellenállhatatlan vágy kerítette hatalmába. A kosarat, amibe vadon termő zöldségeket gyűjtött az ebédjükhöz, a földre helyezte, s egy lépést tett a felesége felé.

Mádri azonnal tudta, mit érez a férje. Heves vágyakozása láttán félelem fogta el.

– Ó, király, emlékezz a bölcs szavaira! – Eltökélten beszélt, de úgy tűnt, Pándu nem hallja. Mádri felemelte a kezét, hogy feltartóztassa, s fejét rázva intette nyugalomra a férfit.

– Uram! Megállj! Ó, dicső hős, zabolázd meg az elmédet! Halálos veszedelem

leselkedik rád.

Pándu azonban nem törődött az asszony intelmeivel. Felesége igyekezete, hogy megfékezze őt, csak tovább fokozta a vágyát. Megragadta, s erővel maga köré fonta a nő kitárt karját, majd szoroson magához ölelte. Mádrí kétségbeesett igyekezettel próbált kiszabadulni. Pándut teljesen hatalmába kerítette a vágy, s nevetni kezdett. Erős karjában tartva a hercegnőt, maga után húzta a puha fűre, s forogni kezdett vele. Odaszorította a földre, szájával asszonya száját keresve.

Hirtelen azt érezte, szörnyű fájdalom markol a mellkasába. Levegő után kapkodott, a tagjai megmerevedtek. A hercegnő rémülten nézte, ahogy a férje magatehetetlenül lehengeredik a testéről. Pándu egy elhaló kiáltást hallatott, a levegő még egyszer ziháló tüdejébe hatolt, majd élettelenül nyúlt el a földön.

Mádrí felsikoltott, a férje fölé hajolt, s hangos zokogásban tört ki. A risi átka beteljesedett – Pándu meghalt. A hercegnő ráborult a halott testre, s patakzó könnyeivel áztatta. Szívszaggató siránkozással szólongatta halott hitvesét.

– Ó, legyőzhetetlen, hát lehetséges volna, hogy a kéjvágy lehengetelt? Ó jaj, én vagyok az oka mindennek! Miért mentem veled kettesben az erdőbe? Hogy lehettem ilyen ostoba! Ó, uram, nem tudok nélküled élni! Követni foglak utadon, bárhová is méész!

Jajkiáltásai a magasba szöktek, szelek szárnyán tovarepültek, s végigvisszhangzottak az erdőn.

Nem messze, a család erdei ásrámájában, Pándu másik felesége, Kuntí tüzet rakott, hogy vacsorát főzzön. Mádrí jajveszékeltése ütötte meg a fülét, s mozdulatlanra dermedve próbálta megállapítani, hogy honnan jön a hang. Vele volt Mádrí két ifjú fia, Nakula és Szahadéva is, s ők is hallották a kiáltozást.

– Mi ez, Kuntí anya? – kérdezték. – Ki sír?

– Nem tudom, de megyek, megnézem. Hol vannak a fivéreitek?

– Épp most jönnek a folyóról – válaszolta Nakula.

– Ti maradjatok itt, s várjátok meg őket! Mondjátok meg nekik, hogy jöjjenek utánam!

Kuntí elindult, s a hang irányát követve, sietős léptekkel haladt előre az erdőben. Biztos volt benne, hogy Mádrí az. Mi történhetett? Csak nem Kindama átka teljesedett be?

Amikor az erdőből kiért a mezőre, balsejtelve beigazolódott. Elszörnyedve látta, hogy Pándu a földön hever, s a feje Mádrí ölében nyugszik. Néhány – hosszú óráknak tűnő – pillanatra kővé dermedve nézte az elébe táruló látványt. Aztán... futni kezdett feljűk. Úgy érezte, mintha ólomból lenne a lába. Amikor odaért, Pándu mellé rogyott a földre. A férfi halott volt. Kuntí mérhetetlen fájdalommal zokogni kezdett. Könnyes szemmel az elkínzott Mádríra nézett.

– Ó, hercegnő, mi történt? – A hangja vádlón csengett. Hogyan engedhette meg Mádrí, hogy a királyt hatalmába kerítse a vágy? Hiszen jól tudta, milyen átok ül rajta.

– Ó, Mádrí, én mindig elővigyázatos voltam férjurunk jelenlétében. Még mosolyogni is alig mertem rá. Így, Kindama szavaira emlékezve, mindig megfontolt és kiegyensúlyozott maradt. Hogyan vesztette el hát a fejét a közeledben?

Kuntí zokogva, elcsukló hangon beszélt. Feje Pándu mellkasára hanyatlott. Hová ment? Hogyan élhetne ő nélküle?

Mádrí a kezébe temette arcát, s hangtalanul zokogott magában. Már amúgy is bűnösnek érezte magát Pándu haláláért. Kuntí szavai csak tovább növelték a fájdalmát. Mély lélegzetet vett.

– Ó, nemes lelkű Kuntí, drága nővérem, sírva-könnyezve próbáltam őt megállítani, de mindhiába igyekeztem.

Mádrí fájdalomtól gyötört arca láttán, Kuntí szívét együttérzés öntötte el. Most már lágyabb hangon így szólt hozzá:

– Kétségkívül szerencsésebb vagy nálam, hisz örömvágytól láttad ragyogni urunk arcát, amikor megpróbált hozzád közeledni.

A gondolatától összeszorult Kuntí szíve. De egyből elszállt a féltékenysége, amikor Mádrí, fejét rázva, így siránkozott:

– Jaj, istenem! Úgy tűnt, mintha a király szántsándékkal arra törekedne, hogy

a risi átka valóra váljon. Semmit nem tehettem.

Kuntí haragja alábbhagyott. Mádrí kétségkívül igazat mond. Ez a szörnyű tragédia csakis az Úr elrendezése lehet. Neki most mi a hitvesi kötelessége? Ránézett férje élettelen arcára – nyugalmat sugárzott. Az erényes uralkodó kétségkívül a felsőbb világokba távozott. Vajon követhetné-e oda a férjét, hogy tovább szolgálhassa? Minden bizonnyal Mádrí is ugyanerre vágyik.

– Ó, húgom, én vagyok az idősebb feleség, ezért az én előjogom, hogy a halál birodalmába menjek urunkkal. Kérlek, ne akadályozz meg ebben! Végy hát erőt magadon, s neveld fel a gyermekeinket! Én pedig férjünkkel együtt átadom testemet a tűznek.

Mádrí esdeklő tekintettel pillantott fel.

– Nézd, urunkat még mindig a karomban tartom, nem hagytam, hogy elmenjen. Kérlek, engedd, hogy kövessem! Ölelni vágyott engem, s e vágya kielégítetlen maradt. Nem nekem kell-e hát Jamarádzsa birodalmába mennem, hogy elégedetté tegyem őt?

Kuntí alig észrevehetően összerezett. Természetes női féltékenysége láttán, Mádrí hangnemet váltott. Megfogta Kuntí kezét, s így szólt:

– Ó, nagyra becsült nővérem, hogyan tudnám én olyan jól felnevelni a gyermekeket, ahogyan te? Veled ellentétben én nem tudnám egyenlő szemmel nézni valamennyit. Maradj, kérlek, s szolgálj urunkat azzal, hogy gondot viselsz a gyermekeire! Hagyd hát, hogy tűzbe lépjek, s oda menjek, ahová ő is!

Kuntí Mádríra nézett, aki újra ráborult Pándu testére. Tényleg nehéz lett volna a hűgának e pillanat emlékével tovább élnie. A büntudat elemésztette volna. S a fiúkkal kapcsolatban is igaza volt. Pándu egyik feleségének maradnia kell, hogy gondját viselje a fiainak, s Kuntí, akinek több fia is volt, mint a hűgának, tudta, hogy ez inkább az ő kötelessége. Jobb lesz hát, ha Mádrí megy el. Ezért halkán ezt mondta:

– Legyen, ahogy te akarod, kedves húgom.

Lassan felemelkedett, s visszaindult a kunyhóhoz. Fiaiknak is el kell még mondania, hogy mi történt.

Nem sokkal azután, hogy Kuntí elment hazulról, megérkeztek a fiai. Ott találták egyedül az ikreket, Nakulát és Szahadévát.

– Hol van Kuntí anyja? – kérdezte tőlük Judhishthira, a legidősebb testvér. – Kiáltásokat hallottunk. Ő volt az?

Az ikrek a fejüket rázták. – Nem – válaszolta Nakula. – Kuntí anyja is a kiáltásra lett figyelmes, úgyhogy útnak indult az erdőbe. Azt üzenté, hogy kövessétek.

Judhishthira az öccseire, Bhímára és Ardzsunára nézett.

– Gyerünk, siessünk! Anyánknak szüksége lehet ránk – kiáltotta, s nyomában négy fiútestvérével az erdő felé iramodott. Amikor a zokogás egyszer csak abbamaradt, elbizonytalanodott, merre is tovább, de rövid habozás után a mezőkre vezető ösvényt választotta. Ez volt az az útvonal, amin apjuk is szokott menni, amikor zöldséget gyűjtött a család számára. Judhishthirának az volt az érzése, hogy a zokogás is vele áll kapcsolatban. Ahogy a fák között futott, egyszer csak az anyját pillantotta meg, amint arcát a kezébe temetve feljűk botladozott. Egyértelmű volt, hogy valami szörnyűséges dolog történt.

Amikor Kuntí odaért a fiúkhöz, arcán láthatóvá váltak a fénylő csíkok, melyeket felszáradt könnyei hagytak maguk után. A fiaira pillantott, s mosolyogni próbált. Amikor az öt fiú köréje gyűlt, így szólt:

– Drága fiaim, egyetlen menedékünk most már az Úr. Édes atyátok nincs többé, őseitek felsőbb hajlékára távozott.

A fiúk dermedten nézték, egyikük sem tudott megszólalni. Kuntí halkán könnyezett. Végül Judhishthira törte meg a csendet:

– Hogy történt? Senki nem ölhetette meg atyánkat, az egyszer biztos. Baleset volt?

Judhishthira tudta, hogy apja hatalmas harcos. Azt is tudta, hogy olyan helyen élnek, ahol úgyszólván mindenki aszkéta, s a meditációnak és a vallásos gyakorlatoknak szenteli életét. Ki árthatott volna az apjának?

– Atyátok a risi átkának áldozata lett – válaszolta fájdalommal küszködve Kuntí.

– Az erdő túloldalán fekszik. Mádrí vigyáz rá.

Az ifjak nekiiramodtak, s szinte kirobbantak a fák közül. Amikor megpillantották holtan heverő apjukat s mellette Mádrít, fájdalmas kiáltás hagyta el a torkukat. A földre vetették magukat, s jajveszékelve dobálták magukat a fűben. Mádrí, mivel tudta, hogy hamarosan követni fogja a férjét, már nyugodtabb volt, s lágyan így szólt a hozzá futó ikrekhez:

– Drága fiaim, az Úr útjai kifürkészhetetlenek. Szolgáljátok szeretettel Kuntí anyátokat, ő majd gondoskodik rólatok. Nekem követnem kell atyátokat az eljövendő világba.

Az ikrek anyjukra meredtek – nem tudták, mit is mondhatnának. Csak a nyolcadik nyaruk volt ez, s alig értették, mi történik valójában. Úgy zúdultak rájuk az események, akár egy szökőár. Kuntíhoz szaladtak, aki a keblére ölelte őket, s könnyei a fejükre potyogtak. Három fivérük továbbra is fájdalmasan, hangosan jajveszékelt. A sírás-rívás hallatán, egy csapat risi érkezett a mezőre. Amikor észrevették a halott királyt, odamentek hozzá, s azonmód nekifogtak, hogy elvégezzék a halotti szertartásokat. A szent mantrák ritmusos éneklése megnyugtatóan hatott a fiúkra, s kezüket összekulcsolva felálltak. Kuntí odaállt melléjük, s elgyötört tekintettel nézte, ahogy a risik elvezetik Mádrít Pándu mellől. A férfi testét egy ravatalra helyezték, s – nyomukban a könnyező Mádrival – elindultak vele a folyó irányába.

A Mádrí mögött lépkedő Kuntít két idősebb fia támogatta. Amikor Pándu testét a folyópartra vitték, néhány risi az erdei ásramába vezette a fiatalabb fiúkat. A halottra erdei virágokból font füzéreket tettek, és szent Gangesz-agyaggal kenték be. A vízparton egy nagy halotti máglyát építettek, ráhelyezték a holttestet, s miközben a risik a Védák szent mantráit zengték, Judhisthira meggyújtotta a szantálfából rakott máglyát. Amikor a lángok a magasba csaptak, Mádrí felkiáltott: – Uram! –, s egy hirtelen mozdulattal a tűzben égő testre vetette magát. A teste, Pánduéval együtt, pillanatok alatt hamuvá égett.

Kuntí keservesen zokogott. Fiai megrendülten álltak, arcukon könnycseppek peregtek alá. Amikor a lángok elcsendesedtek, a risik a Védák bölcs szavait idézték, s a lélek örökkévalóságáról beszéltek. A bölcsnek szavaitól megnyugodva, Kuntí és a fiúk visszatértek ásramájukba. Üres és elhagyatott volt. Némán egymásra néztek, s pillantásuk azt fejezte ki, hogy Pándu nélkül nem tudnak itt tovább élni.

Ahogy bánattól sújtva ültek a kunyhóban, a risik vezetője tűnt fel az ajtóban, s így szólt Kuntíhoz:

– Most, hogy védelmező urad eltávozott, vissza kell térnetek a családotokhoz, Hasztinápurába. Vidd magaddal a fiúkat, hogy a trón jogos örökösiként betölthessék az őket megillető tisztségeket.

A fiúk tudták, hogy egykor apjuk volt a király a világ hatalmas fővárosában, Hasztinápurában, amely a roppant erejű Kuru-dinasztia székhelye is volt. Apjuk azt mondta nekik, hogy egy risi átka miatt jött az erdőbe, az eset valamennyi részletét azonban nem ismerték. Mit tehetett vajon az apjuk, hogy ilyen szörnyű átokkal sújtották? Kérdő tekintettel néztek az anyjukra.

Férje és asszonytársa váratlan elvesztése annyira elcsigázta Kuntít, hogy úgy érezte, beszélni sem tud.

– A városba menet majd elmesélem – mondta, szemét a szárijá sarkával törölgetve. – Atyáttal el akartuk már mondani nektek.

A bölcs azt javasolta, hogy nyomban költözzenek el, s a többi risivel majd elkíséri őket a városba. Kuntí egyetértett vele, s hozzáfogott, hogy összeszedje a kevéske holmit, amije volt. A fiúknak is szólt, hogy csomagoljanak, s nemsokára indulásra készen álltak.

Hosszú sorokban haladtak a risik Hasztinápura felé, középen Kuntival és a fiaival. Útjukon mennyei lények, egy csapat sziddha és csárana is elkísérte őket, akik ugyanazon a hegyen laktak, ahol ők.

Az úton Kuntí megpróbált erőt venni magán. El kellett mesélnie fiainak az átok történetét – s még inkább a születésüket. Maga köré gyűjtve a fiúkat, így szólt:

– Egyszer, amikor atyátok az erdőben vadászott, véletlenül megölt egy risit, Kindamát, aki éppen akkor őztestet öltött magára. Hogy megszabadítsa bűnös tette

következményeitől, a risi egy átkot mondott ki rá. Atyátok éppen akkor lőtt rá Kindamára, amikor gyermeket készült nemzeni felesége méhében. A bölcs ezért azt mondta, hogy a királynak, ha a jövőben bármikor is gyermeket próbálna nemzeni, azonnal meg kell halnia. Atyátok ezért úgy döntött, erdei aszkétaként fog élni.

Kuntí elmesélte, hogy Pándu, mivel gyermeket nem nemzhetett, azon töprengett, milyen módon folytathatná mégis a nemzetségi ágat.

– Elmondtam neki, hogy leánykoromban áldást kaptam egy risitől, Durvászától, akit nagyon elégedetté tettem a szolgálatommal. Azt az áldást kaptam tőle, hogy vágyam szerint bármelyik istenséget megidézhetek a jövőben. Atyátok utasítására ezért több hatalmas félistent hívtam meg – elsőként Dharmát, a vallás istenét.

A legidősebb fiára pillantott, aki figyelmesen hallgatta szavait: – Drága Judhishira, e hatalmas isten a te nemző atyád.

Ezután elmondta, hogy Bhíma Vájunak, a szelek istenének, Ardzsuna Indrának, az istenek királyának, a két iker pedig a mennyei orvosoknak, az ikerpár Asvinoknak a sarja. – Így születtetek hát – a három idősebb fivér az én méhemből, az ikrek pedig Mádríéből, aki engedélyt kért tőlem a varázserejű mantra használatára. Valamennyiőtök születésekor egy égi hang szólalt meg, amely nagy dolgokat jóslt veletek kapcsolatban. Judhishira a Föld ura lesz, Bhíma a legerősebb ember, Ardzsuna a legkiválóbb íjász, az ikrek pedig mennyei szépség és erő birtokosai lesznek.

A fiúk egymásra néztek: erre soha nem gondoltak volna. Istenek fiai! Apjuk gyakran utalt rá, hogy fényes jövő vár rájuk, s hogy egy napon majd visszatérnek Hasztinápurába uralkodni. Születésük körülményeiről azonban soha nem szólt semmit.

Kuntí bánata mögött egy halvány mosoly bujkált, s így folytatta: – Őseitek hosszú időn át igazgatták a földet, szilárdan a vallás útján tartva azt. Minden bizonnyal el fog jönni az az idő, amikor nektek kell majd ezt a tisztelet betöltenetek.

Annyira belefeledkeztek a beszélgetésbe, hogy az idő múlását is alig érezték, s egyszer csak arra lettek figyelmesek, hogy feltűnedeznek előttük a város tornyai. Széles, kikövezett úton mentek, melynek mentén istenek képmásainak faragványaival gazdagon díszített hatalmas árkádsorok futottak. Szépen művelt földek terültek el az út mindkét oldalán: vetemények hosszú, szépen rendezett sorai, aranyló búzamezők. A földeken emberek dolgoztak, fekete ökreikkel szántottak. Kíváncsi pillantásokat vetettek az égi lények és risik menetszlopa felé, tisztelettel köszöntek az elhaladóknak, a bölcsök pedig megáldották őket.

Késő délután a menet elérte a város kapuit, amelyek egy hatalmas, az egész várost körbeölelő gránitfalon vezettek keresztül. Futárok siettek a királyhoz, hogy hírül vigyék neki az eseményt, s kisvártatva nagy tömeg városlakó jött ki eléjük. Lenyűgözve nézték a sok risit és mennyei lényt, akik úgy festettek így együtt, mintha istenek gyűltek volna össze.

Az üdvözlő beszédek és tiszteletadások után a vezető risi elmondta a királynak, hogy mi történt.

– Az erény útját állhatatosan követő Pándu, hites feleségével, Mádríval együtt a mennyek birodalmába távozott. Itt van öt fia, istenektől született valahány.

A risi ezután elmondta, hogy az egyes fiúkat melyik istenség nemzette. Miután megkérte a királyt, hogy gondoskodjon a fiúk boldogulásáról és neveltetéséről, csatlakozott a többi risihez. Aztán, az ámuló tömeg szeme láttára, a bölcsök és az égiek mind egy szálra eltűntek.

A Kuruk egyik vezetője Kuntí elé járult, s összetett kézzel üdvözölte. A hercegnő bemutatta őt a fiainak.

– Ez itt nagyatyátok, Bhísma. – A fiúk mélyen, tisztelettel meghajoltak. Bhísma ezután a városba vezette Kuntit és az öt fiút, s elhelyezte őket a királyi palotában.

Egy utolsó szertartást is elvégeztek Pándu és Mádrí üdvösségéért. A Kuruk vezetői és a városlakó polgárok ezrei elárasztották a Gangeszt, s különböző felajánlásokat mutattak be az eltávozott lelkekért. A város tizenkét napig tartó gyászt tartott, amit egy nagy lakoma követett. Sok-sok adományt adtak a bráhmanáknak, s a király meghívására mindenki kedvére ehetett-ihatott a

városban. Az élet aztán visszatért a megszokott kerékvágásba, s Pándu fiai elfoglalták helyüket a királyi családban.

Második fejezet

A viszály első jelei

Miután berendezkedtek Hasztinápurában, Kuntí elbeszélte fiainak a Kuruk történetét. Azt is elmesélte nekik, hogy Pándu, az után, hogy megátkozták, idősebb bátyját, Dhritarástrát bízta meg az országlással. Ennek a lehetősége mindaddig fel sem merülhetett, hiszen Dhritarástra idősebb létére sem tudott volna Pándu helyett uralkodni, mivel születésétől fogva vak volt. Amikor azonban Pándu az erdőbe költözött, neki kellett a helyébe lépnie. Az uralkodásban Bhísma segédkezett neki, valamint Pándu egy másik fivére, Vidura, aki a király legfőbb tanácsadója volt. Mivel Vidura egy szolgálólány gyermekeként született, ő maga nem lehetett a király.

A fiúk arról kérdezték anyjukat, hogy miért nem Bhísma, a legidősebb Kuru lett az uralkodó. Kuntí ennek a történetét is elmesélte:

Sok-sok évvel ezelőtt Sántanu király uralkodott Hasztinápurában. A királyban szerelem ébredt Gangá istennő iránt, amikor megpillantotta a folyóparton. Egybekeltek, s házasságukból született Bhísma, akit anyja az istenek között nevelt és taníttatott. Telt-múlt az idő, és Sántanu egy másik hajadon, egy halász leánya iránt is szerelemre lobbant. Az apa azonban csak bizonyos feltételek mellett egyezett bele a házasságba. Azt akarta, hogy az unokája örökölje majd a trónt. Sántanu ebbe nem egyezhetett bele, mivel a rendkívül rátermett Bhísmát már kinevezte trónörökösnek. Megpróbálta feledni a leányt, ám amikor Bhísma értesült a történetekről, s látta atyja csalódottságát, felkereste a halászt. Megígérte neki, hogy végérvényesen lemond a királyi trónról, ám az embernek még ez sem volt elég, mivel attól tartott, hogy Bhísma fiai majd magukénak követelik azt. Végül csak akkor egyezett bele a frigybe, amikor Bhísma megfogadta, hogy soha nem házasodik meg.

– Így hát Sántanu feleségül vette a halász leányát, Szatjavatít. Született egy fia, aki a nagyapátok volt, de sajnálatos módon még azelőtt meghalt, hogy utóda születhetett volna. A Kuruk attól félték, hogy kihal a dinasztia, ezért a nagy risi, Vjaszadéva segítségét kérték, aki a szentírás utasításait követve három fiát nemzett nagyatyátok két feleségének: Dhritarástrát, Vidurát és jóatyátokat – fejezte be Kuntí a történetet.

Ahogy teltek-múltak a hónapok, Pándu fiai, a Pándavák – ahogy az emberek nevezték őket – egyre kedvesebbé váltak az idősebb Kuruk szemében. Az öt testvérben minden jó tulajdonság megmutatkozott. Feljebbvalóikkal szemben alázatosak és szolgálatkészek voltak, s nagy jámborságról és őszinteségről tettek tanúbizonyságot. Ahogy növekedtek, a Kuruk vezetői előtt egyre nyilvánvalóbbá vált, hogy a fiúk a trón méltó örökösei lesznek. A Kuruk minden tekintetben elégedettek voltak az isteni sarjakkal.

A Pándavákat azonban nem kedvelte kivétel nélkül mindenki a városban. Siva áldásának köszönhetően Dhritarástrának száz fia született, s e hercegek – a Kauravák – irigyek lettek Pándu fiaira. Különösen a legidősebbet, Durjódhanát emésztette a mérgező palotában lakó Pándavák miatt, mivel látta, hogy egyre csökkennek a trón megszerzésére való esélyei. Ő és az öccsei soha nem adták tanújelét olyan kiváló tulajdonságoknak, mint a Pándavák. Szerte az országban félelemmel gondoltak Durjódhana esetleges jövőbeli királyságára, mivel születését számos baljós előjel kísérte. Mindenki előtt nyilvánvaló volt, hogy Judhithira sokkal jobb király lenne.

Látva, hogy a Pándavák jelenlétében egyre nagyobb veszélybe kerül a helyzete, Durjódhana dúlt-fúlt mérgében. Nagyon neheztelt rájuk, mivel a trónra való feltételezett joga egyre inkább megkérdőjeleződött. Személyes jellemvonásaiktól eltekintve a Pándavák jogilag is elsőbbségben voltak az uralkodói poszt betöltését illetően. Apjuk volt egykor a király – Dhritarástra pusztán fivére távolmaradása miatt lépett a trónra.

Durjódhana fájalmát és vélt megalázottságát, ami a Kuru családban való tekintélyvesztése miatt gyötörte, csak tovább tetézte az, ahogy Bhíma vele és testvéreivel bánt. Bhíma, a második legidősebb Pándava, nem tűrte el a Kauravák fennhéjázását, s a dőlyfős Durjódhanát kiváltképp elviselhetetlennek találta. Nem

sok időbe telt, s versengés alakult ki a két herceg között. Bhíma részéről ez csupán kisfiús incselkedés, tréfálkozás formájában nyilvánult meg, Durjódhana azonban egyre komolyabban állt hozzá az egészhez. Nem tudta elviselni Bhíma piszkálódását. Váju fia mérhetetlen testi erővel bírt: nevetve megbirkózott volna mind a száz Kauravával egyszerre, megannyi szalmaszálként röpítve őket szerteszét. Örömet lelte a jóízű tréfákban, s gyakran tette nevetségessé nálánál jóval gyengébb unokatestvéreit.

Durjódhana úgy gondolta, jobb, ha maga tesz valamit az ügyben. Egy rendkívül megalázó eset után, amikor is Bhíma lerázta őt egy nagy gyümölcsfáról, úgy érezte, ezt már nem bírja tovább. Félrehívta legidősebb öccsét, Duhsászanát, s így szólt hozzá:

– Borzasztó ez a Bhíma, nem? Egyszerűen semmiben sem tudunk fölébe kerekedni. Annyit eszik meg egyedül, mint közülünk húszan együttvéve. Öcsém, az igazat megvallva engem az örületbe kerget. Tennünk kell valamit, s én már ki is terveltem, hogy mit.

Durjódhana tanácsot kért nagybátyjától, Sakunitól, akiben rokon érzésű bizalmasára talált. Sakuni, Gándhári bátyja, sértve érezte magát, hogy a Kuruk nem Pánduhoz, hanem a vak Dhritarástrához adták feleségül a húgát. Bhísma keze volt a dologban, aki elment Gandhára királyhoz, hogy megkérje a lánya, Gándhári kezét Dhritarástra számára. Noha Dhritarástra vak volt, a király beleegyezett, mivel a hatalmas Kuru-családdal való szoros kapcsolatot mindennél kívánatosabbnak tartotta. Sakunit azonban méreg emésztette. Gyönyörű és művelt húgát, aki ráadásul azt az áldást kapta, hogy száz fia fog születni, miért nem Pánduhoz, a trónon lévő királyhoz adták? Sakuni elkísérte Gándhárít Hasztinápurába, s eltökélte magában, hogy bosszút fog állni Bhísmán. Fel is csillant a nagy lehetőség, Durjódhana személyében. Nem kellett hozzá sok idő, s a fiatal Kaurava herceg ármánykodó nagybátyját fogadta el bizalmas pártfogójának. Sakuni kioktatta a Kauravát, hogy miként viselkedjen a Pándavákkal szemben, akikről tudta, hogy nagyon kedvesek Bhísma számára.

Durjódhana arcán alig észrevehető mosoly bujkált, s így szólt Duhsászanához:

– Ide hallgass, édes öcsém! Holnap lemegyünk a folyóhoz a Pándavákkal.

Egyszer végre lakomázhatnánk egy nagyot drága unokatestvéreinkkel, nemdebar? Személyesen gondoskodom majd néhány különleges fogásról a feneketlen gyomru Bhíma számára. – Lopva körütekintett, s megmutatott neki egy hajtást, amit a halálos mérgű datura növényről tépett le. – Azt hallottam, a megfelelő fűszerezéssel ízletes étel főzhető belőle. Fogadjunk, hogy Bhíma egy egész fazékkal megeszik majd belőle. – Halkan, fojtott hangon beszélt, s elmagyarázta Duhsászanának, hogy ők ketten majd ott maradnak Bhíma közelében, amíg a méreg kifejti hatását, majd miután mindenki elment, bedobják a folyóba. – Csodálatos, nem? S ami a többi Pándavát illeti, ugyan mit tehetnek majd, ha a roppant erejű Bhíma nem lesz többé? Trónra kerülésemnek így már semmi sem vethet gátat!

Duhsászana elvigyorodott és helyeslően bólogatott. Ő is állandóan rettegett Bhímától. Aztán meg bármit megtett volna, ami Durjódhanát elégedetté teszi. Nevetve csatlakoztak testvéreikhez, s az erdővel szegélyezett úton elindultak a palota felé. Ugrándozva tekingettek a gyanútlan Bhíma irányába, s egyre nagyobb erővel tört fel belőlük a kaján nevetés.

Másnap reggel Durjódhana azt javasolta a hercegeknek, hogy menjenek le a folyóhoz egy kis vízi szórakozásra. Meleg nyári nap volt, úgyhogy mindenki jónak találta az ötletet. Nemsokára mindnyájan csillogó aranszekereiken ültek, s hangos kurjongatások közepette, nagy porfelhőt hagyva maguk mögött az úton, el is viharoztak. A folyóhoz érve leugráltak kocsijaikról, s beléptek a gyönyörű épületbe, egy hétemeletes, fehér márványból készült palotába, amit a király építtetett számukra fejedelmi szórakozásaikhoz. Égbeszökő tetején színes zászlók sorakoztak, s táncolva lobogtak a szélben. Az épület belsejében több tucat fényűzően berendezett szoba várta az érkezőket. Királyi zenészek és táncosok szórakoztatták a hercegeket, s száz állig felfegyverzett testőr gondoskodott a biztonságukról.

Durjódhana átvezette a csapatot a palotán, s amikor a központi kertekbe jutottak, így szólt:

– Gyertek testvéreim, fogyasszuk el az ebédünket, majd menjünk le a folyóhoz egy kis mókára!

A herceg tudta, hogy Bhíma nem fog egykönnyen összeroskadni a méregtől. Bizonyára beletelik majd egy kis időbe, míg a szer kifejti hatását. Minél előbb be akarta hát neki adni, ezért a tágas gyepre irányította a hercegeket, ahol már tálalva volt a lakoma. Az ifjakat kényelmes ülőhelyek várták, az asztalok arany asztalneműtől roskadoztak.

A gyanútlan Pándavák megcsodálták a gyönyörű kertet, melynek közepén egy nagy, puha pázsittal szegélyezett tó terült el, tele illatozó lótuszvirágokkal. Mindent betöltött a virágok édes illata, s a hercegek fülét egy csilingelő vízesés kellemes hangja gyönyörködtette.

A szolgák ülőhellyel kínálták az ifjakat, elkezdték felszolgálni az ételeket, s a hercegek nagy étvágygal neki is láttak a mesterien elkészített, ízletes fogásoknak. Durjódhana kisurrant a konyhába, s egy beavatott szolga segítségével előkészítette a Bhímának szánt mérgezett ételt. Személyesen vitte ki a konyhából, s szerető gondoskodást színlelve saját kezűleg szolgálta fel azt Bhímának. A Kaurava herceg gonosz mosollyal figyelte unokatestvérét: a gyanútlan ifjú jóízű falatozással fogyasztotta el a halálos ételt. Durjódhana ínycsiklandó zöldségételekkel rakta meg Bhíma tányérját, majd különféle süteményekkel, italokkal kínálta, melyek láthatatlan méreggel voltak átitatva.

A lakoma után a hercegek pihentek egy kicsit, majd elindultak a folyóhoz. Az erdei úton futásnak eredtek, s meg sem álltak a fúvel benőtt folyópartig. Selyemruháikat ledobálva a kristálytisza vízbe vetették magukat, majd nagy nevetés és csapkodás közepette birkózni, lökdösődni kezdtek. Bhíma, akire még nem hatott a méreg, majd kicsattant az erőtől. Könnyedén felkapta és messzire a folyóba hajította a Kaurava hercegeket, majd erős karjával úgy felkorbácsolta a vizet, hogy a hullámok elsodorták őket.

A nap a nyugati horizont felé közeledett, s a fiúk kezdtek elfáradni. Felöltöztek, s visszaindultak a szálláshelyükre, hogy lefeküdjenek éjszakára. Bhíma már kezdte érezni a méreg hatását: zúgott a feje, szörnyű ólmosság nehezedett a szemhéjára. Kitámolygott a vízből, s a folyóparton elterülve eszméletlen állapotba zuhant.

Durjódhana és Duhsászana a közelből figyelte az eseményeket. Nagyon lassan öltözködtek, s a testvéreiknek azt mondták, menjenek nyugodtan előre. Amikor mindenki eltűnt a színről, a kocsijukról egy nagy köteg kenderkötelet emeltek le, amit még a városból hoztak magukkal. Szoroson megkötözték Bhímát, s a folyóba gurították. Miután az ájult herceg elmerült a vízben, megfordultak, s a testvéreik után futottak. Nem gyózték dicsérni egymást a jól végzett munkáért.

Az istenek elrendezése folytán Bhíma nem fulladt meg. Azonnal víz alatti áramlatok ragadták magukkal, s a testét egy misztikus vízi útvonalon sodorták előre a nágák világa felé. A mennyei kígyóknak eme birodalmán folyik át a Gangesz is, mielőtt a Földre érkezne. A váratlanul felbukkanó emberi lény láttán elővillantak a közelben tartózkodó nágák mérgefogai, s nem egy közülük megmarta a herceget. Erős mérgük azonban Durjódhana mérgének ellenszereként hatott. Bhíma lassacskán magához tért, s ahogy körbepillantott, látta, hogy egy különös folyóparton fekszik: hatalmas kígyók tekeregnek körülötte, mérgefogaik vészjóslóan meredeznek. Bhíma megfeszítette az izmait, s a kötelek mind lepattantak róla. Talpra ugrott, s a kígyókat két kézzel megmarkolva, a földhöz csapdosta őket. Egy részüket beletaposta a földbe, a többit meg jó messzire hajította.

Amikor már több tucat kígyó hevert eszméletlenül a földön, a többiek fejvesztve elmenekültek. Meg sem álltak Vaszukiig, a kígyókirályig, s a réműlettől remegve számoltak be a történekről:

– Egy roppant erejű emberi lény tévedt közénk. Egyszerűen nem tudtunk fölébe kerekedni.

Vaszuki tudta, hogy közönséges ember nem juthatott csak úgy ide: csakis risi vagy félisten lehet. A nágakirály emberi alakot öltött magára, s felkelt drágaköves trónjáról. A folyóhoz ment, nyomában egy másik nága-vezérrel, Arkával. Sok-sok éve Arka az emberek társadalmában élt. Kuntí egyik őse volt, s mennyei látása révén felismerte Bhímában távoli leszármazottját. Bemutatkozott a Pándavának, s melegen

átölelte.

Vaszuki örült, hogy láthatja a jámbor Kuru herceget. Tudta, hogy csakis az istenek hozhatták őt ide valamilyen titkos céllal, ezért így szólt Arkához:

– Mi jót tehetnék ezzel a fiúval?

Arka ránézett a tagbaszakadt ifjúra és elmosolyodott: – Azt hiszem, hercegünk számára az lenne a legnagyobb áldás, ha megkóstolná italunkat, a raszát.

Vaszuki egyetértett: – Igen, vezesd a palotába, s szolgáljátok fel neki a raszát!

A nágák válogatott mennyei növényekből párolt nektáritala fogyasztójának félisteni erőt kölcsönzött. A kígyók ámulva figyelték, hogy Bhíma egy ültében nyolc kanná italt dönt magába. Az ivás után a herceg újra elálmosodott. Vaszuki lefektette a palotában, s az ifjú erőbajnok, míg teste a raszát emésztette, nyolc napig tartó mély álomba zuhant. A kilencedik napon felébredt, s szinte határtalan erőt érzett magában.

– Tízezer elefánt erejével bírsz – mondta neki Arka. – Senki sem tud legyőzni a csatában. Gyere, egyél valamit! Aztán majd megmutatom, hogyan térhetsz vissza a földre – a családod már nagyon aggódik miattad.

A nágák mindenféle égi étellel etették meg Bhímát, finom selyemruhát és arany ékszereket adtak rá, aztán visszavitték a folyóhoz. Megkérték, hogy hunyja be a szemét, Arka bevezette a vízbe, s néhány pillanat múlva a Gangesz partján, a kastély közelében találta magát. Amikor látta, hogy Arka nincs sehol, nyomban nekiiramodott, hogy minél előbb Hasztinapurába érjen.

Kuntí aggodalomtól gyötörve sóhajtozott a városban. Hol lehet Bhíma? Testvérei meglepetten látták, hogy nem volt ott a városban, amikor megérkeztek. Miután hiába keresték a folyópart környékén, úgy gondolták, hogy megelőzve őket, előreszaladt az úton.

Kuntí gonosztettre gyanakodott: tudott róla, milyen ellenséges érzelmeket táplál Durjódhana a fiaival szemben. Feltárta a szívét Vidurának:

– Félek! Nagyon félek, hogy a Kaurava herceg megölte a fiamat.

Vidura megrázta a fejét: – Az nem lehet, ó, királynő. A nagy Vjaszadéva megjövendölte, hogy fiaidra hosszú élet vár. Az istenek ugyancsak nagy jövőt jósoltak Bhimának. Ezek a jóslatok tévedhetetlenek.

A Durjódhana születésekor megfigyelt baljós jelekre gondolva azonban Vidura óvatosságra intette Kuntit:

– Résen kell lenned, királynő! A Kaurava herceg bármire képes lehet... még veled szemben is.

Bhíma távollétének nyolc napja alatt Kuntí és fiai szörnyű aggodalmakat éltek át. Aztán a kilencedik napon, nem sokkal napfelkelte után, repeső szívvel látták, hogy Bhíma a palota irányába szalad az országúton. Fehér selyemruhája lobogott a szélben. Egyenesen örvendező anyjához futott, s leborult a lábaihoz. Testvérei könnyes szemmel ölelték át, s izgatottan kérdezték, hogy hol volt eddig.

Bhíma már rájött, hogy mi történt. Amikor észrevette, hogy meg van kötözve, azonnal Durjódhanára gyanakodott. Ezt Vaszuki is alátámasztotta, aki isteni látásának köszönhetően mindenről tudott. Bhíma beszámolt családjának a nágák mennyei világában tett látogatásáról. Mindannyian köszönetet mondtak az Úrnak szerencsés hazatéréseért. Az Úr elrendezésének köszönhetően Bhimának egy haja szála sem görbült, annak ellenére, hogy Durjódhana oly nagy igyekezettel próbált megszabadulni tőle.

Judhisthirát megdöbbenette, hogy Durjódhana ilyen ellenséges érzelmeket táplál irántuk. Körültekintően mérlegelte, hogy mit tehetnének ebben a helyzetben, s anyjával és testvéreivel is megtanácskozta a dolgot. Végül úgy döntött, legjobb lesz, ha nem szólnak semmit. Ha a Kuruk előljáróit tájékoztatják a történekről, nyílt ellenségeskedés támad majd a két tábor között. Mint a halott Pándu fiai, kedvezőtlen helyzetben vannak. Most Dhritarászra a király, aki majomszeretettel csügg a fiain, s nem valószínű, hogy fellépne ellenük unokaöccsei védelmében.

Vidura volt az egyetlen, akiben teljesen megbíztak, s Kuntinak is nagy bizalma volt benne. Mivel Vidura is jóváhagyta Judhisthira döntését, a testvérek egy szót sem szóltak az incidensről. Attól a naptól kezdve azonban nagyon éberrel figyelték, hogy Durjódhana nem forral-e ellenük valami újabb gonosztettet.

Isteni viselkedésüknek köszönhetően a Pándavák Bhísma és Vidura kedvenceivé váltak. Bhísma különösképp rajongott értük, s apjuk helyett apjuk volt. Az őt fivért harcművészet-tanáruk, Kripa is nagyon kedvelte. Kripa egy Saradván nevű risinek volt a fia, aki minden harcművészeti tudnivalót átadott neki.

A Kuruk elégedettek voltak Kripa oktatói munkájával – fiaik nagy jártasságra tettek szert valamennyi fegyvernem használatában. Bhísma azonban úgy érezte, hogy a tanulmányaik végső tökéletességét jelentő finom fogások elsajátításához egy másik tanárra lenne szükségük. Kripa iskolájába több száz diák járt – számos király küldte ide fiait, hogy a nagy tudású bráhmanától tanuljanak. Arra már nemigen maradt ideje, hogy a hercegeket a harcművészet apró részleteire is oktassa. Bhísma ezért azon töprengett, vajon hol található egy Kripához fogható tanárt, aki tökélyre tudná fejleszteni a fiúk harci tudományát. Hiába kutatott azonban megfelelő személy után, nem járt sikerrel.

Egy napon néhányan a hercegek közül odafutottak hozzá. Leborultak a lábához, s izgatottan hadarták:

– Ó, nagyatya, egy titokzatos bráhmana küldött minket hozzád! A város határában találkoztunk vele, s azt mondta, te tudni fogod, hogy ki ő.

Elmesélték Bhísmának, hogy amikor az erdőben játszottak, a labdájuk egy mély, elhagyatott kútba pottyant. Tanácstalanul álltak a kút körül, amikor egy bráhmana jött oda hozzájuk.

– Na nézd csak a Kuru hercegeket! – szólt hozzájuk nevetve –, elvesztették a labdájukat, s itt állnak megszeppenve. Hát hová raktátok a fegyverforgató tudományotokat?

A napbarnított bráhmana ekkor felajánlotta, hogy egy tál ételért cserébe visszaszerzi a labdájukat. Lehúzott egy gyűrűt az ujjáról, s beledobta a kútba.

– Megmutatom nektek, hogyan lehet még e gyűrűt is kihalászni onnan – kiáltotta.

– Nagyra becsült uram – válaszolt Judhisthira –, ha vissza tudod szerezni a labdát és a gyűrűt, akkor megígérem neked, hogy a megélhetésed biztosítva lesz Hasztinápurában.

Talányos mosollyal az arcán a bráhmana egy marék hosszú szárú füvet tépett, s néhány mantra kíséretében beledobott egy szálat a kútba. Az épp a labdába fúródott, s amikor gyors egymásutánban a többit is a kútba röpítette, azok hosszú láncot alkotva egymáshoz tapadtak. A bráhmana ekkor megrántotta a láncot, s a kútból egyenesen a kezébe pottyant a labda. Aztán a hercegektől elkért egy íjat, egy pillanatig összpontosított, majd a kútba lőtt egy nyílveesszőt, amely a következő pillanatban a gyűrűvel a végén ugrott ki onnan.

A hercegek körbesereglették a bráhmanát, s hangosan kérlelni kezdték, hogy tanítsa meg nekik ezeket a fogásokat. Az idegen azt válaszolta, hogy meséljék el Bhísmának a látottakat: a nagy Kuru tudni fogja, hogy ki van itt, s ha beleegyezését adja, akkor eljön Hasztinápurába tanítani.

A történet hallatán Bhísma arca felragyogott. A bráhmana csakis Dróna lehet, aki a harcművészetet ugyanattól a tanítómestertől – Parasurámától – tanulta, akitől ő is. Dróna – Bharadvadsza, a nagy aszkéta-risi fia – messze földön híres tanító volt. Nem is kívánhatott volna jobb tanárt a hercegeknek! Bhísma személyesen ment elébe, s azonnal felkérte, jöjjön el tanítónak a királyi udvarba. Dróna elfogadta az ajánlatot, s Bhísmával tartott Hasztinápurába.

Bhísma megkérte az újonnan érkezett tanárt, hogy beszéljen magáról a kíváncsi hercegeknek. Jóllehet bráhmana volt, Dróna rendkívüli harcművészeti képességekkel rendelkezett. Hallgatóságának elmesélte, miként tanulta meg a fegyverforgatás minden csínját-bínját Agnivesától, a hatalmas bráhmanától, aki apja ásrámájában lakott. További képzésben Parasurámától részesült, akiről azt beszélték, hogy a Legfelsőbb Úr felhatalmazott inkarnációja.

– Minden tudásom ellenére azonban szegénységben tengődöm, s alig tudom fenntartani a családomat – folytatta Dróna. – Eljöttem hát ide, hátha akad majd néhány tanítvány, aki a tanításaimért cserébe egy kis adománnyal tudna segíteni.

– Szükségük lesz ezennel vége, ó, bráhmana – mosolyodott el Bhísma. – Mindent megkapsz, amire csak szükséged van: a Kuruk a rendelkezésedre állnak.

Ami vagyonnal rendelkezünk, az a tiéd is. Add át fiainknak mérhetetlen tudományodat! Nagy szerencse ért minket, hogy erre jártál.

Dróna letelepedett Hasztinápurában, s feleségét és fiát is a városba hozatta. Iskolát nyitott, s mind a Kauravákat, mind a Pándavákat tanítványaiul fogadta. A környező országok királyai is egyre-másra küldték fiaikat, hogy tőle tanulhassanak, s értékes ajándékokkal halmozták el a bráhmanát.

Dróna irányítása alatt a hercegek nagyon magas szintű harcművészeti tudásra tettek szert. Tanítványainak mindennap reggeltől estig gyakorlatozniuk kellett. Az összes fiú közül Ardzsuna tűnt ki a leginkább. Könnyűszerrel elsajátította valamennyi fegyver használatának művészetét, s legfőképpen az íjászatban jeleskedett. Tehetsége, gyorsasága és kitartása egyedülálló volt. Alázatos és tisztelettudó viselkedését látva, Dróna egyre inkább megszerette, s gondosan megtanította neki mindazt, amit tudott.

– Senki a világon nem lesz csatában hozzád fogható – mondta Ardzsunának.

A tanulmányaiban töretlen lelkesedéssel előrehaladó Ardzsuna nap mint nap – jóval azután is, hogy a többi herceg már hazament – ott maradt az iskolában, hogy a tudását tökéletesítse. Késő este is ott állt az íjával, s láthatatlan célpontokra lövöldözött. Csukott szemmel képes volt arra, hogy néhány pillanat alatt felkapja és felajzza az íjat, s a célpontot biztos kézzel eltalálva kilője nyilát.

A két halálos vetélytárs, Bhíma és Durjódhana a buzogányharcban tett szert páratlan ügyességre. Mindketten hosszú órákon át gyakorlatoztak, miközben egyre csak arra törekedtek, hogy túltegyenek a másikon. Judhisthirából a legkiválóbb lándzsavető lett, az ikrek pedig a kardforgatás terén tettek szert felülmúlhatatlan jártasságra.

Harmadik fejezet

A viadal

Aztán Dróna egy napon úgy érezte, a Kuru hercegek képzése a végéhez ért. Valamennyien nagy harcművészeti jártasságra tettek szert, s a szekérről, lóhátról és gyalogosan vívott harcban egyaránt otthonosan mozogtak. Minden fegyverfajta forgatásához jól értettek, s ismerték a félistenek irányítása alatt álló misztikus lövedékek titkait is. Dróna biztosra vette, hogy méltó védelmezői lesznek az embereknek, s visszavernek majd minden ellenséges támadást.

Dróna elégedetten látta, hogy munkája sikerrel járt, s így szólt Dhritarástrához:

– Ó, király, fiaid oktatása a végéhez ért. Engedélyeddel bármikor készek arra, hogy vitézi erényeik próbáját ország-világ előtt letegyék. A harcjáték megrendezéséről én gondoskodom.

A király köszönetet mondott a nagy tanítónak, s így szólt:

– Am legyen. Irigylem azokat, akik tanúi lehetnek fiaim ügyességének. Tedd meg a szükséges előkészületeket. Ó, legkiválóbb a bráhmanák között, buzgón fülelek majd Vidura beszámolójára – ő lesz az én szemem.

Dróna kiválasztott egy megfelelő helyet a város közelében, s egy hatalmas arénát építtetett. Úgy tűnt, mintha lépcsőzetesen emelkedő, százezrek befogadására alkalmas nézőtere egészen az égig érne. A királyi emelvényen drágakövekkel kirakott aranytrónusok sorakoztak, s a hatalmas falakon magasba nyúló zászlók lobogtak a szélben.

Az arénát az istenek elégedettségét szolgáló áldozatokkal szentelték fel a bráhmanák. Aztán, egy kedvező csillagállásakor, Hasztinápura lakói beözönlöttek a hatalmas épületbe. Amikor a sokaság elfoglalta a helyét, tanácsosai kíséretében megérkezett a király. Velük jöttek a királyi udvar finom ruhákba öltözött hölgyei is, fejüket selyemfátyol borította. Ahogy a Kuruk előljárói feleségeikkel együtt a királyi díszemlő felé tartottak, megannyi félistenre és félistennőre emlékeztettek, amint éppen a mennyei Méru-hegyre kapaszkodnak fölfelé.

A tömeg izgatottan morajlott, akár az óceán. Felharsantak a fanfárok, megszólaltak a dobok, s a sok száz kagylókürt hangja mindent betöltött. Bráhmanák tűntek fel az egyik oldalon, s áldáshozó szertartásokhoz készülődtek. Aztán fiával, Asvatthámával, Dróna is előlépett. Hófehér köntösében, nyaka körül fehér virágfüzérrel, a felkelő teliholdra emlékeztetett. Az emberek hangosan üdvözölték, mire felemelt kezével csendre intette a tömeget.

Amikor a nézősereg elcsendesedett, Judhisthirával az élükön a hercegek is a porondra léptek. Roppant oroszlánok módjára túntek fel a küzdőtéren, vértjük ragyogott, fegyverzetük a legkülönbözőbb fegyverfajtákból tevődött össze. Dróna jeladására, egyenként bemutatták harci erényeiket. Fegyvereiket ügyesen forgatva, természetes harci ménjeik hátán sebesen vágattak körbe az arénában. Nyilak röpködtek minden irányba, megremegtetve a mozgó és a mozdulatlan célpontokat. A nézőseregben egyesek olykor féltősen behúzták a nyakukat, míg mások bátran, nyugodtan ültek, s a csodálattól elkerekedett a szemük. A nézőtér mindenütt elismerő kiáltások törtek fel az emberekből: “Ez igen! Csodálatos!”

Dróna jelet adott, s Bhíma és Durjódhana megkezdte buzogánnyal vívott erőpróbáját. Amikor szembeálltak egymással, az ifjak szemében vad düh lángolt. Ahogy Dróna elkiáltotta magát, úgy rontottak egymásnak, mint két felbőszült bika, csak úgy záporoztak a szikrák, amint súlyos vasbuzogányaik összecsapódtak. Támadtak és védekeztek, ütések mértek és fogadtak – úgy hatottak, mint szakavatott táncosok a színpadon.

Miközben a közönség izgatott sóhajtozással figyelte az eseményeket, Vidura érzékletesen ecsetelte a vak királynak, hogy mi történik a porondon. Kuntí is mindenről beszámolt Gándhárínak. Annak idején, amikor Gándhári megtudta, hogy a férj vak, úgy döntött, mindig egy kendőt visel majd a szeme előtt, hogy még a látás terén se múlja felül Dhritarástrát.

Mindenki elmélyülten szemlélte a párviadalt, amely egyre inkább több volt holmi egyszerű tornajátéknál. A nézősereg két pártra szakadt, egy részük Bhímát, a másik Durjódhanát éljenezte. Dróna, látva, hogy a harc túl komolyra fordul, odaszólt a fiának, hogy álljon közénk, s vessen véget a mérkőzésnek. Asvatthámá azonnal ott termett, s szétválasztotta a bömbölve viaskodó hercegeket. Az ifjak hátraléptek, de közben villogó tekintettel meredtek egymásra.

Dróna ekkor fennhangon így szólt:

– Következzék Ardzsuna, Indra fia, minden harcos között a legkiválóbb, a Kuruk legjelesebb védelmezője. Csodáljuk meg hát káprázatos vitézi erényeit!
A tömeg hangosan ünnepelet. Dhritarástra a zsvaj oka felől kérdezte Vidurát, s a választ hallva így szólt:

– Micsoda áldás a számomra, hogy Kuntí fiairól gondoskodhatom! Olyanok ők, mint egy-egy ragyogó áldozati tűz.

Szive mélyén azonban megbántottnak érezte magát a vak király. Durjódhanát miért nem üdvözölték ugyanilyen lelkesedéssel az emberek? Ő talán nem ér annyit, mint Ardzsuna? Dhritarástra gyötrő kétségek között vergődött. Legalább láthatná, hogy mi történik a porondon!

Amikor a tömeg elcsendesedett, Ardzsuna belefogott harci mutatványába, mesteri ügyességgel forgatva hol ezt, hol amazt a mennyei fegyvert. Az Agnéja fegyverrel, mely a tűz istene, Agni irányítása alatt állt, lángoló tüzet hozott létre, amit aztán egykettőre el is oltott a vízisten uralma alá tartozó Varunásztrával. Ezután a széliesen fegyverével Ardzsuna hatalmas, süvöltő szelet kavart, aminek aztán a Párvatja segítségével létrehozott hegyel állta útját. Az emberek megigézve nézték, ő pedig újabbnál újabb misztikus fegyverekkel kápráztatta el őket, mígnem elérkezett az a pillanat, amikor az íjászatban való tehetségét csillogtatta meg. Dróna egy vadkan-szerkezetet eresztett útnak, s ahogy a gépezet szapora léptekkel átszelte a térséget, Ardzsuna öt nyilvesszőt lőtt egyenesen a szájába, olyan szédítő sebességgel, akárha egyetlen nyilat lőtt volna ki. Ezután húsz nyilat röpített egy rúd végén kötélen forgatott tehénszarv nyílásába, végül pedig kard- és buzogányforgató tudományát csodálhatták meg az emberek.

A tömeg lelkes ünneplése, kendőlobogtatása közepette Ardzsuna meghajolt, s visszatért Dróna oldalára. A bemutató a végéhez közeledett, s a zenészek lágy muzsikával csendesítették el a fellelkesült tömeget. Ekkor a főkapu irányából bömbölő férfihang ütötte meg az emberek fülét – úgy hangzott, mintha egy feldühödött elefánt közeledne. Minden szempár arra fordult, s azt látták, hogy egy magas, aranyló figura szeli át öles lépéseivel az arénát. Időnként erőteljesen rácsapott a karjára, s az így keletkező robajló hang olyan volt, mintha sziklafalak hasadtak volna ketté. Ragyogó páncélmezt viselt, mely mintha a testéhez tartozott volna,

tűzszín fülbevalói pedig lendületesen himbálóztak előre-hátra, ahogy határozott léptekkel közeledett Dróna felé.

Az emberek csendes várakozással szemlélték az eseményt. Az újonnan érkező ifjú olyan volt, akár egy mozgó hegy, s úgy ragyogott, mint a nap. Súlyos léptei alatt csak úgy rengett a föld. Drónához érve, félig-meddig meghajolt – túl nagy tiszteletet nem tanúsított iránta. Ugyanígy tett Kripa előtt is, majd dörgő hangon így szólt Drónához:

– Karna a nevem. Engedélyeddel, ó, bráhmána, bemutatom lovagi erényeimet, melyek még Ardzsuna tudományán is túltesznek. A lélegzetetek is eláll majd a csodálkozástól!

E kendőzetlen kijelentés hallatán a tömeg egy emberként emelkedett fel. Ünnepezték, s hangos kiáltásokkal bátorították az ismeretlen harcost. Ardzsunán zavarodottság és harag lett úrrá. Iját szorosan markolva, dühösen tekintett Karnára.

Dróna jóváhagyta Karna kérését, s az erőtől duzzadó ifjú a küzdőporond közepére lépett. Azonnal hozzáfogott a bemutatóhoz. Az Ardzsuna által végrehajtott valamennyi bravúrt megismételve, időnként megvető pillantásokat lövellt vetélytársa felé. A tömeg lelkes morajlással üdvözölt minden mutatványt. Amikor Karna befejezte a vitézi gyakorlatot, Durjódhana odasietett hozzá, s forrón átölelte. Végre itt van valaki, aki méltó vetélytársa Ardzsunának! Túl sokáig állt a büszke Pándava a figyelem középpontjában! Úgy tűnik, ennek most vége.

Nagy hangon így szólt Durjódhana:

– Jövedeled nagy öröm számunkra, ó, dicső hős! Csodálatos ügyességről tettél tanúbizonyságot. Mit tehetnek érted a Kuruk viszonzásképp?

Durjódhana Ardzsunára mosolygott, akit majd szétvetett az indulat.

Nyilvánvaló ellenségeségük láttán, Karna ezt válaszolta:

– Ó, király, a barátságod az egyedüli vágyam. Kérlek azonban, teljesítsd egy kérésemet. Ardzsunával szeretnék szemtől szembe megküzdeni.

Ardzsuna felkapta a fejét. Amikor csak Karnára nézett, versengési láz kerítette hatalmába. Drónára pillantott, hogy engedélyt kérjen a harcra. Talán azonnal lehetősége nyílik rá, hogy letörje Karna büszkeségét!

Amikor Dróna beleegyezően bólintott, Ardzsuna Karnára emelte a tekintetét. Durjódhana újból átölelte Karnát, s biztató szavakkal küldte előre a küzdőtér irányába.

Ahogy a két harcos egymás felé közeledett, sötét felhők kezdtek gyülekezni az égen. Villámló fények cikáztak át a csarnok felett, s megjelent Indra hatalmas szivárványa is a magasban. A másik oldalon ugyanakkor izzó napsugarak törtek elő a felhők mögül, vakító fényárba vonták Karnát, s ragyogva verődtek vissza arany vértetéteről.

Kuntí rettegve nézte a küzdőtéren zajló eseményeket. Aztán egyszer csak elájult, s magatehetetlenül rogyott össze a királyi emelvényen. Vidura meglepetten ugrott fel, s vizet fröcskölt a királynő arcára. Amikor magához tért, s Vidura megkérdezte tőle, hogy mi a baj, Kuntí felsóhajtott. Hogyan mondhatná el neki az oly sok éve titokban tartott igazságot?

– Csak a hőség – válaszolta, majd újra elfoglalta a helyét. Miközben a csarnok mélye felé tekintett, azzal küszködött, hogy elleplezze izgatottságát.

Amikor a párviadal már éppen elkezdődött volna, Kripa lépett elő, s beszélni kezdett. Ismerte a küzdelem szabályait, s a szokásnak megfelelően felkérte Karnát, hogy mondjon valamit magáról, s nevezze meg nemzetségét. A harci játék szabályai szerint ugyanis párharcot csak egyenrangú felek vívhattak.

Karna zavartnak látszott. Szótlan maradt. Nyilvánvaló volt, hogy nem királyi nemzetség sarja. Durjódhana, amikor látta, hogy Karna milyen kényelmetlen helyzetbe került, így szólt:

– A születés nem az egyedüli mércéje a nemesi természetnek. Az erőt és a hősiességet is figyelembe kell venni. Am ha Ardzsunának mégis fenntartásai lennének, ím itt és most egy királyságot adományozok Karnának.

Durjódhana egy koronázási szertartást rögtönzött Karna számára. A tömeg ámulatára vizet hozatott, s Karna fejére szentelve azt, így szólt fennhangon:

– Ezennel Anga királyává koronázzalak!

A bráhmának elvégezték a szükséges rítusokat, s amikor befejezték, az emberek örömujjongásától kísérve Karna felállt. A feje szenteltvíztől csillogott, s a testét a szertartás során rászórt rizsszemek borították. Mélyen meghatódva Durjódhana baráti gesztusától, elcsukló hangon ezt mondta:

– Ó, király, soha nem tudom ezt meghálálni neked!

– Egyedül a barátságodra vágyom – válaszolta Durjódhana, s Karna vállára tette a kezét.

Karna újra Ardzsuna felé fordult. A tömeg izgatottan morajlott. Most már nem állhat semmi a küzdelem útjába. Azonban váratlanul egy ember futott be a küzdőporondra. Idősebb volt, s egy botra támaszkodott. Egyenesen Karnához ment, aki azönmód a lába elé borult.

– Ó az apám, Adhiratha – magyarázta Durjódhana felé fordulva. – Kisgyermek koromban fogadott örökbe.

Adhiratha a tömegben állt, s amikor azt látta, hogy királlyá koronázzák a fiát, izgatottságában nem tudott uralkodni magán, s bejött a küzdőtérre, hogy gratuláljon neki. A neve és az öltözete elárulta, hogy csak egy kocsihajtó. Ezt látva, Bhíma gúnyosan felnevetett:

– Hogyan érdemelhetné meg egy kocsihajtó fia, hogy Ardzsuna kezei között lelje halálát? Valójában királlyá sem szabadott volna koronázni, mint ahogyan egy kutyának sem adjuk oda az isteneknek szánt felajánlásokat.

Karna elvörösödött, a helyéről dühödten felpattanó Durjódhana pedig ezt kiabálta:

– Bhíma, neked aztán semmi jogod hozzá, hogy így beszélj! Lehet, hogy Karna születése meglehetősen talányos, de ez ugyanúgy elmondható rólad és a testvéreidről is. Hogyan származhatna alacsony sorból? Mindannyian láthattuk, micsoda roppant erő lakozik benne. Látod veleszületett vértézetét, testének ragyogó naphoz hasonlító ragyogását? Őt tartom valamennyi hős és harcos között a legkiválóbbnak!

Durjódhana harciasan tekintett körbe.

– Ha bárki vitába szeretne szállni velem, lépjen elő, s ajzza fel íját a harcra!

Durjódhana lánglelkű mondatain fellelkesülve, a tömeg hangos éljenzésben tört ki. Izgatottan várták a küszöbönálló harc kezdetét. A nap azonban elérte a nyugati horizontot, s Dróna véget vetett a nap eseményeinek. A nézeteltérés megoldását ezért máskorra kellett halasztani. Durjódhana karon fogta Karnát, s kivezette az arénából. Dróna a Pándavák kíséretében távozott. Végül a nézők is szép lassan elszállingóztak, s közben izgatott beszélgetést folytattak a történekről.

Kuntí az együtt távozó Karna és Durjódhana után nézett. Kétségtelen: a tulajdon fia tűnt ma itt fel, akit sok-sok évvel ezelőtt a sorsára hagyott. Nagyon is jól emlékezett arra a fájdalmas napra. Durvásza alighogy megajándékozta a különleges képességgel, ő az ágyára heveredett, s azon tűnődött, vajon tényleg beválik-e. Tekintete a szobájába beragyogó napra tévedt, s mondogatni kezdte a mantrát. Nagy megdöbbenésére, az izzó napkorongban Szúrját, a ragyogó testű napisten pillantotta meg. Lenyűgözően szép volt, s Kuntí nagy vonzalmat érzett iránta a szívében. Aztán a következő pillanatban Szúrja már ott állt előtte. Mély hangja az egész szobát betöltötte:

– Mit tehetsz érted, ó, nemes hajadon?

Kuntínak leesett az álla a meglepetéstől.

– Nem kérek semmit – válaszolt remegő hangon –, csak a varázsigt próbáltam ki. Kérlek, bocsáss meg nekem! Ó, hatalmas isten, térj vissza hajlékodra!

A napisten azonban azt felelte, hogy nem távozhat úgy, hogy valamit ne adna Kuntínak.

– Vágytál rám, ezért hadd áldjalak meg egy mennyei gyermekkel.

Kuntí felháborodott e szavak hallatán. Hogyan fogadhatná el hajadon létére egy férfi ölelését? Szúrja elmosolyodott, s megnyugtatta Kuntít: miután gyermeket nemz neki, szüzessége továbbra is érintetlen marad. Így is történt. Titokban, anélkül, hogy – legbizalmasabb szolgálóit kivéve – bárki is sejtette volna a palotában, Kuntí életet adott a gyermeknek. Felidézte, milyen csodálattal töltötte el, amikor megpillantotta a

csecsemő veleszületett páncélzatát és izzó fényű fülbevalóit – testének mindazokat a ragyogó díszeket, melyeket az arénába belépő Karnán látott meg aznap délután. Visszaemlékezett arra a napra is, amikor – abbéli félelmében, hogy beszámoljon idősebb hozzátartozóinak a történekről – megvált a gyermektől. A napistenhez imádkozva, hogy védje meg magzatát, egy kosárba fektette, s a sebesen iramló Gangesz vizére bocsátotta a kisdedet. Az a pillanat azóta is elevenen élt az emlékezetében: könnyben úszó szemmel nézte a távolodó, hánykolódó kosarat, amint ponttá zsugorodott, majd teljesen eltűnt a messzeségben. Ezek szerint Adhiratha talált rá, s ő vette magához a fiút. Kuntí a szemével egészen addig kísérte a magas ifjút, míg Durjódhanával az oldalán, el nem tűnt az aréna kapuja mögött. Úgy tűnt, a sorsa összefonódott a fiáéval. Szíve aggodalomtól remegett. Kétségtelen, hogy Durjódhana csak tovább táplálja majd Karna szemmel látható irigységét, amit a többi fia iránt érez. Gyötrő érzelmek között vergődve, erőért fohászolva, Kuntí felállt, s kivette Gándhárít az arénából.

Negyedik fejezet

A vak király

Végül elérkezett az a nap is, amikor a hercegek búcsút mondtak Dróna iskolájának. Ideje volt, hogy odaadják neki a daksinát, azt a díjat, mely a tradícióhoz híven a tanárnak jár tanítása fejében. Dróna csupán egy dolgot akart: – Ejtsétek foglyul és hozzátok elélem a panycsálák királyát, Drupadát!

A hercegek jól tudták, miért éppen ezt kéri tőlük Dróna. Korábban már elmesélte nekik, hogy Drupada és ő egykor jó barátok voltak, amikor mindketten Agnivésa risi ásramájában éltek. Drupada akkor megígérte neki, hogy ha atyja birodalmának örökébe lép, neki adja a királyság felét. Amikor azonban sok év múltán ez az idő is eljött, s a nincstelen Dróna emlékeztette barátját hajdani ígéretére, Drupada kevélyen ezt válaszolta: – Ugyan, mi haszna a régmúlt barátságnak? Barátság csak egyenrangú felek között létezhet. Te most szegény koldus vagy, én pedig hatalmas király. Ne próbálj meg feléleszteni egy rég halott kapcsolatot.

Miután adott neki egy kevés adományt, Drupada útjára bocsátotta Drónát, aki sértetten, szomorú szívvel távozott, amiért a király nem tartotta meg a szavát. Időközben páratlan ügyességre tett szert a fegyverforgatásban, de nem akart úgy bosszút állni Drupadán, hogy megöli őt. Ennél sokkal jobb megoldást talált. Le kell törnie Drupada büszkeségét, és rá kell vennie, hogy beváltsa egykori ígéretét. Ezt pedig úgy lehet a legkönnyebben elérni, ha a király Dróna tanítványaitól, a hercegektől szenved vereséget.

Durjódhana megmarkolta íját. – Ó, tanítóm, vedd úgy, hogy ez már meg is történt. Hamarosan a saját szemeddel láthatod, amint megkötözve idehozzuk az arcátlan királyt!

Ezzel felpattant a szekere, és testvéröcsei kíséretében elvágtatott Kampiljába. Égnek emelt fegyverekkel, hangos csatakiáltások közepette rohanták meg a várost. A Pándavák Drónával együtt kint várakoztak. Nemigen hitték, hogy a hatalmas Drupada elleni elhamarkodott rajtaütést siker koronázza. – Mi csak azután indítsunk támadást, hogy az övéket már visszaverték – javasolta Ardzsuna.

Amikor Drupada ráeszmélt, hogy városa ostrom alatt áll, azonnal harci szekere pattant, és a támadók felé hajtott. Gyorsan csatarendbe állt a hadsereg, mely a város utcáin szállt szembe a Kauravákkal. Drupada hatalmas nyílzáport zúdított rájuk, miközben úgy forgott a szekere, mint egy színpadi táncos. Katonái minden oldalról rárohantak a száz hercegre. Kampilja lakói is kiszaladtak házaikból, s botokkal, husángokkal indultak harcba a Kauravák ellen.

A katonák és városlakók ezrei heves támadásba lendültek, így a Kauravák kénytelenek voltak visszavonulni. Drupada nyilai egyre csak záporoztak. A hercegek üvöltve menekültek a városból: ugyanazzal a szélesebb vágtaival távoztak, amellyel befelé is jöttek, ezúttal azonban a panycsálák ott lihegték a nyomukban.

A Pándavák meg csak nevettek. Ardzsuna így szólt Judhishirához: – Ezek a hetyke hercegek vakmerő szájhősök csupán. Ideje, hogy végre ráncba szedjük Drupadát. Hadd vegyem fel vele a harcot a többiekkel együtt, te pedig maradj itt Drónával addig.

Amikor Judhithira engedélyt adott, öccsei hódolatukat ajánlották Drónának, majd szembefordultak a panycsálákkal. Drupada újabb támadásra számítva óriás elefántokból sorfalat állított a város határában. Bhíma buzogányát pörgetve feljűk ugratott, nyomában a szekéren ülő Ardzsunával, akit meg az ikrek fedeztek mindkét oldalon. Ardzsuna olyan szaporán lőtte ki egymás után a nyilait, hogy úgy tűnt, mintha fekete méhrajok lepték volna el a panycsálákat. Bhíma odaért az elefántokhoz, s buzogányával roppant ütéseket záporozott rájuk. A hatalmas ormányosok üvöltve rogytak a földre. Bhíma forgószeleként pörgött a panycsálák sorai között: úgy szorította vissza őket, akár egy tehéncsordát terelő pásztor.

A négy testvér betört a városba, s összezapott a katonáival körülvett Drupadával. Ardzsuna hangos csatakiáltások közepette ontotta nyilait az ellenséges erőkre. Közben félelmet nem ismerve nyomult egyre beljebb az ellenség sorai közé, íjából egymást érve röpültek ki a nyílveszők a szélrózsa minden irányába.

A panycsálák dühödtek erővel vágtak vissza. Nyilakat, dárdákat, lándzsákat és botokat zúdítottak a Pándavákra, a testvérek azonban ügyesen kivédtek a feljűk süvítő éles fegyvereket. Ardzsuna feldühödött, s megkétszerezett erővel folytatta a küzdelmet: szünet nélkül repültek ki íjából a nyilak. Bhíma közben buzogányát forgatva rohant ide-oda. A két fivér olyan hévvel támadott, hogy meg sem lehetett őket közelíteni, s a panycsála harcosok rémülten menekültek.

Egyedül Drupada mert szembenézni velük. Hatalmas arany szekeren állva dicsőítő szavakat zengett a Pándavák hősiességéről, majd felemelte íját, s egy hosszú nyílsorozatot lőtt ki belőle. A roppant erejű nyilak szikrázva pattantak le Ardzsuna páncéljáról. Újabb nyílveszők repültek ki, ezúttal Bhíma felé, de ő is elhárította őket a buzogányával. Néhány pillanat múlva Ardzsuna röpített ki ötven nyilat, melyek miszlikbe aprították Drupada íját, széthasították zászlórúdját és leterítették harci ménjeit. A következő nyílzápor már a panycsálák királyát is megroggyantotta.

Ardzsuna a földre dobta íját, majd felkapott egy hosszú kardot. Leugrott a szekeréről, és a kővé dermedt Drupada felé rohant. Magasra ugorva megragadta a királyt, s a torkának szorította a kardját. A négy testvér a foglyul ejtett királlyal hagyta el a várost, s Dróna színe elé járult.

Az ácsárja elmosolyodott: – O, hatalmas uralkodó, úgy tűnik, hogy királyságod és vagynod most az én hadizsákmányom lett.

Drupada lehajtott fővel állt. Képtelen volt válaszolni. Dróna átkarolta a vállát és így szólt:

– Ne félj! Mivel bráhmaņa vagyok, az a kötelességem, hogy mindig megbocsássak. Máskülönben meg, még mindig kedvellek. Azt szeretném, ha nem szakadna meg a barátságunk. De hogyan lehetnénk barátok, ha barátság csak egyenrangú felek között létezhet? Eppen ezért visszaadom neked a panycsála birodalom felét.

Drupada nagyokat sóhajtott, és reményvesztetten a fogát csikorgatta. Nagy nehezen összeszedte minden erejét, és kényszeredett mosollyal így válaszolt:

– O, Dróna, te valóban nemes lélek vagy. Legyünk hát újra barátok, s osztozzunk meg a panycsála birodalmon!

Miután a bráhmaņa elvégezték a szertartást, mellyel Drónát Észak-Panycsála urává koronázták, szabadon bocsátották Drupadát. A király úgy távozott, hogy hajdani birodalmának immár csak a felét mondhatta magáénak. Forrt benne a düh, s majd elsüllyedt szégyenében. Meg kell bosszulnia a becsületén esett csorbát! De hogyan? Ki tudná felvenni Drónával a harcot? Hiszen úgy tűnt, még a tanítványai is legyőzhetetlenek! A király gondolataiba merülve lassan belépett a palotába.

A Pándavák úgy érezték, továbbra is rendkívül feszült a helyzet Hasztinápurában. Allandóan résen kellett lenniük, nehogy Durjódhana váratlanul újabb kelepécét állítson. Az öntelt Kaurava herceg kicsapongó életet élt. Öccseivel egyetemben a bor és a nők nyújtotta élvezetekbe merült, s kinevette a Pándavákat szigorú, erkölcsös életük miatt. Dhritarásra jó szívvel viseltetett unokaöccsei iránt, azonban saját fiaival szemben túlságosan elnéző volt, s nem tett semmit élvhajász életmódjuk és a Pándavákkal szembeni ellenséges érzelmeik megfékezésére.

Egy nap hírnök érkezett látogatóba Dhritarásrához a közeli Mathurából. Mathurá a Jaduk és a Vrisnik székhelye volt. Lakóit baráti érzelmek fűzték a

Kurukhoz, s Kuntí, a Vrisni-család leszármazottja révén rokonok is voltak. Az ő bátyjának, Vaszudévának volt egy Krisna nevű fia, akiről a bölcsék azt állították, hogy maga a Legfelsőbb Ur, aki emberi formában szállt alá a földre. Miután Krisnának fülébe jutott, hogy nagynénje, Kuntí, s ifjú fiai számára milyen feszültséggel teli a helyzet Hasztinápurában, a városba küldte tanácsadóját, Akrúrát, hogy puhatolja ki, hogy is állnak a dolgok valójában.

Miután Akrúra baráti fogadtatásban részesült a Kuruk udvarában, első útja Kuntíhoz vezetett. A nemes hölgy repesett az örömtől, hogy újra láthatja, s nyomban kérdezősködni kezdett családtagjainak hogyléte felől. Elsősorban Krisna érdekelte, akit Istenként tisztelt, és szüntelenül hozzá imádkozott, hogy oltalmazza meg a fiait.

– Unokaöcsém, Krisna, gondol-e néha rám és a fiaimra? – faggatta Akrúrát. – Tudja-e, hogy úgy szenvedek itt a tömérdek ellenség között, mint őz a farkasok között?

Kuntí biztosra vette, hogy Krisna mindenről mindent tud, s a figyelmét semmi nem kerülheti el. Akrúra hasztinápurai látogatása már önmagában is épp elég bizonyíték volt arra, hogy Krisna gondol rájuk. Egyszerűen csak meg akarta osztani az érzéseit Akrúrával.

Akrúra kedvesen megnyugtatta. Igen, Krisna gyakran emlegette. Hallott Durjódhana ellenséges magatartásáról, és bizonyosan személyesen is meglátogatja őt hamarosan, ha majd végzett fontos mathurái teendőivel.

Kuntí hallotta, hogy Krisna nemrégiben végzett egy Kamsza nevű gonosz királlyal, aki annak idején ármánnyal ragadta magához Mathurá trónját. Kamsza többször is megpróbálta megöletni Krisnát és bátyját, Balarámát. A két fiú egy Vrindávana nevű kicsiny faluban nevelkedett. Mivel Kamsza egyszer olyan jóslatot hallott, hogy halálának Krisna lesz az okozója, számos démont uszított rájuk, hogy pusztítsák el őket. Krisna és Balaráma azonban mindegyikükkel végzett. Az isteni fiúk végül elmentek Mathurába, s magát Kamszát is megölték.

– Fiaid egytől egyig félistenek sarjai – vigasztalta Akrúra a zokogó Kuntít. – Ezenkívül az Ur bhaktái, s így mindig a védelmét élvezik. A Kauravák nem árthatnak nekik.

Akrúra néhány hónapig Hasztinápurában maradt, mert teljes képet akart nyerni a helyzetről. Amikor végül készen állt arra, hogy visszatérjen Mathurába, felkereste Dhritarástrát. Az okos mathurái miniszter látta, hogy végső soron minden a vak királytól függ. Dhritarástra – Kamszával ellentétben – első látásra nem tűnt bűnösnek, burkoltan azonban bátorította gonosz szándékú fiait. Hatalmánál fogva meg tudta volna akadályozni az összetűzést. Megfékezhetne volna a gyűlölködő Durjódhanát, ha elküldi valami távoli országba.

Dhritarástra némán hallgatta Akrúrát.

– Ó, király, csupán örökös híján kerültél a trónra, mely a jog szerint Pándut illette. Következésképp az ő fiai élvezik az elsőbbséget, de legalábbis ugyanolyan joguk van a trónhoz, mint a te fiaidnak – egyformán kellene hát bánnod az összes herceggel. A bölcs egyenlően bánik minden élőlényel, mert mindegyikben a legfelsőbb lélek egyenrangú, szerves részét látja. A családtagok iránti szeretet csupán illúzió. Hatalmas király lévén az a kötelességed, hogy részrehajlás nélkül uralkodj, és mindig szem előtt tartsd az örök érvényű lelki igazságokat.

Dhritarástra ellenvetés nélkül hallgatta Akrúra tanácsait. A Vrisnik minisztere világosan megmondta: a vak király a veszébe rohan azzal, hogy nem az erkölcs szellemében cselekszik. Ha nem bánik jól az erényes Pándavákkal, akkor végül csak bánat lesz az osztályrésze.

– Mindennel egyetértek, amit mondtál, ó, bölcs Akrúra – sóhajtott Dhritarástra. – Bárcsak meg tudnám fogadni a tanácsodat! Túlságosan ragaszkodom azonban a saját fiaimhoz. Talán azért, mert azt szeretném, ha bennük megvalósulna mindaz, amire én egész életemben hiába vágytam.

Dhritarástra mindig átkozta a vakságát. Mint a Kuru-dinasztia leszármazottja, nagy harcos volt, ezt azonban soha nem tudta bebizonyítani. Pándu terjesztette el a világban a Kuruk dicsőségét, sőt, elnyerte a nép osztatlan szeretetét és csodálatát. Az emberek egyáltalán nem örültek, amikor Pándu az erdőbe vonult, s a vak Dhritarástrát ültette a trónra.

– Mit tehetnék? – éryelt a király. – En is csak ember vagyok, a vágyak és a gyűlölet játékszere. Az Úr teremtett olyannak, amilyen vagyok. Minden az ő legfelsőbb akarata szerint alakul. Most azért jelent meg, hogy megszabadítsa a földet terhétől, s ez bizonyosan így is lesz. Ki tudná útját állni a sors alakulásának?

Dhritarásra is hallotta a bölcsek szavait: Krisna azért jelent meg, hogy a föld összes démoni elemét elpusztítsa. Talán Durjódhana és öccsei is közéjük tartoznak, s ha így van, mit lehet tenni? Es miért kellene bárkinek is aggódnia? Krisna, ha valóban ő a Legfelsőbb, minden bizonynal rendet fog teremteni.

Akrúra belátta, hogy tanácsa süket fülekre talált. Dhritarásra még azzal is tetézte vakságát, hogy nem volt hajlandó szembenézni a tényekkel, de még csak felelősségteljesen cselekedni sem. Ennek csak egy dolog lehetett a vége, s ezt egy nap majd Dhritarásra is kénytelen lesz belátni. Tudatos politikájával, mellyel a Kauravákat részesítette előnyben a Pándavákkal szemben, ellentétet szít majd, mely végül elpusztítja az egész Kuru nemzetséget. Akrúra búcsút vett Dhritarásráról, majd elindult Mathurába.

Akrúra távozása után Dhritarásráról aggodalom töltötte el. Talán mégiscsak tehetne valamit. Pándu fiainak valóban elsőbbségi joguk van a trónra, s amellett, hogy ezt jogos örökségüknek mondhatták, még éreynesek, rettenthetlenek és igen népszerűek is voltak. Judhithira különösen alkalmas volt az uralkodásra – figyelemre méltó jártasságról tett tanúbizonyságot a vallás és a törvénykezés terén. A király kénytelen volt elismerni, hogy saját fiai bizony a nyomába se léphetnek a Pándava hercegeknek. Nehezebbé esett azonban akár csak elképzelni is, amint fiai félreállnak, és hagyják, hogy a Pándavák átvegyék a hatalmat. Arról nem is szólva, hogy akkor neki magának is vissza kellene vonulnia.

Kétségek között őrlődve, Dhritarásra Bhísmához, Vidurához és a bráhmanákhoz fordult tanácsért. Mindenki ugyanazon az állásponton volt: Judhithirát kell trónörökössé kinevezni.

– Ez az egyetlen éreynes lépés, ó, király – jelentette ki Bhísma. – Sokszor fordultak hozzánk a nép küldöttei azzal, hogy a herceget nevezzük ki a trón várományosává. Most már megtanulta, amit kellett, és birtokában van a megfelelő képességeknek. Ne késlekedj a kinevezéssel!

Dhritarásra egyetlen ellenérvet sem tudott felhozni. Hamarosan el is rendelte a szertartás bemutatását. A nép örömeire Judhithira lett a törvényes örökös, Durjódhanát azonban ez keserű csalódásként érte. A Kaurava herceg értetlenül állt a történetek előtt. Hogy is engedhetett meg az apja ilyesmit? Bhíma, tehetetlen dühe és megdöbbenése láttán, gúnyos megjegyzéseket tett rá, s közben szánalomra méltó arckifejezéseit utánozta. Durjódhana erre Karna és Duhsászana társaságában elviharzott Sakunihoz.

Amikor megbizonyosodott róla, hogy négyükön kívül nincs más jelen, kifakadt: – Ó, bátyámuram! En ezt nem bírom tovább! Bhíma aljas és gonosz. Judhithira a trónörökös, én pedig egy senki lettem a palotában. Mit lehetne tenni?

Miközben Durjódhana tovább tajtékozott dühében, Sakuni gondolataiba merült. Pár perc múlva felragyogott az arca:

– Az hiszem, hamarosan kezdetét veszi a váránavátai ünneppsorozat. A király soha nem mulasztja el, hogy képviselőt küldjön maga helyett a távoli városba, az évente megrendezésre kerülő ünneppségekre. Miért ne mehetnének idén a Pándavák?

Durjódhana értetlenül bámult. Sakuni ajka enyhe mosolyra görbült: – Ezek a meleg vidékeken gyakran üt ki véletlenül tűz. Szörnyű tragédia lenne, ha a Pándavák odavesznének egy ilyen tűzvészben, nemdebar?

Durjódhana megigézve hallgatta, s egyetértése jeléül nagyot bólintott. Duhsászana nevetve rázogatta Sakuni kezét – egyedül Karnának voltak fenntartásai. Talpra ugrott.

– Semmiféle árulásba nem vagyok hajlandó beleegyezni! Harcosok vagyunk, erős a karunk! Ha ellenséggel állunk szemben, menjünk inkább a csataterre, és szamoljunk el egymással úgy, ahogy illik!

Sakuni odament hozzá és megfogta a kezét: – Drága gyermek, igazi hős vagy. De ne feledd, milyen hatalmasak a Pándavák. Soha nem tanácsos olyanokkal szembeszállni, akik erősebbek nálunk. Nem emlékszel, mi történt Kampiljánál? A

saját szemeddel láthattad, ahogy Bhíma könnyedén ide-oda dobálta a panycsálákat.

Karna savanyú képet vágott. Szívesen ellejtette volna a Kampiljában történeteket. Drupada rajtaütésszerűen támadt rájuk. Erősebb volt, mint gondolták, s a Pándavák – nem úgy, mint a Kauravák – erről meg is győződhetnek, mielőtt megtámadták volna Drupadát.

– Mondj, amit akarsz, ó, Sakuni! Ami engem illet, én nem félek Bhímától, sem a testvéreitől. Jobban szeretem a nyílt harcot, s nem kívánok semmiféle gyáva ármánykodásban részt venni. Nem akarom, hogy titokban intézzünk ellenük támadást!

Karna kiviharzott a szobából. Durjódhana megpróbálta útját állni, de Sakuni megnyugtatta: – Hagyd csak! Karna önfejű és lobbanékony, de téged soha nem hagyja cserben. És azt hiszem, nem is olyan sokára szükséged lesz az erejére és a hősiességére.

Sakuni ekkor Durjódhana elé tárta tervét. A hercegnek latba kell vetnie atyjánál a befolyását, hogy mindenképpen eltávolíthassák a Pándavákat. A ravasz Sakuni részletesen elemezte a helyzetet. Bele tudta élni magát Dhritarástra gondolkodásmódjába.

– Ha elég kitartóan győzködöd, atyád biztosan jóváhagyja a javaslatunkat, ó, herceg.

Durjódhana bízott Sakuni józan ítélőképességében, s így készségesen beleegyezett a dologba. Nagybátyjával gondosan kidolgozták a terv minden részletét, majd elindultak, hogy találkozzanak a királlyal.

Dhritarástra egymagában, gondterhelten ült a szobájában, állát a kezére támasztotta. Tudta, hogy Judhishthira beiktatása után Durjódhana egyre csak dül-fül magában. A ceremónia napja óta a herceg szinte nem is szólt hozzá. Ez annyira felzaklatta Dhritarástrát, hogy Sakunitól kért tanácsot. A sógora azt javasolta, hogy forduljon egy Kanika nevű bráhmanához, aki kitűnően ért a diplomáciai fortélyokhoz és a politikához. Ez a bráhmana Sakuni barátja volt, s ugyanolyan rókalélkűség jellemezte, mint magát Sakunit. Amikor a király tanácsért fordult hozzá, azt a választ kapta, hogy azonnal el kell pusztítania a Pándavákat.

– O, király, nem kell, hogy lelkiismeret-furdalásod legyen, ha ellenségként tekintesz a testvéerekre. Ne habozz sokáig! Irtsd ki őket gyökerestül, mielőtt még túlságosan megerősödnek! Különben veszélybe kerül a hatalmad.

Kanika azt javasolta, hogy a király titokban szabaduljon meg tőlük. Látszólag legyen továbbra is barátságos hozzájuk, de adandó alkalommal csapjon le rájuk. – Nyílt szembenállás esetén a minisztereid nem támogatnának, s a nép is elégedetlenkedni kezdene, ha azt látná, hogy a Pándavák vesztét kívánod.

Dhritarástra Kanika tanácsát mérlegelte. Hogy tudna valaha is ártani Pándu fiainak? Mi értelme lenne, ha ellenségként tekintene rájuk? Hát ártottak neki valaha is?

Amikor azonban Durjódhanára gondolt, elbizonytalanodott. A fia soha nem lenne boldog addig, amíg a Pándavák itt vannak, s a trónt sem szerezhetné meg. Ez mindenesetre egyértelmű volt. Semmi esély nem volt rá, hogy a nép, vagy akár az idősebb Kuruk Durjódhanát válasszák Judhishthira vagy bármelyik öccse ellenében. Már eddig is több jelentés jutott el hozzá arról, amit az emberek beszéltek: “Hadd kerüljön Judhishthira a trónra már most. Miért uralkodjon felettünk a vak Dhritarástra?”

A király tudta, hogy így vagy úgy, de döntenie kell. Vagy beszél Durjódhana fejével, és elfogadtatja vele a tényt, hogy Judhishthira lesz a következő király, vagy megfogadja Kanika tanácsát. Egyik lehetőség sem kecsegtetett túl sok jóval.

Ahogy a király gondolataiba merülve ült, egyszer csak Durjódhana súlyos lépteire lett figyelmes. Amikor a herceg a színe elé járult, Dhritarástra érezte, mennyire izgatott. Megkérdezte, mi nyomja a szívét, mire Durjódhana így válaszolt:

– Lépten-nyomon aggasztó híreket hallok a királyságról. Úgy tűnik, az emberek azt szeretnék, ha Judhishthira lenne a király, már most. Nincsenek megelégedve veled, drága atyám, és a jelek szerint én sem örvendek túl nagy népszerűségnek.

Ahogy a herceg fel-alá járkált, megannyi arany ékszere és díszje egyezre csilingelt.

– Így hamarosan gyalázatos véget érünk. Ha Judhishira lesz a király, a mi családunk nyomorúságos sorsra jut. Mit gondolsz, a durva és ellenséges Bhíma hogy fog bánni velünk? Közneveltség tárgyává válunk, mindenki megvetéssel fordul majd el tőlünk, s így kénytelenek leszünk elhagyni az otthonunkat.

Durjódhana ekkor elmondta apjának, hogy kigondolt egy tervet, amivel rendezni lehetne a helyzetet. Pontról pontra, puhatolózva elmondott neki mindent, amiben Sakunival megegyeztek, s közben árgus szemekkel figyelte, miként reagál milderre az apja. A herceg számára nem volt teljesen világos, hogyan érez Dhritarásra a Pándavák iránt. Először azt javasolta, küldjék el őket Váránavátába a közelgő ünnep alkalmából, azzal az ürüggyel, hogy hadd pihenjék ki magukat. Durjódhana fojtott hangon beszélt, s állandóan ide-oda kémlelt a trónteremben, hogy véletlenül nem hallgatja-e ki őket valaki.

– Ha már egyszer a testvérek abban a távoli városban vannak – ki tudja? Minden megtörténhet... Az is lehet, hogy soha többé nem térnek vissza.

Dhritarásra ebből mindent megértett. Sietve felemelte a kezét, és hangos kiáltással rendreutasította a fiát:

– Nem! Hallani sem akarok ilyen bűnös gondolatokról! Hogy is engedhetném meg, hogy valaha is kezet emelj Pándu fiaira? A bátyám mindig jó és nagylelkű volt hozzám. Ezt a királyságot is ő adta nekem, aminek a javait most élvezem. Sem iránta, sem a fiai iránt nem viseltetek rosszindulattal. Sőt, mindig is szerettem Pándut, s a fiai ugyanolyan kedvesek a számomra.

De miközben ezeket a szavakat mondta, Dhritarásrában ismét feltámadt a bizonytalanságérzés. Judhishira beiktatása óta folyamatosan ezzel az érzéssel küszködött. A hangja megtörtebb lett.

– Es különben is, mit fognak mondani az emberek, ha elküldjük a Pándavákat? Megtörténhet, hogy felkelést szítanak, és erőszakkal távolítanak el bennünket. És abban is biztos vagyok, hogy Bhíma és a többi idősebb Kuru is Pándu fiait pártfogolná.

Durjódhana elmosolyodott. Már ő is gondolt erre az eshetőségre. – Ettől nem kell tartanunk, ó király. Nyerjük meg a nép jóindulatát azzal, hogy vagyont és címeiket adományozunk nekik. Amint megszilárdítottuk a pozíciókat, elküldhetjük a testvéreket. Távollétükben tovább erősítjük a helyzetünket a nép körében, amíg el nem érkezik koronázásom megfelelő pillanata. Ha király leszek, a Pándavák akár vissza is térhetnek.

Dhritarásra előrehajolt. – Ez a gondolat már nekem is eszembe jutott, drága gyermekem, de megtartottam magamnak, nehogy bűnt kövessék el. Egy ilyen cselekedet nem fogja megnyerni sem Bhíma, sem Vidura, sem Dróna, sem pedig Kripa tetszését. Ezek a bölcs és erényes férfiak nem látnak különbségeket a Kuruk és a Pándavák között. Ha rájönnek, hogy megpróbáljuk megfosztani a Pándavákat a jogaiktól – főleg úgy, hogy kezet emelünk rájuk –, talán nem fogják úgy vélni, hogy ugyancsak rászolgálunk a büntetésre?

Durjódhana nemigen törődött ezzel az ellenvetéssel. Sakunival minden lehetőséget gondosan meghánytak-vetettek már. Közelebb húzódott atyjához.

– Ó király, Bhíma mindig megőrzi semlegességét, sőt, esküvel fogadta meg, hogy megvédelmezi a hasztinápurai trónt. Ezen a trónon most te ülsz. Ami pedig a többiekkel illeti: Dróna fia, Asvatthámá hűséges támogatóm, s Dróna biztosan nem fog szembeszállni saját szeretett fiával. Kripa fizetett alkalmazottunk, a nővére pedig Drónához ment feleségül – következésképp biztosak lehetünk a támogatása felől. Vidura talán ellenünk fordul, de mit tud tenni? Megélhetését tekintve ránk van utalva, és egyébként sincs túl sok hatalom a kezében.

Durjódhana konokul egyre csak arra buzdította az apját, hogy küldje el a Pándavákat. Nem győzte ecsetelni, mennyire szenved a jelenlétükben. A király egy darabig még vonakodott, de végül a fia iránti ragaszkodása kerekedett felül. Miután jóváhagyta a herceg javaslatát, így szólt:

– Ügyelj rá, hogy erről csak legbizalmasabb tanácsadóid tudjanak!

Durjódhana bölintott, majd alighogy távozott a király szobájából, hozzáfogott a szükséges előkészületekhez. Atyját közben továbbra is szörnyű kétségek mardosták. Ötödik fejezet

Menekülés

A nép körében szétszótott töménytelen adománynak köszönhetően a Kauravák lassan-lassan elnyerték alattvalóik jóindulatát. Különbőféle szertartásaik jó alkalmat adtak arra, hogy elismeréssel és magas ranggal jutalmazzák a vezető polgárokat, s a népszerűségük így egyre nőtt. Ahogy közeledett a váránavátai ünnepség ideje, Dhritarásra rávette néhány miniszterét, hogy a Pándavák jelenlétében zengjenek dicshimnuszokat a városról. A miniszterek nem mulasztották el ecsetelni annak szépségét és kedvező éghajlatát, s a közelgő ünnepséget is égis magasztalták.

A hatás nem maradt el: a fiatal Pándava hercegek érdeklődni kezdtek a város iránt. Ezt látva, Dhritarásra így szólt hozzájuk:

– Az utóbbi időben nagyon sokat hallottam Váránavátáról és megannyi szépségéről. Mindaddig azt a szokást követtük, hogy egy küldöttség által képviselttük magunkat az ünnepükön. Arra gondoltam, miért ne mehetnétek ti az idén. Biztosan jól szórakoznátok.

Judhisthira mindjárt tudta, mire megy ki a játék. Már korábban észrevette, hogy a Kauravák mindent latba vetnek, hogy megnyerjék maguknak az embereket. Most végre kiderült, miért. Valami aljas terv volt készülóban – a herceg azonban tisztában volt vele, hogy nem sokat tehet ellene. Ő és testvérei nem dicsekedhettek valami nagy hatalommal. Napnál is világosabb, hogy a király a cinkos szerepét vállalta Durjódhana aljas terveiben. Ő rendelkezett a kincstár, a hadsereg és a tanácsadók felett – értelmetlen és talán veszélyes is lenne ellenkezni vele. Lepelve a benne dúló érzelmeket, Judhisthira így válaszolt:

– Legyen, ahogy te akarod. Azt hiszem, élvezni fogjuk a váránavátai nyaralást.

Durjódhana majd kiugrott a bőréből, amikor meghallotta, hogy a Pándavák beleegyeztek az utazásba. Titokban beszélt egy bizalmasával, Purócsanával, és utasította, hogy azonnal menjen Váránavátába.

– Építs házat gyúlékony anyagokból, de kívülről tűnjön úgy, mintha minden a legnagyobb rendben lenne. Vidd oda a Pándavákat, amikor pedig beköltöztek és kényelembe helyezték magukat...

Durjódhana olyan mozdulatot tett, mint aki tüzet akar gyújtani. Purócsana mosolyogva bólogatott, mire Durjódhana így folytatta:

– A világ, minden kincsével együtt, az én irányításom alatt áll. Semmiben nem fogsz hiányt szenvedni. Most menj, és tégy, ahogy mondtam. Teljesen rád bízom magam.

Purócsana kiválasztott néhány megbízható mesterembert, és nyomban elindult Váránavátába. Néhány nap múlva a Pándavák is útra készen álltak. Elbúcsúztak feljebbvalóiktól és a szomorú alattvalóktól, akik nemigen örültek az elmenetelüknek. A Kauravák minden fondorlata ellenére még mindig a szelíd Pándavákat szerették a legjobban. Sokan közülük megsejtették, hogy a Kauravák valami rosszban sántikálnak.

Amikor a Pándavák indulásra készen felszálltak szekereikre, Durjódhana és öccsei is ott álltak a tömegben, hogy búcsút intsenek nekik. – Ő, Pándu fiai, az istenek áldása kíséren benneteket utatokon! A rossznak még az árnyéka se férközzön a közeletekbe!

A Pándavák anyjukkal együtt elhagyták a várost. Hatalmas menet kísérte őket. Az emberek esdeklő hangon kérelték a fivéreket, hogy maradjanak Hasztinápurában, s elítélő szavakkal illették Dhritarásrát, amiért elküldte őket. Judhisthira azonban lecsillapította őket. Közvetlenül a városkapukon kívül megállította a szekerét, s így szólt hozzájuk:

– Drága barátaink, Dhritarásra a király. Apánk, tanítónk és feljebbvalónk ő, s nekünk feltétel nélkül követnünk kell az utasításait. Ez az örök dharma, amit maga Isten szabott ki ránk. Most pedig térjetez haza. Ha eljön az ideje, talán végezhetek majd nekünk valami szolgálatot.

Az emberek kénytelen-kelletlen visszafordultak, Vidura azonban előrelépett – beszélni akart Judhisthirával. Olyan nyelven szólt hozzá, amit kettejükön kívül senki más nem értett. Kémei jelentették a miniszternek, hogy mit tervez Durjódhana, de Judhisthirához hasonlóan ő sem látta bölcsnek, hogy nyíltan szembeszálljanak a királlyal. Karon fogta a herceget, s halkán így szólt hozzá:

– A tűz nem árthat annak, aki elrejtőzik egy odúban vagy az erdő mélyén, s a csillagok éjszaka is megmutatják az utat. Hiába az ellenség elnyomása, azt, aki meghódította az érzékeit, sohasem lehet legyőzni. Sőt, az ilyen ember az egész világ ura lesz.

Judhisthira egy bólintással jelezte, hogy megértette a mondottakat. A Kuru miniszter ezután megáldotta a testvéreket, s búcsút intett nekik. Amikor már jócskán maguk mögött hagyták a várost, Judhisthira elmondta anyjának és öccseinek, amit Vidurától hallott.

– A gyanúm beigazolódott. Durjódhana kiagyalt valami tervet a megöletésünkre, s úgy tűnik, tűzzel akar minket elveszejteni. De nagybátyánk adott egy ötletet, hogyan menekülhetnénk meg.

Aggodalmak között folytatták útjukat Váránavátába, ahová még a kora esti órákban meg is érkeztek. A város polgárai közül nagyon sokan elébük jöttek – örültek, hogy láthatják végre Pándu híres fiait. Ünnepeles látványt nyújtott, ahogy az emberek színes zászlókat lengetve, hangszereken játszva, ezrével tűntek fel szebbnél szebb szekereiken. A város elöljárói üdvözölték a testvéreket, s a városba vezették őket, ahol Purócsana már várt rájuk. Elmondta nekik, hogy a király parancsára palotát épít, mely külön nekik készül, hogy legyen hol lakniuk amíg a városban tartózkodnak. A testvérek összenéztek, de nem szóltak semmit.

Érkezésük után két héttel elkészült a palota. Purócsana nagy csinnadratta közepette körbevezette őket a hatalmas épületben.

– Drága hercegek, itt minden a ti kényelmeteket hivatott szolgálni. Semmiben nem fogtok hiányt szenvedni, s engedelmes szolgátoikként én is itt maradok és a rendelkezésekre állok.

Miután Purócsana távozott, Judhisthira odament az egyik falhoz, s halkán megkocogtatta.

– Ez a ház teljes egészében könnyen gyúló anyagokból készült – fordult öccseihez. – Nem érzitek az olaj és a lakk szagát? Semmi kétség: az aljas Purócsana fel akar gyújtani bennünket. Durjódhana eszköze – csupán az ő megbízatását teljesíti. Az okos Vidura jó előre figyelmeztetett bennünket erre a veszélyre.

Bhíma felhorkant haragjában. – Akkor hát menjünk innen, de azonnal! Elegendem van Durjódhana aljas terveiből! Számoljunk le vele!

Judhisthira megrázta a fejét. – Nem, ennek még nem érkezett el az ideje. Mire megyünk öten a hatalmas Hasztinápura ellen? Hiszen gyenge akarató atyja révén most már szinte az egész várost Durjódhana irányítja.

Judhisthira azt a javaslatot is elvetette, hogy meneküljenek el Váránavátából.

– Ha elfutunk, abból Durjódhana rögtön tudni fogja, hogy lelepleztük. Kémeket küld majd a nyakunkra, és addig nem nyugszik, míg a nyomunkra nem bukkan, s valahogy meg nem ölet bennünket. Jobb, ha egyelőre itt maradunk. Ne áruljuk el, hogy bármit is tudunk. Különösen Purócsanával legyünk óvatosak: ha rájön, hogy kiismertük aljas szándékait, bármire képes lehet.

Testvérei, akik mindig is felnéztek rangidős bátyjukra, egyetértően bólintottak. Vidura szavaira emlékezve, Judhisthira így szólt:

– Alagutat kell ásni a palota alatt. Ha felgyújtják, ott majd meghúzzuk magunkat.

Ezután megbeszéltek, hogy az elkövetkező napokat a környék felderítésével töltik. Ha majd elérkezik a menekülés ideje, legalább tudni fogják, merre menjenek.

Néhány nappal azután, hogy beköltöztek a házba – melynek Purócsana az “Áldott hajlék” nevet adta –, egy idegen bukkant fel, s velük akart beszélni.

– Tapasztalt bányász vagyok. Vidura küldött, s azt mondta, biztosan hasznát veszitek majd a tudományomnak.

Judhisthira először arra gyanakodott, hogy ez is csak Durjódhana egyik újabb trükkje lehet, de amikor a bányász ugyanazon a titkos nyelven kezdett el beszélni, amellyel Vidura figyelmeztette a veszélyre, egyből megnyugodott. Meleg szavakkal üdvözölte a bányászt.

– Isten hozott, nemes úr! Aki Vidura barátja, az a mi barátunk is!

Judhisthira elmondta neki, hogy a ház valójában egy kelepce, s Purócsana azt tervezi, felgyújtja őket. A bányász megnyugtatta, hogy meg tudná építeni a palotától

a közeli erdőbe vezető alagutat.

– Egy hónap alatt be lehet fejezni. Úgy vélem, Purócsana tovább vár majd, mielőtt támadna. Előbb meg akar róla bizonyosodni, hogy vajon tényleg otthon érzitek-e magatokat.

A bányász azonnal munkához látott, s a ház egy rejtett, belső szegletében el is kezdte az ásást. Ahogy egymás után teltek a napok és a hetek, a Pándavák idejük nagy részében a környéken sétáltak. Felderítették a városból kivezető utat, s éjszaka jól látható fehér rongydarabokkal jelölték meg.

Több mint egy hónap telt el. A testvérek és anyjuk a lehető legtermészetesebben viselkedtek, de állandóan résen voltak: várták, hogy Purócsana mikor szánja el magát a nagy lépésre. Egyikük mindig fennmaradt éjszaka, s éberren figyelte, vajon nem hall-e szokatlan neszeket a házban, a fegyvereiket pedig mindig a kezük ügyében tartották.

Judhithira látta, hogy Purócsana mit sem sejt, s abban a hiszemben van, hogy gondtalanul élnek a palotában. Egy nap ezért így szólt a testvéreihez:

– Azt hiszem, nekünk kell először cselekednünk, mielőtt Purócsanának alkalma nyílna a végzetes lépésre. Gyűjtsuk fel mi magunk az épületet, hadd égjen el a palotával együtt ez a gonosz ember is. Az alagút immár kész, el tudunk menekülni, s közben mindenki más azt fogja hinni, hogy itt leltük halálunkat.

Judhithira tudta, hogy feltételezett haláluk híre hamarosan Hasztinápurába is elér. Inkognitójukat megőrizve nyugodtan utazgathatnak majd az országban, anélkül, hogy üldözéstől kellene tartaniuk. Először is elhagyják Váránavátát, s akkor jut majd idejük arra, hogy megfontolják, mi legyen a következő lépés.

Másnap ünnep volt a városban. Kuntí elrendezte, hogy a házából ételt osszanak a város szegényeinek. A Sors akaratából egy bennszülött asszony és öt fia is megjelent a házban. Jó étvággal ettek, s töménytelen mennyiségű bort megittak. Addig-addig kortyolgatták az italt, hogy jól lerészegedtek, majd mély álomba zuhantak. Mivel a szolgák képtelenek voltak lelket verni beléjük, otthagyták őket az épületben.

Amikor leszállt az éj, s mindenki elment, a Pándavák visszavonultak a lakosztályukba. Purócsana szintén megszokott helyén aludt, az ajtó mellett szobában. Kint hatalmas vihar támadt. A Pándavák csendben ültek, amíg meg nem bizonyosodtak róla, hogy Purócsana mélyen alszik. Azután egyesével – középen Kuntival – leereszkedtek az alagútba. Bhíma megvárta, hogy a többiek az alagút mélyére húzódjanak, aztán egy fáklyával felgyújtotta a bejárati ajtót, majd gyors mozdulatokkal a ház többi részét is. Visszaszaladt a titkos lejárathoz, s bemászott az alagútba. A ház percek alatt lángba borult.

Purócsanának nem volt esélye a menekülésre. Az egész ház pokollá változott. Emberek ezrei özönlöttek az utcára, akiket felébresztett álmukból a tűzvész robaja. Amikor látták, hogy ég a Pándavák háza, a kétségbeeséstől sírva fakadtak. Ahogy a lángok fokozatosan alábbhagytak, vizet locsoltak az égő zsarátnokokra, s lélekszakadva kutatni kezdtek. Végül hat elszenesedett holttestet találtak. Nem tudták, hogy a bennszülött asszony és öt fia az. Abban a hiszemben, hogy Kuntí és a Pándavák maradványaira leltek, hangos jajveszékelésben törtek ki.

– Ó jaj, ez biztosan a gonosz és szívtelen Durjódhana műve! Isteni unokatestvérei iránti irigységében a vesztüket okozta. Biztosan vak atyja is bűnrészes volt benne, különben hogy történhetett volna ilyesmi?

Az emberek felfedezték, hogy az egész ház gyúlékony anyagokból épült. A bányásznak, aki szintén segített a kutatásban, gondja volt rá, hogy az alagút észrevétlen maradjon. Ezután hírnököket küldtek Hasztinápurába, hogy tájékoztassák a Kurukat a tragédiáról.

A Pándavák távol az erdőben, az éj sötétjében bukkantak fel az alagútból. Fáklyáik segítségével megkeresték a fehér szövetjeleket, s elindultak az általuk kijelölt erdei ösvényen. A virrasztástól és a hosszú alagútban megtett úttól elcsigázva, ide-oda bukdácsoltak az erdőben. Miután már vagy egy órája meneteltek, Kuntí a földre esett – nem bírt tovább menni. A testvérek körbeállták, és nagy levelekkel gyengéden legyezni kezdték az arcát. Félelemmel teli pillantásokat vetettek a sűrű erdő felé. Ekkor, legnagyobb meglepetésükre, Bhíma mind az ötüket

felemelte. Anyját a nyakába vette, az ikreket a hóna alá fogta, Judhishirá és Ardzsunát pedig a két karjára fektette. Ötükkel ily módon egyensúlyozva, szaladni kezdett, át az erdőn.

Hamarosan elérte a Gangesz partját, s a földre helyezte anyját és négy testvérét. Mindnyájan ittak a tiszta vízből, s az arcukra is szórtak belőle, hogy elűzzék a fáradságot. Ezután dél felé, a folyás irányában folytatták útjukat, egy átkelésre alkalmas sekély hely után kutatva. Ahogy a part mentén haladtak, egyszer csak egy jókora bárkát, s benne egy révészt pillantottak meg. Az ember megszólította őket, s ugyancsak abban a tájszólásban beszélt, amit Vidura használt, amikor óva intette Judhishirá. A bányászhoz hasonlóan a révész is azt mondta, hogy Vidura küldte.

– Meghagyta, hogy várjak itt a vízen, amíg ide nem értek. Már egy jó hónapja itt vagyok, készen arra, hogy mihelyst megérkeztek, fölvegyelek benneteket.

Megkönnyebbült sóhajjal nyugtázták, hogy az ember a barátjuk, majd beszálltak a bárkába, amit vitorla és egy különleges hajtómű vitt előre. A jármű fűgén szelte a sötét vizet. A Pándavák lepihentek, s a pártfogójuk napkeltére jókora távolságra vitte őket Váránavátától. A folyó túlszpartján kötöttek ki. Miután köszönetet mondtak a révésznek, s átadtak neki egy üzenetet, melyben halájukat fejezték ki Vidurának, ismét a sűrű erdő felé vették útjukat.

Továbbra is dél felé tartottak. A testvéreknek nem kis erőfeszítésébe telt, hogy áthatoljanak a sűrű aljnövényzetben. Különösen Kuntinak esett nehezebbre a járás. Mindenfelé tüskés bokrok meredeztek, a földön tekervényes indák és gyökerek futottak keresztül-kasul, melyekben minduntalan megbotlott és elesett. Bhíma és Ardzsuna közrefogták, s két oldalról segítették, ahogy egyre mélyebbre és mélyebbre hatoltak az erdőben. Átmenetelték a reggelt, s délutánra, Bhíma kivételével, mindegyikük halálosan kimerült. Judhishira egy tisztáson megálljt parancsolt, s végre leültek pihenni. Szomorúan körülnézett, majd megszólalt:

– Van-e ennél fájdalmasabb dolog? Itt vagyunk, eltévedtünk ebben a kietlen erdőben, nem tudjuk, merre menjünk, mit csináljunk. Még az sem biztos, hogy Purócsana ott pusztult a lángok között. Az is lehet, hogy megüzente a Kuruknak, hogy élünk, s most is kémek kutatnak utánunk.

Mindenfelé madarak és különféle vadállatok hangjai visszhangzottak. Ahogy haladtak előre, olykor vérfagyasztó tigrisüvöltést hallottak a távolból. A fákon óriáskígyók tekeregtek, fenn, a lombok között pedig nagy testű, lomha majmok lendültek át egyik ágról a másikra.

Judhishira Bhímára nézett: – Ó, hős, mindnyájunk közül egyedül te nem vagy fáradt. A mindig erőtől duzzadó Váju fia lévén, s a nágák varázsitalával megtöltekezve, korlátlan erő birtokosa vagy. Kedves öcsém, most csak te tudsz megmenteni minket. Végy megint a karodba és a válladra minket, s vigyél át az erdőn!

Bhíma örült, hogy a testvérei szolgálatára lehet. Amikor felállt, olyan volt, mint egy fiatal tölgyfa. Vállai szélesek voltak, akár egy hatalmas kapu, erős testén csak úgy feszültek az izmok. Ahogy bátyja kérte, ismét felemelte őket. Egyenesen a vadon sűrűjébe hatolt, mit sem törődve a megannyi akadállyal. Mint egy hatalmas elefánt, a mellkasával törte derékba a fákat, így vágott magának utat az erdőben. Ahogy rohant előre, olyan szél kerekedett a nyomában, hogy a bokrok a földig hajoltak, anyja és testvérei pedig kis híján eszméletüket veszítették. Széles patakokon úszott át, s közben erős kezével a víz felett tartotta a többieket.

Amikor leszállt az éj, Judhishira megállította, s Bhíma egy hatalmas banyanfa tövébe rakta le őket. Kuntí kimerülten a földre hanyatlott. Szomjúságtól cserepes ajakkal megkérdezte fiától, hogy nem tudna-e egy kis vizet szerezni. Bhíma felállt és egy ideig hallgatódzott.

– A távolból vízi madarak hangját hallom. Egy tónak kell lennie a közelben. Várjatok itt, elmegyek és megnézem.

Bhíma eltűnt az erdőben, s néhány mérfölddel odébb meg is találta a tavat. Levette felsőruháját, megmerítette a vízben, majd visszafutott anyjához és testvéreihez. Arra ért vissza, hogy mindnyájan mély álomba merülve aludtak a földön. Ahogy elcsigázott arcukat nézte, jajgatásban tört ki.

– Ó jaj, van-e annál szomorúbb látvány, mint hogy nemes anyám és testvéreim a

puszta földön alszanak? Jaj, akik nem lettek álomra Váránaváta legpuhább ágain, most a hideg földön szenderegnek!

Sokáig siránkozott, majd átkozni kezdte a Kauravákat. – Gonosz szívű emberek, örüljete csak, amíg tehetitek! Az istenek bizonyosan kedvelnek titeket, különben követőitekkel együtt már rég átküldtelek volna a halál sötét birodalmába. De mit tehetnék, nem szeretném Judhishthirát magamra haragítani!

Lihegve, ökölbe szorított kézzel a sötét rengeteget kémlelte. Nagy távolságot megtettek már, és biztos volt benne, hogy kell lennie valami városnak a közelben. Elhatározta, hogy reggelig ébren marad, s a testvéreitől nem messze leült egy farönkre.

A banyanfa közelében élt egy ráksasza a hűgával. A démon hallotta, amikor Bhíma átcsőrtetett az erdőn, s most felült a fája tetejére és a levegőt szimatolta. Hatalmas szája torz vigyorra húzódott, s elővillantak több sorban elhelyezkedő, hosszú fogai. Odakiáltott a hűgának:

– Hé, Hidimbí, emberszagot érzek! Milyen rég ettünk utoljára emberhúst! Menj, keresd meg őket, aztán vágd el a torkukat, és hozd ide őket. Jól teleisszuk magunkat habos vérükkel, s jót mulatunk majd, te meg én!

Hidimbí kotkodácsoláshoz hasonló vihogással lehuppant a fáról. Nesztelen léptekkel haladt a fák között, amíg oda nem ért a Pándavákhoz. Kikémlelt az ágak közül, s megpillantotta a farönkőn üldögélő Bhímát. Szívében azonnal vonzalom ébredt a jóképű fiatalember iránt, akinek aranylő bőre, oroszlánszerű válla, lótuszszirm-szeme igencsak elbűvölte. A démonhölgy még életében nem látott ilyen vonzó férfit. Rögtön el is hessegette a gondolatát, hogy megölje. Talán meríthetne egy pillanatnyi élvezetet a húsából lakmározva, de szerelmes ölelésében sokkal, de sokkal több öröme lelne.

Hidimbí ekkor misztikus ereje révén gyönyörű hajadonná változott. Mennyei ékszerek díszítették, karcsú derekát szoros selyemszári ölelte körül. Így lépkedett lassan Bhíma felé, szégyenlős pillantásokat vetve a földre.

Léptei neszére Bhíma felpattant, de amikor megpillantotta a gyönyörű nőt, ismét visszaült. Hidimbí, egy mosolyt küldve a meglepett Pándava felé, így szólt:

– O, legkiválóbb férfiú, ki vagy, és mit keresel itt? Kik ezek az isteni férfiak, akik a földön alszanak? És az a földöntúli szépségű hölgy, ő kicsoda?

Bhíma gyanakvó pillantást vetett Hidimbíre. Tisztában volt vele, hogy a démonok képesek olyan formában megjelenni, amilyenben csak akarnak. Látva aggodalmát, Hidimbí megnyugtatta:

– Ne félj! Nem akarok neked semmi rosszat. Hogy is akarhatnék, hiszen rabul ejtetted a szívem. Tudd meg, hogy Hidimbí vagyok, a gonosz ráksasza, Hidimba húga, aki hatalmában tartja a vidéket. Démon-bátyám a hústokra áhítozik, és azért küldött ide, hogy hozzalak magammal titeket, én azonban jobban szeretnék a házastársi boldogság örömeiben osztozni veled. Légy a férjem, s én majd megmentelek gonosz bátyámtól!

Bhíma megrázta a fejét. – Itt fekszik szeretett anyám és drága négy testvérem. Hogyan hagyhatnám cserben őket, hogyan engedhetném meg, hogy egy ráksasza lakmározzon belőlük, miközben én kéjes vágyaimnak hódolok? Ez egyszerűen képtelenség!

– Akkor ébreszd fel őket, s én majd mindnyájukat megmentelek. Elrepülök veletek egy mennyei vidékre, ahol békében élvezhetjük az életet.

Bhíma nem állt kötélnek. – Nem ébresztem fel őket, csak mert megijedtem a bátyádtól. O, szépszemű leány, nincs az a ráksasza, nincs az az ember vagy égi lény, aki vitézségben felvonná velem a versenyt. O, félnk hölgy, maradj itt, vagy menj el – tégy, ahogy jónak látod. De ha akarsz, akár a bátyádat is idehozhatod. Nekem egyre megy.

Amíg beszélgettek, Hidimba kezdte elveszíteni a türelmét. Mit csinálhat a húga ennyi ideig? Leugrott a fájáról, és a nyomába eredt.

Súlyos léptei hallatán Hidimbí sürgetni kezdte Bhímát. – Közeleg a bátyám! Hős ifjú, nem képlem, hogy bátor vagy és erős, de sokszor láttam már ráksaszát ember felett győzedelmeskedni. Ébreszd fel gyorsan a családodat, s én majd elviszlek benneteket innen!

Bhíma gúnyosan elnevette magát: – O, tiszta hölgy, egyet se félj. Ne hidd, hogy gyenge vagyok, mint a közönséges emberi lények. Nagy ám az én erőm! Figyeld csak, ahogy kiszorítom a szuszt ebből az emberevőből!

Éppen a pillanatban Hidimba rontott a tisztásra. Olyan magas volt, mint két ember, fején hegyes fülek és élénkvrös haj éktelenkedett – úgy, ahogy volt, félelmetes látványt nyújtott! Amint meglátta a hűgát, aki érzéki formájában állt Bhíma előtt, dühösen elbödült, s a haragtól tágra nyílt a szeme.

– Te ostoba nő, hogy mertél ellenszegülni parancsomnak? Hát nem félsz a haragomtól? Úgy látom, attól sem riadsz vissza, hogy feláldozd a ráksaszák becsületét a kék oltárán. Téged is megöllek ezekkel az emberekkel együtt, akiknek a kedvéért hatalmas árulást készülsz ellenem elkövetni!

A démon széttárt karokkal rohant a hűgára. Bhíma azon nyomban eléje lépett és felkiáltott: – Allj! – Majd megvető mosollyal hozzátette: – Te nyomorult, hogy mered békésen alvó testvéreim álmát megzavarni? És miért támadsz erre az ártatlan nőre? Ideküldted, de amint meglátott, eluralkodott rajta a vágy. A szerelem istenét okold ezért, ne őt!

A démon megtorpant, s hitetlenkedve bámult Bhímára. Hogy merészel egy egyszerű ember így elébe állni?

Bhíma visszafojtott hangon folytatta, hogy fel ne ébressze anyját és testvéreit. – Állj ki velem, gonosz lelkű! Nem fogom ölbe tett kézzel hagyni, hogy rátámadj egy nőre. Gyere velem az erdőbe, s én majd átküldelek a holtak földjére, miután darabokra zúztam a fejed. Örvendező keselyűk lakmároznak majd a húsodból. Ha megöllek, az emberek megint nyugodtan léphetnek majd be az erdőbe.

Hidimba nevetésben tört ki, s közben hátravetette iszonytató fejét. – Te ember, ezek bizony vakmerő és öntelt szavak. Előbb bizonyíts, s utána hengej az erőddel! Azt hiszed, erős vagy, ma azonban megtudod, mi az igazság. Ezek meg alhatnak itt kedvükre, amíg végzek veled. Miután kiittam a véred, őket is megölöm, bűnös hűgommal egyetemben!

Hidimba egyenesen Bhímára rontott, aki karjánál fogva elkapta, s erőnek erejével elvonszolta a rúgkapáló ráksaszát, jó messzire alvó családtagjaitól. A feldühödött démon kiszabadította magát, erős karjaiba zárta Bhímát, s szörnyű üvöltés kíséretében teljes erejéből összeszorította. Bhíma azonban csak tovább lépkedett, s magával vonszolva a démont, majd hatalmas mellkasát kidüllesztve kitört a halálos ölelésből. Adáz harc vette kezdetét. A két küzdő fél szörnyű csapásokat mért egymásra. Minden erejüket megfeszítve ragadták meg a másikat, s dulakodásuk nyomán egymás után törtek derékba és dőltek ki a fák.

Az ellenfelek üvöltése felébresztette a Pándavákat és anyjukat. Meglepetten néztek körül, s amikor észrevették a közelben álló Hidimbít, megigézve néztek a páratlan szépségre.

– Ki vagy, ó, szeplőtelen hajadon? – kérdezte Kuntí. – Apszarasz? Vagy más mennyei lény? Kérlek, mondd el, hogy kerültél ide.

– Éppen a hatalmas erdőben lakom a bátyámmal, Hidimbával, aki a környék ráksaszáinak vezére – válaszolta Hidimbí. – Az ő parancsára vagyok itt, s azért jöttem, hogy megöljelek benneteket. Amikor azonban megpillantottam aranyló színű fiadat, Kámadéva letaglózott a nyilaival. Annyira hatalmába kerített a vágy, hogy képtelen vagyok uralkodni magamon.

A démonhölgy arrafelé mutatott, ahol az adáz küzdelem folyt.

– Erős fiad elvonszolta innen Hidimbát. Látod az üvöltő ellenfeleket, az embert és a ráksaszát, amint félelmetes harcot vívnak egymással?

Judhisthira és öcsei talpra ugrottak. Látták a démonnal viaskodó Bhímát, s a kézitusájuk nyomán keletkezett hatalmas porfelhőt is, amint a magasba szállt, s fennakadt a hold sugarain. Arzsuna nyomban hozzájuk rohant, s mosolyogva így szolt Bhímához:

– Drága bátyám, erőskarú hős, egyet se félj! Mi is itt vagyunk! Nem tudtuk, hogy elfaradtál a küzdelemben. Allj most félre, s én majd egykettőre végzek ezzel a démonnal.

A csúfondáros szavak hallatán Bhíma szörnyű haragra gerjedt. – Arzsuna, terád itt semmi szükség – mordult rá. – Ha egyszer a kezem közé kapom, onnan nem

kerül ki többé élve a nyomorult!

– Akkor cselekedj tüstént! – sürgette Ardzsuna. – Közeledik a hajnal, s a démonok szürkületkor mindig új erőre kapnak.

Bhíma Hidimbára meredt, szemei dühtől vöröslöttek. A ráksasza nekirontott, ám Bhíma kitért a támadás elől, s elgáncsolta a szörnyet. Ahogy a démon a földre esett, Bhíma megragadta és a feje fölé emelte. Pörgetni kezdte, s a következő szavakat dörögte:

– Mivel mások húsán tartottad fenn léha és bűnös életedet, dicstelen halál legyen az osztályrészed! Szétlapítlak, a semmivel teszek egyenlővé, s ezzel megszabadítom az erdőt tüskés bokrától!

Egyre csak forgott vele dühödten, majd hirtelen a földhöz vágta a ráksaszát. Hidimba minden porcikája ízzé-porrá tört, s egy szörnyű üvöltés szakadt ki a torkán. Bhíma ekkor megragadta, s kettétörte a gerincét.

Amikor látták, hogy a démon holtan hever, testvérei körülállták Bhímát, megölelték, s nagy örömujjongás közepette gratuláltak neki.

– Ó, hős, ne hidd, hogy valaha is kételkedtem benne, hogy képes vagy végezni a démonnal – mondta Ardzsuna. – De most már itt az ideje, hogy folytassuk utunkat. Azt hiszem, lennie kell a közelben egy városnak.

A nap már felkelőben volt, s így láthatóvá váltak az erdei ösvények. Miután eldöntötték, hogy délnek veszik az irányt, a testvérek, középen Kuntival, útnak indultak. Ahogy mentek, Hidimbí a nyomukba eredt. Bhíma hátrafordult, és vészjóslóan ráförmedt:

– Közismert, hogy a ráksaszák elbűvölő fortélyokkal bosszulják meg magukat az ellenségeiken. Hidimbí, ha akarod, téged is a bátyád után küldelek!

Bhíma csupán el akarta ijeszteni a ráksaszít, Judhisthira azonban rápirított:

– Testvérem, legkiválóbb a férfiak közt, eszedbe ne jusson kezét emelni egy nőre! Az erényt még a saját életed árán is kötelességed megóvni. És különben is, mit árthat nekünk ez a nő? Hiszen a nála jóval erősebb bátyjával is végeztél. Ő aztán igazán nem jelenthet veszélyt a számunkra.

Hidimbí lehajtott fejjel állt. Összekulcsolt kézzel, esdeklőn nézett Kuntíra.

– Nemes hölgy, te jól tudod, milyen fájdalmakat él át egy szerelemtől megszembett nő! A szerelem fájdalma most fiadért, Bhímáért emészt. Mindenről lemondtam a kedvéért – a családomról, a barátaimról, sőt, még a dharmámról is. Ha hős fiad és te is elhagytok, hogyan tudnék tovább élni? Kérlek, higgy nekem!

Hidimbí Bhímára pillantott. Találkozott a tekintetük, de az ifjú gyorsan másfelé nézett. A lány tovább kérlelte Kuntít, engedné meg, hogy férjhez mehessen a Pándavához. Kérte, hadd vigye el Bhímát a mennyek világába, ahol együtt élvezhetnék az életet.

– Ó, kiváló hölgy, könyörögve kérlek, légy irgalmas hozzám, engedelmes szolgálóhoz! Miután együtt töltöttünk egy kis időt, visszahozom neked Bhímát.

Hidimbí azzal érvelt, hogy Bhímával kötendő házassága az erénnyel teljesen összhangban állna, különösen azért, mivel az életét mentené meg.

– Ha az ember megóvja a saját életét, bármi áron is, azt mindig kiváló erénynek tekintik. Sőt, maga az erény óvja meg az életet. Aki még nagy nyomorúság közepette is erényes marad, az erényesek között bizony az a legkiválóbb.

Hidimbí reménytelen tekintetet vetett Kuntíra és Judhisthirára, aki ott állt anyja oldalán, s elégedetten hallgatta, amint Hidimbí az erényről beszél. Azt is jól látta, hogy tulajdonképpen sem Kuntinak, sem Bhímának nincs kifogása a ráksaszi javaslata ellen. Így válaszolt hát:

– Ó, karcsú derekú hölgy, jól beszéltél. Legyen úgy, ahogy mondtad. Házasodjatok össze Bhímával, s azután vidd magaddal az égi tájakra. De ne feledd: minden este vissza kell térnie!

Hidimbí ragyogó mosollyal nézett Bhímára, aki meg így szólt:

– Beleegyezem a házasságba, ó, áldott hölgy, de csak egy feltétellel. Amint fiat szülsz, el foglak hagyni.

Hidimbí elfogadta Bhíma kikötését, s össze is házasodtak ott helyben az erdőben. A gandharva szertartás szerint keltek egybe: virágfüzért cseréltek egymással. Hidimbí ezután elvitte a testvéreket és Kuntít egy gyönyörűségi helyre, valahová a

Himalája csúcsai közé. Építettek egy fakunyhót, ahol békésen éledgeltek, s táplálékuk gyanánt a környéken termő égi gyümölcsök szolgáltak. Nappal Hidimbí elment Bhímával, s újabbnál újabb mennyei helyeket mutatott neki. Együtt múltatták az időt a kristálypatakok puha partján és a lótuszokkal borított tavak mellett. Kéz a kézben járták a tarka virágokkal borított réteket és a mennyek lakói által látogatott illatos erdőket. Hidimbí édes dallamokkal kedveskedett hitvesének, s úgy öltözködött, mint egy istennő, nem szűnő örömet szerezve ezzel Bhímának, aki a múltó napokat perceknek érezte csupán.

Néhány hónap múlva Hidimbí teherbe esett. Ahogy az az égi hölgyeknél lenni szokott, rövid idő múlva meg is szülte a gyermekét, egy fiút, aki nyomban ifjúvá cseperedett. Úgy állt ott a szülei előtt, mint egy sugárzó istenség. A feje teljesen kopasz volt, vonásai vadságot sugalltak, erőteljes fizikuma atyjára emlékeztetett. Meghajolt atyja és anyja előtt, majd látogatóba indultak a többi Pándavához. A fiú, akinek a Ghatótkacsa nevet adták, egy ideig a Pándaváknál maradt, akiket teljes odaadással szolgált. A testvérek igen hamar a szívükbe zárták.

Végül Judhishira így szólt: – Sokáig időztünk ezen a vidéken. Az egyezés értelmében itt az ideje, hogy Bhíma búcsút mondjon Hidimbinek. Ismét útra kell kelniük.

Kuntí és fiai érzelmes búcsút vettek Hidimbítől és Ghatótkacsától. Mielőtt végleg elváltak volna, Bhíma fia még megjegyezte: – Abban a pillanatban, ahogy rám gondolsz, én ott termek előtted. Mindig tudd, hogy a szolgád vagyok.

Hidimbí sírva ölelte magához Bhímát. – Találkozunk még valaha? – kérdezte.

Bhíma azt felelte, hogy amint őt és testvéreit nem fenyegeti többé veszély, s letelepedhetnek a saját királyságukban, újból együtt fognak élni. Ezzel elváltak, a Pándavák pedig folytatták vándorútjukat dél felé. Szakállasan, csapzott hajjal úgy festettek, mint őt vándor aszkéta. Habár számos városban és erdei menedékhelyen át vitt az útjuk, senki sem ismerte fel őket. Az erdei bölcsök sokszor meséltek nekik a védikus tudomány rejtelméről.

Egy nap, amint éppen egy ásramában időztek, Vjaszadéva látogatta meg őket. Hódolatukat ajánlották a misztikus hatalma révén megjelent bölcsnek, aki megáldotta őket. Amikor leültek eléje, így szólt:

– Ó, Bharata nemzetségének legkiválóbbjai! Egy ideje a tudomásomra jutott, hogy milyen helyzetbe sodört benneteket a sors. Igazságtalanul bánnak veletek a Kuruk, ezért eljöttem, hogy segítek nektek. Ne bánkodjatok sorsotok miatt, mert végül minden a ti javatokat szolgálja majd. Minden az Úr legfelsőbb irányítása alatt áll.

Vjaszadéva azt tanácsolta nekik, hogy menjenek el a közeli Ékacsakrába, s húzzák meg magukat ott egy darabig. Ha majd eljön az ideje, tudatja velük, hogy mi a következő teendő.

– Leányom, ne bánkodj – vigasztalta Kuntít a risi. – Fiad, Judhishira hamarosan a világ ura lesz, s erényesen uralkodik majd a többi király felett. Testvérei segítségével hatalmas áldozatokat fog bemutatni, és bőséges adománnyal látja el a bráhmánákat.

Miután megmutatta nekik az Ékacsakrába vezető utat, Vjaszadéva elment. A testvérek egy bráhmána házában találtak menedékre, ahol békében éltek, anélkül, hogy bárki is gyanította volna ottlétüket.

Hatodik fejezet

A tűzből született hercegnő

A váránavátai hírnökök elvitték Hasztinápurába a Pándavák halálhírét. Dhritarásra zokogott bánatában. Őszintén felzaklatták a hírek, bár szomorúságába némi büntudat is vegyült. A fejét fogta és sírt.

– Az én drága bátyám, Pándu, aki fiaiban élt tovább, ma meghalt! Gyászos nap ez a Kuruk történetében!

A király kiadta a parancsot: végezzék el a gyászszertartást. Gyászoló polgárok ezrei merítkeztek meg a Gangeszben, hogy felajánlásokat mutassanak be az eltávozott lelkeknek. Hangosan siránkoztak, Kuntí és fiai nevét kiáltozták. Bhímát különösen lesújtotta a hír, s visszavonult a lakosztályába, hogy egyedül lehessen a bánatával. Durjódhana és öccsei is úgy tettek, mintha szomorkodnának, belül

azonban csak úgy repesett a szívük az örömtől. Vidurának sem volt oka a bánkódásra, jól tudta azonban, hogy senkinek nem beszélhet az igazságról. Valószínűleg még Bhísma is – aki pedig annyira szerette a Pándavákat – jelentené a dolgot a királynak, s az csak feszültséghez és zűrzavarhoz vezetne Hasztinápurában. Legjobb lesz kivárni, amíg az Úr kegyéből alkalmasabb pillanat nem kínálkozik.

A Pándavák már egy ideje Ékacsakrában éltek. Bráhmaának adták ki magukat, s koldulással keresték a kenyerüket. Napközben a falut járták, alamizsnát gyűjtöttek. Amikor este hazatértek, Kuntí már várta őket a vacsorával, amit két egyenlő részre osztott: az egyiket Bhíma kapta, a másikon a többiek osztoztak.

Ékacsakrai tartózkodásuk alatt egyszer egy vándor bráhmaana szállt meg abban a házban, ahol ők is laktak, s a vándorlása közben hallott történetekkel szórakoztatta őket. Tőle tudták meg, hogy hamarosan szvajamvara ceremóniát tartanak Drupada király fővárosában. Az ünnepség során a király lánya férjet választ magának. Érdeklődéssel hallgatták, amint a bráhmaana Drupada lányát, Draupadit dicsérte:

– Ez a páratlan szépségű, nemes hölgy nem halandó asszonytól született. A világ összes királya részt vesz majd a szvajamvarán.

A Pándavákat elbűvölték a bráhmaana szavai, s kérték, meséljen még Draupadiról.

– Az ő története valójában Dróna születésével kezdődött – folytatta a bráhmaana, – s a nagy ácsárja és a hatalmas Drupada király közötti kapcsolatban gyökerezik.

A bráhmaana elmesélte nekik, hogyan különbözött össze Dróna és Drupada. Ennek részleteit a Pándavák persze jól ismerték, ám csendben hallgatták a bráhmaánát, ahogy az ácsárja Drupada felett aratott győzelmét ecsetelte.

– Ezután szabadon engedte a királyt, de Drupadában csak úgy forrt a düh. Bosszút akart állni Drónán. Miután rájött, hogy csak egy hasonló hatalommal bíró másik bráhmaana tudná felvenni a versenyt Dróna erejével, elment az erdőbe, hogy méltó ellenfelet keressen ellenlábásának.

– Rá is akadt egy bráhmaana-testvérpárra, akiket Jadzsának és Upajadzsának hívtak. Megkérte őket, hogy áldják meg egy olyan fiúval, aki meg tudja majd ölni Drónát. A testvérek bölintottak, s hozzá is fogtak, hogy áldozatot mutassanak be Drupada nevében. A király és a királyné odaült az áldozathoz, s nézték, ahogy a két bráhmaana felajánlásokat tesz a hatalmas tűzbe. Ekkor legnagyobb ámulatukra egy ifjú emelkedett ki a lángok közül. Az arany páncélba öltözött, ragyogó harcos azonnal szekerre pattant, és bömbölve, íját rázva körbe-körbe száguldozott. A mennyekből megszólalt egy hang, mely hírül adta, hogy az ifjú Dróna elpusztítására született.

– Ezután egy leány emelkedett ki a tűzből. Gyönyörű volt, akár a Szerencse istennője. Bőre a kék lótusz színében ragyogott, a szeme fekete volt, s a haja hosszú, éjszótét fűrtökben omlott alá. Édes illat áradt a testéből, a dereka vékony volt, a csípője széles, karjai és lábai finom ívűek. Ismét felhangzott a mennyei hang: “Ez az isteni szépség minden nő között a legkiválóbb lesz. Beteljesíti majd az istenek szándékát: számtalan harcos pusztulását idézi majd elő.”

A bráhmaana azt is elmondta nekik, hogy Drupada fiának a Dhristadjumna nevet adták, s hogy Dróna, bár tudta: a fiú arra született, hogy a halálát okozza, tanítványául fogadta, s megtanította a fegyverforgatás tudományára.

Amikor a bráhmaana mondandója végére ért, a Pándavák csak ültek némán. Meg voltak zavarodva. Megtudták, hogy szeretett gurujukat, Drónát meg fogják ölni, majd hallották a mennyei szépségű Draupadiról szóló leírást, s ettől még a lélegzetük is elállt.

Amikor aznap este lefekvéshez készülődtek, izgatottságukat látva, Kuntí így szólt a fiaihoz: – Elég időt töltöttünk már itt. Úgy érzem, itt az ideje, hogy elinduljunk Drupada királysága, Panycsála felé.

Judhisthira egyetértett vele. A testvérek mind nagyon szerettek volna részt venni Draupadi szvajamvaráján. Ekkor azonban eszébe jutott Vjászdéva utasítása.

– A risi arra kért bennünket, hogy itt várjuk meg, amíg vissza nem tér – válaszolta anyjának.

De ahogy kimondta Vjászdéva nevét, a bölcs abban a pillanatban megjelent

előtte. Nyomban a lábához borultak, ő pedig így szólt hozzájuk:

– Megéreztem, mi jár a fejetekben, ezért hozzátok siettem. Mindenképpen menjetek el Draupadi szvajamvarájára.

A bölcs hozzátette még, hogy Ardzsuna legyen az, aki versenyre kel Draupadi kezéért. – A hercegnő méltó menyasszony, és a sors is arra rendelte, hogy a ti feleségeitek legyenek.

– Ó, mindentudó risi, nem is késlekedünk: már holnap elindulunk Panycsálába! – lelkenedett Judhisthira.

Vjásadéva ezután elbúcsúzott a testvérektől, akik másnap el is indultak Drupada városába, Kampiljába. Észak felé haladtak, éjjel-nappal úton voltak, s három napi gyaloglás után kiértek a Gangeszhez. Este volt, Ardzsuna egy fáklyával világította meg az utat. Ahogy közelebb értek a folyóhoz, egyszer csak egy különös hang rivallt rájuk a sötétből.

– Állj! Embereknek egy lépést se tovább! Tudjátok meg, hogy Angaraparna vagyok, a gandharvák vezére. Eppen most fürdök a folyóban. A hozzánk hasonló mennyei lények csak éjszaka tartózkodhatnak a Gangeszben, míg az emberek kizárólag nappal fürödhetnek benne. Ha egy lépéssel is közelebb jöttök, az életetekkel játszotok. Nagy erő birtokosa vagyok, s lesújtok minden törvénszegőre.

Ardzsuna magasabbra emelte a fáklyát és előrekémlelt. Egy gandharvát pillantott meg maga előtt: fényes szekéren ült. Nevetve egy lépést tett felé.

– Te ostoba, hogyan lehetne bárkit, bármikor is eltítani a Gangesztől? Ez ellentmond a vallás elveinek. Egy gyáva talán most visszahőkölne, ami azonban minket illet, nem ijedünk meg a szavaidtól.

Angaraparnát előntötte a méreg. Azonnal kifeszítette íját, s mérges kígyókként sziszegő nyilakat zúdított ellenfelére. Ardzsunának a szeme se rebtent. A nyilak egy részét pajzsával háritotta el, a többit fáklyájával ütötte le. Nagyot nevetett, majd így kiáltott:

– Gandharva, ne próbálj ráijeszteni azokra, akik értenek a fegyverforgatáshoz. Csak az idődet vesztegeted. Mivel a mennyek lakója vagy, mennyei fegyverekkel fogok harcolni ellened. Állj ki hát az Agnéjasztra, a tűzisten fegyvere ellen!

Fáklyáját felemelve, Ardzsuna elmondta az égi fegyvert megidéző mantrákat, majd Angaraparna felé hajította a fáklyát. A misztikus erővel felruházott szövének a szekérnek csapódva felrobbant, s hamuvá égette a járművet, mire az eszméletét veszített gandharva fejjel a földre esett. Virágfüzérékkel díszített hajánál fogva Ardzsuna megragadta, és Judhisthira elé vonszolta.

Angaraparna felesége rémülten szaladt előre, s összetett kézzel kérlelte Ardzsunát, hogy engedje szabadon a férjét. Judhisthira Ardzsunára mosolygott és így szólt:

– Ó, hős, ki ölne meg egy olyan ellenséget, aki csatában vereséget szenvedett, jó hírétől megfosztatott, védtelen, s ráadásul egy asszony oltalmazza? Engedd el hát!

Ardzsuna szabadon engedte Angaraparnát. A felesége nyomban odaszaladt hozzá, és vizet hintett az arcára. Amikor a gandharva magához tért, talpra állt, s alázatos hangon ezekkel a szavakkal fordult Ardzsunához:

– Többé nem leszek büszke, mert szégyenben maradtam egy emberrel vívott küzdelemben. Én azonban, bárhogy is esett, úgy érzem, szerencsésnek mondhatom magam, hogy találkoztam veletek: veletek, ó, hősök, akik parancsolni tudtok az isteni fegyvereknek! Meghagyátok az életem, s én szeretném ezt meghálálni valamivel.

Angaraparna egy csodás képességet ajánlott fel Ardzsunának. Ennek birtokában az ember a világon mindent képes látni, még hozzá a maga igaz valójában. Egy másik képességgel is meg akarta ajándékozni, mely lehetővé tette tulajdonosának, hogy a csatában bármikor illúziót, délibábot teremthessen.

– Mindezek mellé mennyei lovakat is adok neked, melyek úgy száguldanak, mint a gondolat. Ó, büntelen, kérlek, kegyesen fogadd el ezeket az ajándékokat!

– Nem fogadhatok el semmit az életedért cserébe – szabadkozott Ardzsuna. – A Védák kijelentik, hogy azt, aki bajban van, nem szabad megölni. Ráadásul bátyám is arra utasított, hogy bocsássalak szabadon. Kötelességből cselekedtem tehát.

Ardzsuna megkérdezte, mi készítette a gandharvát arra, hogy párbajra hívja ki.

– Mindannyian a Védákban jártas, erényes és kitűnő fegyverforgatók vagyunk. Mégis hibát találtál volna bennünk?

– Amikor azt láttam, hogy megszegitek a szabályt, képtelen voltam uralkodni magamon – válaszolta Angaraparna. – Egy ereje teljében lévő férfinak nem szabad eltűnnie, hogy a felesége előtt sértést kövessenek el ellene. Emellett bráhmaņa sem volt köztetek, és szentelt tüzet sem vittetek. Ezért feddtelek meg benneteket.

A gandharva azt is elmondta, hogy Nárada risitől már sokat hallott a Kuruk nemzetségéről, és személyesen is ismerte a félisteneket, akik a Pándavákat nemzették.

– Tudom, hogy mindannyian erényes hősök vagytok, s ennek köszönhattétek, hogy emberi voltotok ellenére le tudtatok győzni engem, a mennyek lakóját. Nagyon fontos azonban, hogy találjatok magatoknak egy nagy tudású papot, aki vezetőül szegődne hozzátok. Hamar legyőzik azokat a királyokat, akik mellett nem állnak bráhmaņák, míg azok, akik bráhmaņák támogatását élvezik, az egész világot meghódítják, s végül elérik a mennyek birodalmát.

Ardzsuna megkérte, adjon tanácsot nekik, miként találhatnának papot maguknak.

– Forduljatok északnak, amíg oda nem értek az Utkacsa nevű remetelakhoz – mondta Angaraparna. – Ott él Dhaumja, egy tündöklő fényvel ragyogó bölcs. Ha jónak látjátok, őt elfogadhatjátok vezetőtökül.

A Pándavák megköszönték a gandharva tanácsát, majd búcsút vettek tőle, s elindultak észak felé. Hamarosan meg is érkeztek Utkacsához. Dhaumja elé járultak, s a lába elé borultak. A risi, akit lenyűgözött alázatuk, vízzel és vadon termő gyümölcssel kínálta őket. Egyből látta, hogy hozzá hasonlóan ők is vaisnavák, Visnu imádói, ezért amikor felkérték, hogy legyen a családi papjuk, készséggel beleegyezett.

A testvérek arcán öröm ragyogott. Most, hogy Dhaumját vezetőjüknek tudhatták, úgy érezték, máris visszaszerezték a királyságot, legyőzték ellenségeiket, s elnyerték a panycsála hercegnő kezét. Ami pedig Dhaumját illeti, amikor ránézett az őt hősré, érezte, hogy saját érdemeiknek köszönhetően hamarosan a föld urai lesznek.

A találkozást követő reggelen a Pándavák Dhaumjával együtt el is indultak Kampiljába. Utközben rengeteg bráhmaņával találkoztak, akik szintén a szvajamvarára igyekeztek. Társaságukban a testvérek maguk is aszkétáknak tűntek. Csapzott hajukkal, hosszú szakállukkal senki sem ismerte volna fel őket az úton igyekvő bráhmaņák tömegében. Néhány napi gyaloglás után egy Kampilja határában fekvő faluhoz értek. Egy fazekas házában szállásolták el magukat, s ugyanúgy éltek, mint Ekacsakrában: alamizsnát koldultak.

A fivérek a szvajamvarával kapcsolatban újabb részleteket tudtak meg a falusiaktól. Drupada király szigorú próbatételt szabott annak, aki el akarja nyerni a lánya kezét: egy különleges íjat készíttetett, hatalmasat, még hozzá a legerősebb tölgyfából. Annak, aki Draupadí kezére pályázik, fel kell ajzania ezt az íjat, s a kilőtt nyíllal pontosan el kell találnia a célpontot. Egy hosszú rúd tetejére egy kis, fából készült madarat erősítettek. Alatta egy fémkorong forgott, melybe egy lyukat fűrtak. A sikeres íjásznak pontosan abban a pillanatban kell majd átlónie rajta a nyíllát, amikor az éppen elhalad a cél előtt.

Ardzsuna felélénkült. Imádkozott, hogy bárcsak alkalma nyílna szerencsét próbálni a megmérettetésen. Ha elnyerhetné Draupadit, s ezzel Drupadát a szövetségesükké tenné, az lényegesen megerősítené Judhisthira helyzetét. Türelmetlenül várta, hogy végre felvirradjon az ünnepség napja.

Kampiljába megállás nélkül, mindenfelől érkeztek a királyok és a hercegek. Drupada óriási pompával készült az eseményre. Hatalmas, százkapus arénát építtetett, melynek magas, fehér falai csak úgy szikráztak a napfényben. A szertartás napján tarka öltözetben, kígyózó sorokban özönlöttek be a kapukon az emberek, s a tengerként morajló tömeg ellepte a lejtős nézőteret. Az első sorok arany emelvényeken álló, drágakő-berakásos székein a királyi vendégek egymás után foglaltak helyet. Zengtek az üstdobok, szagylókürtök ezrei búgtak. A levegőben füstölők illata szállt, s a bráhmaņák védikus himnuszokat kántáltak. Aszkéta bráhmaņák tömegei özönlöttek az arénába, s úgy tűnt, a testükből áradó ragyogás mindent bevilágít.

Kuntí a fazekas kunyhójában maradt, a Pándavák és Dhaumja pedig a bráhmánakkal együtt érkezett az arénába. Észrevétlenül helyet foglaltak az aszkéták között, s körülnéztek az amfiteátrumban. A királyok élén, öccsei társaságában, ott ült Durjódhana, mindannyian ragyogó aranypáncélt és aranydíszeket viseltek. Látva a herceget, amint felszegett fejfel, döllyfösen körülhordozza tekintetét, Bhíma éktelen haragra gerjedt. Legszívesebben azon nyomban odarohant volna, hogy nyakon ragadja Durjódhanát, de türtőztette magát: még nem kockáztathatták meg, hogy felismerjék őket.

Az aréna egyik oldalán Drupada ült fiai és miniszterei társaságában. Mielőtt kezdetét vette volna a ceremónia, halomszámra osztotta szét az aranyat és az ékszereket a bráhmánák között, hogy lánya számára minden a lehető legkedvezőbbben alakuljon. Amikor a bráhmánák odamentek, hogy átvegyék az adományokat, a Pándavák a helyükön maradtak. Miután lezajlott az adományozás, Drupada fia, Dhristadjumna állt fel, hogy bejelentse a szvajamvara kezdetét. Erős hangja dobszóként harsogott.

– Draupadí hercegnő ezennel férjet választ magának! Annak, aki a kezére pályázik, ki kell állnia a próbát! Íme, az íj, és íme, a célpont. Az a nemes származású férfi, aki fel tudja azzani az íjat, s le tudja lőni vele a madarat, elnyeri Draupadí kezét. Erre a szavamat adom!

Dhristadjumna rámutatott a félelmetes íjra, mely egy asztalon feküdt a célpontot tartó rúd tövében. Amikor ismét helyet foglalt, Draupadí lépett az arénába. Morajlás futott végig a tömegben. Lélegzetelállító szépségével: hibátlan arcvonásaival, karcsú derekával, tökéletes, formás alakjával mindenkit megigézett. Úgy ragyogott, mint a telihold. Mindenki csak őt csodálta, ahogy méltóságteljesen a királyi emelvényhez lépett, hogy elfoglalja helyét.

A földöntúli szépségű hercegnő láttán a királyok és hercegek felugrottak a helyükről. Ellenséges pillantásokat vetettek egymásra, és hangos szóval fogadkoztak: “Draupadí az enyém lesz!” “Jobb, ha már most hazamentek, mert a hercegnőt bizony én nyerem el!” “Vegyétek úgy, hogy ő máris az enyém!” Anyyira égtek a vágytól, hogy még saját barátaikra is féltékenyek lettek.

Az uralkodók lármásan kérkedtek s az erejüket fitogtatták. Nagy hangzavar támadt, úgyhogy Dhristadjumna ismét felállt, hogy lecsendesítse őket. Amikor mindenki visszaült a helyére, a küzdőtér fölött félistenek és különböző mennyei lények kezdtek gyülekezni, akik azért jöttek, hogy tanúi legyenek a nagy eseménynek. Arany járműveiken az égen maradtak, s mennyei virágésőt szórtak az arénára.

A számtalan király között bátyjával, Balarámával együtt ott ült Krisna is. Amikor végignézett a tömegben, észrevette a Pándavákat. Elmosolyodott, majd Balarámához fordult, s a fülébe súgta:

– Kedves bátyám, nézz csak oda! Látod Judhisthirát és a testvéreit?

Balaráma óvatosan az öt ülő férfi felé pillantott, aztán derűs tekintettel Krisnára nézett. Mindketten nagyon megörültek, hogy a Pándavák épek és egészségesek.

Drupada ekkor jelt adott, hogy megkezdődhet a próbatétel. Végignézett a királyokon. Egyikük sem tűnt valami méltó férjnek a lánya számára. Csak Krisna és a többi mathurái uralkodó látszott alkalmasnak, ők azonban nem vettek részt a versenyben. Egyetlen ember volt csak, akit Drupada szívesen fogadott volna vejéül: Ardzsuna. Amikor fülébe jutott a szóbeszéd, hogy a Pándaváknak valahogy sikerült megmenekülniük a váránavátai tűzvészből, a király olyan vitézi próbát eszelt ki, amiről biztosan tudta, hogy egyedül Ardzsuna képes kiállni. A bráhmánák Draupadí születésekor egyébként is azt jóstolták neki, hogy a lánya Ardzsuna hitvese lesz. Tévesnek bizonyultak volna ezek a szavak? Hol van Ardzsuna? A király aggódva nézett körül.

Amikor a Pándavák végül megpillantották Draupadit, szíven találta őket Kámadéva nyila. Tágra nyílt szemmel bámultak rá. A gyönyörű hölgy nem lesz sem Durjódhanáé, sem valamelyik cimborájáé – ez az egy biztos! Hogyan is részesülhetnek ezek a nyomorultak ilyen jutalomban? Ardzsuna feszülten figyelte a versengés egyik főszereplőjét: a félelmetes íjat. Nem hitte, hogy a Kauravák bármelyike is sikerrel járna. Érezte, hamarosan neki is alkalma nyílik arra, hogy

versenybe szálljon a hercegnőért.

Dhristadjumna egymás után szólította az uralkodókat, akik sorban az íjhoz léptek. De amikor megpróbálták megfeszíteni, igencsak megdöbbentek. Volt, aki megemelni is alig bírta, azoknak pedig, akiknek sikerült, minden erejüket össze kellett szedniük ahhoz, hogy akárcsak egy parányit is meghajlítsák. Fogcsikorgatva, megfeszített erővel küszködtek, de a visszapattanó íj végül rendre a földre vetette őket, s nagyokat nyögdécselve ott is maradtak egy darabig. A királyok és a hercegek, akik mind abban a reményben érkeztek, hogy majd elnyerik Draupadí kezét, megszégyenítő kudarcot vallottak, és sorra visszasomfordáltak a helyükre.

Miután már vagy húsz uralkodó tett próbát, Karna lépett előre. A tömeg csodálattal morajlott fel, ahogy pillanatok alatt felemelte és felajzotta az íjat. Nyilat helyezett a húrra, s célzott. Judhithira és öccsei érezték: eltökélte, hogy nem véti el a célt, s lelki szemeik előtt már látták is, ahogy telibe talál. Draupadí ekkor hirtelen felállt és felkiáltott:

– Egy kocsihajtó fiához nem megyek feleségül!

Karna dühösen feléje fordult. Nem szólhatott semmit. A hercegnő élt a kiváltságával, Dhristadjumna pedig már az elején közölte, hogy a próbatételen csak nemesi származásúak vehetnek részt. Félredobta hát az íjat, s felnézett a napra. Bosszúsan felnevetett, aztán a döbbszent hallgató tömeg előtt a helyére viharzott.

Ekkor Durjódhana állt fel. Odament az asztalhoz, amelyre Drupada szolgálai már visszahelyezték az íjat. Karnához hasonlóan ő is könnyedén felajzotta, majd egy aranszárú nyílveszőt tett a húrra. A tömeg visszafojtott lélegzettel figyelte, amint gondosan célba vette a madarat. Draupadí szívét balsejtelem gyötörte: mihez kezd, ha Durjódhana sikerrel jár? Hogy tudna hozzámenni ehhez a dölyfös herceghez? A többi uralkodó felé nézett, s amikor észrevette köztük Krisnát, imádkozni kezdett hozzá: bárcsak kudarcot vallana Durjódhana. Krisna mosolyogva figyelte a mozdulatlan Durjódhanát, amint a megfeszített íjat a célpontra szegezte. Nagyot pendült a húr, amikor a Kaurava kilötte a nyílveszőt. A felfelé ívelő nyíl pontosan áthaladt a lyukon, de egy hajszállal a célpont mellett süvített el.

A herceg mérgében a földhöz vágta az íjat. Amikor a többiek látták, hogy még a hatalmas hasznápurai herceg is kudarcot vallott, mindannyian a helyükön maradtak. Ezek után senki nem mert jelentkezni a próbatételre. Azok a hercegek, akik Krisnával együtt Mathurából érkeztek, hallották tőle, hogy Draupadit a sors Ardzsunának szánta, ezért nem is próbálkoztak. Drupada király egyre nagyobb aggodalommal kémlelte a nézőteret. Ardzsuna vajon eljött? Életben van még egyáltalán?

Krisna és Balaráma a bráhmanák tábora felé pillantott. Ha Ardzsuna próbát akar tenni, akkor annak most érkezett el az ideje. Ezt a Pándava is felismerte, mert Dhaumjához fordult, aki jóváhagyólag bólintott. Ardzsuna felállt, s elszánt léptekkel a küzdőtér felé indult. Amikor a bráhmanák látták, hogy egyenesen az íj felé tart, üdvriglásban törtek ki, s a vállkendőiket lengették. Néhányukon aggodalom lett úrrá. Attól rettegtek, hogy ez a vakmerő ifjú bráhmana majd nevetség tárgyává teszi a rendjüket.

– Hogy sikerülne éppen neki, amikor Durjódhana és a hozzá hasonló hatalmas harcosok mind elbuktak? – kiáltották.

Mások azonban bizakodóan várták a fejleményeket. – Látjátok fejedelmi tartását, határozott lépteit? Olyan, akár egy hatalmas oroszlán. Nézzétek széles vállait! Miért ne járna sikerrel? Egy bráhmana hatalma mindig nagyobb, mint egy harcosé.

A királyi emelvény elé érve Ardzsuna meghajolt Drupada előtt, s megkérdezte: – Bráhmanák is tehetnek próbát?

Drupada király kíváncsian nézett rá. – A bráhmanák mindig is a királyi rend fölött álltak – válaszolta. – Sőt, az ő hatalmuktól függ a biztonságunk, ahogy az istenek is Visnutól függnek. Próbát tehetsz.

Ardzsuna megfordult és odament az íjhoz. Tisztelete jeléül összekulcsolt kézzel körbejárta, majd felemelte, s a kezével felmérte a súlyát. Egyetlen magabiztos mozdulattal meghajlította és felajzotta, majd fürgén egy nyílveszőt helyezett a húrra. Az aréna közönsége némán, visszafojtott lélegzettel figyelte a nem mindennapi

bráhmanát: úgy állt ott, akár a cövek, s a felhúzott íjat szilárdan tartotta erős kezében. Aztán... egyszer csak nagyot pendült a húr, s a felfelé sűrítő arany nyílveendő éppen a közepén döfte át a célpontot, mely nagy koppanással a földre esett.

Az arénában nagy hangzavar támadt. A bráhmanák ujjongva táncra perdültek, s a levegőbe dobálták felsőruháikat. A tömeg harsogott örömeében, s hangszerek ezrei csendültek fel. A mennylakók nagy dobpergés kíséretében virágesőt szórtak az égből. Draupadí előrelépett, s Ardzsuna nyakába akasztotta az esküvői füzért. Amikor találkozott a pillantásuk, szégyenlősen lesütötte a szemét. Ő volt immár a férje, s nemsokára a hivatalos ceremóniára is sor kerül. Drupada alaposan szemügyre vette Ardzsunát. Nincs abban semmi szégyellnivaló, ha a lánya egy bráhmanához megy férjhez. De ki ez az ember?

Az uralkodók elborzadva látták, hogy büszkeségükben egy bráhmana alázza meg őket. Egy emberként álltak fel, s döbbenet néztek egymásra.

– Hogy engedhette meg ezt Drupada? – fakadtak ki. – Hát ennyire nem tiszteli a királyi rendet? Azzal, hogy egy bráhmanának adta a lányát, arcátlanul megsértett minket. Ezt nem tűrjük!

A helyükről egyre-másra felpattanó haragos királyokat látva, Judhishira, nyomában öccseivel és Draupadival, elindult a kijárat felé. A királyok közben egymást túlkibálva vitakoztak. Néhányuk azt javasolta, támadják meg Ardzsunát, mások tiltakoztak, mondván, hogy egy bráhmanát soha nem szabad bántalmazni. Az igazi bűnös Drupada, érveltek. Mivel tisztelenül bánt velük, megérdemli a halált.

A királyok támadásra kész fegyvereikkel fenyegetően közeledtek Drupada felé. Judhishira odaszólt Bhímának és Ardzsunának:

– Drupada most már az atyánk, meg kell védenünk. Mint part az óceánnak, álljátok útját e vérszomjas királyoknak!

A két herceg visszarahant a küzdőterre. Ardzsuna felkapta az íjat, amivel telibe találta a célt, s egy kiáltással párbajra hívta a királyokat. Ott állt mellette Bhíma, aki tövestül kitépett egy fát, s úgy suhogtatta, mint egy hatalmas botot. A királyok meglepetten pislogtak. Miféle bráhmanák ezek?

Amikor a királyok Drupada ellen fordultak, Krisna a helyén maradt. A két Pándavára mutatott az arénában, s így szólt Balarámához:

– Ki más lenne e két dalia, ha nem Bhíma és Ardzsuna? Egyedül Bhíma képes gyökerestül kitépni egy fát, s Ardzsunán kívül vajon ki más tudta volna kiállni Drupada próbáját?

Krisna a kapunál várakozó többi Pándavára mutatott. – Az meg ott, az a négy kubit magas, lótuszszemű, világos bőrű férfi, jellegzetes arcvonásaival, alázatos testtartásával – az ott Judhishira. Oldalán az Asvinok jóképű fiai, Nakula és Szahadéva állnak. Ne legyenek Vasudéva fia, ha nem ez az igazság!

Balaráma helyeselt: – Milyen csodálatos, hogy unokaöccseink nagynénénkkel, Kuntival együtt megmenekültek a tűzvészből!

A királyok szembefordultak Bhímával és Ardzsunával.

– Bráhmanákra tilos támadni, de ha ők támadnak, nem minősül bűnnek a velük való harc – vélekedtek egyesek, s fegyvert rántottak.

Drupada egy jó köteg hosszúszerű nyilat hozatott Ardzsunának a katonáival. Karna, aki különösen mérges volt, amiért megtagadták tőle a próbatétel lehetőségét, előrelépett és rákiáltott:

– O, bráhmana, készülj fel a nyílveendőimre!

Egy csokor fürge nyilat röpitett Ardzsunára, aki saját nyilaival azonnal el is hárította őket. A két harcos között ádáz küzdelem kezdődött. Nyílveendőik egymásnak ütköztek a levegőben, s dirib-darabra törve potyogtak a földre. Ardzsuna egy hatalmas nyílzáporral áttörte Karna védelmét, s eltalálta a karját és a lábát. Gyorsasága és ereje meghökkentette Karnát, aki fokozott ellentámadásba lendült: ezüst szárú nyílveendő szízeit lőtte ki, melyek madárrajként szeltek át a levegőt. Egi fegyvereket hívott segítségül: hatásukra íja csak úgy ontotta a nyilakat. Ardzsuna ügyesen ellenállt a támadásnak, s újabb fegyvereket idézett meg, hogy kivédje Karna égi fegyvereit. Végig sértetlen maradt, s csak nevetett ellenfelén.

Mialatt folyt a küzdelem, Madra királya, Salja, Bhímára rontott. Az irdatlan erejű uralkodó megragadta Bhíma fáját, s félrehajította. A két férfi dulakodni kezdett egymással: vad kézítása vette kezdetét. Olyanok voltak, mint két dühödt elefánt, akik a nőstényért küzdenek. Egy ideig birkóztak, s ide-oda dobálták egymást. Lábuk dobogásába még a föld is beleremegett. Kettejük közül Bhíma volt az erősebb, s most előnyhöz jutott: a feje fölé emelte Salját, s úgy a földhöz vágta, hogy az elalélt. Pedig a herceg még vissza is fogta magát, mivel az uralkodó Mádrí bátyja volt.

A többi király elképedten bámulta, amint a két állítólagos bráhmána olyan erőről és ügyességről tett tanúbizonyságot, ami a legnagyobb harcosoknak is a dicsőségére vált volna. Karna belátta, hogy nem győzedelmeskedhet, ezért leeresztette az íját, s odakiáltott Ardzsunának:

– Ó, bráhmána, nagy csodálattal tölt el páratlan vitézséged. Ki vagy? Nem sok harcos van, aki ellen tudna állni támadásomnak. Azt hiszem, csak lelki tanítómesterem, Parasuráma, vagy Indra, meg a tévedhetetlen Visnu képes rá – és talán Ardzsuna, Kuntí fia. Nem te vagy valamelyikük véletlenül?

Ardzsuna tartózkodóan elmosolyodott. – Érd be azzal, hogy egyszerű bráhmána vagyok, aki guruja kegyéből sajátította el a fegyverforgatás tudományát. Most itt állok előtted, készen arra, hogy legyőzzelek. Támadj, ha mersz!

Karna nemigen tudta elképzelni, hogy csupán egy egyszerű bráhmanával van dolga. Jól tudta azonban, hogy a bráhmána hatalmát mindig tiszteletben kell tartani – okosabb lenne hát, ha elállna a párviadaltól. Draupadít már elnyerték, úgysem lenne tétje a küzdelemnek. Egy gyors, kimért mozdulattal meghajolt Ardzsuna előtt, majd sarkon fordult és távozott.

Durjódhana elképedve figyelte, hogy vitézség dolgában Karna és Salja is emberére akadt a két bráhmána személyében.

– Ezek ketten nem közönséges emberek – mondta a körülötte álló királyoknak. – Minden bizonnyal nagy risik, vagy valamely nagy király nemzetségének hősi leszármazottai. Először tisztázzuk a származásukat, aztán majd folytatódhat a párviadal.

Ekkor Krisna emelkedett szólásra. – Ó, uralkodói a földnek, nem látom értelmét a további küzdelemnek. Draupadít tisztességes úton, csodálatos módon nyerte el ez a bráhmána. Ne rontsuk el ezt a kedvező alkalmat vérontással – bráhmanák bántalmazásával pedig különösen ne.

Krisna meggyőző érveinek végül meglett a foganatja – a királyok megbékéltek. Egymás után tették le fegyvereiket, s hagyták el a küzdőteret. Az alkalmat kihasználva, Ardzsuna és Bhíma csatlakozott a kapunál várakozó Judhishirához. Draupadival együtt sietve visszatértek a fazekas kunyhójába.

Hetedik fejezet

A kettéosztott birodalom

Kuntí egymagában várta a kunyhóban, hogy hazatérjenek a fiai. Aggódott értük. Mi lesz, ha leleplezik őket? Durjódhana és öccsei is ott lesznek a szvajamvarán. Ha megtudják, hogy a Pándavák élnek, biztosan megpróbálják megöletni őket. Kuntínak eszébe jutottak Vjászadéva jóslatai. A híres bölcs bizonyosan nem tévedett – a sors útjai azonban kifürkészhetetlenek. Végső soron mindent a Legfelsőbb Úr irányít – az ő tervét pedig senki sem ismeri.

Kuntí azzal foglalta el magát, hogy vacsorát készített a fiainak. Ahogy a kunyhóban sürgölődött, egyszer csak Ardzsuna derűs hangja ütötte meg a fülét.

– Drága anyám, visszajöttünk. Gyere, nézd, milyen csodálatos adományt kaptunk!

Nagy megkönnyebbülésében Kuntiból önkéntelen kiáltás szakadt fel: – Annyira örülök, hogy sértetlenül visszaértetek! Az adományt pedig egyenlőképpen osztátok el egymás között!

Ardzsuna és Judhishira ekkor belépett a kunyhóba, kettejük között Draupadival. Amikor Kuntí meglátta, a fejéhez kapott.

– Jaj, mit találtam mondani! – A Kuru királynő azt hitte, veszélybe kerültek vallásos elvei. Az igazságot mindennél többre tartotta. Még tréfából sem beszélt a levegőbe – ha valamit kimondott, azt úgy is gondolta. Most azonban kijelentette,

hogya a fiainak meg kell osztaniuk egymással Draupadit. De ez hogyan lenne lehetséges? Egy asszonynak nem lehet öt férje... Aggódva Judhishthirára pillantott.

– Ne nyugtalankodj, anyám, mindenképpen megmenekülsz a bűntől – felelte Judhishthira, majd Ardzsunához fordult: – Elnyerted ezt a hajadont, szent házasságban kell tehát nőül vened.

Ardzsuna elborzadva nézett a bátyjára. – Kérlek, ne taszíts a bűnösök útjára. Miféle erényes férfi az, aki nőtlen bátyja jelenlétében elfogadja egy hajadon kezét? Neked kell feleségül vened, nem pedig nekem. Utánad Bhíma következik, s csak azután én, végül pedig az ikrek.

Ekkorra már a többi Pándava is a kunyhóban volt, s Ardzsuna szavainak hallatán mindannyian Draupadira néztek, aki mosolyogva fogadta pillantásukat. Mind az öt fivérnek nagyot dobbant a szíve, elméjük egészen összezavarodott. A panycsála hercegnő csak úgy sugárzott a szépségtől, testének természetes illata pedig az egész kunyhót betöltötte. A fivérek nem tudták levenni róla a szemüket.

Öccseire pillantva, Judhishthira megijedt: attól tartott, hogy a gyönyörű Draupadí majd viszályt szít közöttük. Rövid gondolkodás után így szólt: – Ez az erényes leány mindannyiunk felesége legyen. Ezt parancsolta anyánk, s úgy vélem, Vjászdéva is erre utalt, amikor Draupadí sorsáról beszélt nekünk.

A fivéreknek eszébe jutottak a bölcs szavai, melyeket csak most értettek meg igazán. Mindannyiukon nagy boldogság lett úrrá. Draupadí valóban páratlan jutalom volt!

Ebben a pillanatban kopogtak az ajtón: Krisna lépett be. Amikor megpillantotta Judhishthirát, aki fivérei között úgy ült a földön, mint Indra a legfőbb félistenek között, odament hozzá és megérintette a lábát. – Megismersz? Az unokatestvéréd vagyok, Krisna. Ez pedig a bátyám, Balaráma.

Krisna és Balaráma mindketten hódolatukat ajánlották Kuntinak: leborultak előtte, és megérintették a lábát.

– Hogy találtatok meg bennünket? – kérdezte meglepetten Judhishthira.

Krisna elmosolyodott. – A tüzet könnyű észrevenni, még akkor is, ha el van rejtve. Rajtatok kívül ki más tudta volna véghezvinni a szvajamvarán bemutatott hőstetteket? A jó szerencsének köszönhetően Durjódhana gonosz terve is megghiúsultak. Legyetek áldottak, gyarapodjatok, terjeszkedjétek, mint a barlangban égő, fokozatosan mindent beborító tűz.

A fivérek összekulcsolt kézzel mondtak köszönetet Krisnának, aki jobbnak látta, ha távozik is rögtön, mielőtt még bárkinek szemet szúrna a Pándaváknál tett látogatása. Balaráma társaságában lopva kiosont a kunyhóból. Most, hogy találkoztak mathurái unokatestvérükkel, és hallották biztató szavait, a fivérek biztosak voltak benne, hogy hamarosan visszaszerzik a királyságot. Anyjukhoz hasonlóan ők is mind szentül hitték, hogy Ő a mindenható, a Legfelsőbb Ur.

A kunyhótól nem messze Dhristadjumna kifigyelte, hogy Krisna és a bátyja belép a házba, majd kisvártatva távozik onnan. Mivel kíváncsi volt, hogy ki nyerte el húga kezét, a panycsála herceg az arénától egészen hazáig követte a Pándavákat. Odaküszött a kunyhóhoz, és bekémlelt az ablakon. Látta, hogy az öt fivérnek és Kuntinak Draupadí vacsorát szolgál fel: a férfiak közül négynek egyenlő adagot oszt, annak pedig, aki földhöz vágta Salját, annyit ad, mint a négynek együttvéve. Evés közben a fivérek harci dolgokról beszélgettek. Dhristadjumna hallgatta, amint harcosok módjára, nagy nevetések közepette megbeszélik a szvajamvarán lezajlott küzdelmet, s azt, milyen fejvesztett menekülésre készítették az uralkodókat.

A Pándavák ezután nyugovóra tértek. Draupadí boldog mosollyal az arcán a lábukhoz feküdt, Kuntí pedig a fejükhöz. Dhristadjumna éppen eleget látott és hallott. Ezek az emberek biztosan nem bráhmanák. Minden jel szerint harcosok voltak, mégpedig valószínűleg álruhába öltözött királyok. Talán maguk a Pándavák? A herceg tovaosont, és sietve visszatért a palotába, hogy beszámoljon atyjának a látottakról.

Drupada eközben aggódva várta a híreket a palotában. A fia már több órája elindult a bráhmanák után. Hová vitték a lányát? Miért nem maradtak a városban? Még a házassági szertartás is hátravan. Az ajkába harapott, s lenézett az erkélyről.

Nagy megkönnyebbülésére, hamarosan megpillantotta a szapora léptekkel közeledő Dhristadjumnat. Elébe szaladt, hogy üdvözölje, s rögtön Draupadíról kezdte faggatni:

– Hol van az én szeretett leányom? Kié lett? Valóban egy előkelő bráhma náé – vagy talán egy királyi rendhez tartozó hatalmas harcosé? Az biztos, hogy nem alacsony sorból származó férfi nyerte el a kezét. O fiam, leghőbb vágyam az lett volna, hogy Ardzsunáé legyen. De, ó jaj, hol vannak most a Pándavák? Élnek-e még egyáltalán a hősök?

Dhristadjumna mosolyogva nyugtatta meg apját: – Ó atyám, láttam, amint azok öten a várostól nem messze, egy fazekas házába viszik Draupadit. Ott egy hölgy fogadta őket, aki oly szép volt, akár a kék lótusz – csakis az édesanyjuk lehet. Draupadi vidáman szolgálta őket, majd lefeküdtek, s húgom a lábuknál vetette meg ágyát.

Időközben beértek a palotába, s a herceg azt is elmesélte, hogy hallotta, amint az öt bráhma na harci dolgokról beszélgetett.

– A hangjuk mély, mint a mennydörgés, s úgy néznek ki, mint egy-egy ragyogó félisten. Nem fér hozzá kétség: a királyi rend tagjai. Az, ahogyan győztes nyílvesszőjük a célba talált, s a tény, hogy öten vannak és az anyjukkal utaznak, továbbá a nyelvhasználatuk és a megjelenésük: mind arra enged következtetni, hogy a vágyad valóra vált, atyám. Csakis Kuntí és fiai lehetnek.

Drupada felnézett a palota falán függő Visnu-képre, s imádkozott: bárcsak fia szavai igazak lennének. Nem merete elhinni, hogy tényleg Ardzsuna volt az, aki kiállta a próbát. De hát ki másnak sikerülhetett volna?

Drupada a gondolataiba merült. – O, fiam, ha eljő a reggel, küldd el családi papunkat a fazekas kunyhójába, hogy próbálja meg kideríteni a kilétüket. Eközben készíttess hatalmas lakomát, a bráhma nákat pedig kérd meg: jelöljék ki a kedvező napot a házasságra.

Másnap kora reggel Drupada papja el is ment a Pándavákhoz. Judhisthira nagy tisztelettel fogadta. Amikor helyet kínáltak, a pap, aki a fivéreket bráhma náknak tekintette, így szólt:

– O, imáandó ifjak, Drupadának örömtől repes a szíve, hogy a lányát ilyen csodálatos hőstettel nyertétek el a gyülekezetben. Szeretné azonban tudni, hogy kik vagytok. A király úgy véli, talán maguk a Pándavák, álruhában. Igaz volna ez? Mindig is az volt a leghőbb vágya, hogy Ardzsuna legyen a lánya férje. Vajon teljesült ez az óhaj?

Judhisthira az öccseihez fordult: – Hozzatok vizet, és mossátok meg ennek a derék embernek a lábát. Drupada szent papja ő, illő tisztelettel kell hát fogadnunk.

Bhíma tüstént eleget tett Judhisthira utasításának, aki így folytatta: – O bráhma na, a király megszabta, hogy mi az ára lánya elnyerésének. Ezt az árat megfizettük, következésképp nincs mit mondanunk a származásunkról. Minden kérdésére választ kapott azzal, hogy a nyíl eltalálta a célpontot.

Judhisthira határozott szavai hallatán a pap nagy szemeket meresztett, Judhisthira azonban megnyugtatta.

– Ne aggódj, drága uram. A király régóta dédelgetett vágya hamarosan valóra válik. Azt hiszed, hogy egy alacsony sorból származó vagy alkalmatlan ember ki tudta volna állni a próbát? Menj vissza hát, és mondd meg Drupadának, hogy nincs oka a szomorúságra.

Amikor a pap éppen távozni készült, egy újabb hírnök érkezett a palotából, s bejelentette: a lakoma elkészült a városban.

– A király mindnyájatok részvételére számít. Azt üzeni továbbá, hogy, amennyiben ti is úgy akarjátok, az esküvői szertartást is be lehet mutatni.

Judhisthira elmosolyodott és beleegyezése jeléül bólintott. A hírnök egy mives aranyszekérhez vezette őket, ők pedig anyjukkal és Draupadival együtt beszálltak. Nemsokára meg is érkeztek a kampiljai palotába. Egy hosszú terembe vezették a csapatot, ahol már várta őket a lakoma. A terem padlóját drága szőnyegek, falait szemet gyönyörködtető festmények díszítették. A lakomához selyemmel borított arany ülőhelyeket hoztak. A fivérek teljesen otthonosan mozogtak a fényűző környezetben, s könnyed eleganciával helyet foglaltak. Jól öltözött szolgák hada

nyüzsgött körülöttük, s ínycsiklandó ételekkel megrakott arany és ezüst edényeket raktak eléjük.

A bőséges lakoma után a Pándavák megmosták a kezüket és felálltak. Időközben a falak mellé asztalokat állítottak: néhány a bráhmanák áldozati kellékeivel, mások kereskedők által használt holmikkal, megint mások fegyverekkel és értékekkel voltak megrakva.

A fivérek gondolkodás nélkül a fegyverek felé indultak, s érdeklődéssel tanulmányozni kezdték őket. Látva ezt, a király szívét melegség járta át. S ahogy elnézte erőteljes testalkatukat és oroszlánszerű mozdulataikat, amint a palota termeiben sétáltak, öröme csak tovább fokozódott. Semmi kétség, gondolta, ezek a férfiak a királyi rendhez tartozó harcosok. Drupada mosolygó arccal lépett oda hozzájuk:

– Harcosokat vagy bráhmanákat tisztelhetünk bennetek? Vagy talán bráhmanáknak öltözött égiek vagytok, s azért jöttetek, hogy elnyerjétek a lányom kezét? Az igazság a legnagyobb erény, drága urak. Ezért kérlek, oszlassátok el a kétségeimet!

Judhisthira a király szemébe nézett. – Ó, Panycsála uralkodója, örvendezz, mert teljesült a vágyad, Tudd meg, hogy ksatriják vagyunk, a királyi rend harcosai, a híres Pándu fiai. En Judhisthira vagyok, ez meg itt Bhíma. Ez az ifjú itt, aki a rendkívüli íjászbravúrral elnyerte leányod kezét, Ardzsuna, ők ketten pedig az ikrek, Nakula és Szahadéva. A hölgy, aki az imént a női lakosztályba kísérte Draupadit, anyánk, Kuntí. Ó, király, hasonlatosan a lótuszhoz, melyet egy tisztavízű tóból egy másikba ültetnek át, erényes leányod az egyik királyi családból a másikba került. Mostantól tiszteletreméltó apósnk és gurunk vagy. Ezzel mindent elmondtam neked.

Drupadának néhány percig egy hang sem jött ki a torkán. Örömmámorban úszott: könnyek csorogtak a szeméből, s a tagjai remegtek. Amikor végre magához tért, így szólt:

– Érhetett-e ennél nagyobb szerencse minket? Amikor hírért vettük a túzyésznek, a legrosszabbra gondoltunk. Most már tudjuk: imánk meghallgatásra lelt. Ó, hős, mondd el, hogyan menekültetek meg Váránavátából!

Judhisthira töviről hegyire mindent elmesélt. – Hogy engedhette meg mindezt a vak király? – fakadt ki Drupada, majd felajánlotta a Pándaváknak, hogy nyugodtan maradjanak csak nála, ameddig jónak látják. Végül Ardzsunára nézett és így szólt: – Lányom, Draupadí, immár e hatalmas hősé, keljenek hát egybe a megfelelő szertartás szerint. A mai nap éppen kedvező erre.

– Ó, király, lévén, hogy én vagyok a legidősebb, nekem kell elsőként megházasodnom – válaszolta erre Judhisthira.

– Akkor vedd te nőül, vagy legyen bármelyikötöké, ahogy jónak látod.

A király a félistenekkel tekintette egyenlőnek mind az öt fivért. Judhisthira azonban megrázta a fejét.

– Draupadí egyikünkhöz sem megy hozzá – mindannyiunk felesége lesz.

Drupadának a lélegzete is elakadt, s hátrahőkölt a meglepetéstől. – Nem mond ez ellent az erkölcs szabályainak? Ó, Bharata leszármazottja, még soha nem hallottam olyan asszonyról, akinek öt férje lett volna.

– Én már alaposan végiggondoltam mindezt, ó, király – nyugtatta meg Judhisthira. – Szívemben nincs helye a bűnnek, márpedig én semmi kivetnivalót nem találok abban, ha Draupadí mindannyiunk közös felesége lesz. Anyánk, a büntelen Kuntí, szintén jóváhagyta döntésünket. Semmitől sem kell tehát tartanod – az erény nem fog csorbát szenvedni.

Drupadát továbbra is kétségek mardosták. – Ne vedd zokon, kérlek, de szeretném másokkal is megtanácskozni a dolgot. Hallgassuk meg, mit mondanak a bölcs bráhmanák, s csak azután döntsük el, mi a teendő. Holnap azt teszem majd, ami a megfelelő.

Ahogy beszélgettek, megérkezett Vjászadéva. A ragyogó risi láttán mindenki felállt, majd leborult előtte. A bölcs, kezét áldásra emelve, minden jelenlévőt üdvözölt, majd helyet foglalt. Drupada azonnal megkérdezte tőle, miként vélekedik Judhisthira javaslatáról, mire a bölcs így válaszolt:

– Jövedelem célja éppen az, hogy e kételyt eloszlassam. Véleményem szerint semmi bűnös nincs abban, ha leányod mind az öt fivérhez feleségül megy. De azt is elmondom neked, miért vélekedem így.

Vjaszadéva négy szemközt akart beszélni Drupadával. A király lakosztályába vonultak, s a bölcs egy régi históriába kezdett. Elmesélte, hogy előző életében az öt Pándava mindegyike hatalmas félisten volt. Valamennyien arra a sorsra rendeltettek, hogy Laksmínak, a szerencse istennőjének egyik inkarnációja legyen a feleségük. Ez az inkarnáció nem más, mint Draupadí. Őt viszont a hatalmas istenség, Siva részesítette abban az áldásban, hogy öt férje lesz.

– E nagy istenek tetteiben nem lehet hiba – fejezte be mondandóját Vjaszadéva.
– Engedd meg hát, hogy leányod a Pándavák felesége legyen.

Drupada érezte, hogy kétségei azonnal szertefoszlának a mindentudó risi szavai nyomán. Örömmel adta beleegyezését, s mindjárt hozzálátott a szertartás szükséges előkészületeihez. A palotát virágfüzerekkel és csodálatos drágakövekkel díszítették fel, s az udvaron felsorakozott, ragyogó páncélba öltözött katonák sorfala előtt Dhaumja meggyújtotta a szentelt tüzet. Amikor a Pándavák elfogadták Draupadí kezét, a lány zeneszóval kísért szent mantrák dallamos énekébe az emberek örömjongása vegyült. Drupada lánya, városzerte zajló hatalmas ünneplések közepette, öt egymást követő napon mind az öt fivérrel egybekelt.

Amikor Krisna is értesült az eseményről, töméntelen kincset küldött nászajándékokat a fivéreknél. Arany, ékszerek, drága kelmék, puha takarók, bőrök, lovak, elefántok, szekerek és tengernyi értékes kincs érkezett Mathurából. Hogy örömet szerezzen Krisnának, Judhisthira elfogadta az ajándékokat, s levélben köszönte meg unokaöccse nagylelkűségét.

Boldog, gondtalan élet köszöntött ezután az öt testvérré, valamint hitvesükre és édesanyjukra a kampiljai palotában.

Hamarosan az egész világot bejárta a hír: a Pándavák életben maradtak! Amikor tudomást szereztek arról, hogy a Kuruk milyen gyalázatosan bántak a Pándava-fivérekkel, a királyok többsége elítélte Dhritarástrát és a többi Kuru vezetőt. – Hogyhogy nem tanúsítanak egy csöppnyi szeretetet sem ezek iránt az erényes hősök iránt? – vélekedtek az emberek.

Kémei még útban Hasztinápura felé tájékoztatták Durjódhanát, aki borzadva a fejéhez kapott. – Ez nem lehet igaz! – hörögte. Amikor rádöbben, hogy halálos ellenségei nemcsak életben vannak, de még meg is erősödtek a Drupadával kötött szövetség révén, a herceg dúlt-fúlt tehetetlen dühében, s elkeseredetten Purócsanát átkozta, Duhsászana meg Ardzsunát bírálta:

– A Pándava csalt, amikor álruhában vett részt a próbatételen! Ha felfedte volna a kilétét, soha nem jár sikerrel, mert egyből foglyul ejtettük volna. Bizony, nagy a sors hatalma, az emberi erőfeszítések pedig mind hiábavalóak!

Durjódhana egyre kényelmetlenebbül érezte magát. – Drága öcsém – mondta Duhsászanának –, most már van okunk az aggodalomra. Unokatestvéreink mellett hatalmas harcosok állnak. Drupada erejét már ismerjük, fiáról, Dhristadjumnáról pedig azt jósolták, ő lesz Dróna gyilkosa. Mihamarabb beszélünk kell atyánkkal!

Amint a városba értek, a Kauravák egyenesen a palotába siettek. A hercegek egyedül maradtak érzéseikkel: Hasztinápurában egészen más volt a közhangulat. Bhísma és Vidura is nagy örömmel nyugtázta a híreket. Vidura nyomban el is ment Dhritarástrához, s így szólt hozzá: – Jó hírt hozok, ó, király! A szerencsének hála, boldogság és nagy jövő vár a Kurukra!

A vak király, azt gondolván, hogy Durjódhana győzött a szvajamvarán, felkiáltott: – Ez aztán a jó szerencse! Nyomban készíttess ékszereket a panycsála hercegnőnek! A legszebb drágaköveket adjátok neki! – A király Vidura keze után nyúlt. – Ó, bölcs, intézkedj, hogy Durjódhana és Draupadí a legnagyobb pompa közepette járuljon elém! Ez aztán az örömteli nap!

Vidura erre elnevette magát. – Ó, király, nem jól érted! A hercegnőt Ardzsuna nyerte el. Fivéréivel túlélte a tűzvészt, s most mindannyian Kampiljában vannak.

Dhritarástra visszaült a trónra, s tapsolni kezdett. – Milyen csodálatos! Úgy szeretem Pándu fiait, hogy talán még a tulajdon apjuk sem szerette így őket! Nagy öröömre szolgál ez a hír!

Vidura vak bátyja arcvonásait fürkészte. – O, király, bárcsak még száz nyáron át kitartana benned ez az érzés!

Ekkor Durjódhana és Karna lépett a szobába. Vidura láttán elmosolyodtak, s enyhén meghajoltak. Üdvözölték a királyt, de addig egy szót sem szóltak, amíg Vidura el nem hagyta a termet. Amikor Durjódhana megbizonyosodott róla, hogy biztosan nem hallhatja, amit mondanak, így szólt a királyhoz:

– O, atyám, miért látod ilyen kedvező fényben ellenségeink sorsának alakulását? Miért örvendezel oly nagyon a sikerük fölött? Ó, legkiválóbb férfiú, az ő sikerük a mi nagy veszedelmünk. Haladéktalanul cselekednünk kell, nehogy azon kapjuk magunkat, hogy vagyonunkkal és követőinkkel együtt, mindannyiunkat elnyeltek.

Dhritarástra megszorította a fia kezét. – Én is ugyanazt óhajtom, amit te, drága gyermekem, de nem akartam kimutatni az érzelmeimet Vidura előtt. Inkább azt mondd meg: szerinted mi szolgálja most az érdekünket?

Durjódhana elmosolyodott, s Karnára pillantott. – Szerintem a következőképpen kellene cselekednünk: küldjünk hamarjában néhány megbízható és ügyes bráhmaát Kampiljába, akik viszályt szítanak majd a testvérek között, mondjuk Kuntí és Mádrí fiai között. Vagy ajánljunk föl hatalmas vagyont Drupadának, hátha cserben hagyja a Pándavákat, s a mi oldalunkra áll. Biztos vagyok benne, hogy Draupadít is férjei ellen hangolhatjuk. Mi sem könnyebb ennél egy olyan nő esetében, akinek öt férje van. Talán még a Pándavákat is kísértésbe vihetjük – gyönyörű hölgyeket küldünk az elcsábításukra, s Draupadí majd eltaszítja őket magától.

Durjódhana egészen felélénkült, ahogy egymás után sorolta hajmeresztőbbnél hajmeresztőbb ötleteit. Egy képzeletbeli karddal a levegőbe suhintott:

– Ha valahogy meg tudnánk öletni Bhímát, minden gondunk megoldódna. Nélküle a Pándavák fabatkát sem érnek. Biztosan vannak olyan kémek, akik megtalálnák a módját, hogy eltegyük láb alól.

Durjódhana nagyot kacagott Bhíma halálának gondolatára. Beszédét a következő szavakkal zárta: – Ha minden kötél szakad, egyszerűen visszahozatjuk őket ide, s aztán temérdek lehetőségünket és hatalmunkat latba vetve, eltöröljük őket a föld színéről. Ki tudna ebben megakadályozni bennünket? Karna, mit szólna hozzá?

Durjódhana a barátjához fordult, aki fejét rázva így válaszolt:

– O, Durjódhana, nem hiszem, hogy jól megfontoltad volna, amit mondasz. Sem ármánnyal, sem összeesküvéssel, sem pedig árulással nem lehet legyőzni a Pándavákat. Magad is meggyőződhetél róla, hogy mindez nem jár sikerrel. Így volt ez már akkor is, amikor még csupán kisfiúk voltak, barát és szövetséges nélkül. Pedig akkor még itt éltek az orrunk előtt, a városban. Most meg felnőttek, hatalmuk van, tőlünk távol élnek, s a hatalmas Drupada a szövetségesük.

Karna sorban megcáfolta Durjódhana javaslatait. Ugy gondolta, lehetetlenség viszályt szítani a testvérek között, akik mindenben szinte egyetlen személyként értettek egyet. Ami pedig Draupadít illeti, ha akkor elfogadta őket, amikor szegények, s úgyszólván számkivetettek voltak, hogy dobná el őket magától éppen most?

– Öt erős férje van, mit kívánhat még? Az apja meg erényes, igazságos. A vagyon kedvéért nem fogja cserben hagyni a vejeit.

Karna beszéd közben fel-alá járkált, majd csípőre tett kézzel megállt Dhritarástra előtt.

– O, király, halld a javaslatomat! Szedd össze a hadsereget, s azonnal vonulj Kampilja ellen! A hatalmas túlerővel, jómagammal és Durjódhanával a csapatok élén, egykettőre szétverjük a Pándavákat és Drupadát. A fondorkodásnak semmi értelme! Itt csak a vitézség győzhet! Gyorsan kell cselekednünk, mielőtt unokaöccsei támogatására Krisna felvonulhatna a Jádava csapatokkal. Ha erre sor kerül, igencsak nehéz dolgunk lesz. Mutassuk hát meg most az erőnket! Ha végeztünk ellenségeinkkel, te leszel a világ egyeduralkodója.

– O, szűta, hatalmas hős vagy, ehhez nem fér kétség – dicsérte Dhritarástra Karnát. – Ily kiváló beszéd csak a te szádból hangozhat el. Mielőtt azonban ilyen lépésre szánám el magam, tanácskoznom kell Bhísmával és a többi Kuruval. Az ő

támogatásuk nélkül nem szállhatunk szembe ilyen hatalmas ellenséggel.

Karna lehorgasztotta a fejét. Durjódhanára sandított, aki egy bosszús grimaszt vágott. Bhísma vagy Dróna sohasem értene egyet azzal, hogy megtámadják a Pándavákat. Megpróbált érvelni, Dhritarásra azonban rendíthetetlen maradt, s össze is hívta a tanácsot, hogy megbeszéljék, mit tegyenek.

Amikor az összes Kuru vezér helyet foglalt a tanácsteremben, a vak király ismertette velük Karna javaslatát. Bhísma azonnal felpattant, s könnyezve a következőket mondta:

– Pándu fiai a mi fiaink! Ó, király, ugyanolyan kedvesek ők a szívemnek, mint a te fiaid, s nem kevésbé méltók a védelmünkre. Soha nem tudnék beleegyezni, hogy harcba szálljunk velük. Kössünk inkább békét, s adjuk át nekik a királyság felét. Ez az egyetlen erényes út. Ha nekik nincs joguk a királysághoz, miért lenne hozzá joguk a Kauraváknak? Ráadásul a trón első birtokosa atyjuk, Pándu volt; miért ne a fiait illetné hát az elsőbbség?

Bhísma szünetet tartott, s körülhordozta tekintetét az egybegyűlteken. Senki nem tudott vitába szállni vele. Egyikük sem kért szót, s ezzel egyértelművé vált, hogy haladéktalanul vissza kell adni a Pándaváknak az őket megillető helyet. Aztán újra beszélni kezdett:

– Máskülönben bűn és gyalázat lesz a sorsunk. Amióta azt hallottam, hogy odavesztek a tűzben, nem mertem egyetlen teremtetett lény szemébe se nézni. Mivel túléltek a szerencsétlenséget, szörnyű szégyenbélyegtől menekült meg a családunk. Csakis Isten kegyén múltott, hogy jó hírünket megőrizhettük – ne utasítsuk hát el ezt a kegyet. Öleljük keblünkre a Pándavákat! Ne harcoljunk ellenük, hiszen nincs az az erő, mely erényességükön és összetartásukon győzedelmeskedni tudna. Még Indra, az istenek királya sem foszthatja meg őket erőnek erejével atyjuk jogán örökölt birodalmuktól.

Ezután Dróna emelkedett szólásra: – Egy igaz barát, ha kikéri a tanácsát, mindig az igazságot fogja mondani, még akkor is, ha az fáj. Ó, király, én is osztom Bhísma véleményét. Pándu fiainak meg kell kapniuk az őket megillető birodalmat. Ezt diktálja az örök erény.

Dróna azt ajánlotta, hogy menesszenek azonnal hírnököket Kampiljába, s küldjenek értékes ajándékokat a Pándaváknak és Drupadának.

– Az lesz a legjobb, ha saját fiaidat küldöd el. Hozzák vissza ők a Pándavákat Hasztinápurába. Fogadd őket szeretettel, ó, király, mert ők éppen olyanok, mintha a fiaid lennének.

Ennek hallatán Karna arca elsötétült. Felugrott, s heves taglejtésekkel Bhísma és Dróna ellen ágált.

– Ne bízz bennük, király! Noha a te kenyeredet eszik, nincs bennük semmi hála. Az ellenség pártját fogják, közben meg úgy beszélnek, mintha a barátaid lennének. Semmiképp se hallgass a tanácsukra!

Dróna csak nevetett. – Gonosz ember vagy te, Karna. Nincs más vágyad, csak hogy valami módon árthass a Pándaváknak. Tanácsommal csak a Kuruk javát akartam szolgálni. Ha nem követitek, annak a Kuru nemzetség pusztulása lesz az ára.

Karna felhorkant. Már éppen szólni akart, amikor Vidura felállt, s egy kézmozdulattal csendre intette. A Kuru főminiszter így szólt:

– Ó, király, hallgatnod kellene Bhísmára és Drónára. Hiába töröm a fejem, nem tudok senkit, aki náluknál jobb barátunk lenne. Egyformán szeretik a Kauravákat és a Pándavákat is, bölcssek, s jól ismerik az összes szentírást. Tanácsaikkal csak a javadat akarják. Azok, akik nem értenek egyet velük, s kihasználják a fiaid iránti ragaszkodásodat, gonosz indulatokkal átítatott tanácsokat adnak.

Vidura ekkor Durjódhanára nézett, s így folytatta: – Ki más próbálna háborúval kivívni olyasmit, amit békés eszközökkel is el lehet érni? Erre csak az képes, akit elátkoztak az istenek. A Pándavákat nem lehet csatában legyőzni. Egyenrangúak ők az égiekkel, s a mindenható Krisna támogatását élvezik. Tudjátok meg, hogy ahol Krisna, ott a győzelem is!

Egyetértés moraja hullámszótt végig a termen. Csak Durjódhana, Karna és Duhszászana fordították el a fejüket, s nemtetszésük jeléül mogorván néztek maguk

elé.

Mindenki Dhritarástrát figyelte. A vak király néhány pillanatig hallgatott, majd ezt mondta:

– Úgy vélem, Bhísma, Dróna és Vidura igazat szolt. Kétségtelen, hogy e nagy hősök, a Pándavák, olyannyira az én fiaim is, mint amennyire Pánduei. Amikor meghallottam, hogy életben vannak, minden szomorúságom elszállt. Valóban nagy szerencse, hogy anyjokkal együtt megmenekültek, Purócsana pedig halott. Örülök annak is, hogy Drupadával szövetségre léptek. Ó, Vidura, menj el Kampiljába, s hozd el mindannyiukat. Bizony, nekik is joguk van a birodalomhoz – semmivel sem kevésbé, mint a saját fiaimnak.

A király feloszlatta a gyűlést: döntése megmásíthatatlan volt. Durjódhana és testvérei kiviharzottak a teremből. Lépteik csak úgy dübörögtek a hatalmas mozaikpadlón, selyemköntösük lobogva szállt utánuk. Amikor már mindenki szétszéledt, Vidura lesegítette a királyt a trónról, s a lakosztályába vezette.

Másnap reggel, tömördek kincsel, ékszerrel megrakodva, Vidura elindult Kampiljába. Egy csapat katona kíséretében utazott az erdőn át Drupada királysága felé. Hallotta, hogy Krisna is Kampiljában tartózkodik – látogatóban van a Pándaváknál. Amikor arra gondolt, hogy látni fogja, ujjongó érzések öntötték el a Kuru miniszter szívét. Sokszor hallott a risíktől isteni mivoltáról, s nem kételkedett benne, hogy Krisna maga a Legfelsőbb Úr, aki azért szállt alá a földre, hogy kifürkészhetetlen céljait megvalósítsa.

Három napi utazás után a távolban előtűnedeztek Kampilja magas tornyai. A templomok aranykupoláiról visszatükröződő napsugarakban olyan volt a város, mint egy villámok szabdalta hatalmas felhő. Amikor Vidura elérte a város határát, hírnökei előreszaladtak, hogy tájékoztassák Drupadát. A panycsála király személyesen jött elé a Pándavákkal, hogy üdvözlje. Szeretettel és tisztelettel fogadták Vidurát, arghja-felajánlásokkal imádták, a Kuru miniszter pedig átadta nekik a Hasztinápurából hozott értékes ajándékokat. Amikor végre mindannyian helyet foglaltak Drupada lakosztályában, Vidura így szólt:

– Ó, király, Dhritarástra szívélyes üdvözlését küldi neked. Minisztereivel örömmel nyugtázta a hírt, hogy családjaink szövetségre léptek. A királyi udvar valamennyi tagja, sőt Hasztinápura minden polgára szeretné már viszontlátni Pándu fiait, s nagyon szeretnék látni az erényes Kuntí királynét és az isteni Draupadit is. Uram, kegyesen engedd meg, hogy magammal vigyem őket.

Drupada elmosolyodott és bólintott: – Ó, bölcs férfiú, engem is nagy meglepéssel tölt el, hogy szövetségre léptünk. Illó, hogy a hercegek most már visszatérjenek ősi birodalmukba, én azonban nem vagyok abban a helyzetben, hogy ezt megparancsoljam nekik. Itt van Krisna, a legfőbb tekintély. Ha ő megengedi, s ha Judhishthira és fivérei is úgy kívánják, nincs akadálya ennek.

Drupada nem tudta, milyen fogadtatás vár a Pándavákra Hasztinápurában. Ha olyan bánásmódban lesz részük, mint eddig is, akkor jobb, ha távol maradnak. De Krisna biztosan tudja, mi a leghelyesebb. Drupada kérdően emelte rá tekintetét. Krisna Judhishthirához fordult, s egy kézmozdulattal jelezte, hogy beszéljen ő, mire a Pándava így szólt:

– Ó, király, hallgatjuk parancsodat, s boldogan megtesszük, bármit is kívánsz.

Krisna, aki egy drágakövekkel kirakott, emelt ülőhelyen foglalt helyet közvetlenül Drupada mellett, azt mondta: – Szerintem menjenek. Ó, király, közöttünk te vagy a legidősebb és a legtanultabb, mondd meg hát, mi a véleményed.

Drupada egyetértett Krisnával. – A Pándaváknak nincsen nálad nagyobb jóakarójuk, ó, Krisna. Döntésed mindenképpen a javukat szolgálja majd. Tegyük meg a szükséges előkészületeket, hogy már reggel útnak indulhassanak.

Miután érzékeny búcsút vettek Drupadától, a Pándavák Draupadával együtt egy nagy arany szekerre szálltak, majd Vidurával és egy csapat hasztinápurai katonával az élen elhagyták a várost. A király és a királyné egy darabig gyalog követte őket: könnyek között búcsúztak el a lányuktól. Ragyogó szekerén Krisna is a hercegekkel tartott, a nyomában egy kiváló harcosokból álló különítménnyel. A Kampiljából kivonuló menet olyan volt, mint egy égi had, mely Indra fővárosából, Amarávatiból távozik éppen.

Amikor megérkeztek Hasztinápurába, a város polgárai az utak mentén felsorakozva várták a fivéreket. Az emberek körülfogták a Pándavákat, s örvendezve üdvözölték őket: – Isten hozott benneteket! Pándu király ma feltámadt!

Ahogy végighaladtak a város utcáin, a bráhma nák megáldották őket: – Ha valaha is végeztünk egy parányi jámbor cselekedetet, bárcsak azt kérhetnénk jutalmul, hogy a Pándavák száz évig éljenek a városunkban!

Amikor Krisna elhaladt előttük, az emberek leborultak, s homlokukkal érintették a talajt. Virágszirmokat és rizsszemeket szórtak a földre, a tehetősebbek pedig drágaköveket dobáltak le házaik erkélyéről.

A Pándavák szekereiből integettek az alattvalóknak. A testvérek sírva fakadtak örömben, hogy újra láthatják szeretett városukat. Dróna, Kripa és a többi főminiszter fogadta a menetet, s egy gyönyörű palotába vezették Krisnát és a Pándavákat, amit Dhritarás tra jelölt ki a számukra. Elmondták nekik, hogy másnap reggelre a király gyűlést hívott össze, ahol egyszer s mindenkorra határoz a királyság sorsáról.

Másnap a Pándavák elfoglalták helyüket a hatalmas gyűlésteremben. Krisnának a király melletti díszhelyet kínálták fel, ahol kényelmesen elhelyezkedett. Testének ragyogása az egész termet betöltötte. Amikor már mindenki leült, Dhritarás tra emelkedett szólásra.

– Az istenek bizony kegyesek hozzánk: Pándu fiai ismét itt vannak közöttünk. Hogy elejét vegyük a Pándavák és a Kauravák közötti vitának, két részre osztom fel a birodalmat. Judhishthira, drága gyermek, te menj Khándavába. A királyságnak az a fele legyen a tiéd.

A király szavait hatalmas csend követte. Bhísma és Vidura egymásra nézett. Dhritarás tra kétségtelenül a királyság felét adta oda, Khándava hatalmas földterület volt – ám teljes egészében lakatlan. Még nagyon régen, egy risi átka folytán néptelenedett el, s ma nem volt rajta más, csak őserdő és sivatag. Judhishthirát azonban ez nem érdekelte. Bármilyen megoldást elfogadott volna, csak hogy a békét előmozdítsa. A Pándava észrevette, hogy a Khándava név hallatán Krisna elmosolyodik. Ő biztosan tudja majd, mi a teendő. Egyébként is, Dhritarás tra volt a jog szerinti uralkodó, vagyis Isten képviselője. Judhishthira soha nem tagadta volna meg a parancsát.

– Úgy lesz, ahogy kívánod, ó, király. Holnap útnak indulunk – mondta összekulcsolt kézzel.

Másnap reggel Dhritarás tra Khándava királyává koronázta Judhishthirát. A szertartást Vjás zadéva végezte el, s amikor elérkezett a távozás ideje, ő is a Pándavákkal tartott. Krisna szintén elkísérte a fivéreket. Amikor elérték Khándavát, felkérte Vjás zadévat, hogy jelölje ki a legalkalmasabb helyet a városalapításra. Krisna ezután odahívta Indrát. Amikor az istenség megjelent, ragyogón, mint a nap, így szólt hozzá:

– Ó, félistenek királya, hintsd be mennyei nektároddal ezt a földet! Tedd gazdaggá és termékennyé, aztán pedig építs rajta egy mennyei várost a Pándavák számára!

Indra rögtön neki is látott a feladatnak. Felkérte a mennyek építészt, Visvakarmát, hogy kezdjen hozzá a város építéséhez. Hamarosan hatalmas udvarházak nőttek ki a földből a széles utak mentén, magas, fehér márványpaloták emelkedtek a város közepén, mindenfelé gyönyörű kertek és gyümölcsösök virítottak. A félisten több száz, Visnunak és a fő istenségeknek szentelt templomot épített. A várost hatalmas gránitfalak szegélyezték, melyek körül széles vizesárok futott. Indra nektárja megtette hatását: a környező vidék termékeny, zöldellő tájjá változott. A város szomszédságában virágzó, illatos fákkal teli erdőségek nőttek, a fák között lótuszokkal benőtt, hattyúk és darvak lakta tavak bújtak meg.

A Pándavák a központi palotába költöztek, mely a mennyei Méru hegyre, az istenek hajlékára emlékeztetett. A város hamarosan ezrével vonzotta oda a szentéletű bráhma nákat, akik beköltöztek a királyi negyed körül épített, nekik szánt házakba. A többi rendből is tömegesen érkeztek az emberek, hogy benépesítsék a várost, mely az Indraprasz ztha nevet kapta.

Mivel szoros barátság fűzte a Pándavákhoz, Krisna néhány hétig a városban

maradt. O és Ardzsuna különösen közel kerültek egymáshoz, és sok időt töltöttek együtt. Draupadí is minden alkalmat megragadott, hogy szolgálhassa Krisnát, s nagyon megkedvelte magát a Pándavák dicső rokonával.

Nyolcadik fejezet

A mennyei csarnok

Nem sokkal Indrapraszthába költözésük után, a Pándavákhoz a mennyei bölcs, Nárada érkezett látogatóba. Draupadí illemtudóan fogadta, s szíves vendéglátásban részesítette. Isteni szépségét látva a bölcs megijedt, nehogy ez az öt fivér közötti nézeteltérés forrása legyen. Egy ősi történetet mesélt el nekik két aszuráról, akik egy nő miatt különböztek össze. Noha elválaszthatatlan jó barátok voltak, és őszinte szeretet fűzte őket egymáshoz, az irigység végül mindkettőjük vesztét okozta: szörnyű küzdelemben végeztek egymással. Nárada óva intette a Pándavákat:

– Ne hagyjátok, hogy hasonló sorsra jussatok. Úgy vehetitek elejét mindenféle viszálykodásnak, ha Draupadíval kapcsolatban szigorú szabályt hoztok.

A fivérek erre rá is álltak: megállapodtak, hogy mindegyikük csak meghatározott időt tölthet együtt Draupadíval. Ha bármelyikük megzavarná a másikat, amikor az kettesben van hitvesükkel, annak súlyos következménye lesz: a tolakodónak egy évre az erdőbe kell vonulnia, s ez idő alatt nem találkozhat Draupadíval.

Ahogy telt-múlt az idő, Indraprasztha híre még az istenekig is eljutott. A Pándavák példamutató uralkodásának köszönhetően a polgárok igen jámbor életet éltek. Judhithira mindig kikérte a bölcs bráhmanák tanácsát, s még azzal is törődött, hogy egyetlen alattvalója se szenvedjen semmiben hiányt. A birodalma felvirágzott és egyre gyarapodott. Sok király máris a hűbérurának tekintette.

Draupadí alázatosan szolgálta mind az öt férjét, a fivérek pedig tartották magukat a megállapodáshoz, a kiszabott időhöz. Draupadí egy nap éppen Judhithirával üldögélt kettesben a lakosztályában, amikor egy elkeseredett bráhmana érkezett a palotához, s fennhangon Judhithirát hívta:

– Ó, király, ments meg! Gonosz rablók elrabolták a teheneimet. Ne hagyj, hogy lábbal tiporják a törvényt! A királynak szent kötelessége, hogy megvédje alattvalóit.

De Judhithirához nem ért el a bráhmana jajszava – Ardzsuna azonban meghallotta, s így kiáltott:

– Ne aggódj, jó bráhmana! Ígérem, hogy hamarosan kézre kerítem a rablókat.

Rögvest a kezvéért indult, de rá kellett döbennie, hogy Judhithira és Draupadí éppen abban a szobában vannak, ahol ő a fegyvereit tartja. Az ajtó előtt megtorpan, és gondolkodóba esett. Nem szegheti meg a szabályt! Ugyanakkor, ha nem kapja el a tolvajokat, Judhithira becsülete szenved csorbát. Az emberek elítélik majd a királyt, amiért nem védett meg egy bráhmanát. Ha azonban belép a szobába, annak csak az lesz a következménye, hogy neki, Ardzsunának, egy évre az erdőbe kell vonulnia. Ha időközben netalán meghal, még az is jobb, mint ha a bátyja nevéhez bűn és vádaskodás tapad.

Ardzsuna határozottan bekopogott az ajtón, majd belépett. Odament a fegyvereihez, s közben nem nézett se jobbra, se balra. Judhithira meglepődött ugyan egy kicsit, de szívélyesen üdvözölte. Az öccse csak annyit mondott, hogy majd később mindent megmagyaráz. Felkapta a fegyvereit, s a rablók nyomába eredt. Kisvártatva nyakon is csípte őket, s visszaszerezte a bráhmana teheneit. Ezután visszasietett a városba, s Judhithira elé járult. Leborult előtte, majd elmondta neki, miért kellett bemennie a szobába. Aztán így szólt:

– Most pedig kérlek, engedd meg, hogy egyezségünk értelmében az erdőbe vonuljak.

Judhithira értetlenül emelte fel a kezét: – De hát miért? Nem követtél el semmilyen bűnt. Csak a dharma elveit próbáltad megóvni. Ne menj el!

Ardzsuna azonban tántoríthatatlan volt. – Gyakran mondtad nekem, hogy erényesen kell élni, megalkuvás nélkül. Ragaszkodnom kell az igazsághoz, mert ebben rejlik minden erőm. Megszegtem az egyezséget, tehát mennem kell.

Könnyek áztatták Judhithira arcát, de semmit nem tudott felhozni ellenérvként. Az öccsének igaza van: tartaniuk kell magukat a megállapodáshoz. Beleegyezése jeléül bólintott, Ardzsuna pedig felkészült az indulásra. Fivérei szomorúan

tekintettek utána, amikor elhagyta a várost a számos aszkéta-bráhmanával, akik örömmel tartottak vele a zarándokúton. Judhishthira parancsára egy csapat szolgálta is elkísérte, akik tömérdek értékes holmit vittek magukkal, hogy Ardzsuna megajándékozhasssa majd az útjába kerülő risiket.

Ardzsuna úgy döntött, hogy a tengerpart mentén halad, s végiglátogatja a szent helyeket. Zarándokútja végén elérkezett a nyugati parton fekvő Dváarakába, ahol elidőzött egy darabig. Krisna segédletével sikerült elnyernie Szubhadrá, Krisna páratlanul szép húga kezét, s az év leteltével visszatért Indrapraszthába, ahová a hercegnőt is magával vitte. Örömtől ujjongó fivérei lelkesedve gratuláltak nekik, majd csodálattal hallgatták Ardzsuna kalandokban bővelkedő úti beszámolóját.

Néhány nappal Ardzsuna hazatérte után Krisna és Balaráma is Indrapraszthába látogatott, kíséretükben Dváaraká vezető személyiségeivel. A fővárosba érkezve nem győzték csodálni annak lenyűgöző építészeti remekeit. Indraprasztha maga volt a városok gyöngyszeme. Az utcákat patyolattisztára mosták, majd illatos vízzel locsolták fel, a város magas, fehér épületeit virágfüzérékkel és tarka zászlókkal díszítették fel. Ahogy a dváarakái menet elhaladt előttük, Indraprasztha gazdag polgárai csillogó drágaköveket szórtak az útra. Kagylókürtök ezrei búgtak, a bráhmanák pedig Krisnát és társait dicsőítő himnuszokat zengtek.

A Pándavák tisztelettel és szeretettel köszöntötték a vendégeket, akiket Judhishthira saját fényűző palotájában szállásolt el. Krisna és Balaráma ekkor átadta neki a mesés kincseket, amit Szubhadrá hozományául szántak. Halomban állt ott az aranytégla, a sok drágakő, az értékes szőnyeg, a takaró. A két Jadu vezér több ezer, aranydíszekkel felékesített tehenet, ezer, holdhoz hasonlatos fehér lovat, ezer öszvért és ezer kitűnő harci szekeret is átadott nekik, legvégül pedig ezer hatalmas, tengerparton nevelt elefántot, melyek olyanok voltak, mintha csengettyűikkel és díszekkel felékesített hegyek lennének. Amikor mindent kiraktak, a Pándaváknak ajándékozott töménytelen kincs egy minden irányban szétterülő tarka tenger benyomását keltette.

Judhishthira kegyesen elfogadta az összes ajándékot. Fivéreivel együtt feledhetetlen napokat töltött a Jadukkal, vidám szórakozások és beszélgetések közepe. A Jaduk végül hazatértek Dváarakába, Krisna azonban úgy határozott, tovább marad egy kicsit. Szerette volna még Ardzsuna társaságát élvezni. A két barát együtt járt vadászni az Indrapraszthát övező erdőkbe, ahol sokat nevettek és tréfálgasztak, miközben az erdőben élő risik biztonságát veszélyeztető vadállatokat üzték.

Egy forró napon éppen együtt pihentek egy hatalmas banyanfa árnyékában, amikor nagy meglepetésükre egy bráhmana lépett elő a fák közül. Rézszerű bőrével, élénksárga hajával és szakállával meglehetősen furcsa jelenség volt. Vöröslő szemei olyanok voltak, mint egy-egy lótuszszirm, arányos testalkata erőteljesen duzzadt.

Amikor megpillantották a bráhmanát, aki úgy ragyogott, mint a tűz, Krisna és Ardzsuna tiszteletteljesen felálltak, s kezüket összetéve üdvözölték.

– Mit tehetünk érted? – kérdezte Krisna.

– Tudom, hogy az emberek közt ti vagytok a legkiválóbbak – mondta a bráhmana zengő hangon. – Azért jöttem, hogy ételt kolduljak tőletek. Be kell azonban vallanom, hogy nem vagyok közönséges bráhmana: Agni vagyok, a tűzisten. Szeretném felfalni ezt az egész erdőt, ebben kérem a segítségeteket.

A félisten elmagyarázta, hogy már többször el akarta emészteni ezt a rengeteget, Indra azonban minden próbálkozását megghiúsította.

– El itt egy nága, aki jó barátja Indrának. Amikor fellángolok, hogy elnyeljem az erdőt, Indra mindannyiszor hatalmas esőt küld. Csak ti ketten tudnátok őt ebben megakadályozni. Nekem mindenképpen fel kell falnom ezt az erdőt, mert rengeteg gyógynövény terem benne.

Agni elmesélte nekik, hogy megbetegedett, miután túl sok ghít evett egy áldozat alkalmával, amit Szvétaki király, Ardzsuna egyik őse mutatott be. Ha megehetné a gyógynövényeket, meggyógyulna. A hatalmas teremtő, Brahmá tanácsolta neki, hogy Ardzsunától és Krisnától kérjen segítséget. – Előző életünkben Nara és Nárájana, a két isteni risi voltak – mondta Brahmá. – Most a földön jelentek meg,

hogy beteljesítsék az istenek szándékát. Tőlük kérj segítséget!

Ardzsuna összekulcsolt kézzel fordult az istenhez.

– Nagyon szeretnék segíteni neked, s vannak is nagy erejű fegyvereim, melyekkel még az égietek is meg tudom fékezni. Nincs azonban olyan íjam, mely sokáig kiállná hatalmas erejüket. Emellett még egy kifogyhatatlan tegezre és egy megfelelő harci szekérre is szükségem lenne.

Agni elmosolyodott. – Ezt mind megkapod! – majd Varunára, az alvilág és a vizek félistenére gondolt. Az istenség abban a pillanatban meg is jelent, Agni pedig így szólt hozzá: – Ó, mélységek ura, kérlek, add nekem azt az íjat és a két tegezt, meg a majom-zászlós szekeret, mely egykor Szóma királyé volt! Ardzsunának nagy szüksége van rájuk, hogy az istenek javát szolgálva végrehajthassa dicső tetteit.

Varuna volt a mennyei fegyverek őre, melyeket az óceán mélyén rejtett el. Elő is varázsolta a szekeret és a fegyvereket, s Agni nyomban Ardzsuna rendelkezésére bocsátotta őket. A Pándava csodálattal bámulta az íjat.

– Ez a Gándíva – mondta Agni. Embermagasságú volt, úgy ragyogott, mint a szivárvány, és csillogó drágakövek díszítették. A díszesen faragott íj minden részletében tökéletes volt: a gyengeség legkisebb jele sem látszott rajta. Ardzsuna, miután leborult Agni előtt, magához vette az íjat, s odalépett a hatalmas szekérhez, melyet Varuna varázsolt oda. A csodálatos jármű tele volt mennyei fegyverekkel, köztük a két kifogyhatatlan tegezzel. A szekér sejtelmesen csillogott, akár a nap ragyogását visszatükröző esti felhő, s a gandharvák földjéről származó, ezüstszínű ménék toporzékoltak előtte. Egy hosszú, arany zászlórúd emelkedett ki belőle, s a rúd végén lobogó zászlót Hanumánnak, Ráma híres majom-szolgájának a képe díszítette, aki vad kiáltásokat hallatott.

Amikor Ardzsuna a szekérre szállt és felöltötte az égi vérteteket, Varuna egy korongfegyvert nyújtott át Krisnának.

– Ime, ez itt örök fegyvered, a Szudarsana – mondta, s átadta neki a tűzkerékhez hasonlatos tündöklő diszkoszt. – Ha a te kezéd hajtja el, e borotvaéles fegyver a három világ bármelyik teremtményével képes végezni. Ez meg a buzogányod, a Kaumódaki, mely tönkre tudja zúzni a daitják és dánavák seregeit.

Varuna, miután átadta a két fegyvert, leborult Krisna előtt, majd eltűnt. Ardzsuna, ahogy ott állt tetőtől talpig páncélban a szekéren, úgy ragyogott, akár a nap. Krisna odaült a kocsihajtó-ülésre, s kézbe vette a gyeplőt, azzal, hogy majd ő hajtja a szekeret. Hősi elszántsággal Ardzsuna így szólt Agnihoz:

– Ó, hatalmas istenség, lángolj fel, ahogy csak tudsz. Ha a Gándívát tudhatom fegyveremül és Krisnát kocsihajtómul, akár a mennyek összes lakója ellen is kiállok!

Agni nyomban fel is vette lángoló alakját, és körülölelte az erdőt. Hatalmas lángok csaptak fel, sűrű, fekete füstfelhő terült szét az égen. A fülsiketítően recsegő-ropogó fa füstje kellemetlen, fojtogató szaggal töltötte meg a levegőt. A hatalmas erdő tavai mind felforrtak és kiszáradtak, s a sziklák fehéren izzottak a tűzben.

Mennyei birodalmában Indra aggódni kezdett. Nága-barátja, Taksaka nagy veszélyben van! Az istenek királya óriási felhőket küldött az erdő fölé. Nagy mennydörgések közepette csak úgy ontották magukból a vizet. Az erdőtűz azonban olyan rettenetes erővel lángolt, hogy az eső még a levegőben elpárolgott. Indra ekkor még nagyobb felhőket küldött a táj fölé, s kisvártatva hatalmas vízoszlopok zúdultak a lángokra.

Ardzsuna erre megidézte a Vajavja szélfegyvert. Az égre lőtte, s menten eloszlatta vele az összes felhőt. Indra haragra gerjedt. Számtalan égi harcost hívott, hogy szálljanak szembe Ardzsunával. Egyszeriben aszurák, gandharvák, jaksák és nágák ezrei jelentek meg az égen, s valamennyien lőni kezdtek Ardzsunára.

A Pándava hihetetlen ügyességgel hárította el támadásukat. Az egyfolytában kör alakúra feszített Gándívából egymás után lőtte ki a mennyei fegyverek erejével felruházott nyilvesszőket. Krisna bámulatosan irányította a szekeret: ide-oda cikázott, s ügyesen kisiklott az égből hulló fegyverek elől.

Látva, hogy Ardzsuna sikeresen veri vissza a mennyei hadsereget, Indra maga jelent meg a legfőbb istenségek társaságában. Jóllehet lenyűgözte fia ereje, eltökélte, hogy bebizonyítja neki saját felsőbbrendűségét.

A félistenek sorban célba vették Ardzsunát: Jamarádzsa halálhozó botjával,

Szúrja a dárdájával, Varuna a pányvájával, Indra pedig félelmetes villámaival. Rajtuk kívül a félistenek egész serege lőtte ki még a fegyverét Ardzsunára, de ő csak állt rendíthetetlenül a szekeren, s fűge nyilaival az összes ráküldött fegyvert kivédte. Olyan elképesztő sebességgel lőtte ki nyílveaszóit, hogy úgy tűnt, mintha egybefüggő vonalat alkotva hagynák el az íjat. Két karjának pusztá erejével és a Gándívával elhárította a félistenek támadását, akik őszinte ámulattal dicsőítették vitézségét.

Ekkor egy hang szólalt meg az égből:

– Ó, Indra! Barátod, Taksaka nincs itt. Hagyd abba a csatát! Az erdő s a benne élő bűnös lények pusztulását a sors rendelte így. Ardzsunát és Krisnát úgysem tudod legyőzni.

Brahmá hangját felismerve, az istenek visszavonultak. Agni még tizenöt napig falta az erdőt. A tűzvész elől rémült ráksaszák és démonok hordái menekültek a szélrózsa minden irányába, de Ardzsuna egytől egyig leterítette őket a nyilaival. Krisna olyan szédületes iramban hajtotta szekerét az erdő körül, hogy úgy látszott, mintha minden oldalán egyszerre lenne ott. Egyetlen démon sem tudott elmenekülni Ardzsuna elől.

A démonok dánava-ágának Maja nevű vezére a tűzvész idején a föld alá rejtőzött. Amikor a lángok kezdtek alábbhagyni, előbújt, s megpróbált elmenekülni. Illúziókeltő képessége révén sikerült kijátszania Ardzsunát, Krisna azonban észrevette. Már éppen ráemelte korong-fegyverét, amikor a ravasz démon Ardzsunához szaladt, és a lábai elé borult.

– Ó, hős! Kérlek, oltalmazz meg! – rimánkodott.

Ardzsuna mindig tartotta magát a vallásos elvekhez, ezért nem utasíthatta vissza. Intett Krisnának, hogy ne ölje meg Maját. A démon összetett kézzel hálálkodott:

– Ó, Ardzsuna, megmentetted az életemet. Mivel hálálhatom meg?

– Nem fogadok el semmilyen fizetséget. Csak azt tettem, ami a kötelességem – válaszolta habozás nélkül Ardzsuna.

– Hát ne tekintsd fizetségnek, csak hadd végezzek valami szolgálatot, amivel örömet szerezhetnék neked – erősködött Maja.

– Ó, dánava, ha valóban meg akarsz örvendeztetni, akkor kérlek, tégy valamit Krisna kedvéért.

Maja várakozón tekintett Krisnára, aki így szólt: – Ó, dánava, van valami, amivel igen nagy örömet szerezhetnél nekem. Építs Judhisthírának egy mennyei gyűléscsarnokot Indrapraszthában, de olyat, aminek nincs párja a világon.

Krisna jól tudta, hogy Maja építési tudománya felülmúlhatatlan, s a mennyei bolygókon számtalan gyönyörű épület öregbíti már a hírnevét. A dánava beleegyezett Krisna kérésébe, s velük tartott Indrapraszthába. Némi gondolkodás után megrajzolta a gyűlésterem tervét, majd felkerelkedett, hogy elhozza a Himalájából a szükséges építőanyagokat.

– Nagy mennyiségű mennyei drágakövet rejtettem el ott. Rajtam kívül senki a világon nem ismeri a rejtekhelyet – magyarázta. – Idehozom őket, s nyomban munkához látok.

Maja távozása után Krisna felkereste Judhisthírát, s engedélyt kért tőle, hogy elhagyhassa Indrapraszthát. A Pándavák nagyon elszomorodtak erre a hírré. Krisna szeretettel megölelte őket, s megígérte nekik, hogy hamarosan ismét ellátogat hozzájuk. Érzékeny búcsút vett Kuntitól, Draupaditól és Szubhadrától. Amikor kikísérték, mindannyian a könnyeikkel küszködtek: nem akarták sírással elrontani távozásának pillanatát.

Amikor Krisna elhagyta Indrapraszthát, a Pándavák elkísérték egy darabon. Szekerének gyeplőjét maga Judhisthira fogta. Ardzsuna egy aranynyelű jakfarok légyúzóval legyezte, Bhíma pedig egy napernyőt tartott a feje fölé. Az ikrek előrementek, hogy utat törjenek a búcsúztatására összesereglett tömegben. Amikor végül elváltak egymástól, az öt fivér még ott maradt, s egészen addig kísérte tekintetével a szekeret, amíg az el nem tűnt a távolban. Lassan visszasétáltak a városba, s egyre csak dvárakái barátjukra gondoltak.

Néhány nap múlva Maja visszatért egy nagy csapat ráksasza kíséretében, akik a csarnokhoz szükséges építőanyagot szállították. A drágakövek mellett hozott még

egy hatalmas botot is, melyet Bhimának ajándékozott, valamint egy mennyei kagylókürtöt, a Dévadattát, amit Ardzsunának adott.

– Ennek a botnak az ereje százezer másikkal felér, a kagylókürt hangja pedig rettegést kelt majd az ellenség soraiban.

Egy kedvező csillagállású napon a dánava munkához látott. Kijelölt egy ötezer négyzetkubitnyi területet, s égi hatalmát latba vetve, megkezdte az építkezést. Több mint egy évig dolgozott. Ezer meg ezer aranyoszlopot emelt a csodálatos csarnok alátámasztására. Az egyre növekvő épület gyülekező, tornyosuló felhőkre emlékeztetett. Földi és égi fénnel ragyogott egyszerre – olyan volt, mintha tűzben égne. Tágas volt, elbűvölő, elmét nyugtató, hűsítő. Falai és kapui drágakövekkel voltak kirakva, számtalan kép és mennyei ék díszítette. Káprázatos kristálylépcsőivel, arany boltíveivel és gyönyörű tavaival túltett még a Jaduk gyűléstermén, a Szudharmán is, melyet egyenesen a mennyei régiókból hoztak le egykor a földre.

Judhisthira ekkor belépett a terembe. Hogy az események kedvezően alakuljanak, rengeteg adományt osztott szét a több ezer bráhmána között. Nagy ünnepséget rendeztek a városban: atléták, színészek, dalmokok, birkózók és zenészek szórakoztatták csodálatos mutatványaikkal és előadásaikkal a közönséget. A folyamatosan zajló szertartások során pazar kellékekkel imádták Visnut és az összes félistent.

Amikor Judhisthira teljes díszben helyet foglalt a hatalmas központi teremben, sok-sok mennyei risi érkezett az univerzum minden tájáról. A megannyi holdként ragyogó bölcsét díszhelyekre ültették. Közöttük is a legkiválóbb Nárada volt, akit Judhisthira és fivérei a legnagyobb tisztelettel imádtak.

Miután helyet foglalt a Pándavák mellett, Nárada Judhisthirához fordult: – Ó, király, védelmez-e népedet, erényesség hatja-e át az elmédet? Követed-e az élet négy célját – a vallást, a gazdasági gyarapodást, az élvezeteket és a felszabadulást? S ha igen, vajon mindegyiket a maga idejében?

Nárada hosszasán faggatta a figyelmesen hallgató királyt, s kérdései valójában az uralkodás művészetére vonatkozó fontos tanítások voltak. A risi univerzum-szerte híres volt bölcsességéről és tudásáról. Tudták róla, hogy Visnu nagy szolgája ő, aki ismeri az Ur isteni tervét. Tettei mindig e terv előmozdítására irányultak. A Pándavák és az egész gyülekezet néma csendben hallgatta szavait. Nárada kifejtette, hogy egy király legfontosabb kötelessége az, hogy a birodalmában minden élőlényt megvédjen, de nem csupán anyagi szükségleteikről gondoskodva, hanem úgy is, hogy megteremti számukra az élet célja – a lelki felemelkedés – felé való előrehaladás feltételeit.

Amikor Nárada befejezte beszédét, Judhisthira így válaszolt:

– Ó, mindentudó bölcs, tökéletes szavaiddal bemutattad, milyen az igaz vallás és az erkölcsös élet. Mindenben követni fogom tanácsaidat. Tanításodnak köszönhetően tudásom ma sokat gyarapodott. Az Úr kegyéből arra törekszem, hogy nemes elődeim nyomdokait követve mindig eleget tegyek a kötelességemnek, noha korántsem rendelkezem ugyanazokkal a képességekkel, mint ők.

Nárada csodálattal nézte a mennyei termet. Elragadtatását látva, Judhisthira megkérdezte tőle: látott-e már ehhez foghatót az univerzumban. Jól tudta ugyanis, hogy a bölcs gyakori látogatója a félistenek magasabb szférákban fekvő bolygóinak. Nárada ekkor ecsetelni kezdte, hogy milyen gyűléstermeket látott eddig. A sort Indráéval kezdte. Lebilincselő leírása közben Judhisthira több ősének nevét is megemlítette, akik már a mennyei birodalomba emelkedtek. A bölcs elmondta neki, hogy atyja, Pándu, Jamarádzsa hatalmas gyűléstermében él. Amikor azt is megtudta, hogy a nagy király, Haricsandra, Indra bolygóján lakik, Judhisthirában felébredt a kíváncsiság.

– Hogy lehet az, hogy atyám, Haricsandrával ellentétben, nem jutott el az istenek királyának hajlékára? – tudakolta. – Mi lehet az a jámbor tett, amit e király megselekedett, de atyám nem?

Nárada elmesélte, hogy Haricsandra bemutatta a nagy rádzsaszúja-áldozatot. A rádzsaszúját az a király mutathatja be, aki a királyok királyává válva az egész világ uralkodója lett. A szertartás alatt bráhmanák százezreinek kell hatalmas

mennyiségű adományt szétosztani. Az a király, aki sikeresen bemutatja ezt az áldozatot, s ezáltal az erény útjára tereli az egész világot, méltó lesz arra, hogy elérje Indra lakhelyét.

– Ó, király, atyád megkért, hogy adjak át neked egy üzenetet: az a kívánsága, hogy mutasd be a rádzsaszúja-áldozatot. Ezáltal magadat is és őt is felemeled Indra mennyei bolygójára – mondta végül Nárada.

Nárada és Pándu egyaránt jól tudta, hogy az istenek szeretnék, ha Judhishira bemutatná az áldozatot. Mindez egy isteni terv része volt, mely arra irányult, hogy megszabadítsa a világot a démoni erőktől. Pándu halála óta sok gonosz király került hatalomra, s bűnös céljaik érdekében kiszipolyozzák a földet. Judhishirának a hűbéreseivé kell tennie őket, s csak azután mutathatja be a rádzsaszúját. Nárada tudta, hogy Judhishira és fivérei kedvesek Krisnának, aki eszközül akarja felhasználni őket a vallásosság visszaállítására irányuló tervében.

– Ó, király, vedd fontolóra a rádzsaszúja bemutatását, de tudnod kell, hogy nem lesz könnyű feladat: sötét és hatalmas erők leselkednek rád. Lehet, hogy a nyomában olyan háború tör ki, melyben a világ összes királya és harcosa elpusztul. Elmondtam, amit tudnod kell. Tégy hát legjobb belátásod szerint – zárta szavait a bölcs.

Nárada hozzátette még, hogy hamarosan Dváarakába látogat Krisnához. Judhishira attól félt, hogy nem rendelkezik kellő hatalommal és vagyonnal a rádzsaszúja bemutatásához, ezért így szólt:

– Kegyesen kérd meg a tévedhetetlen Urat, hogy látogasson el ismét Indrapraszthába. Még soha nem volt ennyire szükségem a segítségére és a tanácsára.

Nárada beleegyezett, majd felállt, s a többi risivel együtt a levegőbe emelkedett és eltűnt.

Csodálatos gyűlésterméből – melyet Majaszabhának nevezett el – Judhishira igazságosan és együttérzőn uralkodott Indraprasztha felett. Erényes uralkodásával elnyerte a félistenek támogatását: királyságának nyugalmát semmilyen természeti csapás sem zavarta. Az eső kellő időben esett, a föld bőséges termést hozott. Az emberek magas kort értek meg, egészségben és derűben, s mindenük megvolt, amit csak kívántak. Mindenki követte a vallásos elveket és Isten iránti odaadásban élte életét. Judhishirával szemben senki nem táplált ellenséges érzelmeket, ezért sokan Adzsátasatrunak, “ellenségnélkülinek” nevezték.

Teltek-múltak az évek, a Pándavák békésen uralkodtak Indrapraszthában. Draupadí eközben mindegyiküktől szült egy-egy fiúgyermeket, akik atyáikhoz hasonlóan testben-lélekben ragyogtak, virultak, akár az istenek a mennyben.

Judhishira azonban nem volt teljesen elégedett. Folyyást a rádzsaszújára gondolt. Mivel felismerte, hogy a félistenek, sőt maga az Úr óhajtja ezt, arra vágyott, hogy bemutassa az áldozatot. Nárada figyelmeztetése azonban aggodalommal töltötte el, s egyre csak az alkalmas pillanatra várt. Amikor végre úgy érezte, hogy kellőképpen megszilárdította hatalmát, elhatározta, hogy nekivág a feladatnak. Összehívta valamennyi tanácsadóját, hogy megbeszéljék, mi legyen a teendő.

Amikor mindenki egybegyűlt, így szólt:

– Úgy érzem, be kell mutatnom a rádzsaszúját. Habár jómagam nem dédelgetek magamban világuralmi terveket, szeretném teljesíteni az Úr vágyát.

Judhishira úgy vélte, az áldozat jó feltételeket teremt majd ahhoz, hogy az egész világ a tudatára ébredhessen: Krisna a Legfelsőbb Úr. Ha az emberek felismerik Krisna legfelsőbb rendű helyzetét, s imádni kezdik őt, jó úton haladnak majd az élet célja, a végső felszabadulás felé. Egy uralkodó számára ennél üdvösebb cél nem is létezhet.

A miniszterek mind egyetértettek vele. Nálánál alkalmasabb személyt nemigen szemelhettek volna ki az uralkodói posztra. Ha erényes uralma az egész földre kiterjedne, minden olyan lenne, mint a mennyekben. Dhaumja emelkedett szólásra:

– Ó, nagy király, mindenképpen alkalmas vagy az áldozat bemutatására, melynek révén az egész világ uralkodója leszel. Először azonban el kell nyerned a többi király beleegyezését.

Judhishira elhatározta, hogy négy öccsét elküldi a világ minden tájára, hogy a

maguk oldalára állítsák a királyokat. Azokat pedig, akik nem hajlandók elfogadni a fennhatóságát, le kell igázniuk. A Pándava király tudta, hogy lesznek olyanok, akik ellenszegülnek majd. Megtanácskozta minisztereivel, mi lenne a legüdvösebb. Mindnyájan azon a véleményen voltak, hogy először ki kell kérni Krisna tanácsát. Judhishira némán imádkozott. Krisna biztosan megérti majd a vágyát, s Nárada is átadta már az üzenetet... Ha jönni kíván, hamarosan úgymint megérkezik Indrapraszthába.

Kilencedik fejezet

Helyreáll az erény

Dváarakába is eljutott a Pándavák fenséges gyűléscsarnokának és egyre növekvő gazdagságának a híre. Krisna örült, hogy Judhishira igazságosan uralkodik népén. Hírét vette annak is, hogy Szubhadrának fia született: Abhimanju. Mindezek hallatán ismét felébredt benne a vágy, hogy Indrapraszthába látogasson.

Krisna mindennap elment saját gyűléscsarnokába, a Szudharmába, hogy találkozzon alattvalóival. Ezt a termet még Visvakarmá, az istenek építészete emelte Indrának, aki akkor ajándékozta meg vele Krisnát, amikor az Dváarakát építtette. A teremnek volt egy különleges tulajdonsága: a benne lévőket minden anyagi szenvedéstől képes volt megszabadítani. Krisna, akárhányszor belépett a csarnokba, leborult Ugraszéna király, Dváaraká uralkodója előtt. Ezután helyet foglalt egy drágaköves trónon a király oldalán. Nem ő volt ugyan az uralkodó, mégis a legfontosabb jelenlévőt tisztelték benne. Dváarakában mindenki tudatában volt isteni mivoltának, s így legfőbb vezetőjüknek fogadták el, különösen azok után, hogy megölte Kamszát. Kamsza Ugraszéna gonosz lelkű fia volt, aki atyjától erőnek erejével magához ragadta a trónt.

Amikor az emberek helyet foglaltak a csarnokban, udvari bolondok, táncosok és zenészek szórakoztatták őket. A bráhmaának védikus himnuszokat énekeltek, s az egész teremben mridanga-dobok, fuvolák és cseppetgyűk hangja zengett. A különböző előadások, bemutatók után aztán kezdetét vették a napi teendők.

Egy nap hírnök érkezett egy távoli országból. Az illó fogadtatás után elmondta, hogy ő egy király, aki Dzsarászandhától, Magadha tartomány urától szökött meg. Dzsarászandha, a szövetséges királyokkal együtt, az összes környező birodalmat lerohanta. Miután legyőzte az ottani uralkodókat, foglyul ejtette és bebörtönözte őket.

– Ez az elvetemült azt tervezi, hogy összes foglyát felajánlja áldozatul Bhairaví istennőnek. Azért jöttem tehát, hogy menedéket és védelmet kérjek tőletek – magyarázta a hírnök. – Ó, Krisna! Mindenható Úr! Mentsd meg, kérlek, ezeket a királyokat, és egyszer s mindenkorra vess véget Dzsarászandha rémuralmának!

Közismert tény volt, hogy Krisna sokszor legyőzte már harcban Dzsarászandhát, de Magadha királyának valahogy mindig sikerült élve megmenekülnie. Gyűlölte Krisnát, amiért az végzett barátjával, Kamszával, aki ráadásul két lánya révén a veje is volt. Hatalmas hadsereg élén többször felvonult Dváaraká ellen, de Krisna minden alkalommal megfutamította.

Krisna megvigasztalta a hírnököt, s hellyel kínálta a csarnokban. Ezután Ugraszénához és minisztereikhez fordult, hogy megbeszéljék a további teendőket, de éppen amikor megszólalt volna, Nárada lépett a terembe. A gyülekezet minden tagja felállt, hogy tisztelegjen a bölcs előtt. Náradát díszhelyre ültették, s az imádati szertartást személyesen Krisna végezte el. Amikor a szertartás véget ért, Krisna így szólt hozzá:

– Isteni bölcs, jelenléted nagy öröm és megtiszteltetés a számunkra. Te kétségtelenül mindent tudsz. Kérlek, mondd el, hogy megy a sora Judhishirának! Mivel foglalkozik mostanában?

Nárada elmosolyodott. – Uram, ugyan mi az, amiről ne lenne tudomásod? Te mégis eljössz ebbe a világba, és úgy cselekszel, mintha közönséges ember lennél. Így állhat elő az a furcsa helyzet, hogy én tájékoztatlak róla: Judhishirának minden tekintetben jól megy a sora. Az embernek az Amarávatiban uralkodó Indra jut róla eszébe. Most az a vágya, hogy bemutassa a rádzsaszúját, s azért imádkozik, hogy ebben te segíts neki. Arra kér hát, minél előbb menj Indrapraszthába.

Krisna megköszönte Náradának az értékes felvilágosítást, majd fő

tanácsadójához, Uddhavához fordult.

– Te mit gondolsz, ó, bölcs férfiú, hogyan tudnánk eleget tenni e vigasztalan király, s ugyanakkor a jámbor Judhisthira kérésének is?

Uddhava felállt, s így felelt: – Ugy vélem, ó, Krisna, hogy egyszerre meg lehet valósítani mindkét dolgot. Ha elmész Indrapraszthába, fel tudod hatalmazni unokatestvéredet, Judhisthirát, hogy bemutassa a rádzsaszúját. Ehhez azonban előbb le kell győznie Dzsarászandhát. Következésképp a királyok is megszabadulnak rabságukból.

Uddhava arra figyelmeztette a jelenlévőket, hogy Dzsarászandhával nem lesz könnyű elbánni.

– Tudomásunk van róla, hogy hatalmas hadsereget gyűjtött maga köré. Hogy elkerüljük az összetűzést, melyben akár milliók is elpusztulhatnak, azt javaslom, hívjuk ki párharcra, s nézetem szerint erre Bhíma lenne a legalkalmasabb. Bráhmanának álcázva járuljon Dzsarászandha elé, s kolduljon tőle egy párviadalt. Dzsarászandha büszke a nagyvonalúságára, s egy bráhmana kérését sohasem utasítaná vissza. És ó, Krisna, ha te is Bhímával tartasz, bizonyosan győzedelmeskedni fog.

A Jaduk gyülekezete egyetértett Uddhava javaslatával. Meghányták-vetették, hogyan kellene elbánni Dzsarászandhával, aki – tudták – csak idő kérdése, és ismét Dváaraká ellen vonul.

Krisna is egyetértett a javaslattal, s kijelentette, hogy azonnal útnak indul Indrapraszthába. A hírnököt pedig megbízta, hogy térjen vissza a bebörtönzött királyokhoz, s nyugtassa meg őket: hamarosan kiszabadulnak. Ezután engedélyt kért Ugraszénától, majd felkészült az utazásra.

Másnap hatalmas menet hagyta el Dváarakát. Krisna teljes pompával kelt útra – vele tartott az összes Jadu-vezér és feleségeik is. Katonák ezrei kísérték őket, hogy minden oldalról biztosítsák védelmüket. A lassan haladó menet olyan volt, mint a part felé hömpölygő tenger.

Amikor Indraprasztha határához értek, a futárok hírül vitték Judhisthirának, hogy megérkeztek, s a város örömujjongásban várta őket. A király fivéréivel együtt rohant a vendégek elé: alig várta, hogy üdvözölje őket. A menet az udvari zenészek muzsikaszava és a bráhmanák himnuszai közepette haladt előre a népes utcákon.

Amikor minden Jadut elszállásolt a város palotáiban, Judhisthira odament Krisnához, hogy a rádzsaszújáról tanácskozzon vele. Leültek egy kényelmes arany kanapéra, s Judhisthira így szólt:

– Leghőbb vágyam, hogy bemutassam e nagy áldozatot, mégis aggódom. Nem lesz könnyű. Te mit gondolsz? Megpróbáljam? Ó, Krisna, a te tanácsod mindig elfogulatlan, s mindig fenséges bölcsességgel teli. Kérlek, mondd el, miként vélekedsz!

Krisna először Judhisthirára, majd körülötte ülő öccseire nézett. Meleg nap volt, s a szolgák hosszú nyelű pávatoll-legyezőkkel hűsítették őket. A közeli templomokból imádatot végző bráhmanák hangja hallatszott, ami kellemes és megnyugtató atmoszférát teremtett. Ragyogó drágaköves gyűrűkkel ékes kezét felemelve Krisna így szólt:

– Ó, Judhisthira, négy erős fivéréddel minden tekintetben méltó vagy arra, hogy elvégezd a rádzsaszúja-áldozatot, s a föld urává válj. Ugy vélem, a fő akadályt Dzsarászandha jelenti. Ez a sötét lelkű király szövetségre lépett a hasonló érzületű uralkodókkal, s haderejük már-már legyőzhetetlen. Befolyása immár a világ egész középső részére kiterjed, s a fennmaradó területekkel is nagyra törő tervei vannak. Késedelem nélkül meg kell fékezned.

Krisna megkérdezte Judhisthirát, hogy szerinte mit kellene tenni Dzsarászandhával. Judhisthira a testvéreihez fordult, s Bhíma meg is szólalt:

– Az én véleményem az, hogy nem lenne bölcs dolog háborúba bonyolódni ezzel a gazemberrel, különösen nem a saját földjén: túl sok emberélet lenne az ára. Ha az embernek erős ellenséggel van dolga, fortélyhoz kell folyamodnia. Ugy vélem, Krisna ügyes diplomáciai érzékével, az én erőmmel, s Ardzsuna legyőzhetetlenségével a tarsolyunkban, elbánunk majd a gonosz Dzsarászandhával.

Krisna egyetértett Bhímával. – Valóban minden lehetséges eszközt be kell vetni

Dzsarászandha megfékezésére. Szintén a világ ura akar lenni, s több mint nyolcvan király van a fogságában. Ha ez a szám eléri a százat, áldozatként fel fogja ajánlani őket Bhairaví istennőnek, hogy megalapozza a saját világuralmát.

Judhisthira még mindig nyugtalan volt. Nem tetszett neki az az ötlet, hogy mindössze három embert küldjenek a hatalmas Dzsarászandha ellen, még akkor sem, ha az egyikük Krisna. Judhisthira ugyan tudatában volt annak, hogy Krisna a Legfelsőbb Úr, ezt a tudását azonban messze túlszárnyalta a szeretet, amit Krisna iránt érzett.

– Hogyan tehetném kockára a ti életeteket saját önző vágyaim kedvéért? – aggódott a Pándava király. – Bhíma és Ardzsuna olyan, mintha a két szemem volna. Drága Krisna, te pedig olyan vagy, mintha a szívem lennél. Azt hiszem, nem is tudnék élni nélküled. Dzsarászandhát pedig szerintem még magának Jamarádzsának is nehéz lenne legyőznie – rólunk nem is beszélve.

Ekkor Ardzsuna szólalt meg. A hangja tele volt hősiességgel.

– Nem hiszem, hogy bármi okunk lenne megijedni Dzsarászandhától. Tetterősek vagyunk és izmosak, kiváló fegyverzetünk, erős hatalmunk van. Szövetségeseinkre mindig számíthatunk. Vitézségéről híres nemzetség sarjai vagyunk. Mit tud elérni az az ember, akinek nincs elég bátorsága? Hírnevünket és erényességünket mind elveszítjük, ha nem szállunk szembe Dzsarászandhával. Ha azonban felvesszük vele a harcot, még ha vereséget szenvedünk is, mindkettő gyarapodni fog.

Ardzsuna beszédét hallva, Krisna elismerően bólintott: – Ez ám a megfelelő beszéd egy Bharata-sarj szájából! Vagy megöljük Dzsarászandhát, vagy, ha ő öl meg minket, a mennyek világa vár ránk.

Judhisthira Dzsarászandha életéről kérdezte Krisnát, aki el is mesélte, hogy a gonosz uralkodó két darabban született Brihadratha király két feleségétől.

– A királyt azzal áldotta meg egy risi, hogy fia fog születni. Adott neki egy bűvös mangót, hogy etesse meg az idősebbik feleségével. A király azonban, mivel két fiúra vágyott, elfelezte a feleségei között. Amikor azok egy-egy fél fiút hoztak világra, a két torzszüleményt az erdőbe vetette. Egy Dzsará nevű ráksaszi talált rájuk. Amikor összeragasztotta őket, a csecsemő hatalmas üvöltéssel életre kelt. Dzsará visszaadta a gyermekét atyjának, akit “Dzsará által összetettnek” neveztek el.

– Induljunk, most azonnal! – fejezte be Krisna. – Űtött Dzsarászandha órája! Biztos vagyok benne, hogy Bhíma legyőzi majd a párharcban.

Judhisthira megenyhült: – Eltökéltégedet látva, ó, Krisna, Dzsarászandhát máris holtnak, a fogoly királyokat szabadnak, a rádzsaszúját pedig sikeresnek tekintem. Van-e lehetetlen azok számára, akiknek te vagy a vezetője? Induljatok, amikor jönnek látjátok.

Krisna úgy döntött, nyomban elindulnak. Javaslatára mindhárman bráhmaának öltöztek, s gyalog vágtak neki az útnak. Jópár napig vándoroltak. Útközben koldulással szereztek élelmet, s a földön aludtak. Nagy sokára odaértek a Górátha-hegyhez, melynek tetejéről már látszott Dzsarászandha székvárosa, Girivradzsa. A csodálatos ligetekkel és erdőségekkel körbevett város, számos kastélyával és palotájával, pazar látványt nyújtott.

A város felé mutatva, Krisna így szólt: – E bevehetetlen várost minden oldalról öt hegy védi. Közelítsük meg a legnagyobb hegyen, a Csaitjakán keresztül, mely a főkapu előtt magasodik!

Krisna a hegytetőre vezette őket. Pusztá kézzel nekiestek a csúcson, s legördítették a lejtőn. A hatalmas szikla nyomán megcsuszamlott a hegy, s iszonyatos kőgörgöteg zúdult a mélybe. Hangos kiáltásokkal rohantak le az így keletkezett lejtőn. A hegy lábánál volt egy hatalmas dob. Egy ráksasza bőréből készült, akivel még Dzsarászandha végzett annak idején. Ha ráütöttek, egy álló hónapon át zengett, s Dzsarászandhának mindig gondja volt rá, hogy zengjen: ezzel igyekezett elijeszteni a lehetséges támadókat. Ardzsuna és Krisna nem sokat tektóriáztak – ripityára törték a dobot.

Ezután felkapaszkodtak a várfalra, s elindultak a királyi palota felé. Az örök hátrahőköltek a meglepetéstől, amint a három bráhmaa kinézetű alak végiglépdelt a főúton. A belőlük sugárzó elemi erő félelemmel vegyes tiszteletet ébresztett a katonákban, s meg sem kísérelték feltartóztatni őket. Még a palotaőrök is kővé

dermedtek a meglepetéstől, amikor szinte berobbantak a kapun, s rettenthetetlenül masíroztak a király udvara felé. Udvari bráhmañai rettenetes ómenekre hívták fel Dzsarászandha figyelmét, ezért a király éppen áldozatot mutatott be a baj elhárítására. Amikor észrevette a három közeledő bráhmañát, sietve felkelt, s így szólt:

– Isten hozott benneteket! Kérlek, helyezétek magatokat kényelembe, s engedjétek meg, hogy illő szertartást mutassak be az imádatotokra.

Dzsarászandha azonnal előkészületeket tett, hogy látogatóit lábmosással, arghja-felajánlásokkal és egyéb áldásos eszközökkel imádják. Teheneket is hozatott, hogy megajándékozza velük tiszteletreméltó vendégeit. Krisna azonban felemelte a kezét, s visszautasította az összes felajánlást.

– Nem fogadhatjuk el az adományodat, ó, király, de fogadd jókívánságainkat: üdvözülj mihamarabb!

Dzsarászandha gondosan végigmérte szokatlan vendégeit. Nem hasonlítottak egyetlen bráhmañára sem, akikkel eddigi életében találkozott. Erőt sugárzó testfelépítésük, vakmerő fellépésük ksatrijákra vallott. Amikor észrevette alkarjukon az íjhúr ejtette sebeket, biztos volt benne, hogy csakis harcosok lehetnek. Mivel azonban bráhmañaként járultak elébe, így szólt hozzájuk:

– Nem hagyhatom, hogy úgy távozzatok az udvaromból, hogy ne adtam volna valamit nektek. Egy királynak az a kötelessége, hogy adománnyal lássa el a bráhmañákat.

Eközben az örök halkán tájékoztatták a királyt, hogy miket csináltak a vendégei, mielőtt a palotába értek volna, s Dzsarászandha ettől csak még gyanakvóbb lett.

– Nem hiszem, hogy bráhmañák volnátok. Minden jel arra vall, hogy a harcosok rendjéhez tartoztok. Miért a falon átmászva léptetek be a városomba? Így csak ellenség közelít. S a város határában elkövetett erőszakos tetteitek is arra utalnak, hogy ellenséges szándékkal jöttetek. Kik vagytok hát, és mit akartok?

– Annak a képviselőjében vagyunk itt – válaszolta Krisna –, aki a világ uralkodójának címére pályázik. Való igaz, hogy az ellenségünknek tekintünk. Ha nem fogadod el békével a feltételeinket, akkor a saját bőrödön tapasztalhatod meg vitézi erőnket.

– Mit követtem el ellenetek, vagy bárki ellen akár? – tiltakozott meglepetten Dzsarászandha. – Mindig eleget teszek királyi kötelességeimnek. Hát ártottam én valaha egyetlen élőlénynek is?

Krisna mosolyogva rázta a fejét: – Nem mondasz igazat, ó, király! Sok embert tartasz rabságban, sőt, áldozatként akarod őket felajánlani. Ebben a pillanatban is tömlöcödben senyvednek, nagy kínok között. Hát hogyné lenne ez bűn? Ha tényleg erényes vagy, bocsásd őket szabadon, most azonnal! Különben közelebből is megismerkedhetsz az erőnkel. Adományt kínáltál nekünk, de mi csak egy dolgot kérünk tőled: állj ki ellenünk! Nemsokára átküldünk a Halál birodalmába! Tudd meg, hogy én Krisna vagyok, ők pedig Bhíma és Ardzsuna.

Dzsarászandha hahotázni kezdett: – Hát persze! Az én régi jó ellenségem, Krisna! Szóval kénytelen voltál csellel próbálkozni, miután semmilyen más módon nem tudtál megölni. Hát tudd meg, hogy tévedsz, amikor azt mondod: bűnös vagyok. Az általam fogva tartott királyokat becsületes csatában győztem le, életük fölött tehát én rendelkezem. És hiába próbálsz rám ijeszteni: nem engedem el őket. Inkább harcolok! Mondjátok meg, mit akartok: sereg sereg ellen, párbaj, vagy én egyedül kettőtök, vagy akár mindhármótok ellen!

– Büszkeségedet hamarosan letörjük, ó, király – nevetett Krisna. – Azt kérjük tőled, állj ki párbajra ellenünk. Válassz közülünk valakit, tetszésed szerint.

Dzsarászandha lassan bólintott, s gondosan végigmérte három ellenfelét. Végül azt mondta: – Bhímát választom, mert egyedül benne látok magamhoz méltó ellenfelet.

Bhíma az ajkába harapott, s villódzó tekintettel Dzsarászandhára nézett: – Készen állok!

Magadha királya két irdatlan buzogányt hozatott, s a választás jogát átengedte Bhímának. Elindultak a város szélén fekvő arénához. Nagy tömeg követte őket: mindenki látni akarta a küzdelmet.

Nem sokáig várattak magukra: magasra tartott buzogányaikkal azonnal egymásnak estek. Az összeverődő fegyverek körül csak úgy szikrázott a levegő. A buzogányok rövid időn belül pozdorjává törtek, s a két ellenfél pusztá kézzel folytatta a küzdelmet. Mindketten kitűnő birkózók voltak, s egymás után vetették be bámulatosabbnál bámulatosabb fogásaikat. Ha valamelyikük gyorsabb volt, ügyesen megragadta a másikat, majd megemelte, s messzire hajította ellenfelét. Először úgy tűnt, hogy Bhíma, aztán úgy, hogy Dzsarászandha kerekedik felül. Üvöltve rohantak egymásra, s ököllel-tenyérrrel ütlegelték a másikat. Az egész város recsegő-ropogó hangoktól visszhangzott. Mindketten felettébb élvezték a küzdelmet. Nevettek az elragadtatástól, amikor összekapaszkodtak, s többször is elismerően megcsóvázták a fejüket a másik ereje és ügyessége iránti nagybecsülésük jeléül.

Egész nap küzdöttek. Amikor eljött az este, nyugovóra tértek, de megegyeztek, hogy másnap ismét találkozni. Így küzdöttek huszonnyolc napon át, anélkül, hogy bármelyikükön is a fáradtság jelei mutatkoztak volna. A huszonnyolcadik napon Bhímában felmerült a gondolat, hogy vajon vége lesz-e valaha is e harcnak. Úgy tűnt, minden tekintetben emberükre akadtak a másikban. Krisna is látta ezt, s azon törte a fejét, hogyan tudna segíteni Bhímának. Arról szó sem lehetett, hogy személyesen támogassa a küzdelemben, hasznos tanácsot azonban adhatott neki. Kézbe vett egy fűszálat, s amikor Bhíma odanézett, kettéhasította, s a földre dobta a két darabot.

Bhíma rögtön megértette Krisna jelzését. Mivel Dzsarászandhát két darabból ragasztották össze, az illesztés mentén vélhetően gyengébb volt. Amikor megfelelő alkalom kínálkozott, a földre vetette Dzsarászandhát. Gyorsan megragadta az egyik lábát, a másikra meg rálépett, s egy hatalmas ordítással kettészakította ellenfelét.

Az alattvalók, királyuk halála láttán, nagy sírásban törtek ki. Ardzsuna és Krisna hangos örömkialtások közepette ölelték át Bhímát. Együtt tértek vissza a városba, hogy megvigasztalják Dzsarászandha fiát, Dzsajatszénát, akit Magadha királyává neveztek ki. Dzsajatszéna, aki jámborabb volt, mint megboldogult atyja, elfogadta Judhishthira uralmát. Kijelentette, hogy el fog menni a rádzsaszujára, majd szabadon engedte a fogva tartott királyokat. Az uralkodók hálás köszönetet mondtak Krisnának és a két Pándavának, Dzsajatszéna pedig megszervezte, hogy ki-ki hazatérhessen otthonába.

Krisna, amikor megérkeztek Indrapraszthába, egyenesen Judhishthirához sietett. A lábaihoz borult, és így szólt: – Ó, király, a jó szerencsének hála Dzsarászandha halott, fivéride pedig jól vannak.

Judhishthira boldogan keblére ölelte Krisnát, aki engedélyt kért a távozásra, s megígérte, hogy visszatér, mire elkezdődik az áldozat. Ehhez először az összes többi király beleegyezését is meg kell szerezniük a Pándaváknak. Krisna sok szerencsét kívánt nekik ehhez, majd visszatért Dvárákába.

Judhishthira összeült a fivéreiével. Ideje volt, hogy elinduljanak, s feltérképezzék a világot. Hatalmas seregek élén Ardzsuna észak, Bhíma kelet, Szahadéva dél, Nakula pedig nyugat felé indult.

Kalandozásaik során több száz királlyal találkoztak, akik különböző tartományok fölött uralkodtak. A legtöbben szeretettel idézték fel azokat az időket, amikor ők vagy atyáik találkoztak a Kuru nemzetséggel, s mivel tudták, hogy Judhishthira erényes uralkodó, boldogan elfogadták a feltételeket. Voltak azonban néhányan, akik ellenséges érzéseket tápláltak Judhishthira uralmával szemben. Ilyen esetekben a Pándavák először diplomáciai eszközökkel próbálták megnyerni az ellenszegülőket, s ha ez nem sikerült, csatára került sor. Egyes királyok, habár nem voltak ellenségesek a Pándavákkal szemben, büszkeségből szintén a harcot választották. De végül ők is sorra vereséget szenvedtek a négy erős fivértől és a Kuruk hadseregétől. Senki nem tudott ellenállni a rendkívüli haderőnek, s hamarosan az egész földgolyó Judhishthira uralma alá került.

Tizedik fejezet

A nagy áldozat

Judhishthira is hírül vette, milyen csodálatos hódításokat visznek végbe a fivérei, ezért hozzáfogott az áldozat előkészületeihez. Testvérei sorra hazatértek, s hatalmas mennyiségű ajándékba kapott kincset és hadizsákmányt hoztak magukkal.

Judhisthira kincstára egyre inkább parttalan óceánhoz kezdett hasonlítani. Száz év alatt sem lehetett volna kiüríteni.

Az áldozat idejének közeledtével, a hatalmas Jadu és Vrisni seregek élén, Krisna ismét Indrapraszthába látogatott. Feleségei és miniszterei is elkísérték. Ahogy végigvonultak az utcákon, a várost lódobogás és szekérsörgés zaja töltötte be. Krisna újabb kincsekkel gazdagította a királyi kincstárat. A Pándava uralkodó nagy szeretettel fogadta barátját, szívélyesen átölelte, s így szólt:

– O, Krisna, egyedül neked köszönhetem, hogy az egész föld az irányításom alá került. Mindez csakis a te kegyedből sikerülhetett. A te kegyed az is, hogy korlátlan gazdagság birtokosa lettem, amit szeretnék a bráhmanák szolgálatára és Visnu imádatára fordítani. O, Uram, ülj oda az áldozathoz. Ha te mutatod be, minden bűnömtől megszabadulok.

– O, legkiválóbb a királyok között, kétségtelenül kiérdemelted, hogy a világ ura légy – magasztalta Krisna Judhisthira erőnyeit. – Kezdődjék hát az áldozat, de a bráhmanák vezetésével. Engem valami csekélyebb feladatra jelölj ki. Várom a parancsaidat.

Judhisthira szeméből könnyek hullottak. – Ó, Krisna, ha te, az Érzékek Ura itt vagy, s ugyanazt kívánod, amit én, biztosan siker koronázza majd törekvésemet!

Vjászadéva is megérkezett Indrapraszthába: őt bízták meg az áldozat levezetésével. Ki is választotta a seregnyi papot, akik a hat áldozati tűzre ügyeltek, s a szent mantrákat énekelték. A város szélén kijelöltek egy hatalmas területet, s nagy gonddal megépítették az oltárokat.

Sok száz király érkezett Indrapraszthába, s azokban a palotákban helyezték el őket, melyeket Judhisthira kifejezetten az áldozat alkalmából építtetett. A városba özönlő bráhmanáknak tágas lakosztályokban adtak szállást, melyek mindennel el voltak látva, amit csak kívánni lehetett.

Amikor a Kuruk megérkeztek Hasztinápurából, Judhisthira személyesen sietett üdvözlésükre. Boldog volt, hogy viszontlátta Bhísmát, Drónát, Kripát és nemzetségének idősebb tagjait. Lábuk elé borult, s nagy tisztelettel így szólt:

– Amim csak van, mind a tiétek. A szolgátok vagyok. Kérlek, vezessetek.

Bhísma felsegítette és átölelte. Dicsőítő szavakat mondott Judhisthirától, s a hangja elcsuklott a boldogságtól. A Kuruk előljáróit mind nagy örömmel töltötte el, hogy be akarja mutatni a rádzsaszúját. Még Dhritarásra is boldog volt, s bár nem tudott eljönni, jókívánságait küldte a Pándava királynak. Végére is, a Pándavák a Kuru nemzetség dicsőségét öregbítették, s ismét megalapozták világoralmi helyzetét.

– Szerencsés nap a mai – szólalt meg Bhísma. – Gyermekem, repes a szívem az örömtől, hogy tanúja lehetek a sikerednek. Ma azért gyűltünk egybe, hogy a szolgálatodra legyünk. Adj nekünk valami feladatot, s mi készséggel végrehajtjuk azt.

Miután Vjászadévával megtanácskozta a dolgot, Judhisthira arra kérte fel Bhísmát és Drónát, hogy vállalják az áldozat megszervezését. Durjódhana a Judhisthirának hozott töménytelen ajándék átvételét felügyelte, Duhszászana az ételosztásért felelt, Asvatthámá pedig a bráhmanákról gondoskodott. A többi tekintélyes Kuru is mind-mind fontos megbízatást kapott. Amikor minden feladatot kiosztottak, Krisna, a bráhmanák áldásainak reményében, felajánlotta, hogy érkezésükkor majd ő mossa meg a lábukat.

Az áldozati teret ragyogó risik töltötték meg: himnuszokat énekelték a Száma-védából, s felajánlásokat öntöttek a lángok közé. Közülük is a legfőbb Nárada volt. Amikor megérkezett, csodálattal nézett körbe az arénában. Tudta, hogy itt most valami isteni terv bontakozik ki. Sok-sok félisten is eljött, hogy tanúja legyen az áldozatnak. Az arénában körkörös elhelyezett arany emelvényeken foglaltak helyet. A jelenlévő királyok közül is sokan az égiek kiterjedései voltak, s ott volt maga a Legfelsőbb Úr is.

A több napon át tartó áldozat során felajánlásokat mutattak be a főbb félistenek számára. Amikor merőkanalakból ghí öntöttek a hat áldozati tűzre, hat fehér füstoszlop szállt a magasba. A mantrákat szakavatott papok énekelték, egy másik csapat bráhmana pedig arra ügyelt, hogy semmilyen hiba ne csússzon a szent szövegek kántálásába. Ez azért volt fontos, nehogy gonosz erők szennyezzék be az

áldozatot. Erős, állig felfegyverzett harcosok álltak körül az arénát, készenlétben arra, hogy azonnal közbelépjenek, ha valamilyen veszély fenyegetne.

Amikor befejeződtek az áldozati szertartások, Judhisthirát császárrá koronázták. A bráhmanák elkészítették a szóma növényből nyert italt, amit az arénában ülő kimagasló személyiségeknek ajánlottak fel. A hagyomány szerint először a legfontosabb résztvevőt kellett megkínálni az italból, ezért Bhísma így szólt Judhisthirához:

– Ó, király, neked kell kiválasztanod a jelenlévők közül a legjelesebb személyiséget. Neki ajánld először imádatodat, majd sorban a többieknek, érdemeik szerint.

Judhisthira tanácsadóihoz fordult: – Ti vajon kit tartotok méltónak arra, hogy elsőként részesüljön az imádatban?

Némi bizonytalanság támadt. Volt, aki Brahmát, az univerzum hatalmas teremtőjét javasolta az első helyre, de felmerült még Siva, Vjászádeva és több nagy risi neve is. Judhisthira nagyon jól tudta, hogy ő kit szeretne elsőként imádatban részesíteni, de nem akart független döntést hozni, hogy azután részrehajlással vádolják. Ezért inkább Bhísmához fordult:

– Ó, nagyúr, te kit tartasz a legméltóbbnak az egybegyűlt kiválóságok közül?

Bhísmának szemernyi kétsége sem volt. – Ahogy a nap a legragyogóbb az összes fénylő égitest között, úgy az emberek között Krisna a legragyogóbb. Erejének, tudásának és vitézségének nincs párja. Részesüljön elsőként ő az imádatban!

Judhisthira arca egyetértést sugárzott. Jelt adott Szahadévának, aki felállt, s bejelentette, hogy elsőként Krisnát fogják imádatban részesíteni. Szavait elsősorban a félistenekhez és a risikhez intézte, s Krisna számtalan dicsőséges tulajdonságát ecsetelve, a jóváhagyásukat kérte.

– Ha Krisnát, a minden élőlény szívében jelen lévő Urat imádjuk, azzal mindenkit elégedetté teszünk – mondta zengő hangon.

Egyetértő moraj söpört végig az istenek és a bölcsek seregén.

– Ugy van! – kiáltották egybehangzóan.

Judhisthira leszállt a trónról, és személyesen fogott hozzá Krisna imádatához. Krisna nagyon kedvelte a Pándava királyt: nyájasan, mosolyogva fogadta az arghjából és szóma-italból álló felajánlást.

A jelenlévő uralkodók között ott ült Csédi királya, Sisupála is, aki esküdt ellensége volt Krisnának. Különösen amiatt gyűlölte, mert elrabolta és feleségül vette a gyönyörű hercegnőt, Rukminít, éppen azon a napon, amikor hozzá kellett volna feleségül mennie. Amikor a csédi fejedelem látta, hogy Krisna részesül elsőként az imádatban, nagy haragra gerjedt. Felpattant és gyalázkodni kezdett.

– Azonnal hagyjátok abba ezt a komédiát! – kiabálta hadonászva. – Bhísma, neked elment a józan eszed! Már hogy lenne Krisna itt a legfontosabb személyiség!? Még csak nem is király! És nem is a legidősebb, nem is a legbölcsebb. Egyszerűen nincs is olyan dolog, amiben ő lenne a legkiemelkedőbb. Oly sokan vannak itt, akik nála jóval méltóbbak lennének az imádatra.

Sisupála ekkor Krisnához fordult: – Ami pedig téged illet, Dzsánárdana, hogy van merszed elfogadni az imádatot? Mint egy kutya, aki ellopja az áldozati felajánlást, s magában nyalja fel a földről, úgy ülsz itt te is! Sütkérezel a tévedésből neked juttatott tiszteletben, melyben a tudatlan Judhisthira részesít. A király ma végre színt vallott: megmutatta, milyen ember is ő – aljas és képmutató! Ugyanez igaz Bhísmára, sőt, magára Krisnára is. Egy percig sem maradok itt tovább!

Sisupála nagy léptekkel elindult a kijárat felé. Moraj söpört végig a gyülekezeten: volt, aki egyetértett vele, mások bíráló megjegyzéseket tettek. Judhisthira utána szaladt, s megpróbálta jobb belátásra bírni, mondván, hogy Bhísma a gyülekezet legbölcsebb tagja, s döntését a jelenlévő risik is mind támogatják. De Sisupála hajthatatlan volt. Hátrafordult, s idegesen Bhísma arcába nevetett.

Bhísma ezután pontról pontra megindokolta, hogy miért Krisnára esett a választása. Beszélt Krisna transzcendentális helyzetéről is.

– Nem férhet hozzá kétség: egyedül ő méltó rá, hogy elsőként részesüljön az imádatban – mondta, majd nyugalmat erőltetve magára, így folytatta: – A Krisna iránti irigység annyira elvakította Sisupálát, hogy nem tudja felmérni Krisna valódi

helyzetét. Ezért kritizálja lépten-nyomon. Csédi királya úgy viselkedik, mint egy ostoba gyermek, ezért nem is kell vele törődni.

Judhisthira folytatta az imádatot, Sisupála meg döbbenetesen figyelte. Végül már nem bírta tovább türtőztetni magát. Az összegyűlt királyok felé fordult, s ezt süvöltötte:

– Hogy tudjátok ölbe tett kézzel túrni ezt az örökséget?! Keljetek fel! Álljatok csatarendbe, s a vezetésem alatt szálljunk szembe a Pándavákkal!

A királyok felbolydultak. Olyanok voltak, mint egy felkorbácsolt óceán. A legtöbben egyetértettek Krisna imádatával, de sokan voltak azok is, akiket felhergelt Sisupála beszéde. Vitatkozni kezdtek, erős karjukkal hadonásztak, s egyesek már a fegyvereikért nyúltak.

Amikor látta: féltő, hogy az áldozat kudarcba fullad, Judhisthira aggódni kezdett, Bhísma azonban határozott hangon megnyugtatta:

– Egyet se félj, ó, Kuruk legjobbika! Ez a Sisupála csak addig ontja magából a zagyvaságait, amíg Krisna hagyja. Krisna olyan, mint az alvó oroszlán, a királyok meg, akik ellene ágálnak, mint megannyi ugató kutya. Napnál is világosabb, hogy az Úr arra készül, hogy visszavonja azt az energiát, amivel Sisupálát felruházta. Ezért tévededett el Csédi királyának intelligenciája. Az, aki a halál szakadékának szélén áll, hajlamos arra, hogy örökségeket beszéljen.

Sisupála erre Bhísmára förmedt. Durva sértéseket vágott a fejébe, ugyanakkor egyfolytában szapult Krisnát is, aki némán figyelte az eseményeket. Sisupála az unokatestvére volt. Krisnának eszébe jutott, mit ígért Sisupála anyjának, akinek azt jósolták, hogy Krisna fogja megölni a fiát. “Ó, áldott hölgy, megkegyelmezek neki, még ha a legnagyobb sértéseket is vágja a fejemhez. Ha kell, száz sértést is eltűrök tőle.”

Krisna türelmesen hallgatta a Sisupála szájából ömlő gyalázkodást. A csédi fejedelem végül a következő szavakkal zárta kirohanását:

– En bizony egy pillanatig se tűröm tovább ezt az égbekiáltó igazságtalanságot. Te egy nyomorult rabszolga vagy, Krisna! Nem érdemelsz imádatot! Gyere, állj ki velem! Hadd küldjelek át Bhísmával és a Pándavákkal együtt a Halál birodalmába!

– Ez az ember a rokonom, mégis mindig rosszat akar nekem – válaszolta Krisna higgadtan. – Egyszer eljött Dváarakába, amikor nem voltam otthon, és felgyújtotta a várost. Sok embert megölt vagy foglyul ejtett, néhányuknak pedig elrabolta a feleségét. Egy másik alkalommal galádul álruhát öltött, és megbecstelenített egy ártatlan hercegnőt. A legnagyobb jóindulattal sem lehet benne semmilyen jó tulajdonságot felfedezni. Ígéretet tettem, hogy száz sértést eltűrök tőle, ezt a számot azonban már réges-rég túllépte. Ezért most magam végzek vele.

Krisna beszéde után a gyülekezet elmarasztalta Sisupálát, de ő megint csak Krisnára támadt:

– Mi félnivalóm lenne egy ilyen gyenge embertől? Hát mit tudsz te ártani nekem?

Sisupála kardot rántott, miközben lankadatlanul szórta Krisnára a szitkokokat. Aztán... Egy pillanat műve volt az egész: Krisna felpattant, s elhajította csakrafegyverét. A fénylő korong villámként süvített célpontja felé. Sisupála kétségbeesetten próbálta a kardjával elhárítani, de az már ott volt a nyakánál, s lemetszette a fejét. A halott király nagy robajjal esett a földre, mint egy sziklaszirt, mely a magasból a tengerpartra zuhan. Ekkor, mindenki legnagyobb ámulatára, fénycsóva hagyta el a testét, és Krisnába olvadt. A felhőtlen égből eső hullott és mennydörgés hallatszott. A gyülekezet néma csendben várt. Sisupála támogatóiban még forrt az indulat, de félelmükben nem mertek megszólalni.

A csendet a risik törték meg. Magasztalni kezdték Krisnát:

– Nagyszerű! Derék! Már régen kiérdemelte a halált! A te kegyedből most elérte a felszabadulást!

A gyülekezet lassan-lassan megnyugodott. Judhisthira meghagyta fivéreinek, hogy végezzék el Sisupála halotti szertartását, Sisupála fiát pedig Csédi királyává koronázták. A rádzsaszúja sikeres véget ért, melynek záróakkordjaként Judhisthira hatalmas mennyiségű adományt osztott szét.

A királyok egymás után elbúcsúztak, és hazatértek birodalmukba. Judhisthira kérlelte Krisnát, hogy maradjon még egy pár napig. Ő bele is egyezett, de a kíséretét

előreküldte. Indrapraszthai tartózkodása alatt személyesen Draupadí szolgálta Krisnát, aki nagyon a szívébe zárta a Pándava királynét. Egy nap éppen a Draupadítól kapott gyümölcsöt hámozta, amikor az éles kés megcsúszott a kezében és elvágta az ujját. Kibuggyanó vére láttán Draupadí gondolkodás nélkül letépett egy darabot finom szárijából, s odaadta Krisnának, amit ő ezekkel a szavakkal köszönt meg:

– O, áldott hölgy, ezt az ajándékot egyszer még visszafizetem neked.

Draupadí szerényen lesütötte a szemét, és köszönetet mondott Krisnának, aki a selyemdarabbal bekötötte az ujját, majd kisietett a szobából.

Durjódhana elhatározta, hogy a rádzsaszúját követően néhány napig még Indrapraszthában marad. Amulattal töltötte el a Pándavák gazdagsága. Irigykedve róttá a város utcáit, s tátott szájjal bámulta a sok száz tekintélyes palotát és kastélyt. A herceget mindenekfölött a csodálatos Majaszabhá nyűgözte le, s meg is kérte a királyi szolgákat, hogy vezessék körbe az épületben. Sakuni is vele tartott, s a két férfi lassan körbejárta a hatalmas termet. Az eléjük táruló pompa áhítattal töltötte el őket. Úgy érezték magukat, mintha Indra gyűléstermének padlót rónák a mennyben. A mérhetetlenül tágas csarnokban százával sorakoztak a szobák, melyeket a márványfalakba ágyazott mennyei drágakövek fénye világított meg. Kristályvizű tavakat láttak, partjukon illatos virágzuhatagokkal felfuttatott boltíves aranyárkádok álltak. Az isteneket és istennőket ábrázoló, finoman megmunkált szobrok már-már megszólaltak, s mindenféle égi zene édes dallama szállt.

A mennyei környezet láttán Durjódhana irigysége nőttön-nőtt. Olykor ingerülten a szolgákra förmedt, s közömbösséget tettetve masírozott át a termen. Végül a csarnok közepén elhelyezkedő hatalmas medencéhez ért. A tökéletesen sima víztükör olyan volt, mint egy üveglap. Az egészet úgy tervezték meg, hogy a vízfelszín tökéletesen visszatükrözze a medence márványfenekét. Teljesen úgy tűnt, mintha a hozzá vezető padló folytatása lenne, ám Durjódhana ezt nem vette észre. Az is elkerülte a figyelmét, hogy a szolgák mind oldalra kanyarodnak. Egyenesen belesétált a tóba, s ahogy éktelen kiáltással a vízbe esett, aranysisakja lerepült a fejről.

A Pándavák egy közeli erkélyről figyelték a jelenetet. Amikor látták, hogy Durjódhana peckesen belesétál a vízbe, Bhíma majd kipukkadt a nevetéstől. Számos hölgy is jelen volt – szájukra szorított kézzel kacagtak. Durjódhana, anélkül, hogy egy pillantást vetett volna rájuk, kimászott a medencéből, és csuromvizesen megállt a parton. Egyre fokozódó zavara láttán Judhishthira ráparancsolt az öccseire, hogy hagyják abba a nevetést, s tüstént száraz ruhákért küldött. A Kaurava hercegen forrt a düh. Nagyon nehezen viselte a megaláztatást, különösen Bhíma és Draupadí nevetése bosszantotta. Még mindig nem gyógyult ki teljesen a kudarcból, ami a panycsála hercegnő kezéért rendezett viadalon érte.

A herceg átöltözött, s folytatta csarnoki körsétáját. Azonban újra meg újra belesett Maja illúziókeltő építészeti megoldásainak csapdájába. Nekiment egy látszólag nyitott ajtónak, ami valójában zárva volt: feltartott fővel egyenesen belesétált, s jól beverte a fejét az átlátszó kristályba. Ezután ki akart nyitni egy hasonló ajtót, ami már nyitva volt, s átkozódva esett előre. A szolgák alig bírták visszafojtani a nevetésüket, ahogy a dühös herceg kimasírozott a csarnokból.

Judhishthira részvétellel figyelte küszködését, s odaszaladt hozzá, hogy megvigasztalja. De Durjódhana csak nevetett, majd elviharzott. Krisna megnyugtatta Judhishthirát: Durjódhana csak azt kapta, amit megérdemelt. A Kaurava herceg Sakunival együtt visszatért Hasztinapurába, s ezután másra sem tudott gondolni, csak a bosszúra.

Krisna is úgy döntött, hazatér, s érzékeny búcsút vett a Pándaváktól.

– Úgy szeressétek az alattvalóitokat, mintha a saját gyermekeitek lennének – szólott hozzájuk. – Nyújtsatok nekik menedéket, ahogy egy nagy fa nyújt menedéket a madaraknak.

Krisna távozása után Judhishthira odament Vjaszadévához, s megkérdezte tőle, hogy szerinte sikerült-e a rádzsaszúja.

– Korábban azt hallottam Náradától, hogy az áldozat bemutatásakor nagy veszély leselkedhet ránk. Amikor Krisna megölte Sisupálát, vajon sikerült elhárítani

a veszélyt? Vagy láttál más baljós előjeleket is?

– Nyugtalanító előjelek tapasztalhatók – felelte Vjászádeva. – Minden jel arra mutat, hogy tizenhárom év múlva háború tör ki, melyben elpusztul a ksatriják rendje. A sors akaratából te leszel a háború oka, bár Durjódhana hibájából fog kitörni. Ó, király, ne bánkódj emiatt, mert az idő végtelen hatalmát senki se tudja legyőzni. Tudd meg: mindez Isten akaratára szerint történik majd így.

Miután a bölcs megáldotta Judhishthirát, távozott, s a Himalájába vonult, hogy lemondásokat végezzen. Szavai annyira felzaklatták Judhishthirát, hogy az így szólt fivéreihez:

– Ha ennyi halálnak leszek az okozója, akkor talán az lenne a legjobb, ha most azonnal véget vetnék az életemnek.

– Ó, király, szedd össze magad! – bátorította Ardzsuna. – A bölcs azt mondta, hogy Isten akarja így, tedd hát a kötelességed eltökélt szívvel.

Judhishthira gondolataiba merülve hallgatott. – Ettől a naptól fogva senkivel nem szállok vitába – szólalt meg végül –, mert a háborúnak mindig ez a gyökere. Soha nem fogok senkivel sem durván beszélni, s mindig az erény útját járom. Mindig engedelmeskedem feljebbvalóim parancsának, s így elkerülök minden összetűzést.

Miután ekképp fogadalmat tett, Judhishthira megnyugodott egy kissé. A testvéreivel újra a birodalom kormányzásához látott. Maga is rájött, hogy egyfajta isteni terv van kibontakozóban. Tudta, hogy nem egy démonszívú király csak vonakodva fogadta el a fennhatóságát, miután a fivérei legyőzték őket. Hisz maga is láthatta: az áldozat közben felpattantak, hogy Sisupálát támogassák. S az is biztos volt, hogy Durjódhana nem fogja sokáig túrni, hogy a Pándavák alárendeltje legyen – különösen azok után nem, hogy olyan csúfosan megszegyenült a gyűléscsarnokban. Judhishthirának be kellett látnia, hogy Vjászádeva szavai minden bizonnyal valóra válnak.

Tizenegyedik fejezet

Minden elveszett

Hasztinápura felé menet Durjódhana nagyon nyomorultul érezte magát. Szüntelenül sóhajtozott, s érdektelenül bámulta az elhaladó tájat. Még az embereket se nagyon vette észre, akik az út mentén integettek a királyi menetnek. Sakuni megérintette a vállát:

– Mi bánt, ó, király? Nagyon lehangoltnak látszol.

Durjódhana üres tekintettel fordult Sakuni felé: – Ó, nagybátyám, lángol a szívem. Judhishthira gazdagsága és hatalma láttán nem tudok uralkodni a féltékenységemen. Az egész világ tart a Pándaváktól. Amikor Sisupálát olyan igaztalanul megölték, senkinek sem volt bátorsága kiállni ellenük... Holmi adófizető polgárok módjára a világ királyai sarcot hoztak nekik.

A Kaurava herceg levette drágakövel kirakott sisakját, az ülésre dobta, s a gyűrűivel kezdett játszani.

– Kedvem lenne búcsút mondani az életnek. Hát miféle ember az, aki tétlenül nézi, hogy ellenségei dúskálnak a jóban? Soha nem leszek képes a Pándavák nyomába érni, s mindeddig arra sem sikerült rájönnöm, hogyan pusztíthatnám el őket. A sors valóban hatalmas, az ember törekvései pedig hiábavalóak...

Durjódhana arcán a kétségbeesés könnyei peregtek végig. Könyörgött Sakuninak, hogy tárja Dhritarástra elé az aggodalmait. Sakuni atyaián átkarolta a vállát.

– Hát miért irigykedsz a Pándavákra? – kérdezte alig érezhető szarkasztikus éllel a hangjában. – A jószerencse révén minden próbálkozásuk sikerrel járt: elnyerték Draupadí kezét és meghódították a földet. Mi van ezen bánkódnivaló? A leigázásukra tett összes kísérleted kudarcot vallott – miért siránkozol hát?

Durjódhana értetlenül nézett nagybátyjára. Vajon mire akar kilyukadni?

Sakuninak mosolyra húzódott a szája. – Ó, király, az ő gazdagságuk – a Kuru gazdagság! – akár a tiéd is lehet. Azt mondd, senkinek sincs bátorsága kiállni ellenük, de ez nem igaz. Annyi erős harcost tudhatsz magad mellett: a testvéreidet, Drónát, Karnát, Kripát, Szómadattát, s még sokáig sorolhatnám. Az ő segítségükkel az egész világ fölött átvehetnéd az uralmat.

Durjódhana maga elé meredt. Hasztinápura már feltűnt a távolban, akár egy

sötét felhő a horizonton.

– Hallod, igazad van, bátyám – fordult vissza Sakunihoz. – Ki tudna legyőzni minket? Üzenjünk hadat a Pándaváknak! Ha legyőzzük őket, mi leszünk a világ urai – s enyém lesz csodálatos csarnokuk is, megannyi kincsével együtt!

– Nem, nem ez a legcélravezetőbb politika – vágta rá sietve Sakuni. – A Pándavák, Krisna támogatásával, legyőzhetetlenek. Valami más módot kell kieszelni, ha el akarjuk intézni őket. Akkor valóban uralmad alá hajthatod a földet.

Sakuni a kockákat babrálta, melyeket mindig magánál hordott. Össze-összekoccantotta őket, majd hirtelen felragyogott az arca.

– Megvan, királyom, már tudom is a módját!

Durjódhana érdeklődve hajolt előre. – Hát akkor oszd meg velem is, kedves bácsikám! Hogyan tudnék egyszer s mindenkorra megszabadulni az ellenségeimtől?

– Ugy tudom, Judhishthira szeret kockázni – válaszolta Sakuni, sötét bajszát pödörgetve. – Azonban nem játszik valami jól.

Durjódhana elmosolyodott: rögtön értette, miről van szó. Még ha Judhishthira jó kockajátékos is, egy biztos: Sakunin nem tesz túl. A gandhára király minden idejét azzal töltötte, hogy a játék legkiválóbb művelőivel gyakorolt. Jóformán azt csinált a kockával, amit akart. Durjódhana még olyan szóbeszédet is hallott, hogy Sakunit azzal áldotta meg az apja, hogy sose veszítsen kockajátékon. A herceg mindenesetre nem emlékezett rá, hogy ez az áldás valaha is csődöt mondott volna.

– Csak hívd ki, ó, király, s én majd elintézem a többit – folytatta Sakuni. – Majd én játszom a nevedben, s elnyerem neked az egész világot. Efelől biztos lehetsz.

A szekér a városhoz ért, s a hatalmas kapu szárnyai kitárultak. Az örök tiszteletteljes kiáltásokkal üdvözölték a tovahaladó Durjódhanát. Miközben sebesen hajtottak a palota felé, a herceg azt ajánlotta Sakuninak, hogy menjenek egyenesen Dhritarástrához.

– Mondd el neki is, amit nekem mondtál az imént. Kérjük ki a beleegyezését.

Sakuni egyetértett, s a két férfi egyenesen a trónterembe sietett, ahol Dhritarástra egymagában üldögélt. Miután leborultak előtte, Sakuni szólalt meg először:

– Ó, nagy király, fiadat mélységes bánat emészti. Ha jónak látod, tudakold meg tőle, mi nyomja a szívét.

Dhritarástra arcára meglepetés ült ki. – Ó, Durjódhana, fiam, miért szomorkodol? Hát lehetséges volna, hogy bánat költözött a szívedbe? Minden vagyonom a tiéd, te rendelkezzel fölöttem. Ezernyi szolga lesi parancsodat. A legjobb ételeket eszed, a legszebb harci méneket és szekereket birtoklod, pazar pompával berendezett palotákat, elragadó kerteket tudhatsz a magadénak. Számtalan gyönyörű hölgy csak arra vár, hogy téged szolgálhasson. Talán még az égiek sem élnek fényűzőbben. Miért bánkódsz hát?

Durjódhana kifakadt: a Pándavákat irigyli. Gazdagságuk és befolyásuk messze túlszárnyalja az övét. A herceg elmesélte, mit látott Indrapraszthában.

– Judhishthira annyi hűbéradományt kapott a rádzsaszúján, hogy volt, amit vissza kellett küldeni! Egyszerűen már nem bírták hová tenni. Milliósámra hozták az elefántokat, a lovakat, a teheneket, a tevéket, s az arany meg a drágakőhalmok hegyként tornyosultak. Az áldozat idején százezresével ültették le a bráhmanákat a lakomához, s ez ment szünet nélkül.

A gazdagság, amit látott, döbbenetes volt, tette hozzá Durjódhana. Még az istenek is eljöttek megnézni az áldozatot, s ajándékokkal halmozták el Judhishthirát, akinek vagyona egy parttalan tengerhez hasonlít. Durjódhanának szinte elcsuklott a hangja, miközben a látottakat ecsetelte atyjának.

Dhritarástra nem mondott semmit. Sakuni ekkor megszólalt:

– Én tudom a módját, hogy ez a végtelen gazdagság hogyan lehetne mind a miénk. Ó, igazságos, hívd ki Judhishthirát kockajátékra! Nem tud majd nemet mondani. Ha beleegyeznek, hagyd, hogy én játsszam velem. Mindenét elnyerem. Ó, király, egyeduralmuként élvezheted majd az egész földet, minden javával együtt.

– Ó, atyám, add a beleegyezésed! Sakuni nem fog veszíteni – tette hozzá sietve Durjódhana, mielőtt még a király válaszolhatott volna.

Dhritarástra bizonytalan volt. – Talán, de előbb hadd tanácskozzam meg ezt Vidurával. Ő mindig tudja, mi a legjobb.

Durjódhana arca eltorzult a haragtól. – Tudod jól, hogy Vidura a Pándavákhoz húz! Hogy is egyezne ebbe bele? Ó, atyám, én nem tudok úgy élni, hogy az ellenségeimnek közben ilyen jól megy a sora. Inkább megölöm magam, s akkor majd élhetsz boldogan Vidurával. És egyébként is, mi szükséged van rám?

Durjódhana tisztában volt vele, hogy befolyásolni tudja az apját. A vak király a végén mindig engedett neki. Dhritarásrárt, ahogy arra számított is, meghatották a fenyegetései.

– Rendben van, majd valahogy meggyőzőm Vidurát – egyezett bele végül. – Parancsold meg a királyi építészeknek, hogy emeljenek egy csarnokot, olyat, mint Judhithiráé. Ha elkészült, tudasd velem, s akkor majd megszervezzük a játékot.

Miután Durjódhana és Sakuni elégedett mosollyal távozott, Dhritarásra behívatta Vidurát. Tudta, hogy a testvére ellenezni fogja a kockajátékot, de képtelen volt addig bármit is csinálni, amíg vele meg nem beszélt. Amikor belépett, s Dhritarásra elmondta neki, mi jár a fejében, Vidura nyomban tiltakozni kezdett:

– Ó, király, a szerencsejáték mindig vitához vezet. En ehhez nem járulok hozzá. Vigyázz, nehogy még jobban elmérgesedjen a már amúgy is feszült viszony fiaid és a Pándavák között.

Dhritarásra válasza határozott volt. – Kedves öcsém, már döntöttem ebben a kérdésben. Akár helyes, akár nem, a játékot megtartjuk. Minden a sorson múlik. Ha a sors kegyeltjei vagyunk, és az istenek is mellettünk állnak, akkor nem lesz vita. Máskülönben, mit tehetnénk?

Vidura felkelt a helyéről és odament az ablakhoz. A palota gyönyörű kertjeit nézte, amiket a király sohasem látott.

– Érvelésed téves, ó, Bharata sarja. Mivel szabad akaratunk van, a tetteinkért mindig vállalunk kell a felelősséget. Valóban minden Isten kezében van: megadja nekünk a tetteinkért járó következményeket. Rajtunk múlik, hogy miként cselekszünk. Gondolkozz csak el rajta őszintén, hogy miért akarod ennyire ezt a kockajátékot. Ha alantas célok vezérelnek, az eredmény nem lesz kedvező.

Dhritarásra nem mondott semmit, így hát Vidura lassan az ajtó felé indult. A fejét csóválta, s azért imádkozott, hogy a király bárcsak jobb belátásra térne, noha ehhez nem sok reményt fűzött. Dhritarásra ugyan nem volt ostoba, de valójában elvakult és kapzsi fia irányítása alatt állt – s ez közeli katasztrófával fenyegetett. Vidura jól tudta, hogy küszöbön áll a Kali-kor. Ha a kockajátékot tényleg megrendezik, az minden bizonnyal ennek a félelmetes korszaknak lesz majd a nyitánya, hiszen a világ vezetőinek megsemmisüléséhez fog vezetni. Ez esetben viszont Dhritarásra szavai nem is voltak teljesen megalapozatlanok. Valóban a Legfelsőbb Úr irányít mindent. Ha ő akarja, hogy kitörjön egy nagy háború, akkor az ki is fog törni bizonyosan. Miközben Vidura az Úr kifürkészhetetlen tervén gondolkodott, az ajtóhoz ért, s kilépett a teremből.

Ahogy a hasztinápurai gyűlésterem építési munkálatai előrehaladtak, Dhritarásrárt egyre nagyobb aggodalom töltötte el. Noha minduntalan figyelmen kívül hagyta Vidura intó szavait, érezte, hogy a szerencsejáték nagy veszélyeket rejt magában – különösen, ha a fiai és a Pándavák közti játszmáról van szó. Ha háború tör ki köztük, melyben szinte a világ összes királya érintve lenne valamelyik oldalon, az szörnyű katasztrófához vezetne.

A király elhatározta, hogy még egyszer, utoljára, megpróbálja jobb belátásra bírni a fiát. Négyszemközt leültek, s így szólt hozzá:

– Fiam, felejtsük el ezt a kockajátékot. Vidura nem helyesli, és nekem is kétségeim vannak. A szerencsejáték nézeteltérést szül, mely szörnyű vizálya torkollhat. Azt sem értem, hogy egyáltalán mi haszna ennek az egésznek. Mindened megvan. Hatalmas birodalom fölött uralkodsz. Mit akarsz még?

Durjódhana számított rá, hogy apja majd ellenezni fogja a kockajátékot, különösen azután, hogy tanácskozott Vidurával. A herceg azonban a játszmában látta a legnagyobb, s talán az egyetlen esélyét annak, hogy legyőzze a Pándavákat.

– Az egész életem egy nyomorult fabatkát sem ér! – siránkozott. – Hogy élhetnék békében, ó, királyok királya, miközben ellenségeink élnek és virulnak, mint istenek a mennyben? Az áldozat idején az én tisztem volt, hogy átvegyem a hűbéri ajándékokat. A nap végére mindig teljesen kimerültem. Nap mint nap, reggeltől

estig csak hozták a tömérdek kincset, az értékes drágaköveket, a mesés ékszereket! Soha még ahhoz fogható kincset nem láttam: az övékéhez képest a mi gazdagságunk egy halom üvegyöngy csupán.

Durjódhana azt is elmesélte, milyen balesetek érték a gyűlésteremben: beleesett a tóba, nekisétált a csukott ajtónak...

– Amikor bevágtam a fejem a tömör kristályba, forgott velem a világ. Erre odaszalad hozzám a két iker, karon fog, és azt mondja: “Az ajtó arra van, ó, király.” Legszívesebben ott helyben szörnyethaltam volna!

Dhritarásra szó nélkül hallgatta fia beszámolóját. A herceg még hosszasan ecsetelte a rádzsaszúja pazar részleteit, majd kérlelőre fogta a dolgot:

– Hogy tudnék így élni? Hát nem az a ksatrija elsődleges kötelessége, hogy kihívja az ellenséget? Ha nem teszünk ellenük semmit, a Pándavák addig terjeszkednek, míg végül bekebeleznek minket is, és a vagyonunkat is. Ha azonban nyílt harcra hívjuk ki őket, akkor igen valószínű, hogy mi is Sisupála sorsára jutunk. A kockajáték a legbiztonságosabb és a legbiztosabb módszer.

A királynak még mindig volt némi kétsége: – A hatalmasokkal való ellenségeskedés nem jó politika, fiam, és az sem tetszik, hogy ilyen érzéseket táplálsz Pándu fiaival szemben. Ez semmi jóra nem vezet. Azt hiszed, a kockajátékkal majd eléred a célotdat, de jól jegyezd meg a szavaimat: ennek szörnyű háború lesz a vége.

Durjódhana elhessegette atyja kételyeit: – Mi csak egy egyszerű, barátságos versenyt szeretnénk rendezni. Ha Judhithira úgy dönt, hogy felteszi a vagyonát, lelke rajta: miért minket kellene ezért kárhozhatni? Ha azonban így tesz, ó, atyám, akkor biztos, hogy veszíteni fog. Sakuni legyőzhetetlen kockajátékos.

Dhritarásra ezúttal sem tudott ellentmondani a fiának. Már nyúlt is a csengőért, s hívatta a szolgálait. Amikor beléptek, még hozzátette:

– Tégy, ahogy jónak látod. Nekem továbbra is kétségeim vannak, mert nem tudom elképzelni, hogy egy vallástalan tett hogyan vezetne tartós boldoguláshoz. Mindazonáltal megparancsolom Vidurának, hogy hozza ide a Pándavákat.

Durjódhana mosolyogva nézte, ahogy a szolgák kivezetik atyját a teremből. Nyomban Sakunihoz sietett, hogy tudassa vele a kedvező híreket.

A király parancsára Vidura hamarosan elindult Indrapraszthába. Tele volt a szíve balsejtelemmel. Amikor belépett a Pándavák városába, mindenütt a határtalan jólét jeleit látta. Drágaköves, színarany diadalívek alatt haladt át, finom selymekbe öltözött, gazdagon felékszerezett polgárokat látott fényes, finomművű hintókon. Változatos formájú, hétszintes paloták szegélyezték a simára kövezett, drágakövektől csillogó sugárutakat. Aranyhímzéses takaróval díszített elefántok bukkantak fel előtte: ormányukkal illatosított vízzel locsolták az utakat. Hallotta a kagylókürtök bűgását, a csengők, dobok szavát, a hatalmas márványtemplomokban folyó Visnu-imádat szent hangjait. Amikor a távolban megpillantotta a Majaszabhát, az egész teste libabőrös lett. A csarnok úgy ragyogott, mint az istenek palotája, s kellemes illat lengte körül. A szolgák bevezették a központi terembe, ahol ott ült Judhithira, fivérei és miniszterei között.

Amikor a Pándavák észrevették nagybátyjukat, azonnal felálltak, és a lábaihoz borultak. Judhithira örömtől könnyes szemmel üdvözölte. Vidura szeretettel átölelte, Judhithira azonban rögtön látta, hogy arcán aggodalom ül.

– Úgy látom, bánt valami, bácsikám. A béke szolgálatában jössz? Hasztinápurában minden rendben?

Vidura lesütötte a szemét. – Mi jól vagyunk, ó, király. Azért jöttem, hogy meghívjalak: kegyesen tekintsd meg az új gyűlés csarnokot, amit a király építtetett. Arra gondolt, hogy talán szívesen összejönne egy kockajátékra az unokatestvéreiddel.

Judhithira egy pillantást vetett a fivéreire. Vidura bólintott, s halkán azt mondta: – Azt hiszem, ó, Kuntí fia, magad is nagyon jól tudod, mik a szándékai.

– Igen, bátyám, és azt is tudom, hogy a szerencsejáték vitát és ellentétet szül. Hogyan egyezhetnék hát bele?

Judhithira vívódott. Úgy érezte, képtelen visszautasítani Dhritarásra meghívását, s a harcosok erkölcsi kódexe is előírta, hogy a kihívást – vonatkozzék bár harcra vagy kockajátékra – egy ksatrija sohase utasítsa vissza. Előérzete

azonban azt súgta, hogy a játéknak szerencsétlenség lesz a vége – különösen, amikor emlékezetébe idézte Vjaszadéva szavait.

Vidura széttárta a karját, jelezve, hogy teljesen tanácstalan. – Én megpróbáltam lebeszélni a királyt, de ő hajthatatlan volt. Durjódhana és Sakuni meggyőzték. Sakuni jelenleg is naphosszat a legjobb játékosokkal gyakorol, hogy felkészüljön a játszámára. Vele kell majd megmérkőznöd.

– Ha egyszer kihívtak, nem fogom visszautasítani – válaszolta Judhithira. – Köt a fogadalmam. Nem szívesen veszek részt benne, de Dhritarásra vágyának engedelmességgel, veled megyek Hasztinápurába.

Judhithira a fivéreire nézett: arcuk nyugtalanságot tükrözött.

– Ezt az egész világmindenséget az Úr akarata mozgatja – mondta. – Erkölcsi és vallásos kötelességeink által gúzsba kötöttek, minket is magával sodor a sors. Holnap indulunk.

Másnap reggel Judhithira, fivéreivel és Draupadival együtt, ragyogó szekereire szállt. Ugy hagyta el Indrapraszthát, mint égi hajlékát a gazdagság félistene. A királyi fogat előtt szent himnuszokat énekelve bráhmanák egész serege vonult.

Aznap este, amikor a kíséret megérkezett Hasztinápurába, a Kuru-nemzetség öregjei fogadták őket. Dhritarásra palotájához kísérték a vendégeket, akik hamarosan nyugovóra tértek.

Másnap reggel az új csarnokba vezették az öt fivért. Az épület alapterülete megegyezett a Majaszabháéval, s több ezer füstarannyal díszített, tarka márványoszlop tartotta. Pazar, kézi szövésű szőnyegek borították a padlót, s a benyílóknak gyönyörűen faragott üléseket helyeztek el. Számtalan ablakon át özönlött be a napfény, s ahogy a Kuruk körülvezették őket, a Pándavák lenyűgözve szemlélték a művészi kivitelezés csodálatos részleteit – jóllehet a gyűléscsarnok nem is vetekedhetett az övékével.

A csarnokot a Hasztinápurába látogató sok-sok király és herceg népesítette be. A Pándavák üdvözölték őket – a rangidősek előtt leborultak, a náluk fiatalabbakat pedig szívélyesen köszöntötték. Azután helyet foglaltak az értékes kelmékkel bevont vadonatúj üléseken, melyek finom, csillogó drágakövekkel voltak kirakva. Velük szemben, Karna és Sakuni társaságában, Durjódhana és testvérei ültek le. Amikor mindenki elhelyezkedett, Sakuni szólalt meg:

– Ó, király, már nagyon vártunk. Hódoljunk hát együtt a baráti kockajáték örömeinek. De mielőtt még elkezdenénk, beszéljük meg a szabályokat.

Judhithira a vigyorgó Sakunira nézett: – Ó, Gandhára uralkodója, mi jó származhat egy szerencsejátékból? A csaló játék különösen bűnös dolog, s a bölcs az ilyesmit mindig elkerüli.

Sakuni csak nevetett. – Annak, aki birtokában van a játék egyes fogásainak, nincs mitől tartania. És különben is, a túlzó tétek azok, amik a bajt okozzák, nem maga a játék. Játsszunk előre megszabott tétekkel, s akkor nem lesz okunk az aggodalomra.

– A risik mindig óva intettek attól, hogy tapasztalt szerencsejátékosokkal üljek le játszani. Ó, Sakuni, ne próbáld megszerezni tőlem a vagyont, amivel a bráhmanákat kívánom szolgálni. Ami engem illet, én nem vágyom arra, hogy bármit is szerencsejátékon nyerjek el, úgyhogy mi értelme lenne, hogy játsszak?

Sakuni mosolyogva hajolt előre. – Értelek, ó, király. Ha félsz attól, hogy netalán veszítesz, inkább ne játsszunk. Az ember nyilvánvalóan azért versenyez, hogy nyerjen – mi sem természetesebb ennél. De ha úgy érzed, hogy én bármilyen szempontból tisztességtelen vagyok, akkor inkább álljunk el a játéktól.

Judhithira a rangidős Kurukra nézett. Dhritarásra vakon, de minden apró hangot hallva ült tanácsadói élén. Nem fűzött megjegyzést a dologhoz. Két oldalán ott ült Bhísma és Vidura – látszott, hogy mindketten kényelmetlenül érzik magukat. Az egész terem néma maradt, ahogy Judhithira körülhordozta a tekintetét. Végül Sakunihoz fordult, és így szólt:

– Ó, király, sohasem utasítom vissza a kihívást. Játsszani fogok, de ki lenne méltó ellenfél a számomra? Ki tudná tartani a tétjeimet?

Judhithira jól tudta, hogy Sakuni a tétek terén nem tudja felvenni vele a versenyt, s ezért nem játszhat ellene becsületes játékot, még akkor sem, ha ügyesebb

nála. Durjódhana azonban sietve közbeszólt:

– Hadd játsszon a nagybátyám, ó, király. Én majd biztosítom a téteket. Fogadj, amire akarsz: drágakőre, aranyra vagy bármilyen kincsre.

A Pándavák egymásra néztek – éppen erre számítottak. Egyértelmű, hogy ez nem baráti játszma.

– Még sosem hallottam olyat, hogy egyvalaki játszik, s egy másik meg fogad – mondta Judhithira. – Ha azonban senkinek nincs ellenvetése, kezdődjék a játék.

Judhithira ismét a Kuruk öregjeire nézett, de senki sem szólalt meg. Sakuni kezébe vette csontfehér kockáit.

– Mi hát a tét, ó, király? – kérdezte.

Judhithira levett a nyakából egy hibátlan igazgyöngyökkel díszített, hosszú arany nyakéket. – Ime az első tétel.

– Tartom! – vágta rá Durjódhana, ujjait végigsimítva a nyakában lógó nehéz aranyláncokon.

Sakuni lehunyta a szemét, összedörzsölte a kockákat, majd könnyed mozdulattal elhajította őket. – Kali! – harsogta, ahogy a kockák végiggurultak a táblán. Amikor megálltak, pont a Kali-kombinációt mutatták. Sakuni felkiáltott: – Ez az! Nyertem!

– Ne légy oly büszke magadra, Sakuni. Az egész játékot csak azért agyaltátok ki, hogy legyőzzetek. De még nincs vége! Most sok százezer kincseskorsót tesztek fel, mind színültig tele arannyal. Lássuk, nyersz-e megint.

Judhithira ritkán kockázott. Valójában idegenkedett ettől a játéktól: jól tudta, hogy a királyok gyengéje, s gyakran pusztulásuk okozója. De mivel elfogadta a kihívást, most már nem hátrált meg. Egy erős ksatrija mindig rettenthetetlenül küzd, legyen szó akár csatáról, akár szerencsejátékról.

Judhithira hatalmas tétjének hallatán Sakuni Durjódhanára pillantott, aki mosolyogva intett. Judhithira kezébe vette a kockákat, s miközben hangosan bejelentette dobását, elgurította őket... De más eredmény jött ki.

– Nincs szerencséd – mondta Sakuni, majd felvette a kockákat és dobott. Ismét kijött, amit bement. – Megint én nyertem! – kiáltotta.

– Akkor most legyen a tét felbecsülhetetlen értékű, drágakővel és arannyal díszített, tigrisbőrrel borított szekere, az élje fogott nyolc hófehér harci ménnel együtt. Te dobsz, Sakuni.

Judhithira megint csak veszített; a kockák úgy pördültek, mintha Sakuni parancsolna nekik. A Pándava, akit láthatólag magával ragadott a játékszenvedély, egyre magasabbra emelte a téteket, s minden egyes dobásnál veszített. Szép lassan minden vagyonát eljátszotta. Nem hallatszott más, csak a tétek meg a kockák koccanása, melyet minden alkalommal Sakuni kiáltása követett: – Lám csak! Megint nyertem!

Durjódhana és testvérei meg csak nevettek, s a játék folytatására biztatták Judhithirát. – Mi lesz a következő tét, király? – gúnyolódtak. – Gazdagságod határtalan!

Akárhányszor Sakuni elkiáltotta magát, Dhritarásra mindannyiszor előrehajolt, s izgatottan kérdezte Vidurától: – Mi is a nyeremény? – A játék előrehaladtával Vidura egyre jobban elkedvetlenedett. Már-már elviselhetetlen volt látnia, hogy Judhithirát ugyszólván kirabolják. A Pándavának nem sok esélye volt rá, hogy kockában legyőzze Sakunit. Ez napnál is világosabb volt, de nem tiltakozott senki – legkevésbé Dhritarásra nem. Mindenki csak ült némán. Bizonyosan a mindenható sors keze mozgatta őket, egy magasabb rendű terv szerint.

A kockák sorra Sakuni bementésének megfelelően álltak meg a táblán, amit Judhithira mindannyiszor rezzenéstelen arccal vett tudomásul, s újabb hatalmas tétet jelentett be. Sakuni szokatlan kockáival egyetlen dobást sem tudott megnyerni.

Judhithira fivérei belesápadtak az aggodásba, ahogy a bátyjuk egyre-másra veszítette el a téteket. Különösen Bhíma szenvedett. Elviselhetetlen volt számára Durjódhana gúnyolódó viselkedése. Az erős Pándava tehetetlenségében ökolbe szorította a kezét, s legszívesebben felpattant volna, hogy nyílt párbajra hívja ki Durjódhanát. De anélkül, hogy Judhithira parancsot adott volna rá, nem mondhatott semmit. Ardzsuna és az ikrek ugyancsak némán ültek, s borzadva figyelték, ahogy a bátyjuk egyfolytában veszít.

Egyszer csak Vidura ugrott talpra – már nem bírta tovább türtőztetni magát. Félbeszakították a játékot, ő pedig hangosan beszélni kezdett:

– Ó, nagy király, Kuruk vezére, jól figyelj szavamra, mely kellemetlen lesz, akár az orvosság a haldokló számára. Már akkor figyelmeztettelek, amikor ez az elvetemült, bűnös Durjódhana megszületett, hogy el fogja pusztítani nemzetségünket. Közel az idő, amikor ez bekövetkezik. Cselekedj, amíg nem késő! Parancsold meg Ardzsunának, hogy ölje meg. Nincs más választásunk. Egy méltatlan fiúról minden esetben le kell mondani a nemzetség érdekében. Ha nem így cselekszel, hamarosan elnyel a szomorúság óceánja!

Minden szem Vidurára tapadt. Durjódhana a fogát csikorgatta mérgében. A vak király azonban szótlán maradt.

– Az erényes Pándavákban sokkal nagyobb örömed telik majd, mint a gonosz lelkű Durjódhanában – folytatta Vidura. – Vedd meg az öt tigris ennek a sakálnak az árán. Nehogy úgy tégy, mint az a király, akinek volt egy aranyat hányó madara, de kapzsiságból felvágta a hasát, s kioltotta az életét.

Vidura ezután felhívta a király figyelmét a Pándavákkal való barátság előnyeire. Amikor látta, hogy a szavai teljesen hatástalanok maradnak, a velük való ellenségeskedés veszélyeit kezdte sorolni.

– Hatalmas tűz támadt, te pedig, ó király, önként bele akarsz sétálni. Ez az öt hős most olyan, mint öt feldühödött mérgekigyó. Ne ingereld őket tovább. Ha felsorakoznak a harcra, még az égiek sem mernek szembenézni velük. Kapzsi fiadat követve szörnyű viszály felé rohansz, mely gyökerestül ki fogja irtani a Kuruk nemzetségét. A zűrzavar óráján ki leszen menedéked?

Durjódhana egyszerre kirobbant. Haragos pillantásokat lövellt Vidura felé, aki még soha az életben egy jó szót nem mondott róla, s üvöltött, ahogy a torkán kifért:

– Ó, Vidura, most végre kiderült, ki is vagy valójában: a barát álruhájába bújt rosszakaró! Mindig csak ellenségeinket dicsőíted, minket meg egyfolytában ócsárolsz! S mi még ostobán el is tartunk, mint az az ember, aki kigyót melenget a keblén. Mit gondolsz, ki vagy te, hogy ilyen aljas tanácsokat adsz? Mi a bajod velem? Csak az vagyok, akinek Isten teremtett! Ha helytelenül cselekszem, akkor Isten hibáztatd, ne engem, mert az ő irányítása alatt állok. Értelmetlen hebehurgyaságokat beszélsz. Nem vagyunk kíváncsiak a véleményedre! Menj ahová tetszik! A hűtlen feleség, akármilyen jól is bánnak vele, mindig elhagyja a férjét.

Vidura kétségbeesetten rázta a fejét – különösen Durjódhana Istenről mondott gunyoros szavai fájtak neki. Az istentelen herceg egyszerűen csúfot úzított Vidura hitéből. Miután kiadta a mérgét, önelégült mosollyal visszaült a helyére. Vidura megint Dhritarástrához fordult:

– Ó, király, íteld meg magad fiad szavait. Én csupán a te érdekedben próbálok tanácsot adni. Olyan embert könnyű találni, aki, hogy megnyerje gazdája jóindulatát, mindig csak kellemes dolgokat mond, ritka azonban az olyan, aki a kellemetlen igazságot is kimondja. Ó, Bharata sarja, cselekedj megfontoltan és őszinte alázattal. Hagyj fel a Pándavák gyöttrésével, s tagadd meg fiadat!

Dhritarástra még mindig nem szólt semmit. Vidura leült, s a kezébe temette az arcát. Mi tudná észhez téríteni a királyt?

Durjódhana csak nevetett, s intett Sakuninak. – Ó, Judhisthira – szólalt meg a gandhára király –, tekintélyes vagyont elvesztettél már. Szeretnél megállni? Vagy maradt még valamid, amit fel tudnál tenni?

Judhisthira egyenesen Sakuni szemébe nézett: – Gazdagságom milliókban, tízmilliókban, milliárdokban és százmilliárdokban mérhető, sőt, még ennél is nagyobb számokban. Miért kérded? Most mindezt a vagyont felteszem. Dobj hát!

Sakuni elmosolyodott, s a kockák ismét végiggurultak a táblán. Megint az jött ki, amit bemondott, s nevető hangja megint felharsant:

– Nyertem!

Judhisthira ezután feltette a földjét, a jószágait, a hadseregét, a szolgálait – és mindet elvesztette. Amikor az egész birodalmat eljátszotta, Sakuni csúfondáros pillantást vetett rá.

– Úgy tűnik, mindent elvesztettél, ó, király. Hogyan folytatódjon így a játék? Judhisthira alig kapott levegőt. Hogy lehet, hogy minden egyes dobásnál

vesztett? Már-már felfoghatatlan volt. Végtelen gazdagságából semmi nem maradt. Most már minden Durjódhanáé. Vajon az Úr akarta így? Judhishthira zavartan hallgatott. Hogy tudja ezentúl teljesíteni királyként ráháruló kötelességét: a bráhmaának védelmét és szolgálatát? Meg kell próbálnia valamit visszanyerni! De mit tudna feltenni?

Judhishthira a testvéreire nézett. Talán még van visszaút!

– Ezek a hercegek szintén a vagyonomhoz tartoznak – fordult Sakunihoz. – Most a halovány bőrű Nakulával, Mádrí erőskarú és erényes fiával játszom.

Pillanatokon belül Nakula is elveszett. Judhishthira hitetlenkedve rázta a fejét. A dolgok tényleg túl messzire mentek. De most már nem lehetett visszakozni. Fojtott hangon megtette a következő tétet is:

– Itt van Mádrí másik fia, a hasonlóképp erős, a mindnyájunknak oly kedves Szahadéva. Nem szabadna kockára tennem, most mégis ő a tét.

Néhány pillanat múlva újra Sakuni vidám rikkantása hasított a csöndbe: – Lám, nyertem! – Kaján mosollyal Judhishthirára sandított. – Úgy tűnik, Bhíma és Ardzsuna közelebb áll a szívedhez, mint az ikrek.

– Ostoba! Meg ne próbálj viszályt szítani közöttünk, akiknek a szíve egy! – fortyant fel Judhishthira. – A játszmának még nincs vége. Itt van Ardzsuna, az örökkön tettere kész, aki mindig átvisz minket a csata tengerén. Ő a következő tétel!

A terem teljesen elnémult, amikor a kockák ismét elgurultak. Durjódhana türelmetlenül előrehajolt. Mind elnyerte Judhishthira vagyonát, az azonban, hogy a fivérei is a birtokába kerülnek, a legmerészebb álmait is felülmúlta! A kockák egyre lassultak, majd megálltak...

– Nyertem! – hangzott fel ki tudja hányadszor. – Ó, király, három fivéred már elveszett. Na, megállsz?

Judhishthira Krisnára gondolt. Talán próbára akarja tenni? Hihetetlennek tűnt, hogy az Úr megengedte volna, hogy még kedves barátja, Ardzsuna is elveszen. Vajon vissza lehet még fordítani a dolgokat? Lesütött szemmel így szólt: – Habár méltatlan, hogy kockára tegyem, őt, ki vezetőnk és menedékünk, mégis felteszem az oroszlánhoz hasonlatos Bhímát, a buzogányforgatók legkiválóbbját, az ellenség rettenthetetlen aprítóját.

Sakuni becsukott szemmel dobott. Bhíma elveszett. Judhishthiráról patakozott a veríték. Már csak egy dolgot tehetett. Nem távozhat a teremből úgy, hogy négy öccsét a Kauravák rabszolgájává tette – mert minden bizonnyal ez fog történni velük. Mély lélegzetet vett, és azt mondta:

– En, a legidősebb Pándava még mindig megmaradtam. Legyek hát én a következő tét. Ha magamat is elvesztem, mindent meg fogok tenni, ami egy rabszolga kötelessége.

A közönség soraiban ülő királyoknak a lélegzete is elakadt. Döbbsen figyeltek a pördülő kockákat, melyek mintha megint csak Sakuni parancsának engedelmeskedtek volna.

– Elvesztél! – kiáltott fel Sakuni. – Ami pedig egy bűnös emberre vall, hiszen még volt olyan érték a birtokodban, amivel fogadhattál volna. Van még egy tét, mely igen kedves neked. Miért nem fogadsz Draupadira? Általa visszanyerheted magadat.

Judhishthira némán gyötrődött. Hogy tudná kockára tenni Draupadit? Az a kötelessége, hogy megvédje, nem pedig az, hogy tudatosan veszélynek tegye ki! De mi más választása maradt? Rajta kívül mindene elveszett. Ha az Úr meg akarja menteni, az már csak Draupadí révén lehetséges.

– Azt, aki se nem alacsony, se nem magas, akinek alakja tökéletes, s a két szeme olyan, mint egy-egy lótuszszirm, akinek testéből lótuszillat árad, aki minden szépség, kellem és erény tárháza, és aki minden női tökéletesség birtokában van – őt játszom meg most.

Amikor Judhishthira kimondta ezt, öccsei hitetlenkedve néztek egymásra. A Kuruk előljárói felkiáltottak: – Szégyen! Gyalázat! – Sok király könnyes szemmel, szomorúan hajtotta le a fejét. Bhímát, Drónát és Kripát kiverte a verejték, Vidura pedig nagyokat sóhajtván, kétségbeesetten nézett vak bátyjára. Dhritarashtra azonban előrehajolt, s türelmetlenül kérdezte:

– Elnyerte a tétet? Elnyerte már?

Sakuni egészen kipirult az izgalomtól. Oldalán a hangosan nevetgélő Durjódhanával, Duhsászanával és Karnával, elgurította a kockákat, s az eredmény elkerülhetetlen volt. Hangja visszhangot vert a döbrent csöndben:

– Elnyertük! Elnyertük Draupadít!

Felpattant és azonmód táncra perdült, miközben gúnyosan ezt hajtogatta: – Van még egy téted, van még egy téted, mi kedves néked, mi kedves néked. Tedd meg Draupadít, tedd meg Draupadít, király, ó király! – A lesújtott Judhishthira csak ült némán, s lélegezni is alig tudott.

Durjódhana, győzelmének pillanatait kiélvezve, Vidurához fordult:

– Bácsikám, ugyan, hozd már ide Draupadít! Hadd bízzuk meg a Pándavák kedves feleségét valami alantas szolgálattal.

Vidura szinte nem bírta Durjódhanára nézni. – Ó, te gonosz ember, te ostoba, hát nem látod, hogy meredek szakadék szélén állsz? Félelmetes kígyók vannak a fejedben. Ne ingereld őket tovább, ha nem akarsz a Halál birodalmába menni!

Vidura ekkor Dhritarástrához és a többi egybegyűlthöz fordult:

– Az a véleményem, hogy Draupadít nem lehetett elveszteni, mivel Judhishthira már eljátszotta magát, amikor a feleségét tette fel tétként. Dhritarástra fia olyan, mint a bambusz, mely halála pillanatában hoz gyümölcsöt: vagyonokat nyer a kockán, s közben nem látja, milyen félelmetes szörnyűségek várnak rá hamarosan. Ő lesz a Kuruk pusztulásának okozója! Amikor a barátok bölcs szavára fittyet hánynak, amikor a kísértés és a kéj kerül hatalomra, tudjátok meg, hogy félelmetes, mindent elsöprő pusztulás közelít!

Durjódhana megvetően legyintett: – Elég volt belőled, Vidura! – nevetett. Körülnézett, s amikor észrevette a fő palotaszolgát, odakiáltott neki:

– Prátikámin, hozd ide Draupadít! Nincs mitől tartani. Csak Vidura dühöng itt örült módjára. Egyszerűen képtelen elviselni a sikerünket.

A Pándavák lehajtott fővel ültek. Úgy tűnt, Judhishthira kővé dermedt a fájdalomtól. Lelkiismeret-furdalás gyötörte. Hogy ragadtathatta így el magát? Mindent eljátszott, s rabszolgasorsba juttatta nemcsak a fivéreit, de Draupadít is. Ez szörnyű hiba volt. De most már mit tehetett? A Kuru öregek, az egyetlen Vidura kivételével, némán ültek. Úgy látszott, nem ítélik el a szerencsejátékot, s azt sem, hogy Draupadít rabszolgánoként akarják a gyülekezet színe elé cipelni. Hallgatásuk felért egy néma beleegyezéssel. Judhishthira tehetetlen volt – szörnyű érzések mardosták a szívét. Fivérei egyértelműen az ő hibájából kerültek ilyen kilátástalan helyzetbe.

Amikor látták, hogy legidősebb bátyjuk is szolgasorsra jutott, s hogy Dhritarástra egy szót sem szól erre, Judhishthira öccsei alig bírták türtőztetni magukat. A legszívesebben ott helyben nyílt párbajra hívták volna a kárörvendő Durjódhanát, de Judhishthira parancsa nélkül semmit nem tettek. Néma borzalommal figyelték, amint a prátikámin a hölgyek lakosztálya felé indul.

Tizenkettedik fejezet

Gonosz erők kerekednek felül

A prátikámin szomorúan, nehéz szívvel sietett Draupadí szobája felé. Összetett kézzel megállt a Pándavák hitvese előtt, s remegő hangon belefogott mondandójába.

– Ó, királyné, Judhishthira elvesztett kockán. Durjódhana parancsára jöttem, hogy a gyűlésterembe vigyelek.

Draupadí letette a himzését, arcára hitetlenkedő arckifejezés ült.

– Prátikámin, ugye, csak tréfálsz? Ki tenné fel szerencsejátékon tétként a saját feleségét? Nem akadt más, amibe fogadhatott volna?

– Királyném, a király addigra már mindenét elvesztette, beleértve fivéreit, sőt még saját magát is. Csak azután tett meg téged.

Draupadí sejtette, hogy csak a Kauravák újabb galádságáról lehet szó, de akkor is furcsállotta, hogy elvesztették. Érezte, hogy elfutja a méreg.

– Ó, szolga, menj vissza a gyülekezetbe, és a nevemben tudakolj meg egy dolgot. Kérdezd meg azt a szerencsejátékost, hogy kit vesztett el először: saját magát, vagy engem. Ha erre választ kaptál, akkor magaddal vihetsz, feltéve, ha tényleg az uram óhajtja így.

A prátikámin leborult, és távozott Draupadí szobájából. Amikor visszaért a

gyűlésterembe, feltette Judhishthirának Draupadí kérdését. Judhishthira nem válaszolt. Csak ült sóhajtozva, lehorgasztott fővel, mint aki nincs egészen magánál. Durjódhana bezzeg csak nevetett. – Miért nem maga Draupadí teszi fel a kérdést Judhishthirának, hogy mi is hallhassuk, mit beszélnek? Eredj, prátikámin, és hozd ide végre a királynét!

A szolga lassan visszafordult Draupadíhoz, s könnyes szemmel tolmácsolta Durjódhana üzenetét. – O, királyné, úgy látszik, küszöbön áll a Kuruk pusztulása. Ha a gyengeelméjű Durjódhana fejébe vette, hogy megszégyenít, akkor nem sokáig marad gazdag ember.

Draupadának megesett a szíve az elkeseredett szolgán. – Bizonyosan az Úr rendelte így – mondta szelíden. – A boldogság és a boldogtalanság szüntelen körforgásban követi egymást, aszerint, hogy a sorsunk mit szab ki ránk. Nekünk éppen ezért egyedül az élet legmagasabb rendű célját, a vallást kell követnünk. Ha féltve őrizzük, ontani fogja ránk áldásait. Ne hagyjuk hát, hogy a Kuruk most a vallás elveit megtagadva meggyalázzanak, engem, a védtelen nőt, amikor ráadásul ilyen kínos helyzetben vagyok!

Draupadí ezzel arra utalt, hogy havi tisztulásának időszakában van. Csupán egyetlen anyagot tekert magára, s a szokásnak megfelelően elvonult a társaságtól. Elképzelhetetlen volt, hogy ebben az állapotban egy nyilvános gyűlés színe elé citálják.

– Még egyszer utoljára menj vissza a gyűlésterembe, ó szolga, és kérdezd meg a Kuruk erényes öregjeit, mint vélekednek erről. Ha úgy gondolják, nem ellenkezik az erkölccsel, ha eléjük viszel, akkor veled megyek.

A szolga visszament a terembe, és elismételte Draupadí szavait. Mindenki szemlesütve ült. Durjódhana eltökéltsége és Dhritarástra cinkos egyetértése láttán tehetetlennek érezték magukat. Judhishthira felnézett.

– Nekünk most már Durjódhana parancsol. Ha azt az utasítást adta, hogy hozzák ide Draupadit, legyen akarata szerint. Mondd meg a királynénak, hogy jöjjön ide, és álljon a feljebbvalói színe elé, még akkor is, ha csak egy darab szári fedi és senkinek sem szabadna megpillantania.

Judhishthira Dhritarástrát és Bhímát nézte. A vak király izgatottságában kissé előrehajolt, Bhísma arcán azonban mély fájdalom tükröződött. Lassan ingatta a fejét, de semmit nem szólt, amikor Durjódhana ismét ráparancsolt a szolgára:

– Jól hallottad: eredj Draupadíhoz és hozd ide! Most már a férje is erre kéri.

A szolga zavarodottságában csak topogott egyhelyben. Félt Draupadí haragjától, mert úgy érezte, az egész világot hamuvá tudná égetni vele, azonban Durjódhanával sem akart ellenkezni. A Kaurava herceg kezdte elveszíteni a türelmét.

Duhsászanához fordult.

– Ez az ostoba szolga megijedt Bhímától. Menj, öcsém, hozd ide te Draupadit. A Pándavák úgysem tehetnek semmit, hiszen a rabszolgáink.

Duhsászana megvető mosolyt küldött a Pándavák felé, majd felállt és kivonult a teremből. Mint egy kutya az oroszlánbarlangba, úgy lépett be Draupadí lakosztályába.

– Jöjj, hercegnő, hisz becsületes úton nyertünk el. Mutasd meg magad újdonsült uraid, a Kauravák előtt!

Draupadí elhúzódott a sokatmondón bámuló herceg elől, majd hirtelen mozdulattal talpra szökkent és Gándhári nevét kiáltozva kirohant a szobából. Duhsászana dühösen elordította magát és a nyomába eredt. Amikor utolérte, a hajánál fogva durván megragadta, és a terem felé kezdte vonszolni. Draupadí egész testében remegett. Hiába kiáltozott, hiába viaskodott, Duhsászana csak annál erőszakosabban húzta, mit sem törődve azzal, hogy őt hatalmas hős a védelmezője.

Amikor Draupadí látta, hogy teljesen hiábavaló a küzdelme, fojtott, megvető hangon így szólt Duhsászanához: – Te otromba nyomorult, hogy mersz a gyülekezet elé vonszolni? Hát nem látod, hogy gyengélkedem?

– Na és aztán? – felelte gorombán Duhsászana. – Mostantól a rabszolgánk vagy, akkor meg mit számít, hogy egy szál pendelyben vagy-e vagy meztelenül? Gyerünk, foglalj el a helyed a szolgálók között!

Duhsászana végigvonzolta a százalmasan jajveszékélő Draupadit a palota

folyosóin, majd a gyűlésteremben Durjódhana elé lökte. A Pándava királyné ott feküdt a földön kibomlott száriban és összekuszált hajjal, s magában buzgón Krisnához és Ardzsunához imádkozott.

Draupadí szájalomra méltó helyzete láttán Vidura, Bhísma és Dróna leplezetlen zokogásban tört ki. Kétségbeesetten néztek Dhritarásztrára, de ő csak annyit mondott: – Mi történik? Itt a panycsála hercegnő?

Draupadí megértette, hogy még férjei sem tudnak szót emelni az érdekében. Gyorsan rendbe szedte az öltözékét és befedte a haját, majd haragosan felpattant, mint egy lángnyelv, és feddően így szólt a Kurukhoz:

– Ebben a gyülekezésben sok nagy tudású férfiú van; isteni erényekkel ékes, az odaadó áldozatok bemutatásában jártas mind. Néhányan közületek feljebbvalóim, sőt, guruim vagytok. Hogy engedhettétek hát, hogy ebben az állapotban elétek vonszoljanak?

Ekkor Duhsászanához fordult. A szemei villámokat szórtak, amikor megszólalt:

– Lelketlen gazember! Ne merj még egyszer hozzám nyúlni! A Pándavák ezt akkor sem fogják megbocsátani neked, ha Indrával az élen az égiek mind egy szálíg a pártfogásukba vesznek!

Ismét a Kurukhoz intézve szavait, így folytatta: – Judhisthirát az erkölcs finomabb törvényei kötik, melyeket csak a hozzá hasonlóan nemes lelkű férfiúk képesek megérteni. A legkisebb mértékben sem hibáztatom azért, amit tett. Most kiderült, hogy ti, Kuruk mind ugyanolyan lelkületűek vagytok, mint Duhsászana és gonosz fivérei. Másként hogy tudtátok volna szótlánul végignézni, hogy így megalázzanak? Ó jaj! Ma oda lett Bharata nemzetségének nagysága!

Draupadí egy pillantást vetett férjeire, akik úgy ültek a helyükön, mint öt feldühödött tigris, készen arra, hogy bármikor lecsapjanak. Ez a szemérmes és egyszerismind haragos pillantás sokkal jobban fájt nekik, mint amikor elvesztették a vagyonukat, a birodalmukat, mindenüket.

Draupadí pillantása Duhsászana figyelmét sem kerülte el. Hangos nevetéssel ismét megragadta, és még erőszakosabban kezdte cibálni a hercegnőt. Durjódhana, Karna és Sakuni együtt nevettek vele, és még meg is tapsolták. Négyükön és a vak királyon kívül a teremben mindenki más hangosan jajveszékelt.

Draupadí kitépte magát Duhsászana kezei közül és könyörgően Bhísmára nézett. Az idős Kuru vezér mély lélegzetet vett és így szólt:

– Ó, áldott hölgy, kérdésre nehéz válaszolni. Egy rabszolga valóban nem rendelkezik saját vagyonnal, következésképp nem is tehet fel semmit a kockára. Egy feleség azonban mindig a férj felügyelete alatt áll. Judhisthira előbb hagyná el a világot és annak minden gazdagságát, mint hogy az erkölchöz hűtlen legyen. Jól tudta, hogy Sakuni kockában legyőzhetetlen, mégis beleegyezett a játékba és mindenét elvesztette. Mindezek tudatában én nem tudom eldönteni a kérdést.

Draupadí megrázta a fejét, hosszú fekete hajfonata úgy himbálózott a hátán, mint egy dühös kígyó.

– Hogy állíthatod, hogy Judhisthira önszántából játszott? Eleve minden úgy lett előkészítve, hogy veszítsen. Habár nem mestere a játéknak, rávették, hogy gonosz és minden hájjal megkent hazardjátékosokkal játsszon. Hát hol itt az erkölcs?

Duhsászana durva szitkokat zúdított Draupadíra, és ráparancsolt, hogy maradjon csöndben. Ő térdre esett és némán zokogva a kezébe temette arcát. Bhíma nem bírta tovább. Elviselhetetlen volt a kín, hogy Draupadit ilyen állapotban látja, s végül kitört belőle a fortyogó düh. Judhisthirára emelte tekintetét és így szólt:

– Milyen szerencsejátékos az olyan, aki, még ha végső elkeseredésében is, de a saját feleségét teszi fel tétként?! Amikor elvesztetted a vagyonunkat, a királyságot, sőt minket magunkat is, nem éreztem haragot, hisz urunk és parancsolónk vagy. De ha ennek az ártatlan Draupadínak a szenvedését látom, aki a te játékszenvedélyed miatt jutott ilyen helyzetbe, képtelen vagyok uralkodni a dühömön. Szahadéva, hozzál tüzet! Hadd égessen meg a király kezét!

Erre már Ardzsuna is izgatott lett; karon ragadta Bhímát.

– Megállj, Bhíma! Az erkölcstelének társaságában te is kivetkőzől magasrendű erkölcsedből? Ne tégy ostobán ellenségeink kedvére! Judhisthira jelleme makulátlan, s azon felül imádatra méltó feljebbvalód ő. Azzal, hogy akarata ellenére

idejött és játszott, csak jellemességéről tett tanúbizonyságot.

Ardzsuna szemrehányása kijózanította Bhímát: szégyellte és bánta már a kirohanását. – Igazad van, Ardzsuna – válaszolta lehorgasztott fővel. – Bocsáss meg, amiért Draupadí sorsa miatt érzett haragom elvette a józan eszemet.

Durjódhana száz testvére között volt egy, Vikarna, akit mélységesen felháborítottak a történetek. Nem akart hinni a szemének, s úgy érezte, nem hagyhatja szó nélkül a Pándavákat ért égbekiáltó méltánytalanságot. Elérkezettnek látta az időt, hogy szólásra emelkedjen:

– Draupadí kérdése nem maradhat válasz nélkül! Ha mi, a gyülekezet tagjai nem tudunk döntést hozni az ügyben, nagy bűnt veszünk magunkra. Azt javaslom, hallgassuk meg a jelenlévők elfogulatlan véleményét.

Vikarna végigjártatta tekintetét a gyülekezeten; arra számított, hogy Bhísma, Dhritarásra, Dróna vagy Vidura majd csak mond valamit. Ők azonban hallgattak.

– Ha senki másnak nincs véleménye, akkor én majd elmondom az enyémet: szerintem Draupadit nem nyerték el! A szentírásokban az áll, hogy egy király négyféle bűnös szenvedély – a vadászat, a nők, az ivás és a szerencsejáték – rabja lehet. Ha valaki e négy valamelyikének hatása alatt cselekszik, a tetteit nem szabad komolyan venni. Judhishira a játékszenvedélytől tébolyultan, a gonosz Sakuni hergelésére tette fel tétként a panycsála hercegnőt, ráadásul azután, hogy magát már elvesztette. Ebből következik, hogy Draupadit semmiképp sem nyerhették el a Kauravák! Ez ellenkező a dharmával!

Vikarna szavait zajos tetszésnyilvánítás fogadta. A királyok közül többen is felálltak és megéljeneztek, Sakunit pedig elítélték. Karna azonban nagyon dühös lett. Talpra ugrott, és izmos karját lengetve csendre intette a gyülekezetet. Mennydörgő hangja az egész termet betöltötte.

– Elég legyen már ebből a sok ostobaságból! Hát mit tudsz te az erkölcsről, Vikarna? Sok kiváló személyiség van a körünkben, mindegyikük sokkal tanultabb nálad, mégis hallgatnak. Nyilvánvalóan úgy gondolják, hogy Draupadit becsületes úton nyertük el. Hogy veszed a bátorságod ahhoz, hogy másként vélekedj? Judhishira kockán elvesztette a feleségét, minden vagyonával együtt. Ezt aligha lehet kétségbe vonni.

Karna lenézett a síró Draupadira. Még mindig élénken éltek emlékezetében a szavak, amiket a hercegnő mondott neki a szvajamvarán. Azt a megaláztatást soha nem fogja elfelejteni. Ahogy felidézte magában a fájó pillanatot, érezte, hogy előnti a düh.

– Ha azt hiszed, hogy ez a nő másmilyen bánásmódot érdemel, hát jól jegyezd meg amit mondok: egy erényes asszony soha nem menne feleségül öt férfihoz, dacolva a vallás elveivel! Jóformán egy prostituálttal van dolgunk, úgyhogy az is mindegy lenne, ha meztelenül hozták volna ide. Duhsászana, vedd le a ruháját, és a Pándavákét is! Hiszen most már mind a rabszolgáink!

Durjódhana megtapsolta Karnát és intett Duhsászanának, hogy siessen. Duhsászana a hajánál fogva talpra rántotta Draupadit, majd megfogta a száríja végét, és a halálra vált gyülekezet szeme láttára nekilátott, hogy erőszakkal levetkőztesse.

Draupadí megpróbált ellenállni Duhsászanának, de hasztalan. Száríja kicsúszott a keze közül, ahogy a Kaurava egyre erősebben húzta. Kétségbeesetten a férjeire nézett, de azok nem mozdultak. A hercegnő látta, hogy az egész gyülekezetben senki sincs, aki a pártját fogná. Ekkor Krisnára gondolt, s teljesen átadva magát menedékének, magasba emelt karral imádkozni kezdett.

– Ó, Góvinda! Ó, Krisna! Ó, Uram! Ó, emberek védelmezője, minden baj elpusztítója, ments meg! Ó, univerzum lelke, nézd, elmerülök a Kuru-óceánban. Mindjárt elalélok ebben a gonosz gyülekezetben. Könyörgöm, ments meg!

Krisna sok száz mérföld távolságból meghallotta szánalomra méltó segélykiáltását, s azonnal válaszolt. Felfoghatatlan energiái révén kiterjesztette magát, és Hasztinápurába sietett. Pillanatok alatt a gyülekezetbe ért, láthatatlanul belépett, és egy végtelenül hosszú száríval látta el Draupadit. Duhsászana egyre csak húzta, húzta az anyagot, legnagyobb ámulatára azonban Draupadí teljesen felöltözött maradt. Tarka száríja egyre nagyobb halomban tornyosult a padlón. A

herceg elszántan próbálta levetkőztetni, de egy idő után teljesen kimerült: látta, hogy erőfeszítései hiábavalóak.

A gyülekezetben ismét nagy izgalom támadt. A királyok mind megtapsolták Draupadit, Duhsászanára pedig szitkokat szórtak, és felszólították, hogy hagyja békén a panycsála hercegnőt. A verítékben fürdő Kuru lerogyott Durjódhana mellé, és hitetlenkedve csóválta a fejét.

Bhíma farkasszem nézett vele, mintha a pillantásával akarná hamuvá égetni. Amikor a gyülekezet elcsendesedett, felállt, és mennydörgő hangon így szólt:

– Ó, királyok, jól figyeljétek a szavamra! Olyan fogadalmat teszek, amelyet eddig még senki emberfia. Ha nem tépem föl a csatamezőn ennek az aljas gazembernek a mellkasát, és nem iszom meleg véreből, ne léphessen be soha őseim birodalmába!

Amint Bhíma kimondta szörnyű fogadalmát, Durjódhana és fivérei borzadással teli felháborodással bámulták. A jelen lévő királyok azonban hangos szóval dicsőítették a Pándavát, a Kurukat pedig felszólították, hogy válaszoljanak Draupadí kérdésére. Mindenféle dühös hangok visszhangzottak a teremben: – Szégyelld magad, Dhritarástra! Miért nem szólsz semmit? Hová lett a becsületed?

Ekkor Vidura emelkedett szóra, s karját felemelve intette csendre a közönséget.

– Ebben a gyülekezetben lábbal tiporják a vallás elveit. Minden jóérezésű embernek kötelessége, hogy az igazságosság és az erkölcs révén enyhítsen a hozzá menedékkért forduló bajba jutottak szenvedésein. Akik a gyülekezetben nem emelnek szót a bűn ellen, azok ugyanúgy bűnrészesek. Eddig csak Vikarna szólt. Most mindannyiunk kötelessége, hogy őszintén kifejtsük véleményünket Draupadí kérdésével kapcsolatban.

Mialatt beszélt, Vidura végig egyenesen Dhritarástrára nézett. Elmondott egy ősi szentírási példázatot arról, milyen fontos, hogy az esdeklőnek az igazat mondja az ember. A vak király azonban még mindig nem szólt semmit. Látva, hogy senki sem törődik Vidurával, Karna odaszólt Duhsászanának. – Vidd ezt a szolgát, Draupadit a belső szobákba, ahová való!

Duhsászana ismét megragadta Draupadit, és megindult vele a terem kijáratára felé. Ő összetett kézzel, esdeklőn nézett a Kuruk öregjeire, és így szólt: – Mielőtt elhurcolna ez az emberek leghitványabbika, hadd fejezzem ki tiszteletteljes hódolatomat előttetek. Bocsássatok meg, amiért ezt eddig elmulasztottam, de nagy bajomban egészen elfeledkeztem magamról.

Miközben Duhsászana a hajánál fogva egyre csak rángatta Draupadit, ő könnyörögve fordult a Kurukhoz:

– Úgy látszik, beköszöntött a gonoszság sötét kora. Hogyan tűrhetitek, hogy lányotokkal így bánjanak? Hát mivé lett erkölcsötök? Ebben az állapotban még a napnak meg a szélnek sem szabadna megpillantania, itt mégis királyok gyülekezete előtt kínoznak.

Draupadí megint nekik szegezte a kérdést. – Ó, Kuruk, mondjátok meg nekem igaz lelketekre, szolgáló vagyok vagy sem? Én, Judhishira erényes felesége, a királyi sarj, Krisna barátja és a ti rokonotok? Mondjátok meg, mit diktál az erkölcs, s én örömmel követni fogom parancsotokat. De nem bírom tovább elviselni, hogy a Kuruk hírnevének bemocskolója a kezével illessen!

Bhíma, könnyáztatta arccal így válaszolt: – Ó, te áldott, te nemes hölgy, az, hogy még ilyen nehéz körülmények között is a valláshoz folyamodsz, csak erényedet és hírnevedet gyarapítja. Az erkölcsi törvények fölöttébb szövevényesek, nehéz köztük eligazodni; magam sem egykönnyen tudnék válaszolni a kérdésedre. Mivel azonban a Kuruk utat engedtek a kéjnek és a tudatlanságnak, azt bizonyosan megmondhatom, hogy pusztulásuk nincs messze. Itt ülnek szemlesütve, s ahogy elnézem őket, nem hiszem, hogy egyhamar válaszolnának neked. Szerintem egyedül Judhishira tudna megfelelni a kérdésedre.

Minden tekintet Judhishirára szegeződött, aki még mindig kábultan ült és képtelen volt megszólalni. A gyülekezetben senki nem szólt, nyilvánvalóan Durjódhana hatalmától féltek. A Kaurava herceg mosolyogva intett Duhsászanának, hogy engedje el Draupadit. Ezután felállt és így szólt a hercegnőhöz:

– Ó, Draupadí, úgy vélem Bhísmának igaza van. A férjednek kell megválaszolnia

a kérdésedet. Ha kijelenti, hogy hazudott, amikor feltett tétként, s így még mindig az urad, szabadon engedünk. Ha a fivérei is ugyanezt vallják, akkor őket is hamisan játszotta el, s ebben az esetben ők is szabadok lesznek. A nagylelkű Kurukat mind nagy szomorúsággal tölti el helyzeted, amit Judhishira idézett elő. Döntse el hát ő a kérdést.

Némi zajongás támadt a gyülekezetben, amint a királyok közül sokan megtapsolták Durjódhanát. Mások hangosan siránkoztak: “Ó, jaj!” “Ó, borzalom” felkiáltások hallatszottak innen is, onnan is. Megint mindenki Judhishirára nézett, és türelmetlenül várta, vajon mit válaszol. Mielőtt azonban bármit is mondhatott volna, Bhíma, aki már nagyon bánta előző kirohanását, talpra szökött és így kiáltott:

– Ha Dharma emelkedett fia nem lenne urunk és feljebbvalónk, akkor nem kegyelmeztünk volna a Kuruknak, annyi szent. Judhishira a gurunk és az életünk ura. Ha ő úgy veszi, hogy a Kuruk elnyerték, akkor minket is elnyertek, s mi ehhez tartjuk magunkat.

Bhíma vöröslő szemeit Durjódhanára és öccseire emelte. – Csak azért nem öltem meg a puszta kezemmel ezeket a nyomorultakat, ahogy az oroszlán végez az apró állatokkal, mert Judhishira nem adott rá parancsot!

Látva, hogy Bhíma dühe menten kirobban, Bhísma, Dróna és Vidura megijedtek, és csitítani kezdték: – Nyugodj meg, Bhíma! Tudjuk, hogy mindenre képes vagy.

Karna erre szapulni kezdte a Kuruk három bölcs öregjét, s azzal vádolta őket, hogy uruk érdekével szemben mindig a Pándavákat támogatják. Azután Draupadihoz fordult és álságos hangon biztatta:

– Ó, gyönyörű hölgy, válassz magadnak új férjet. A Pándavák a rabszolgáink, nincs többé joguk hozzád. Mostantól a Kauravák az új gazdáid. Eredj a szolgák lakrészébe, ott várd a parancsukat. Judhishira nyilvánvalóan haszontalannak ítélte az életét és a férfiasságát, ha az egész gyülekezet színe előtt képes volt elkockázni téged.

Bhíma, aki még mindig állt, fenyegetően meredt Karnára. Lassan ismét helyet foglalt Judhishira mellett, mint a parázsló tűz, mely bármelyik pillanatban lángra lobbánhat.

Durjódhana nevetett és cinkosan Karnára pillantott, majd a Pándavákhoz fordult. – Rajta, hősök, mondjátok meg végre: tényleg elnyertük Draupadit vagy nem?

Győzelmi mámorában, s hogy bátorítsa Karnát, Durjódhana lemeztelenítette fatörzshöz hasonlatos jobb combját; egy mosollyal odakínálta Draupadínak, hogy foglaljon helyet az ölében, ahogy az egy feleséghez illik.

Bhíma felüvöltött haragjában, mennydörgő hangja betöltötte az egész termet. – Ha nem zúzom péppé ezt a combot adáz küzdelemben, akkor soha ne léphessek be a mennyei régiókba!

Olyan volt, mint egy égő fa, mely szikrákat és lángokat lövell ki minden hasadékból. Az egész gyülekezet felbolydult, s ismét Vidura emelkedett szólásra.

– Ó, Dhritarászra, Bhíma szavai nyomán úgy érzem, valami sors küldte nagy szerencsétlenség azzal fenyeget, hogy mindannyiunkat maga alá gyűr. A fiaid az erkölcsi törvényekre fittyet hányva szerencsejátékot űztek ebben a gyülekezetben, most meg egy hölgyön civakodnak. Ó jaj, a Kuruk dicsőségének napja leáldozott!

Vidura kijelentette, hogy Draupadit semmiképpen nem nyerték el a Kauravák, mivel Judhishira azután vesztette el, hogy saját magát már elkockázta.

Durjódhana a bánat sújtotta Pándavákra mosolygott. – Ahhoz fogom tartani magam, amit Judhishira fivérei mondanak. Ha kijelentik, hogy Judhishira többé nem a gazdájuk, akkor Draupadí szabad.

Ardzsuna azonnal visszavágott: – Dharma fia mindenképpen vezetőnk és urunk volt, mielőtt elkezdődött volna a játszma. De elvesztette magát, úgyhogy döntsék el a Kuruk, hogy most ki fölött parancsol!

Ardzsuna beszéde közben egyszerre több kedvezőtlen előjel is megnyilvánult. Dhritarászra közeli áldozati termében felüvöltött egy sakál, számárodítás és félelmetes madarak vad süvítése hallatszott. Bhísma, Dróna és Kripa aggódva

kiáltotta: – Nyugalom! – Vidura a királyt sürgette, hogy tegyen valamit, mielőtt bekövetkezne valami katasztrófa.

Dhritarásra végre ráeszmélt, hogy a dolgok túl messzire mentek, s szidni kezdte a fiát. – Durjódhana, te gonosz lelkű nyomorult, azzal, hogy megsértetted Draupadit, végpusztulást hozol a fejünkre!

A király ezután megpróbálta kiengesztelni Draupadit. – Ó, Pánycsalí, eleget szenvedtél. Nyugodj meg. Tisztaságodhoz, erényességedhez nem fér kétség; menyeim között te vagy a legkiválóbb. Kérj tőlem egy áldást, bármit, amit csak akarsz. Szeretném jóvátenni a hitvány bánásmódot, amiben részed volt itt.

Draupadí könnyáztatta arcát a vak király felé fordította.

– Ó, király, Bháraták legjobbika, ha tényleg jót akarsz nekem, szabadítsd fel Judhithirát a rabszolgaságból.

– Máris szabad! – válaszolta Dhritarásra. – Most kérj tőlem egy második kegyet. A szívem arra vágyik, hogy adjon még neked valamit.

– Ó, király, bocsásd szabadon a többi Pándavát is, s add vissza nekik harci szekereiket és fegyvereiket.

– Fölöttébb áldott leány, úgy lesz. Kérj még egy áldást, azt is megadom.

Az ómenektől és Vidura ismételt figyelmeztetéseitől megrettent Dhritarásra kész volt mindent visszaadni a Pándaváknak, Draupadí azonban csak annyit felelt:

– Ó, király, a kapzsóság elpusztítja az erényt. Nem kérek más áldást, mert erényes tetteikkel a férjeim minden gazdagságot elő tudnak teremteni.

Karna gúnyosan felnevetett. – Milyen férfiak ezek a Pándavák, hogy egy nőnek kell megmentenie őket?

Bhíma dühbe gurult, de Ardzsuna lecsendesítette. – Megállj, hős. Nagy emberek sohasem veszik komolyan az alacsonyabb rendűek gonosz megjegyzéseit. Mindig csak arra a kis jóra próbálnak emlékezni, amit a sértő fél valaha értük tett.

Bhíma haragja nem csillapult. Judhithirához fordult: – Ó, királyok királya, kérlek, engedd, hogy ellenségeinket itt és most, az utolsó szálig megöljem. Vagy inkább a palotán kívül végezsek velük? Mi lenne a helyesebb?

Bhíma dühödtt pillantást vetett a Kauravákra, mint egy oroszlán, mely a szarvascordát méregeti. Ardzsuna lefogta a karját és esdeklő tekintettel próbálta megnyugtatni, de Bhíma szinte lángolt a haragtól. Judhithira átölelte, és kedvesen annyit mondott: – Nyugodj meg, drága öcsém.

Judhithira ezután Dhritarásra elé járult és így szólt hozzá: – Ó, király, te vagy urunk és parancsolónk. Mondd meg, mit tegyünk, s mi engedelmességeknek fogunk szavadnak.

– Menj békével, ó Adzsátasatru – mondta a Kuru király. – Azt parancsolom, hogy kormányozd országodat bőségben és gazdagságban. Elj békében, és próbáld meg elfelejteni a nyers szavakat, amelyek ma elhangzottak itt. A hozzád hasonló jámbor emberek ellenségeiknek csak jótetteire emlékeznek, a rossztetteiket elfelejtik.

Dhritarásra hosszasan szónokolt, hogy megpróbálja megbékíteni Judhithirát. Arra kérte, tartson fenn baráti viszonyt a Kauravákkal.

– Szánd meg öreg és vak nagybátyádat s nagynénédet, Gándhárít. Gondolj ránk mindig úgy, mint atyádra és anyádra. Nem a rossz szándék vezérelt ebben a játszmában. Csak azt szerettem volna látni, milyen gyengéi és erényei vannak a fiaimnak, s milyenek neked. Te páratlan erényességről tettél tanúbizonyságot. Most az áldásaimmal térj vissza Indrapraszthába, s honoljon testvéri szeretet közted és fiaim között.

Durjódhana mérges pillantást vetett atyjára, de nem szólt egy szót sem. Nemigen tudott volna mit mondani. Dhritarásra olyan áldásokat adott Draupadínak, amiket ő most már aligha tudott semmissé tenni. A Kaurava sötét szemével Karnára és Duhsászanára nézett, akik csak a fejüket csóválták.

Miután leborultak Dhritarásra és a Kuru vének előtt, a Pándavák Draupadival együtt szekereikbe szálltak, és elindultak Indrapraszthába. Dhritarásra felállt, hogy elhagyja a termet, s a gyülekezet feloszlott. A királyok között egyesek Judhithirát, mások Durjódhanát dicsőítették. A világtalan uralkodó Vidura oldalán távozott a teremből. Ha arra gondolt, milyen szégyentelenül bántak a fiai Draupadival, aggodalom kerítette hatalmába. Hogy fogják a Pándavák megbocsátani ezt a

gyalázatot? Különösen Bhíma. Szörnyű fogadalmakat tett. Nem valószínű, hogy valaha is elfelejti őket. A Kuruk királya a szobájába lépett, és leült, hogy elmondja esti imáit. A szíve tele volt önváddal. Miért nem cselekedett előbb?

Tizenharmadik fejezet

A Kuruk sorsa megpecsételődik

Amikor a kockajáték végeztével mindenki szétszéledt, Durjódhana titkos tanácskozássra hívta össze Sakunit, Karnát és Duhsászanát. A királyt mélységesen elítélték a gyengeségéért. Nyilvánvaló hibát követett el, amikor kegyében részesítette hatalmas ellenségeiket, különösen azután, hogy már legyőzték őket.

– Az öreg egy kézmozdulattal visszaadta nekik mindazt a töménytelen kincset, amit oly nagy erőfeszítések árán sikerült elnyernünk! – siránkozott Duhsászana. – Gyűlölt ellenségeink most ismét erősek!

Durjódhana a gondolataiba merült.

– Igazad van, öcsém, de azt hiszem, nincs veszve minden: még visszafordíthatjuk a dolgok menetét.

A hercegnek nem került el a figyelmét, hogy atyja milyen mohón kérdezősködött a játszma alakulása felől. Szemmel láthatólag élvezte fiai sikerét, s csak a félelem késztette végül arra, hogy közbeavatkozzon. Erre a félelemre alapozva talán még jobb belátásra bírhatják.

– Menjünk tüstént a királyhoz! – javasolta Durjódhana. – Rá kellene végre döbentenünk, hogy lépésével milyen komoly veszélyt hozott mindannyiunkra. Amikor megengedte a Pándaváknak, hogy minden vagyonukkal együtt visszatérjenek birodalmukba, hatalmas veszedelembé sodort bennünket.

– Akkor fogjuk hamar a fegyvereinket és eredjünk utánuk! – heveskedett Karna. – Ha rajtaütésszerűen támadunk rájuk, talán leszámolhatunk velük, mielőtt még Indrapraszthába érnek.

– Nem, kedves barátom, ennek még nincs itt az ideje – intette le Durjódhana. – Először meg kell szilárdítanunk a hatalmunkat. Szövetségeseket kell magunk köré gyűjtenünk, s meg kell szerveznünk a hadsereget. Csak ezután kelhetünk harcra Pándu hatalmas fiai ellen. Kezdetnek alkalmazzuk azt a stratégiát, hogy legyengítjük őket.

– Ez fölöttébb bölcs, ó, király – helyeselt Sakuni, miközben szórakozottan rázogatta a kockákat a tenyerében. – Azt hiszem, beszélned kellene atyáddal...

Durjódhana a kockákra nézett és bólintott. Ezúttal nem szabad hibáznuk. Karnával együtt azonnal atyja lakosztályába sietett, ahol az öreg király éppen esti imáját fejezte be.

– Ó, király, be kell vallanom: félek – kezdte a herceg. – A Védákban egyértelműen az áll, hogy a veszélyes ellenséggel egyszer s mindenkorra végezni kell, hogy milyen eszközzel, az nem számít. A Pándavák olyanok, akár a mérges kígyók. Azzal, hogy súlyosan megsértettük őket, úgyszólván a fejünkre ültettük őket. Kétség sem fér hozzá, hogy halálos veszéllyel fenyegetnek. Gyorsan kell cselekednünk, mielőtt minden elveszne. Ha túl sok időt hagyunk nekik, hatalmas hadsereget gyűjtenek maguk köré, és döntő csapást mérnek ránk.

Dhritarásra némán hallgatta a fiát. Neki is éppen ilyen félelmei voltak. A Kuruk olyan tüzet lobbantottak lángra a kockajátékkal, ami akár a gyökerükig is elemésztheti őket. De most már mit lehet tenni?

Durjódhana érezte, hogy atyja minden idegszálával rá figyel. Behízogón beszélni kezdett.

– Halld a tervem, királyi atyám. Küldj egy futárt Judhisthira után, és hívasd vissza egy végső játszámra. Nem lesz, csak egyetlen, mindent eldöntő tét: a veszteseknek tizenkét évre az erdőbe kell vonulniuk, s ha ez letelt, még egy évre valamelyik városba, emberek közé kell költözniük. Ezalatt rangrejtve kell maradniuk, mert ha felismerik őket, újabb tizenkét évnyi száműzetés vár rájuk. Ha nem, visszakaphatják a királyságukat, amikor visszatérnek.

Dhritarásra azonnal megrázta a fejét. A szerencsejáték már eddig is félelmetes következményekkel járt. Hogy engedélyezhetné az újabb játékot? Mit fog szólni Vidura?

De Durjódhana nem tágitott.

– Ez a legbölcsebb politika, atyám. Biztos, hogy Sakuni nyer, s akkor bőven lesz időnk rá, hogy megerősítsük pozíciónkat – Judhisthira vagyónából! Amíg a Pándavák az erdőben lesznek, úgy megerősödünk majd, hogy még ők sem jelenthetnek veszélyt a számunkra. Adj engedélyt a végső játszámra, s döntsük el a kérdést most azonnal!

Dhritarásra megint érezte azt a szinte hipnotikus erőt, amivel a fia a hatalmába tudta keríteni. Tizenhárom év nagy idő, s a Pándavákkal való ellenségeskedés most már kész tény. Ezek után nehéz lenne elkerülni az összecsapást. Ha azonban el lehetne tenni őket az útból, megszűnne a veszély is. Talán mindenkinek ez lenne a legjobb – az ő fiainak meg biztosan, hiszen Sakuni elég jó esélyekkel pályázik a győzelemre.

– Jól van, hívasd vissza a Pándavákat, és készítsd elő a végső játszámot – mondta a király szinte sóhajtva. Még mindig kétségek mardosták, de pillanatnyilag ez látszott a legjobb megoldásnak. Legalább nyernek egy kis időt, s azalatt talán a kedélyek is lecsillapodnak.

Amikor azonban a rangidős Kuruk meghallották, hogy a Pándavákat újabb játszámra akarják kihívni, mélységesen felháborodtak. Mindannyian elleneztek az ötletet. Megpróbálták lebeszélni a királyt, de az rájuk sem hederített. Már határozott.

Gándhárának ugyancsak aggályai voltak. Egy olyan időpontban, amikor tudta, hogy a férjét biztosan egyedül találja, felkereste a lakosztályában és megpróbált a lelkére beszélni.

– Vidura már annak idején is azt tanácsolta, hogy hagyjuk sorsára Durjódhanát, de te nem hallgattál rá. Most oda jutottunk, hogy talán mindannyiunkat a pusztulásba visz. Ó, Bharata sarja, ne hallgass az ostobák tanácsára, akik semmivel sem jobbak, mint a gyerekek. Ne éleszd újra a tüzet, amit egyszer már sikerült eloltani. Allj a sarkadra, légy vezére a fiaidnak, s vezesd őket az erény ösvényén! Okos vagy, úgyhogy bizonyosan te is belátod, milyen következményekkel jár, ha nem így cselekszel.

Miután végighallgatta királynői hitvese intó szavait, Dhritarásra néhány pillanatra gondolataiba merült.

– Ha elérkezett a Kuruk pusztulása, mit tehetnék én? – szólalt meg végül. – Ha Isten akarja így, ki szegülhetne ellene? Történjék, aminek történnie kell, legyünk túl rajta minél hamarabb! Ó, nemes hölgy, a játszámot megtartjuk. Tekintsd úgy, hogy a sors rendelte így.

A bekötött szemű királyné még egy ideig próbálta jobb belátásra bírni a férjét, de az eltökélt volt. Végül egy tehetetlen vállrándítással belátta, hogy nincs mit tennie. Úgy tűnt, a Kuruk végét valóban elrendelte a sors. Durjódhanához való ostoba ragaszkodása teljesen felülkerekedett a király józan eszén. Gándhári hívatta szolgálait, és távozott a szobából.

Dhritarásra utasítására a prátiká mint egy fürge paripán a Pándavák után küldték. Amikor utolérte őket, leborult Judhisthira előtt és lélekszakadva így szólt:

– Ó, Pándu fia, a király parancsát hozom! Arra kér, gyere vissza, s még egyszer utoljára vedd el a kockát.

Judhisthirát nem lepte meg ez a fejlemény. Sokkal inkább azon döbbsent meg, amikor Dhritarásra visszaadta a vagyónát és a birodalmát. Rögtön tudta, hogy a királyt csakis Durjódhana bírhatta rá, hogy megmásítsa az elhatározását, ezért így szólt a testvéreihez:

– Isten elrendeléséből minden teremtmény csak azt kapja, amit tetteiért megérdemel. Akár részt veszek ebben a játszámában, akár nem, tetteink gyümölcseit meg fogjuk kapni mindenképp. A kockajáték kihívást jelent, s ráadásul a kihívó fél maga a király. Hogy tudnám hát visszautasítani, noha tudom, hogy az számomra semmi jóval nem kecsegtet? Az emberek elméje bizony megzavarodik, amikor közel a szerencsétlenség órája.

A Pándavák nehéz szívvel, de visszafordították lovaikat Hasztinápura felé. Visszatértük láttán barátait és jóakaróikat szomorúság fogta el. Nem volt nehéz kitalálniuk, mi fog történni. Amikor a fivérek a gyűlésterembe léptek, ugyanaz a látvány fogadta őket, mint előző alkalommal. A vak király a trónon ült, oldalán a

Kuruk öregjeivel, s a kockajátékhoz is minden elő volt készítve.

A Pándavák újfent elfoglalták helyüket, Sakuni pedig kajánul mosolyogva köszöntötte őket:

– Isten hozott újra nálunk, Judhishira! A király visszaadta minden vagytonodat, s ez így is van rendjén. De hadd játsszunk még egyszer utoljára, te meg én, egy fölöttébb értékes tétért.

Sakuni elmagyarázta, mi a tét. Amikor a jelenlévő királyok meghallották, hogy a veszteseknek tizenhárom évre száműzetésbe kell vonulniuk, a felháborodástól elállt a lélegzetük. – Ezt nem szabad hagyni! – kiabálták innen is, onnan is. – Durjódhanát meg kell állítani, mielőtt végpusztulásba sodorná magát és egész nemzetségét!

De kiáltásaik süket fülekre találtak, s a játék elkezdődött. Judhishira kezébe vette a kockákat, és így válaszolt: – Ó, Sakuni, leghőbb vágyam, hogy mindig teljesítem kötelességemet, hogy is tudnék hát nemet mondani egy kihívásra? Tartom a tétet.

Judhishirákat a végzetszerűség furcsa érzése kerítette hatalmába. Nyilvánvaló volt, hogy pillanatokon belül mindenét elveszíti, és nem marad más választása, mint hogy az erdőbe vonul. Ugyanígy nyilvánvaló volt az is, hogy a Kuruk hamarosan csúfos véget érnek, mivel letértek az erény útjáról. Judhishirának megint eszébe jutott Krisna. Vajon ő akarta így? Mit fog tenni, ha tudomást szerez a történekről?

Judhishira felkészült a legrosszabbra, és eldobta a kockákat. Nagy koppanással gurultak végig a táblán, s megint csak nem a kívánt eredmény jött ki. A Pándava némán figyelte Sakuni dobását. – Nyertem! – harsant fel az immár elmaradhatatlan kiáltás, amint a kockák megállapodtak.

A királyi közönségből ismét elkeseredett kiáltásokat lehetett hallani. – Szégyen- gyalázat! Ez példátlan! – Durjódhana és testvérei ellenben majd kiugrottak a bőrükből jókedvükben. Duhsászana teljesen el volt ragadtatva.

– Mától fogva Durjódhana a világ teljhatalmú ura! – ujjongott. – Legyőztük és nyomorúságba döntöttük a Pándavákat! Akárki akármit is mond, az istenek ma nekünk kedveztek. Kuntí fiainak a büszkeség és a gazdagság elvette az eszét, s csak nevettek Durjódhana szenvedésén, de lám, most kénytelenek koldusként az erdőbe vonulni!

Duhsászana örömeiben táncra perdült, s közben egyre csak sértegette a Pándavákat. Rájuk parancsolt, hogy vegyék le királyi köntöseiket, és öltsenek őzbőrt, amit Durjódhana azonmód be is hozatott a szolgálival. Miután válogatott sértéseket vágott a Pándavák fejéhez, akik némán túrték a gyalázkodást, Duhsászana Draupadihoz fordult:

– Apád ostobán ezekhez a tehetetlenekhez adott hozzá. Hát most megnézheted magad. Minek szolgálod őket? Hiszen úgysem származik belőle semmi hasznod! Gyere, válassz helyettük inkább a Kauravák közül magadhoz méltó férjet!

Bhíma hirtelen megindult Duhsászana felé, ahogy az oroszlán ront rá az őzre. Judhishira rosszallását látva azonban nagy nehezen megfékezte magát, de azért fennhangon szidalmazni kezdte a Kaurava herceget.

– Aljas gazember, Sakuni kocka-tudományán felbátorodva most fennhéjázón mindenféle ostobaságot beszélsz, de tudd meg, hogy a harcmezőn keresztüldöföm a szíved, ahogy most te döföd át a miénket szavaid méregbe mártott nyilaival!

Duhsászana erre nagy hahotában tört ki, s táncolni kezdett Bhíma körül. Ujjal mutogatott rá és durvábbnál durvább sértésekkel illette. Bhíma azonban eltökélte, hogy kitart az erény mellett, ezért uralkodott magán, és nem ölte meg ott helyben a herceget.

A Pándavák felöltötték az őzbőröket, és lassan kivonultak a teremből. Durjódhana fogta magát és beállt mögéjük, s kajánul Bhíma öles lépteit utánozta. Erre Bhíma kimérten csak annyit mondott:

– Meglátjátok, eljön a nap, amikor végzek Durjódhanával. Buzogányviadalban leterítem, s a lábamat a fejére teszem. Ardzsuna Karna gyilkosa lesz, Szahadéva pedig a szerencsejátékos Sakunit öli meg.

Ardzsuna Karna szemébe nézett és így szólt: – Bizony úgy lesz, ahogy mondtad, Bhíma. A nagy emberek ígéretei sohasem üres szavak. Ez a rosszindulatú, semmirekellő és irigy gazember az én kezem által fog elpusztulni, mindazokkal

együtt, akik elég ostobák ahhoz, hogy mellé álljanak.

Szahadéva is megfogadta, hogy megöli Sakunit, Nakula pedig arra tett ígéretet, hogy nem kíméli majd Durjódhana embereit.

Judhisthira leborult Dhritarásra és az idősebb Kuruk előtt, s már éppen távozni készült, amikor Vidura lépett oda hozzá, hogy néhány vigasztaló szót mondjon neki búcsúzóul.

– Ó, Judhisthira, Bháraták legjobbika, ne mardosson szégyen vagy önvád, hiszen ellenfeleid tisztességtelen eszközökkel győztek le. Minden a sors elrendezéséből alakult így, hogy végül majd ez is a javadra váljon. Meglátod, a száműzetés jó alkalom lesz arra, hogy az erdei risik értékes tanításai révén gyarapítsd a tudásod, és megszabadulj a világi ragaszkodásoktól. Ezáltal csak még jobban megerősödsz majd. Ó, Kuntí fia, légy áldott! Te soha nem követtél el semmilyen bűnt. Reméljük, hamarosan visszatérsz, s magaddal hozod a sikert is.

Mielőtt nekivágtak volna a nagy útnak, Draupadí elköszönt Kuntitól. Sírva borult a lába elé, s Kuntí vele együtt zokogott.

– Gyermekem, légy erős – próbálta vigasztalni el-elcsukló hangon. – Tündöklő tulajdonságaiddal a Kuruk ékessége voltál. Szerencséd, hogy a haragod nem égette hamuvá őket. Most menj, s utadon kísérjenek áldásaim. Erényességed mentől megöví majd, s meglátod, hamarosan jobbra fordul a sorsod.

A Kuru királyné magához ölelte Draupadit. Kikísérte a palotából, s amikor megpillantotta özbőrbe öltözött fiait, a bánat sújtotta barátok és az örvendező ellenségek gyűrűjében, fájdalmában felkiáltott. Odaszaladt hozzájuk, és egyesével mindegyiküket megölelte.

– Ó, fiaim, hogy lehet, hogy a hozzátok hasonló erényes férfiakat ilyen sorscsapások érik? – siránkozott. – Ó, miért is hoztalak benneteket ide a hegyekből? Miért nem léptem föl én is atyátok halotti máglyájára, mint Mádrí? A hercegnő biztosan előre látta a közelgő vést, s inkább követte urunkat.

Kuntí égne emelte a karját, s hangos szóval Krisnát szólította.

– Ó, Dváraká lakója, hol vagy? Miért nem mentesz meg a fiaimmal együtt? A bölcsék azt mondják, te kezdet és vég nélküli vagy, s mindig megvéded a hozzád törekvőket. Most kiderült volna, hogy mégsem így van?

Kuntí csak sírt egyre, megállíthatatlanul tört fel belőle a zokogás. A Kuruk vezéreit okolta és Pándut szólongatta. Vigasztalan volt. Vidura ekkor odalépett hozzá, kedves szavaival lelket öntött belé, s karonfogva elvezette, miközben fiai elindultak a városkapu felé. Száműzetésüknek gyorsan híre ment, s a szomorú alattvalók – akiket mélységesen felháborított az események e váratlan fordulata – mind az utcákra tódultak. Áldásokat és jókívánságokat kiáltottak a lassan tovahaladó fivérek felé, akik bánatukban képtelenek voltak bárkinek bármit is mondani.

A Pándavák távozása után Dhritarásrát nagy aggodalom fogta el. Most már maga is belátta, milyen égbekiáltó igazságtalanság történt. Bármikor közbe tudott volna avatkozni, mégis szó nélkül hagyta, hogy bátyja gyermekeit kirabolják és porig alázzák. Nagy zavarában a vak király Viduráért küldött, és félenken tudakolta tőle:

– Te is ott voltál, amikor a Pándavák elhagyták a várost? Kérlek, részletesen meséld el, mit láttál!

– Amikor a hősök és hitvesük távoztak Hasztinápurából, olyan ómeneket tapasztaltam, melyek nagy veszedelem közeledtét jelzik – válaszolta Vidura. – Ardzsuna homokot szórt szét, jeléül annak a megszámlálhatatlan nyílnak, amit a csatában a fiadra fog kilőni, Bhíma meg két erős karját paskolta, miközben – efelől nincs kétségem – az járt a fejében, miként mér majd döntő csapást a Kauravákra. Judhisthira leszegett fejjel ment, mert tudta: a haragja oly mérhetetlen, hogy hamuvá égetné azt, akire ránéz.

Vidura elmondta, milyen baljóslatú előjeleket tapasztalt még: a derült ég villámokat szórt, a föld megremegett, sakálok üvöltöttek, keselyúk és hollók rikoltoztak élesen.

– E jelek mind-mind szörnyű pusztulás képét vetítik előre ó, király, mely tetteid eredményeként sújt majd le ránk.

Vidura és Dhritarászra beszélgetése közben váratlanul Nárada, a bölcs jelent meg a teremben, más kiváló risik társaságában. Egyenesen a királyhoz intézte szavait, s így szólt:

– Pontosán tizennégy év múlva, Durjódhana végzetes hibájából, a Kuruk az utolsó szálig el fognak pusztulni.

Ekkor a bölcs a megrettent Kauravák tekintetétől kísérve eltűnt. Durjódhana jobbnak látta, ha tüstént felkeresi Drónát, s testvérei, Karna és Sakuni társaságában a sokat tapasztalt tanítóhoz sietett. Úgy érezte, nála jobb menedékre most úgyszem talál. Amikor odaértek, Durjódhana összetett kézzel, alázatosan szólította meg:

– Ó, bráhma, hatalmas veszély leselkedik ránk a Pándavák részéről. Kegyesen adj tanácsot, mi lenne a legokosabb ebben a helyzetben. A gurunk vagy, s amellet páratlan harcos. Könnyörgöm, vigyél át bennünket a félelmetes Pándava-óceánon!

Dróna kényszeredetten elmosolyodott. Akkor bezzeg a legkevésbé sem voltak kíváncsiak a véleményére, amikor azt tanácsolta nekik, hogy adják oda a Pándaváknak a királyságból jogosan rájuk eső részt. Ennek dacára kötelességének érezte, hogy megvédelmezze a Kurukat, hiszen egész életében ők gondoskodtak róla.

– Mindent megteszek, ami tőlem telik, bár a risik megmondták, hogy mennyei származásuknak köszönhetően a Pándavákat lehetetlen megölni. Ha száműzetésük ideje lejár, haragvó szívvel, megerősödvé térnek majd vissza, s követelni fogják, hogy szolgáltassunk elégtételt nekik. Ott lesz velük Dhristadjudhna is, akit a sors gyilkosomul rendelt. Mindez nem sok reménnyel kecsegtet. Az elkövetkező tizenhárom év alatt mutassatok be minél több áldozatot, s élvezzétek az életet, ahogy csak tudjátok, mert ha letelik a száműzetés, nagy szerencsétlenség vár rátok.

Dróna szavai nyomán Dhritarász aggodalma még tovább fokozódott. Mint ilyenkor mindig, most is Vidurához fordult megnyugtatóért:

– Drága öcsém, a Pándavák elmentek, és addig nem is fognak visszajönni, amíg a megállapodás szerinti idő le nem telik. Judhisthira soha nem szegi meg a szavát. Gondoskodnunk kellene azonban róla, hogy ez idő alatt semmiben se szenvedjenek hiányt. Ha kell, küldök nekik katonát, szekeret, szolgát – amit csak akarnak.

A vak király üres gesztusára Vidura csak legyintett. A Pándavák a történetek után úgyszem fogadnának el semmit. Dhritarászra megint akkor próbál gátat építeni, amikor már az összes víz elfolyt.

A király nagyokat sóhajtvá, magába roskadva ült, amikor szekérhajtója és titkára, Szandzsaja lépett a terembe. Szandzsaja Vjaszadéva tanítványa volt, s noha alacsony sorból származott, mindenki tisztelte bölcsességéért. Rögtön látta, hogy gazdáját aggodalom gyötri, ezért így szólt hozzá:

– Ó, világ ura, most az egész föld a lábaid előtt hever, minden gazdagságával együtt. Miért bánkódsz hát?

– Aki a Pándavákat ellenségei közt tudhatja, annak hogy is ne lenne meg minden oka az aggodalomra? – válaszolta Dhritarászra.

– Felség, ezt egyedül hatalmas oktalanságnak köszönheted.

Szandzsaja, mivel már nagyon régóta szolgált a királyt, teljes bizalmát élvezte, és őszintén beszélhetett vele.

– A te jóváhagyásoddal gonoszlelkű és szegyetlen fiad a gyülekezet színe elé hurcolta és súlyosan megsértette a Pándavák erényes feleségét. Ez a tett a világ pusztulásához fog vezetni. Nagy ellenségeskedés támad, melynek során a föld uralkodói mind elpusztulnak. Ha valaki vereségre rendeltetett, azt az istenek megfosztják a józan esztől. Az ilyen ember rossznak véli a jót és jónak a rosszat. Másként hogy is történhetett volna ilyen utálatos bűn ebben a gyülekezetben?

Dhritarászra szégyenében lehorgasztotta a fejét. – Ó, Szandzsaja, nagyon félek Draupadí haragjától. Lesújtó pillantásai az egész világot fel tudnák perzselni. Amikor azt a gyalázatos sértést elkövettük ellene, egyszeriben minden nagyon baljóslatú lett. Gándhári és a palota hölgyei hangos jajveszékélésbe kezdtek – azóta is egyfolytában sírnak. A bráhmaanak aznap megtagadták, hogy meggyújtsák az áldozati tüzet, s mindenfelé szörnyű ómeneket tapasztaltak. Ezért adtam Draupádnak azokat az áldásokat. De Durjódhana iránti szeretetem hatása alatt ismét megfosztottam a Pándavákat minden vagyonuktól, és a vadonba küldtem

őket.

A vak király még siránkozott egy darabig. Elmondta Szandzsajának, hogy biztosra veszi: a Pándavák szörnyű bosszút forralnak. Minden tanácsadója arra inti, hogy készüljön fel ezekre az időkre; különösen Vidurának vannak baljós előérzetei. Mialatt a király beszélt, éppen bejött a terembe, s Dhritarástra nyomban megkérdezte tőle:

– Ó, Vidura, mondd meg, mit csináljak! Mi lenne a legjobb a Kuruk és a magam szempontjából? Hogyan kerülhetnénk el a teljes megsemmisülést?

– Felség – válaszolta Vidura, – a bölcsek azt mondják, a jó szerencse forrása az erény. Sakuni vezérlete alatt gonosz lelkületű fiaid lábbal tiporták az erényt, amikor kockán legyőzték Judhishthirát. Ezt egyedül úgy lehet helyrehozni, ha visszahelyezed a Pándavákat az őket megillető rangba. Add vissza nekik a birodalmat!

Dhritarástrának egyáltalán nem volt ínyére ez a tanács. Ő inkább azt szeretne volna hallani Vidurától, hogy a Kuruk miként szilárdíthatnák meg a hatalmukat. Tisztában volt vele, hogy a fiai tisztességtelenül viselkedtek, de az egésznek mégiscsak az lett az eredménye, hogy ők, sőt valójában ő maga, páratlan gazdagságra tett szert. A vak király már nagyon hozzászokott a gondolathoz, hogy ő a világ császára. Világéletében fájlalta, hogy bár idősebb volt Pándunál, a vaksága miatt nem kerülhetett a trónra. Végül csak azért lett ő az uralkodó, mert Pándu az erdőbe vonult. Most azonban úgy látszott, a sors a föld teljhatalmú urává tette. Hogy is tudna csak úgy lemondani erről?

Vidura figyelmét nem kerülte el Dhritarástra csalódott arckifejezése, ezért keményen így szólt:

– Ó, király, ha nem fogadod meg a tanácsom, pusztulás vár rád. Sem Bhíma, sem Ardzsuna nem arról híresek, hogy megkegyelmeznének ellenségeiknek. Gyorsan kell cselekedned. Fordíts végre hátat annak a nyomorult Durjódhanának, kegyvesztettként zavard el Sakunit, s öleld kebledre Pándu erényes fiait! Vedd rá Duhsászanát, hogy az egész udvar előtt kérjen bocsánatot Draupadítól. Ezután illő ceremóniával ültess a trónra Judhishthirát. Mi egyebet tanácsolhatnék? A mostani körülmények között ez az egyetlen helyes út.

Dhritarástra egyre nagyobb haragra gerjedt. Vidura megint csak arra akarja rávenni, hogy a Pándavákkal szemben tagadja meg a saját fiait! Hogy lehetne ilyen tanácsot megfogadni? Durjódhana mindig is mondta, hogy Vidura egy barát álsruhája bújta ellenség. Ugy látszik, igaza volt!

– Vidura, szavaid egyáltalán nem a javamat szolgálják – válaszolta öccsének nyersen a király. – Miért pártolod mindig a Pándavákat? Azt várod tőlem, hogy a kedvükért hagyjam cserben a saját véreimet? Eddig nagyra becsültelek, de most úgy érzem, gonosz tanácsot adsz. Képtelen vagyok megfogadni. Most pedig tégy, ahogy jónak látod: maradj, vagy menj el, nekem mindegy. Akármilyen jól bannak a hűtlen feleséggel, az úgyszólván elhagyja az urát.

Dhritarástra ingerülten felpattant és a szolgálait hívatta. Egy kézlegyintéssel elbocsátotta tanácsadóit, és visszavonult belső termeibe. Vidura kétségbeesetten meredt maga elé. Ennél rosszabb már nem is történhetett volna. – A Kuruk sorsa megpecsételődött – sóhajtott, majd ő is kiment a gyűlésteremből. Elhatározta, hogy a Pándavák után ő is az erdőbe vonul.

Tizennegyedik fejezet Száműzetésben

A Pándavákat még Hasztinápura határán túl is követték egy darabon az alattvalók tömegei, akik hangos szóval bírálták a Kuru vezéreket. Könyörögtek a fivéreknek, hogy ne menjenek el, s nem győzték magasztalni erényeiket. Annyira el voltak keseredve, hogy Judhishthirának megesett rajtuk a szíve, s vigasztalni kezdte őket:

– Ó, Hasztinápura jámbor polgárai, nagy megtiszteltetés a számunkra, hogy ekkora szeretettel halmoztok el minket, s olyan erényeket tulajdonítotok nekünk, melyekkel nem is rendelkezünk. Sajnos azonban nem mehetünk vissza. Az irántunk érzett szeretetetekre kérlek benneteket, térjete haza, és szolgáljátok Dhritarástra királyt! Hasztinápurai barátainkat és rokonainkat mind bánat emészti távozásunk miatt, kérlek, ne hagyjátok magukra őket ezekben a nehéz időkben!

Amikor az alattvalók látták, hogy Judhishira döntését nem lehet megváltoztatni, kénytelen-kelletlen beletörődtek, hogy nélküle kell hazamenniük. Hangos sírás és jajveszékelés közepette, lassan visszamentek a városba.

A Pándavák ekkor szekereikre szálltak, és sebesen maguk mögött hagyták Hasztinápurát. Késő este értek az erdő szélére, s éjszakára egy hatalmas banyanfa alatt ütöttek tanyát. Százával érkeztek hozzájuk a remete-bráhmanák, hogy láthassák őket, s az általuk gyűjtött tüzek narancsvörös fénybe vonták az éjszaka sötétjét. Himnuszokat és imákat énekeltek, melyek vigaszt nyújtottak a bánattól sújtott Pándaváknak és hitvesüknek. Ahogy a bráhmanákkal együtt körülülték a szent tüzeket, a fivérek olyanok voltak, mint mennyei lények sokaságától körülvelt, tündöklő istenek.

Amikor eljött a reggel, a Pándavák nekikészülődtek, hogy bevegyék magukat az erdőbe. A bráhmanák is a nyomukba szegődtek, ám Judhishira megállította őket. A sűrű rengetegre mutatott, s így szólt:

– Ó, mindig igaz férfiúk, miként tudnánk gondoskodni rólatok ezen a szörnyű vidéken? Az erdő teli van veszéllyel. Kérlek, maradjatok a város közelében, ahol könnyebben találtok magatoknak táplálékot.

A bráhmanák nem szívesen engedték volna el egyedül a Pándavákat, s biztosították Judhishirát, hogy az erdőben is könnyedén elő tudják majd teremteni az élelmüket. – Hozzá vagyunk szokva az önmegtartóztató élethez – mondta a vezetőjük, Saunaka. – Engedd meg, hogy elkísérjünk benneteket, s meglátod, még hasznokra válnak az imáink meg a szentírásokban szerzett jártasságunk.

– Akkor hát legyen, ahogy kéred – felelte Judhishira vonakodva. Ahogy végignézett a körülötte álló ragyogó risiken, nagy szomorúság fogta el. Indrapraszthában több százezer bráhmanát tartott el, most meg néhányról is alig tud gondoskodni. Ez annyira elkeserítette, hogy a földre roskadt és sírva fakadt.

– Ó, jaj! Szégyen Dhritarászra fiaira! Im, koldusbotra jutottunk! Hogy tudok majd a szemetekbe nézni, kik jóakaróim és guruim vagytok, s nem érdemlitek meg a szenvedést, ha arra kényszerültök, hogy az erdőben a földet túrjátok étel után?

Saunaka szánakozón nézte a zaklatott Pándavát. – Ó, király, ezernyi fájdalom, száz és száz félelem közt őrlődik nap mint nap a balga – nem úgy a bölcs. A szenvedés és a fájdalom csak a testet sújtja. A szentírásban járatosak tudják, hogy valódi önmagunk nem azonos a testtel, s hogy a szenvedés csak illúzió. Ó, kiváló hős, az olyan ember, mint te, soha nem kerül az illúzió hatása alá, mert nem ragaszkodik a testéhez, sem más anyagi dologhoz. A szenvedés valódi oka a ragaszkodás, ezt te is tudod, drága gyermek. Allapodj hát meg ebben a tudásban, s szedd össze magad!

A risi tanította még egy ideig Judhishirát, akit sikerült kigyógyítania a csüggedésből. A Pándava csak úgy itta minden szavát – mindig is szerette hallgatni a bölcsüket. Ez az egy vigasza legalább meglesz az erdőben: bőven adódik majd alkalma ilyen tanításokban részesülni.

– Családos életedet sikerre vitted ó, király, melynek legmagasztosabb pillanata akkor jött el, amikor bemutattad a nagy rádzsaszúja-áldozatot. Most itt az idő, hogy szert tégy a ragaszkodásnélküliség szent erényére. Gyakorold a jógát és a meditációt, s akkor maradéktalan lelki sikert érsz el – fejezte be mondandóját Saunaka.

Miután fájdalma elcsendesedett, Judhishira felkelt a földről és köszönetet mondott a risinek. A Pándavák ekkor elindultak az erdőbe. Középen Draupadí ment, mögöttük pedig a bráhmanák, akik áldáshozó himnuszokat énekeltek a Védákból. Északnyugati irányban haladtak, s hamarosan átszelték Kuruksétra hatalmas mezejét. Amikor a Szaraszvatí folyóhoz értek, megpillantották maguk előtt a Kámjaka-erdőt. A folyópartot remetalakok szegélyezték, s a vándorok mély meditációba merült risiket pillantottak meg a lágyan hullámzó folyóban. A késő délutáni nap sugarai visszatükröződtek a vizen, amitől a folyó olyan volt, mint egy hosszú aranyszőnyeg.

Judhishira úgy határozott, hogy ezen a gyönyörű és nyugalmas vidéken telepednek le, s kunyhókat építettek maguknak lakóhelyül. Békésen éltek, a nappal vadászattal, az este lelki bölcsességek hallgatásával telt. A fájdalmas hasztinápurai események még élesen éltek emlékezetükben, de a bölcsök társasága megnyugvással töltötte el őket. Néha azon merengtek, vajon viszontlátják-e valaha otthon maradt

barátaikat és rokonaikat. Legnagyobb meglepetésükre azonban, Kámjakába érkezésük után mindössze néhány nappal, egyszer csak Vidurát pillantották meg.

Judhisthira felpattant és Bhímához fordult: – Nézd csak, az ott mintha Vidura lenne. Vajon minek köszönhetjük a jövetelét? Talán a gonoszlelkű Sakuni a fegyvereinket is el akarja nyerni? Ó, Bhíma, ha megint kihívnak kockára, én nem fogok tudni nemet mondani, de Ardzsuna Gándívája nélkül nem hiszem, hogy vissza tudjuk hódítani a birodalmat.

A Pándavák szeretettel és tisztelettel üdvözölték nagybátyjukat, majd leültették, és jövetelének okáról érdeklődtek. Vidura tájékoztatta őket a Hasztinápurában történekről. A Pándavák csüggedten csóválták a fejüket; Dhritarástra viselkedése a jövőre nézve nem sok jót ígért.

– Mivel a király semmibe veszi tanácsaimat, eljöttem hozzátok, hogy a ti szolgálatotokba állítsam szerény tudásomat – mondta Vidura. – Ó, földkerekség urai, legyetek türelemmel. Viseljétek némán a rosszat, ami osztályrészetekül jutott. Lélekben megerősödve várjátok türelemmel, amíg eljön a ti időtök. Nemsokára visszaszerzitek minden gazdagságotokat, ebben nem kételkedem.

A Pándavák nagyon megörültek Vidurának. – Ó, nagybátyám, mindenben rád fogok hagyatkozni – lelkendezett Judhisthira.

Vidura és a Pándavák már jó ideje beszélgettek, amikor egy újabb szekér hangja ütötte meg a fülüket. Amikor közelebb ért, látták, hogy Szandzsaja az. Mindnyájan felálltak, hogy üdvözöljék, majd hellyel kínálták, s feszült figyelemmel hallgatták beszámolóját a Vidura távozása óta bekövetkezett eseményekről.

– Amikor az öreg király meghallotta, hogy Vidura elment, ajultan esett össze. Miután magához tért, így szólt hozzám: “Ó, jaj, kegyetlenül megsértettem bölcs testvéremet, aki pedig magával az igazság istenével, Jamarádzsával azonos. Azóta bánat ül a szívemen. Kérlek, menj, és hozd vissza minden áron!”

Szandzsaja Vidurához fordult: – Ó, Kuru sarja, bátyádat, a királyt bűnbánat emészti. Kérlek, térj vissza Hasztinápurába, és enyhíts a szomorúságán.

Vidura nem kérte magát. Habár Dhritarástra a legtöbbször nem fogadta meg a tanácsát, mégiscsak az volt a legjobb, ha a közelében marad. Akkor legalább az esélye meglesz rá, hogy észhez térítse a vak uralkodót. Megáldotta a Pándavákat, majd szekérére szállt, és Szandzsajával együtt visszament Hasztinápurába. Amikor megérkezett, a király trónjáról felállva üdvözölte és a keblére ölelte.

– Bocsáss meg, kérlek – engesztelte. – Amikor elmentél, nagyon elveszettnek éreztem magam. Te valóban büntelen vagy, és soha, a legkisebb mértékben sem ártottál nekem. Hogy lehettem mégis ilyen kegyetlen veled?

– Kedves bátyám, megbocsátok – mondta Vidura szeretettel a királynak. – Az, hogy a Pándavákat pártfogoltam, természetes, hiszen az ember együttérzőbb azokkal, akik bajban vannak. Fiaid és Pándu fiai egyformán kedvesek nekem, de most a Pándavák azok, akik szenvednek.

A fivérek biztosították egymást, hogy egyikük szívében sincs harag a másik iránt, majd mindketten nyugovóra tértek.

Durjódhanát nagy örömmel töltötte el Vidura távozása. Amikor meghallotta, hogy mégis visszatért, s ráadásul kibékült a királlyal, elkedvetlenedett. Nyomban hívatta Sakunit, Karnát és Duhsászanát, hogy megtanácskozza velük a legújabb fejleményeket.

– Attól félek, az agyafúrt Vidura előbb-utóbb meggyőzi majd a királyt, hogy hozassa vissza a Pándavákat. Ha ez bekövetkezik, én meghalok, az biztos. Egyszerűen nem bírom elviselni, ha jól megy a soruk.

Durjódhana dobolni kezdett csupa gyűrű ujjáival, majd kisvártatva felpattant, s elindult fel-alá a fényűzően berendezett szobában. Időnként megállt az ablak előtt, és üres tekintettel az alattuk elterülő kastélykertre meredt. Nem tudott másra gondolni, csak a Pándavákra, s a szemei nyugtalanul jártak ide-oda.

– Nem szabad megengedni, hogy visszajöjjenek! Ha a király visszahozza őket, én esküszöm, mérget iszom, tűzbe vetem magam, vagy beledőlök a kardomba!

Sakuni odament hozzá és átkarolt a vállát. – Királyom, világ ura, mi lelt? Már hogy jönnének vissza a Pándavák? Beleegyeztek, hogy tizenhárom évre az erdőbe vonulnak. Judhisthira soha nem fogja megmásítani a szavát. De ha mégis, minek

aggódni? Még mindig megvannak a kockáim...

Durjódhana elfordult Sakunitól, s az asztalhoz lépett, amelyiken egy boroskancsó állt. Felkapta, aztán megint lerakta. Teljesen úgy tűnt, hogy a Pándavákkal való végső leszámolás megszállottja lett. Hogy is tudná élvezni az életet, amíg életben vannak?!

Karna tudta, mi jár barátja fejében. Hirtelen felpattant, és kivont karddal így kiáltott: – Ide hallgassatok, ó, föld urai! Egy emberként induljunk el most azonnal, és támadjuk meg a Pándavákat! Gyengék, nincsenek szövetségeseik, és szorult helyzetben vannak. Nem nehéz döntő csapást mérni rájuk. Cselekedjünk gyorsan, mielőtt ismét megerősödnének! Ha megszabadítjuk a földet ellenségeinktől, zavartalan békében élhetünk tovább!

Karna vakmerő szavai hallatán a társaság éljenzésben tört ki. Mindannyian egyetértettek vele. Durjódhana kiadta a parancsot az azonnali indulásra, mire kirohantak a palotából és nagy harci szekereikre szálltak. A herceg rövid időn belül összegyűjtött egy falanxnyi katonát, és már éppen indult volna kifelé a városból, amikor Vjaszadévát pillantotta meg maga előtt. A bölcs felemelt kézzel megálljt parancsolt a seregnek. Durjódhana jobbnak látta, ha nem húz ujjat a risivel, nehogy az valami átkot találjon mondani rá. Kénytelen-kelletlen hátraarcot csinált, és visszament a palotába.

Vjaszadéva ezután egyenest Dhritarástrához ment. – Ó, király, egyáltalán nem tetszett, ahogy a Pándavákkal bántál – szólította meg. Tizenhárom év múlva majd viselned kell tetted következményeit, amikor visszatérnek, hogy halálos nyílzáport zúdítsanak a Kurukra. Gonosz fiad úgy látszik, hajlamos az öngyilkosságra, mert az imént kirohant, hogy megtámadja a Pándavákat. Miért nem fékezed meg? Okos vagy, tudnod kell hát, mi lesz a vége, ha ez így folytatódik.

Dhritarástra alázatosan hallgatta atyja szavait. Vjaszadéva azt javasolta, küldje el Durjódhanát az erdőbe, hogy szolgálja a Pándavákat. Akkor talán a herceg levetkőzi unokatestvéreivel szembeni irigységét, s talán ők is megkedvelik majd.

– Bizony, elvakított a tudatlanság, amikor engedélyt adtam a kockajátékra. Mindenki figyelmeztetett, hogy ne tegyem, de a fiam iránti túlzott ragaszkodásom miatt nem hallgattam rájuk – válaszolta a király.

– Úgy van, ahogy mondd, ó, király. Túlságosan kedveztél a fiaidnak Pándu gyermekeivel szemben. Ez nem is csoda, hiszen minden ember számára a fiú a legbecesebb dolog. Te is nagyon kedves vagy a szívemnek. Csak a szeretet mondatja velem, hogy a legjobban tennéd, ha rávennéd Durjódhanát: béküljön ki a Pándavákkal.

Vjaszadéva jelenlétében Dhritarástra képes volt a dolgokat a maguk igazi valójában látni. Ujjait vak szemére szorítva így szólt:

– Ó, nagy tudású bölcs, minden úgy van, ahogy mondd. Erre már Vidura, Bhísma és Dróna is figyelmeztetett, úgy látszik azonban, képtelen vagyok azt tenni, amit kell. Kérlek, oktasd a fiamat helyettem is. Vezesd a helyes ösvényre.

Vjaszadéva felállt, s tiszteletük jeléül a jelenlévők is mind felemelkedtek ülőhelyükről. A bölcs a kitartó koplalástól és lemondástól lesoványodott vállára terítette kendőjét, s búcsúzóul így szólt a gyülekezethez:

– Én most elmegyek, de Maitréja, a híres risi nemsokára idelátogat. Majd ő megfeddi a fiadat a Kuruk érdekében. Ó, király, legyen rá gondod, hogy haladéktalanul kövessék a risi tanácsait, nehogy mérgében megátkozza fiadat.

A bölcs távozott, Maitréja pedig hamarosan valóban megérkezett. Bevezették a Kuruk gyűléstermébe, és a díszhelyre ültették. A risi körülnézett a hatalmas csarnokban, melyet a hosszúkás ablakokon beragyogó napsugarak világítottak meg. A fény visszaverődött a Kuruk ékszereiről, akik olyanok voltak, mint egy mennyei lényekből álló gyülekezet.

Amikor tudatták Dhritarástrával, hogy Maitréja ott van, a király először a hogyléte felől érdeklődött, majd a Pándavákról kérdezte: – Találkoztál a fivérekkal vándorlásaidd során? Jó egészségnek örvendenek? A családjainkat összefűző testvéri szeretet a régi?

– Nem olyan régen találkoztam a Pándavákkal az erdőben. Őzbőr ruhát viseltek, és risik társaságában voltak – mesélte Maitréja, hangjában aggodalommal vegyes

jóindulat érződött. – Tőlük értesültem a veszélyről, mely a szerencsejáték nyomán a Kurukra leselkedik. Azért jöttem Hasztinápurába, hogy a Kuruk javán munkálkodjam. Ó, király, hogy hagyhattad, hogy idáig fajuljanak a dolgok? Hogy eshetett meg ilyen szörnyű bűn ebben a gyülekezésben? – korholta Dhritarásrát. – Te vagy a teljhatalmú uralkodó, ezért a felelősség is téged terhel!

Maitréja Durjódhanához fordult, aki a homlokát ráncolta, és került a bölcs tekintetét. – Ó, erős karú Durjódhana, jól figyelj arra, amit most a te érdekedben mondani fogok. Ne húzz ujjat a Pándavákkal! Ezek a hősök isteni hatalommal bírnak. Nézd meg Bhímát: egy szál maga elbánt nem egy rettenetes erejű ráksaszával – Hidimbával, Bakával, Kirmirával –, s a hatalmas Dzsarászandhával is végzett. Ki tudna szembeszállni vele és fivéreivel – különösen, ha Krisna, aki barátjuk és rokonuk, mellettük áll? Ó, herceg, köss békét a fivérekkal. Ne rohanj önként a vesztedbe.

Durjódhana nem válaszolt, és még mindig nem nézett Maitréjára. Ráérősen kinyújtotta a lábát, a combját paskolta, meg a lábujjával a padlóra rajzolgatott, hogy a risi is lássa: a legkevésbé sem törődik a szavaival. Ezzel a viselkedéssel sikerült is alaposan megsértenie. Maitréja szemei villámokat szórtak a haragtól. Mintha valami sorsszerűség hatására cselekedne, dühtől remegő hangon abban a pillanatban szörnyű átkot mondott:

– Ne félj, arcátlan, hamarosan learatod majd tetteid gyümölcsét! A nagy háborúban, mely bűnös tetteid nyomán tör ki, Bhíma a buzogányával darabokra töri majd a combodat!

Dhritarásra megrémült. Próbálta kiengesztelni a risit, kérlelte, hogy legyen elnéző, de Maitréja nem engedett. – Ez most már így lesz – hacsak a fiad ki nem békül a Pándavákkal...

Dhritarásra megkönnyebbült egy kicsit, hogy a bölcs hajlandó volt enyhíteni az átkon, és sietve másra terelte a szót: – Ó, nagy bölcs, kérlek, mesélj nekünk arról, hogyan ölte meg Bhíma Kirmirát! Eddig még csak a másik két ráksaszáról hallottunk.

Maitréja tagadólag rázta meg a fejét. – A fiad jelenlétében egy szó nem sok, annyit sem vagyok hajlandó mondani. Vidura is tudja, mi történt, kérdezd meg őt – s ezzel felállt, és kivonult a teremből.

Dhritarásra megkérte Vidurát, hogy mesélje el, hogyan halt meg Kirmira.

– Judhishthirától hallottam a történetet, amikor meglátogattam őket az erdőben. Elmesélte, hogyan találtak egymást éjjel a ráksaszával, amint átkeltek az erdőn. A démon égő fáklyával a kezében a fivérek előtt termett, s hegyként állta el előlük az utat. Már az üvöltése is elég volt ahhoz, hogy a halálra vált madarak és kis erdei állatok mind lepotyogjanak a fákról. Draupadí úgyszólván elalélt a félelemtől, az ikreknek kellett támogatniuk.

Vidura ezután részletesen elmesélte, Bhíma hogyan vágta földhöz a démont és törte el a gerincét. – Magam is láttam a ráksasza irdatlan és véres holttestét, amikor visszafelé tartottam Hasztinápurába.

Durjódhana már alig várta, hogy Vidura befejezze beszámolóját; nyomban felpattant és kiviharzott a csarnokból. Megpróbált közömbösnek tünni, de a lelke mélyén nagyon megrémült. Dhritarásra elgondolkozva ült a trónján. Ismét eszébe jutott a kockajáték alkalmával elkövetett végzetes mulasztása.

Tizenötödik fejezet

Erkölcsei tanítások az erdőben

Amikor Dvárakában híret vették a Pándavák száműzetésének, Krisna, Balarámával és a Jaduk vezéreivel együtt útra kelt, hogy meglátogassa őket az erdőben. Mikor észrevette a pusztá földön üldögélő, őzbőrbe öltözött Pándavákat, haragosan felkiáltott:

– A föld egy napon még inni fog Durjódhana, Karna, és Duhszászana véréből! Levágjuk őket minden követőjükkel együtt, s az erényes Judhishthirát ültetjük a trónra – ezt kívánja az erkölcs örök törvénye!

Krisna szinte lángolt a dühtől, szemei vörösen izzottak. Jól tudván, hogy haragja képes akár az összes teremtetett lényt is elemészteni, Ardzsuna jobbnak látta, ha minél előbb megnyugtatta. Magasztalni kezdte Krisna felfoghatatlan hatalmát, az előző

korokban alászállt megannyi inkarnációját, s az általuk véghezvitt csodás tetteket.

– A nagy risitől, Vjászadévától tudom, hogy te vagy a teremtés oka, minden létező kezdete és vége. Ó, Krisna, bármire vágysz, az nyomban létrejön.

Ardzsuna hosszasan dicsőítette Krisnát, s végül egész lényén transzcendentális érzések uralkodtak el. Elnémult, és könnyes szemmel egyre csak Krisnát nézte.

Krisna elégedett volt Ardzsunával, s úgy tűnt, lecsillapodott a haragja.

– Te az enyém vagy és én a tiéd – válaszolta neki nagy szeretettel. – Ami az enyém, az a tiéd is. Aki téged gyűlöl, az engem is gyűlöl, s aki téged követ, az az én követőm is. Ó, hős, te Nara vagy, én pedig Nárájana. Különleges céllal születünk meg ebben a halandó világban; senki sem értheti meg igazi mivoltunkat.

Draupadí férjei között ült. Összekulcsolt kézzel ő is magasztalni kezdte Krisnát, a létező világok Urát, majd így szólt:

– Ó, Uram, a Pándavák felesége, Dhristadjumna húga, s mindenekelőtt a te barátod vagyok. Hogy történhetett meg mégis, hogy olyan gyalázatosan megsértettek?

Draupadí a tenyerébe temette arcát és sírva fakadt. Fogadalmat tett, hogy addig nem fésüli meg a haját, amíg Duhszászanát meg nem ölik, így ébenfekete tincsei most rendezetlenül omlottak zokogástól lágyan rázkódó vállaira. Felemelte könnyáztatta arcát, s remegő hangon panaszolta:

– Úgy látszik, pártfogó nélkül maradtam... Nem számíthatok sem férjeimre, sem bátyáimra, sem barátaimra, senkire, mert itt ültök mindnyájan, és nem teszek semmit. Ki fog enyhíteni fájdalmamon, melyet Karna okozott, amikor a gyülekezet színe előtt megsértett és kigúnyolt? Ó, Krisna, nálad keresek menedéket!

– Szépséges hölgy – vigasztalta szelíden Krisna –, meggyalázóid feleségei hamarosan ugyanúgy fognak zokogni, mint most te, ha majd látják nyilakkal átlótt, vérbe fagyott férjeiket holtan feküdni a csatamezőn. Ne szomorkodj. Mindent megteszek, ami a hatalmamban áll, hogy segítsen a Pándavákat. Férjeid megint királyok lesznek, te pedig királyné. Tudd meg, a menny leszakadhat az égből, a Himalája kettéhasadhat, de az én szavaim sohasem bizonyulnak valótlanoknak.

Draupadí megnyugodott, de azért Ardzsunára nézett – valamiféle megerősítést várt tőle Krisna szavaira. Ardzsuna elkapta a tekintetét, s így szólt:

– Ó, gyönyörű hölgy, ne sírj! Amit Krisna mond, az úgy is lesz. Nem lehet másként.

– Ó, Judhisthira – mondta Krisna – amikor a kockajátékot bejelentették, nem voltam abban a helyzetben, hogy elmehettem volna. Különben hívatlanul is betoppanok, és megmentelek ettől a gyalázattól: szembesítem a Kurukat a szerencsejáték eredendően bűnös voltával, s véget vetek a játéknak.

Krisna, még mindig mérgesen, kijelentette, hogy ha Dhritarásra nem fogadta volna meg a tanácsát, akkor erőnek erejével kényszeríti.

– És ha Dhritarásra barátai közül bárki is megpróbált volna megakadályozni, vagy az enyémmel ellentétes tanácsot adni, azt nem élték volna túl.

– Uram, hol voltál, amikor a nagy kockajáték lezajlott? – tudakolta Judhisthira.

– Eppen csatát vívtam egy Sálva nevű démoni királlyal, aki a távolléteket kihasználva Dváarakára támadt – felelte Krisna. – Amikor hazaértem a rádzsaszújáról, barbár dúlás nyomai fogadtak, s megtudtam, hogy fiam, Pradjumna, néhány Jadu harcossal üldözőbe vette a támadót. Ekkor utánuk siettem, hogy a segítségükre legyek.

Judhisthira kérésére Krisna részletesen elmesélte a Sálvával vívott csatát, mely a király halálával végződött. Megemlítette, hogy a gonosz uralkodó annak idején egy csodálatos léghajót kapott Sivától ajándékba, amit arra használt, hogy sanyargassa vele Dváaraká népét. Amikor Krisna utolérte őket, a léghajót darabokra zúzta, Sálvát pedig a Szudarsana-csakrával lefejezte.

A Pándavák megéljenztek Krisnát, ő pedig így zárta mondandóját:

– Emiatt nem tudtam elmenni a kockajátéokra. Különben Durjódhana már rég nem élne. De most már mit lehet tenni? Nehéz megállítani a folyót, ha egyszer átszakította a gátat.

Krisna tudta, hogy Judhisthira addig nem jön elő az erdőből, amíg a tizenhárom év az utolsó napig le nem telik. Csak ezután segíthet neki visszaszerezni a

királyságát, ha szükség lesz rá. Néhány órai kedélyes együttlét után Krisna elbúcsúzott a Pándaváktól, és pompás szekereire szállt. Miután kíséretével együtt távozott, Judhishthira úgy döntött, még beljebb hatolnak az erdőbe. A fivérek néhány bráhmanával együtt elindultak a sűrűbe, s addig mentek, amíg egy Dvaitavana nevű nagy tóhoz nem értek. A tavat hattyúk népesítették be, a partján pedig risik ültek elmélyült meditációban. Judhishthira elhatározta, hogy letelepszene. A tó körül a táj, virágba borult fáival olyan volt, mint maga a mennyország. A fák, melyek édes illattal töltötték meg a levegőt, arany gyümölcsöktől roskadoztak, lombjuk közt pávák, kakukkok és vidám dalú énekesmadarak játszadoztak.

Dhaumja különféle szertartásokat mutatott be, hogy megszentelje a területet, ahová a fivérek házaikat építették. Megkezdődött a békés élet. Draupadí azzal szolgáltatta az ott lakó remeteket, hogy élelmet gyűjtött nekik az erdőben, a férjei pedig napközben, a vadászat során, harci ügyességüket gyakorolták. A szentírások útmutatásainak megfelelően szabályozták az erdő vadjainak népességét, s így mindenféle támadástól és veszélytől megóvták a risiket. A bölcsek ezt azzal viszonzták, hogy lelki tanításokban gazdag történeteket meséltek nekik a Védákból.

Judhishthira az erdei életet kellemes közjátéknak tekintette, egyfajta megkönnyebbülésnek a fárasztó, sőt nem ritkán kíméletlen királyi teendők alól, s egyáltalán nem búslakodott gazdagságának és királyságának elvesztése miatt. Dharma szelíd fia felettébb élvezetesnek találta a risik társaságát, mindvégig tudta azonban, hogy Istentől kapott kötelessége az, hogy uralkodjon az emberek fölött, s magában mindig arra az időre gondolt, amikor majd száműzetésük véget ér.

Draupadí ezzel szemben egyáltalán nem élvezte az erdei tartózkodást. A kockajáték fájdó emléke izzó vasként égette a szívét. Ugy érezte, Judhishthira túl könnyedén belenyugodott a sorsába. Egyértelmű volt, hogy a Kauravák bűnösen cselekedtek. Bármelyik erényes uralkodó kötelességének tekintette volna, hogy azonnal megbüntesse őket. Akkor Judhishthira miért elégedett meg azzal, hogy szelíden száműzetésbe vonult?

Egyik este, amikor a Pándavák együtt üldögéltek, Draupadí kérdőre vonta Judhishthirát.

– Uram, amikor eszembe jut, hogy Durjódhana boldogan él Hasztinápurában, míg mi a kietlen erdőben tengődünk, előnt a méreg. Téged ez nem dühít fel? Nem rendít meg, hogy bűnös emberek által, egy bűnös cselekedet következtében ismeretlenségre és magányra lettél kárhozthatva? Nézz végig magadon, fakéreg és özbőr a ruhád, pedig ezelőtt a legfinomabb selyemből készült kelmekeket viselted. Most gyékényszőnyegen ülsz, a drágaköves trón helyett. A tested a folyó iszapjától sáros – régen a legdrágább balzsamokkal húsították. Hogy tudod mindezt ilyen csöndes beletörődéssel viselni?

Draupadí megint elsírta magát. Reményvesztettség lett rajta úrrá. Tudta, hogy Judhishthiránál jobban senki nem ismeri az erkölcs törvényeit, ennek ellenére már-már úgy érezte, szelíd nemeslelkűsége nem is erény, hanem hiba. Nehezen tudta megemészteni férjének ezt a mostani hangulatát.

– Nézd meg erős fivéredet, Bhímát, ahogy időről időre rád emeli tekintetét! Csak az irántad érzett szeretet akadályozza meg abban, hogy nyomban fel ne pattanjon és el ne pusztítsa a Kauravákat. Ardzsuna, akit szintén a legvégsőkig elszomorít a sorsod, mindig azon igyekszik, hogy megbékítse valahogy. Az ikreket szintén bánat sújtja. Miért nem teszel semmit? A megbocsátásnak és a haragnak egyaránt megvan a maga ideje, kiváltképp nagy uralkodók esetében. Nekem úgy tűnik, te ezt a kettőt felcserélted. Hát most nem annak az ideje jött el, hogy ádáz haraggal elpusztítsd Durjódhanát?!

Judhishthira együttérzőn nézte Draupadit. Sokat szenvedett, s jól tudta, még most is nagyon fáj neki, ami történt. Judhishthira úgy élte át hitvese fájalmát, mintha a sajátja volna. Még mindig élénken élt benne a kép, amikor Draupadit behurcolták a terembe. Azt a pillanatot soha nem fogja elfelejteni. Egyedül csak a kapzsiságát okolhatja, hogy hitvese és fivérei ilyen nyomorú sorsra jutottak. Mégsem a harag a helyes válasz – legalábbis egyelőre nem.

Judhisthira aranszínű vonásain visszatükröződött a tűz fénye. Kezét felemelve, nyugodtan válaszolt:

– Arról akarsz meggyőzni, ó, felettebb okos hölgy, hogy számomra most az egyetlen helyes út a harag; én azonban kételkedem ebben. Harag révén az ember olykor elérhet pillanatnyi sikereket, de a végeredmény mindig pusztulás. A düh elhomályosítja az ítélőképességet, s olyan tettekre sarkallja az embert, melyeket egyébként sosem követne el. A bölcs ezért tartózkodik a haragtól.

– En a megbocsátás erényét sokkal többre tartom. A jellemes embernek mindig előnyére válik, ha megbocsátást gyakorol, mert ha nem volnának megbocsátó emberek, hamarosan az egész világot bekebelezné a káosz. Ha a királyok szabad utat engednének haragjuknak, abba előbb-utóbb mindenki belepusztulna. Ha pedig az alattvalók nem viselnék el feljebbvalóik dorgálását, gyorsan gyökeret verne a bűn, s elpusztítaná az emberiséget. Egy régebbi korban a nagy risi, Kasjapa egyszer azt mondta: “A megbocsátás: erény, áldozat, tisztaság, igazság, jámborság és vallásosság. Aki megbocsátó, az eléri az örök boldogság birodalmát.”

– Eppen ezért nem vagyok hajlandó lemondani a megbocsátás erényéről – folytatta Judhisthira. – Bármilyen más megoldás biztos összecsapáshoz vezet. Bhísma, Dróna, Vidura és Kripa mindannyian azt fogják tanácsolni Dhritarástrának, hogy békés úton oldja meg ezt az ügyet. Ha nem fogadja meg a tanácsukat és nem adja vissza a birodalmunkat, el fog pusztulni, de ezt nem én szeretném előidézni. A megbocsátás és az alázat – e Durjódhana számára teljesen ismeretlen két erény – egyaránt az önfegyelmezett tulajdonságai, melyek mindig győzelemre visznek. Ezért akarom elsajátítani őket, ó, szelíd hölgy.

Draupadí tanácstalannak tűnt. – Nem értem, hogy vezetne az erény sikerhez, ha egyszer ilyen balszerencse jutott osztályrészedül. Nem ismerek senkit, aki nálad erényesebb, önfegyelmeltebb, vagy akár alázatosabb lenne. A büszkeségnek még akkor sem fedezték fel benned a nyomát, amikor a világ császárává koronáztak. Előbb hagynál el engem vagy öcsédet, minthogy lemondj az erényességről. S mindennek dacára, ó, király, a sors úgy rendezte, hogy elméd összezavarodjon, s te elköckéztál mindent. Szinte el sem tudom hinni!

Draupadí még nem öntötte ki a szívét teljesen. – Merőben szokatlan viselkedésre az egyetlen magyarázat az lehet, hogy az Úr legfelsőbb akaratának hatása alatt cselekedtél. Végső soron minden Isten elrendeléséből történik. Csak azt nem értem, hogy tudott olyasmit elrendelni, ami ennyire ellentmond az erénynek. Hogy engedheti, hogy a bűnös Durjódhana éljen és viruljon, te pedig szenvedj? Ez már-már felfoghatatlan!

Judhisthira tudta, hogy a fájdalom és a harag zavarta meg Draupadí esztét.

– Ó, isteni hölgy, úgy látom, istentagadó kételyek támadták meg az elmédet – válaszolta neki gyengéden. – Soha nem szabad az erényesség gyümölcseire vágyva erényesnek lenni. Ez a bűnös lelkület megfosztja az embert az eredménytől, s ugyanígy az is, ha az erény hathatóságában kételkedik. A valódi erény mindig dicsőséges eredményt hoz. Magad is láthatad Nárada, Vjaszadéva s a többi kiváló bölcs mérhetetlen hatalmát, melyre mind erényességük révén tettek szert. Ezek a risik a jámborságot és az erényt tartják a legfontosabb kötelességnek.

Judhisthira még hosszasan oktatta Draupadit. Elmagyarázta neki, hogy néha az a látszat, hogy a bűnös emberek boldogulnak, de végül ők is elpusztulnak. Egyre jobban lealacsonyodnak, s egyre alantasabb létállapotokba kerülnek.

– Sem a bűnnek, sem az erénynek nem azonnal érnek be a gyümölcsei, ó, szelíd hölgy, hanem a maguk idején. Ez egy felettebb titokzatos jelenség, mely előtt még az istenek is értetlenül állnak. A munka eredményeit – melyek neve karma – a Legfelsőbb Gondviselés osztja ki, s egyedül ő érti rejtélyeit. Soha ne beszélj róla elítélően, ó, Draupadí, mert ő soha nem részrehajló vagy rosszindulatú.

Miközben Judhisthira beszélt, leszállt az este, s a risik által gyújtott tüzek bevilágították a tópartot. A tűzropogás tücsökciripeléssel és esti imáikat mormoló risik hangjával keveredett. Sokan közülük a Pándavák köré ültek, és hallgatták Judhisthirát. Amikor beszéde végéhez ért, egyetértésük jeléül bólogattak.

Draupadínak azonban még mindig voltak kétségei. – Mindent elfogadok, amit mondtál, ó, Bháraták legkiválóbbja. Istentől nyilvánvalóan saját tetteink

visszahatásait kapjuk, nekünk azonban mindig módunkban áll újabb tetteket elkövetni. Továbbra is törekednünk kell tehát az erényességre, ahogy te is mondtad. Akkor miért nem teszel erőfeszítést arra, hogy visszaszerezd a királyságod? Nem ez lenne a leghelyesebb?

Bhíma végig feszülten figyelt. Draupadí szavai nem hagyták nyugodni, s amikor mondandója végére ért, Bhímából szinte feltartóztathatatlanul törtek ki a szavak:

– Ó, király, ez az aszkétaélet nem neked való! Hisz hogy tudnád gyarapítani erényeidet ebben a kietlen erdőben? Te király vagy, az a dolgod, hogy gazdag légy, adományozz és védj meg a népet, nem pedig az, hogy úgy élj, mint egy jógi! Miféle csekélyke erény származik abból, ha megtartod bűnös embereknek adott szavadat?

Bhíma szavaiból csak úgy süttött a szenvedély. Draupadíhoz hasonlóan ő sem tudta elviselni a gondolatát, hogy a Kauravák jólétben élnek, miközben Judhishthira az erdőben sorvadozik. Indulatos hangját visszaverte a tó tükre:

– Ó, Bháraták ura, szem elől tévesztetted volna kötelességed? A kétségbeesés megfosztott volna férfiasságodtól? Miért hagyod mihaszna módjára, hogy a vagyonedat Durjódhana élvezze? Olyan ő, mint a dögevő sakál, mely ellopja az oroszlán zsákmányát. Az ő szemében minden erényed és megbocsátásod gyengeség csupán. Örültség volt, nem más, ami visszatartott bennünket attól, hogy megöljük őket, amikor megtehettük volna. Ne hagyjuk, hogy ez az örültség újból erőt vegyen rajtunk. Induljunk azonnal, és végezzünk a Kauravákkal, ahogy az férfiakhoz illik!

Judhishthira nyugalmat erőltetett magára, mialatt Bhíma kiadta magából régóta visszafojtott mérgét. A Pándava király egyfajta rendreutasítást érzett öccse szavai mögött, de nem próbált védekezni. Amikor Bhíma végre befejezte, Judhishthira néhány percig szótlán maradt, majd így szólt:

– Ó, Bhíma, nem kárhoztalak azért, hogy kemény szavaid lándzsáival döfsz belém, mert egyedül az én hibám, hogy ilyen helyzetbe kerültünk. Nagyobb önuralmat kellett volna tanúsítanom a kockajáték alatt. Nyilvánvaló volt, hogy Sakunit nem lehet legyőzni. Es mégis – habár egész valómat büszkeség és balgaság töltötte el –, továbbra is úgy érzem, hogy minden eleve el volt rendelve.

Judhishthira megint szótlanságba merült, ahogy visszagondolt a játszma napjára. Mi lelte azon a balvégzetű napon? Akkor úgy érezte, egyedül az erény vezérli, az eredmény azonban nyomorúság lett mindenki számára, akit szeretett. Valaminek csak kellett lennie, ami arra készítette, hogy a természetével szögesen ellentétben cselekedjen! De most már mit lehetett tenni? A megállapodás létrejött, nem lehetett megmásítani – s ha mégis, az majdnem biztosan tömeges mészárláshoz vezetne.

– Ó, Bhíma, én nem tudom megszegni a szavam. Az igazság mindenki számára a legfennköltebb erény és kötelesség. Itt kell maradnunk tizenhárom évig, az igazságnak megfelelően. Bizonyosan jönnek majd jobb idők is, mivel az erény mindig elnyeri jutalmát.

Amikor látta, hogy Bhímában még mindig forr a tehetetlen düh, Judhishthira immár szigorúbb hangon folytatta.

– Ó, erőskarú hős, nem szabad meggondolatlanok lennünk. A büszkeség és szenvedély vezérelte tetteknek bánat a vége. Hadd mondjam el, hogy szerintem mit eredményezne a javaslatod, amit a jelek szerint pillanatnyi elmezavar szült.

Judhishthira elsorolta a sok királyt és harcost, akik a Kauravákat támogatják. A hatalmas Kuruk mellett, beleértve Bhísmát, Drónát, Kripát és a tucatnyi egyéb harcost, akik mind készek fél kézzel elbánni hatalmas hadosztályokkal, ott van az a számtalan uralkodó, akiket még a Pándavák igáztak le a rádzsaszúja idején. Ezek a királyok Durjódhana oldalára állnak, annyi szent.

– Biztosra veheted, hogy amióta eljöttünk, Durjódhana legfőbb gondja az, hogy mennél nagyobbra növelje katonai erejét. Most már óriási vagyont fölért rendelkezik, melynek révén hatalmas és legyőzhetetlen hadsereget gyűjthet maga köré. Nekünk ezzel szemben semmink sincs, magunk vagyunk az erdőben, és még egy kisebbfajta hadsereget sem tudunk kiállítani.

Judhishthira Karnát is megemlítette, akitől különösen tartott. Amikor arra gondolt, hogy Karna miként hajtotta végre ugyanúgy az összes, Ardzsuna által bemutatott harci mutatványt a vitézi tornán, Judhishthirát nagy nyugtalanság fogta el.

– En a lobbanékony, mindig dühös Karnát tekintem a legnagyobb veszélynek. Veszületett páncél védi és jártas minden fegyvernemben. Egyáltalán nem lesz könnyű ellenfél. Ezért érzem úgy, hogy a győzelem korántsem biztos, ha most szállnánk harcba a Kurukkal.

Bhíma eltöprengett, de nem szólt semmit, csak ökölbe szorította a kezét. Amikor jobban belegondoltak Judhishira szavaiba, a fivérek szinte reménytelennek látták, hogy valaha is sikerülhet visszaszerezniük a királyságot. Hogyan tudná bárki is legyőzni az olyan hősöket, mint Bhíma, Dróna, Kripa és Karna, még akkor is, ha égi származású az illető?

A fivérek elgondolkozva ültek, amikor egyszer csak Vjászádeva jelent meg a körükben. Odaült melléjük, és biztosította őket, hogy megérti aggodalmukat.

– Ó, Judhishira, láttam, mi jár a fejedben, ezért sietve idejöttem. Jól figyelj, s én elmondom neked, miként arathatsz győzelmet ellenségeid felett.

Vjászádeva megígérte Judhishirának, hogy megtanítja egy pratiszmríti nevű misztikus tudományra, mely használóját azzal a képességgel ruházza fel, hogy minden próbálkozása sikerrel jár.

– Add majd át ezt a tudást Ardzsunának is. Ennek birtokában elmehet az istenekhez, és elsajátíthatja tőlük égi fegyvereik titkait, melyekkel, ha eljön az idő, nagy tetteket fog végrehajtani.

Miután megtanította Judhishirának a pratiszmríti mantrákat, Vjászádeva távozott. Judhishira a risik által megjelölt kedvező csillagállású napon átadta a tudományt Ardzsunának, s meghagyta neki, hogy kezdje el a mennyei fegyverek utáni kutatást. Ardzsuna tetőtől talpig páncélt öltött, vállára vette Gándíva íját és két kifogyhatatlan tegezét. Miután érzékeny búcsút vett fivéreitől és Draupadítól, a bráhmaának áldásaitól kísérve elindult észak felé. Úti célja a Himalájában található Mandára-hegy, az istenek hajlékára vezető átjáró volt.

Tizenhatodik fejezet

Ardzsuna találkozik az istenekkel

Ardzsuna a pratiszmríti mantráknak köszönhetően, melyeket menet közben végig mormolt magában, szédítő sebességgel haladt az erdei ösvényeken. Az erdőlakó teremtmények nem győztek szétszaladni az útjából, ahogy íját lövésre készen tartva elszárguldott mellettük. Már az első nap végén megérkezett a Mandára-hegyhez, s nekivágott ormainak. A kéklő csúcs felé vezető út mentén számtalanféle tarka virágot, fát, valamint csillogó sziklákra aláhulló, kristálytisza vizeséseket látott. Sziddhák, csaranák, gandharvák és más mennyei lények játszadoztak a kellemes erdei ligetekben. A levegő virágillattól volt nehéz, s egzotikus madarak dala visszhangzott mindenütt.

A hegycsúcs felé félúton egy széles fennsíkhöz ért. Ardzsuna körülhordozta tekintetét a tájon. A hely éppen alkalmasnak látszott rá, hogy ott maradjon lemondásokat végezni. Tudta, hogy a félisteneket csak akkor pillanthatja meg, ha ők hajlandók felfedni magukat előtte, ehhez pedig előbb el kell merülnie a jóga és a meditáció gyakorlásában. Amint a mennyei vidékben gyönyörködött, egyszer csak egy hangot hallott, mely mintha az égből szólna hozzá. – Állj! – parancsolta a hang.

Amikor első meglepetéséből felocsúdott, Ardzsuna egy bráhmaánát pillantott meg maga előtt az egyik fa tövében. Teste szinte lángolt a lelki ragyogástól. Összetapadt hajfürtjei rendezetlenül omlottak széles vállára, és egyszerű háncsruhát viselt.

– Ó, gyermek, ki vagy, hogy fegyveresen és páncélban jössz ide? A vidéket békés bráhmaának lakják, erőszakra itt nincs szükség. Dobd el az íjad – mondta.

Ardzsuna tisztelete jeléül meghajolt a bráhmaana előtt, majd bemutatkozott. Egyúttal azt is a tudomására hozta, hogy nem hajlandó megválni fegyvereitől. A bráhmaana ekkor elmosolyodott, s felfedte kilétét: Indra, a mennyek királya állt Ardzsuna előtt.

– Fiam, nagy örömömre szolgál, hogy láthatlak – mondta. – Kérj tőlem valami áldást.

Ardzsuna nagyon megörült. Ha maga a nagy Indra jött elé, akkor küldetését minden bizonnyal siker koronázza majd.

– Ó, magasztos, szeretném megtanulni tőled az isteni fegyverek forgatásának művészetét – válaszolta összetett kézzel.

– Mi szükséged fegyverekre? – mosolygott rendületlenül Indra. Amit itt látsz, az már jóformán a menny. Mi az, amit a harccal el akarsz érni? Csak egy szavadba kerül, s én nyomban a boldogság birodalmába emellek.

Ardzsuna tisztelettudó volt, ám határozott:

– Uram, nem vágyom mennyei élvezetekre. Fivéremeim egy kietlen erdőben várják visszatértemet. Teljesen rám bízta magukat. Hogy hagyhatnám cserben őket a saját boldogságomért?

Amikor Indra látta, hogy Ardzsunát milyen szomorúsággal tölti el a testvéreire való emlékezés, vigasztalón így szólt:

– Ó, gyermek, akkor keresd fel a hatalmas félistent, Sivát. Ha sikerül a színe elé járulnod, minden vágyad valóra válik.

Ekkor Indra eltűnt, Ardzsuna pedig maga maradt a fa alatt, ahol az előbb még isteni atyja ült. Ardzsuna nem vesztegette az időt, nyomban az aszkézis gyakorlásába merült. Íját a fa törzsének támasztotta és levette páncélját. Miután megfürdött egy közeli hegyi patakban, a környéken növő hosszúszerű fűféléből kezdetleges ruhát készített magának, amit a dereka köré kötött, majd kusafüvet szórt a földre, és leült meditálni. Elméjét Sivára összpontosította, s a szent óm szótagot kezdte vibrálni. Teltek a napok, majd a hetek, miközben ő rendületlenül ült egyhelyben. Etelt alig vett magához, elméjét és érzékeit teljesen az irányítása alá vonta. Amikor eltelt így egy hónap, felállt, a magasba nyújtotta karjait, s ebben a testtartásban folytatta meditációját. Naponta háromszor fürdött, enni pedig mindössze egyszer evett egy héten. Egy újabb hónap után fél lábra állt, csak száraz leveleken élt, s a légzését már oly mértékben uralta, hogy minden órában csak egyszer vett levegőt. A kumbhaka nevű módszer segítségével végül teljesen beszüntette a légzését.

A környéken élő nagy risik hamarosan felfigyeltek Ardzsuna lemondásaira. Kegyetlen aszkézisének hatalmával olyan lelki erőket szabadított fel, hogy már-már veszélybe került az univerzum fennállásának rendje. A risik, akik kitalálták, mire vágyik Ardzsuna, egy emberként járultak Siva színe elé.

– Ó, Mahésvara, ó, mindenható! – fohászkoztak a félistenhez. – Nézd, milyen szigorú lemondásokat végez Ardzsuna a Mandára-hegyen! Attól félünk, ha nem állítja meg valaki, az egész világot elpusztítja. Urunk, nálad keresünk oltalmat. Arra kérünk, kegyesen próbáld megfékezni őt.

Siva áldásra emelte kezét és így válaszolt: – Ne féljete! Még ma teljesítem Ardzsuna vágyát.

A megkönnyebbült bölcsek távoztak, Siva pedig nyomban vadásszá változott; magas természetével, aranyló bőrrel fénylő hegyhez hasonlított. Hítvese, Umá, s megannyi női szellem társaságában szállt alá a földre, akik mindannyian vonzó alakot öltöttek magukra. Amint megérkeztek Ardzsuna tisztására, ragyogó fénybe vonták az egész tájat, melyre furcsa nyugalom ereszkedett: a madarak abba hagyták dalukat, s még a fürge patakok is némán folytak tovább.

Ebben a pillanatban egy hatalmas mennyei démon érkezett a tisztásra, s a meditatáló Ardzsuna láttán feltámadt benne a harci düh: egy hatalmas vadkan képében, hangos fújtatással rárohant. Ardzsuna tágra nyitotta félig lecsukott szemét, s mérgesen meredt a sebesen közeledő vadra. Egy másodperc múlva már fel is kapta íját, s egy nyilvesszőt feszített a húrja.

– Gonosz pára! – kiáltotta. – Nem tudom, ki vagy, de mivel meg akarsz sebezni, habár én semmit nem ártottam neked, átküldelek a Halál birodalmába!

Amint azonban éppen kilőtte volna a nyilát, a háta mögött felhangzott egy másik hang.

– Megállj csak! Az a vad az enyém! Én láttam meg először, és már meg is céloztam a nyilammal.

A hangra fittyet hányva, Ardzsuna kilőtte nyilát, de ugyanabban a pillanatban Siva is kilőtte az övét. A két nyilvessző egy mennydörgésszerű csattanással egyszerre fúródott a vágatott vadkanba. A fájdalommal felülváltó démon holtan esett össze, s fokozatosan visszanyerte természetes alakját.

Ardzsuna körülnézett, és meglátta a vadászt. Rámosolygott, de amikor megszólalt, a hangja szigorú volt:

– Ki vagy, és mi keresnivalód van itt hölgyek társaságában? Es legfőképpen: miért lőtted le ezt a ráksaszát, akit először én vettem célba? Ekkora sértést nem hagyhatok annyiban! Az életeddel kell fizetned érte!

Siva közelebb ment egy pár lépést. – Te csak ne aggódj miattunk – válaszolta. – Vadászok vagyunk, itt lakunk az erdőben. Eppenséggel én kérdezhetném tőled, hogy ki vagy. Fejedelmi sarjnak tűnsz, aligha vagy idevalósi.

Ardzsuna lövésre készen tartotta íját. – Egyetlen hű társam a Gándíva, s itt élek, félelmet nem ismerőn. Láthatod, hogy ezzel a hatalmas démonnal is könnyedén végeztem.

Siva nevetésben tört ki. – Ezt én öltem meg, nem te. Én pillantottam meg először, s az én nyílaim terítette le, úgyhogy nincs mire olyan büszkének lenned. Kettőnk közül pedig én vagyok az, akit sérelem ért. Készülj fel, mert kilövöm rád villámsebes nyílaimat. Véd ki őket, ha tudod!

Mielőtt még Siva felemelhette volna íját, Ardzsuna süvítő nyílzáport zúdított rá – a nyílvesszők azonban egytől egyig eltűntek Siva testében. A félisten saját nyíljaival válaszolt, de Ardzsuna ügyesen kivédte a támadást. A Pándava számolatlanul lőtte ki a nyilakat ellenfelére, de azok hatástalanok maradtak a szokatlan vadással szemben. Ardzsuna hitetlenkedéssel vegyes tisztelettel meredt rá.

– Ez már igen! – kiáltotta a csodálat hangján. – Eddig nem sok emberrel találkoztam, aki sértetlenül ellen tudott volna állni a Gándívából kilőtt nyílaimnak.

Ardzsunát most már kezdte furdalni a kíváncsiság, hogy ki lehet a titokzatos ellenfél. Az biztos, hogy a vadász valami mennyei lény, sőt, talán maga Siva. Lehet, hogy a nagy isten látogatta meg álruhában. De akárki volt is, támadóként jött, ezért kötelessége volt megküzdeni vele. Ardzsuna tudta: ha az idegen nem Siva, csak idő kérdése, és végez vele. Megint felemelte íját, s újabb sorozat halálos nyilat lőtt ki rá, melyek ismét csak eltűntek a vadász testében. Ardzsuna százával és ezrével lőtte ki a nyílvesszőket, anélkül, hogy azok a legkisebb sebet ejtették volna ellenfelén. Legnagyobb ámulatára egyszer csak látta, hogy mindedig kifogyhatatlan tegezei kiürültek.

Ardzsuna csodálattal szemlélte rendíthetetlen ellenségét. A vadász csak állt és mosolygott, s úgy látszott, egyáltalán nem sebzik meg a nyilak. Ardzsuna ekkor odarohant hozzá, és ütlegelni kezdte a Gándívával. A vadász meg se rezsent. Hirtelen elkapta Ardzsuna íját, s azt is behúzta a testébe. Ardzsuna gyorsan a kardjáért nyúlt, és lesújtott Siva fejére, a kard azonban egyszerűen darabokra tört.

Ardzsuna mindent bevetett, hogy legyőzze a vadászt. Fákat tépett ki, azzal próbálta agyonütni, majd hatalmas sziklákat dobott rá. Amikor ezekkel is kudarcot vallott, a puszta öklével ment neki. A vadász visszaütött; Ardzsuna úgy érezte, mintha villám sújtott volna le rá. Ekkor erős karjai közé fogta, és megpróbálta kipurcolni belőle a szuszt. Siva is megragadta őt, s összekapaszkodtak. Testükből füstgomoly és szikrák csaptak ki, amint hihetetlen erővel dulakodtak.

Az istenek istenének hatalmas erejű szorításában Ardzsuna előtt elsötétült a világ. Tetőtől talpig elkékült, és ájultan térdre esett. A párviadal szabályainak megfelelően Siva ekkor hátrálépett. Ardzsuna kisvártatva magához tért, s tekintetét a még mindig sértetlen vadászra emelte. Most már biztos volt benne, hogy csakis a magasztos Siva lehet. Véresen és elcsigázva leborult ellenfele előtt. Földből csinált egy Siva-képet, és virágszirmokkal imádni kezdte. Látta, hogy a vadászt is virágok borítják el. Ardzsunát határtalan boldogság töltötte el. Valóban a nagy istenség állt előtte!

Siva ekkor az egész fennsíkot betöltő, mennydörgő hangon így szólt Ardzsunához:

– Elégedett vagyok veled, Ardzsuna. Nincs még egy harcos, aki bátorság és eltökéltség dolgában felvenné veled a versenyt, erőd pedig majdnem akkora, mint az enyém. Hamarosan megszerzed az összes fegyvert, melyekre ellenségeid legyőzéséhez szükséged lesz. Most pedig felfedem előtted valódi formámat.

Ardzsuna összetett kézzel, tisztelettudón leborult Siva előtt, amint az felvette eredeti alakját. Amikor megpillantotta az önragyogó, háromszemű istenséget, nagy szigonyával, kékes nyaka körül az isteni kígyóval, Ardzsuna imádkozni kezdett hozzá, s a bocsánatáért esedezett, amiért rátámadt. Siva megnyugtatta, hogy már rég

megbocsátott neki. Visszaadta Ardzsunának a Gándíva íjat, s megígérte neki, hogy a tegezei megint kifogyhatatlanok lesznek.

– Most pedig kérj tőlem valamit – mondta, s áldásra emelte kedvező jelekkel ékes kezét.

– Kérlek, taníts meg fegyvered, a Pasupata használatának tudományára – mondta Ardzsuna.

Siva bele is egyezett, és beavatta Ardzsunát azokba a mantrákba, melyekkel meg lehetett idézni a fegyvert. Miután elmondta őket, meg is jelent a Pasupata emberi alakban, s a Pándava szolgálatába ajánlotta magát. Siva ezután így szólt Ardzsunához:

– Most pedig indulj el a mennyekbe! Ott majd a többi isteni fegyvert is megkapod. Én most elmegyek.

Az ámuló Ardzsuna szeme láttára Siva kíséretével együtt a levegőbe emelkedett. A Pándava még sokáig nézett utánuk, alig akarta elhinni, hogy ekkora szerencse érte. Aztán egyszerre egy lángoló fénykört pillantott meg az égen. A fénykör fokozatosan formát öltött, s Ardzsuna látta, hogy Indra közeledik égi elefántja, Airávata hátán. Az istenség a közeli hegygerincen szállt le; vele volt az összes vezető félisten is. Úgy ragyogtak, mint megannyi nap, az egész vidéket fénybe vonták.

Villámcsapásként felcsattanó hangján Indra így szólt:

– Ó, bűntelen Ardzsuna, hamarosan nagy dolgokat viszel majd végbe az istenek javára. Az összes istenség át fogja neked adni a fegyverét. Ezután el kell jönnöd a mennyekbe, s ott majd megtanítalak minden harci tudományomra.

Indra parancsára a félistenek egyesével odamentek Ardzsunához, és átadták neki fegyvereiket. Ezután Indrával együtt távoztak, Ardzsuna pedig egyedül maradt a fenszíkron. Hirtelen fülsiketítő hang hallatszott az égből. Amikor felnézett, egy hatalmas szekeret látott leereszkedni, melyet több száz aranyszínű paripa húzott. Ahogy felé száguldott, olyan volt, mintha ketté akarná szelni az égboltot. Az ágyúval, kardokkal, lövegekkel, buzogányokkal és lángoló villámokkal felszerelt jármű Ardzsuna mellett állt meg. A kocsihajtó leszállt és így szólt:

– Mátali vagyok, Indra kocsisa. Azért jöttem, hogy magammal vigyelek az istenek királyának lakhelyére.

Ardzsuna tiszteletét ajánlotta a Mandára-hegynak, majd felszállt a csodálatos szekérre, s az mindjárt az égbe emelkedett. Hamarosan el is érte a magasabb szférákba vezető mennyei ösvényeket. Ardzsuna minden irányban ezernyi égi járművet pillantott meg. Látott még számtalan fénylő planétát, ragyogó risiket, s csatában megölt harcosokat, akik mennyei formát kaptak. Mátali elmondta, hogy ők a földről csillagoknak látszanak.

A szekér fokozatosan közeledett Indra második napként ragyogó bolygója felé, melyet illatos szellők hűsítettek s mennyei fák és virágok borítottak. A levegőből kecesen sétáló sziddhákat és más, tökéletességet elért lényeket lehetett látni a gyönyörű tájon.

Ardzsunának a szája is tátva maradt a csodálkozástól a bolygó lenyűgöző pompája láttán, mire Mátali megjegyezte:

– Ide istentagadók nem tehetik be a lábukat. Ó, tisztalelkű, csak olyanok juthatnak el ebbe a birodalomba, akik áldozataik és lemondásaik révén méltóvá váltak rá – hősök, akik sohasem hátráltak meg a csatában, risik, akik szigorúan betartották fogadalmaikat. A bűnösök még álmukban sem pillanthatják meg. Íme, ez Amaravatí, Indra székvárosa.

A szekér áthaladt egy csillogó mennyei drágakövekkel díszített aranykapun, majd az elbűvölő ligetekkel teli, Nandana nevű híres gyönyöradó kerten, ahol az istenek szépséges apszaraszok társaságában múltatták az időt. A legkülönbébb pompás kastélyok mellett haladtak el, míg végül Indra hatalmas palotájához értek. Ardzsunát itt gandharvák fogadták, s elragadó dalokkal magasztalták. Bráhmanák és dalnokok védikus himnuszszavától kísérve ezután Indra elé vezették, aki nyomban leszállt trónusáról, és atyaian átölelte. Az istenek királya széles aranyüléséhez vezette és maga mellé ültette Ardzsunát, s vigasztaló szavakkal biztosította afelől, hogy ő és fivérei hamarosan visszakapják királyi rangjukat. Ezután különféle nektári ételeket és italokat hozatott neki, vacsora közben pedig

ének- és tánctudományukkal gandharvák és apszaraszok gondoskodtak szórakoztatásáról. Végül egy lakosztályba kísérték, amit kifejezetten a számára rendeztek be.

Ardzsuna megkezdte életét Indra káprázatosan gazdag lakhelyén. Isteni atyja megtanította a mennyei fegyverek tudományára, melyeket csak a félistenek ismertek, különös tekintettel saját fegyvere, a Vadzsra-villám használatára. Indra utasítására a gandharvák királyától, Csitraszénától a mennyei tánc és ének fortélyait is elsajátította. Atyja elmondta, hogy ez a tudás egyszer még nagy hasznára válik.

Öt év telt el így. Ardzsuna ezalatt mindig csak száműzetésben lévő fivéreire, a kockajátékra meg a Draupadí ellen elkövetett sértésekre gondolt. Habár felfoghatatlan élvezetek vették körül, elméje mindig nyugtalan volt – szerette volna már viszontlátni fivereit. Ahogy távozásának ideje egyre közeledett, egy este Urvasí, Indra egyik apszarasz-társnője látogatta meg. Amikor ajtajában meglátta a zavarba ejtően gyönyörű hölgyet, Ardzsuna meghajolt és szerényen lehunyta a szemét.

– Kérlek, fáradj beljebb és foglalj helyet – mondta zavartan. – Minek köszönhetem látogatásodat e kései órán?

Urvasít Indra kérte meg rá, hogy keresse fel Ardzsunát, a félisten ugyanis észrevette, hogy többször is rápillantott az apszaraszra a gyülekezésben. Miután a mennyei hölgy illedelmesen mosolyogva mindezt előadta, így szólt:

– Azért jöttem, hogy a szolgálatodra legyek. Ó, hős, ha meglátlak, s tengernyi erényedre gondolok, Kámadéva kerít a hatalmába. Add át magad nekem, s csillapítsd a vágyam!

Ardzsuna szinte eszméletét veszítette a mennyei hölgy mámoros illatától, de uralkodott érzékein, és került az apszarasz tekintetét. Miközben Urvasí beszélt, befogta a fülét.

– Ó, áldott hölgy – válaszolta –, sohasem tudnálak feleségemmé fogadni. Nem tudok másként tekinteni rád, mint anyámra.

Ardzsuna elmondta, hogy csak azért nem tudta levenni róla a szemét, mert csodálattal töltötte el a gondolat, hogy sok ezer évvel azelőtt feleségül ment egyik kiváló őséhez, akinek fiát szült – Ardzsuna egyik híres ősatyját.

– Hogy is tudnék így házastársi kapcsolatra lépni veled? – kérdezte.

Urvasí mosolya szinte bearanyozta Ardzsuna szobáját.

– Nem kell attól tartanod, hogy ezzel bűnt követsz el. Az apszaraszokat nem kötik a világi erkölcs szabályai. Mi bárkivel szabadon léphetünk kapcsolatra az itt lakók közül. Dinasztiádnak más leszármazottai is élvezték bájainkat, s erre most neked is alkalmad nyílik – felelte a hölgy sokat ígérően. A hangja olyan volt, mint ezernyi aranycsengettyű csilingelése.

Urvasí kérte Ardzsunát, hogy ne utasítsa vissza, de ő képtelen volt beleegyezni. Világosan a hölgy tudomására hozta, hogy nem tud másként tekinteni rá, csak mint anyjára. Urvasít vérig sértette, hogy megtagadták a kérését; remegett az indulattól. Finom szemöldökeit összevonta, s dühösen kifakadt:

– Mivel visszautasítottál egy nőt, aki atyád parancsára jött, egy nőt, akit megsebeztek a szerelem nyilai, veszítsd el férfiasságod, s élj nők között!

A magából kikelt apszarasz ekkor felpattant és kiviharzott a szobából. Ardzsuna első megdöbbenésében nyomban Indrához sietett, és beszámolt neki a történetekről. Indra nevetve csak annyit mondott:

– Gyerme kem, az biztos, hogy nem sokan rendelkeznek a tiédhez fogható önfegyelemmel. Az átok miatt pedig ne aggódj: száműzetésed tizenharmadik évében nagy hasznát látod majd. Miután egy évet eltöltöttél eunuchként, vissza fogod nyerni férfierődet.

Indra megígérte neki: másnap megteszi a szükséges előkészületeket, hogy visszatérhessen a földre, mire Ardzsuna igen megkönnyebbült. Köszönetet mondott Indrának, és visszament a szobájába – többé nem is gondolt az átokra.

Tizenhetedik fejezet

Földi mennyország

Miután Ardzsuna a Himalájába ment, a négy Pándava továbbra is a Kámjaka erdőben maradt. Nagyon hiányzott nekik a fivérük, s imádkoztak, hogy mihamarabb visszatérjen. A napjaik vadászattal, élelemgyűjtéssel teltek, s gyakorta

hallgatták a bráhmánák bölcs tanításait; a tartalmas napirendnek köszönhetően gyorsan röpiült az idő. A környék risijei közt volt egy Vrihadasva nevű, aki egy este meglátogatta őket az ásrámájukban. Ez a risi igen jól értett a kockajáték misztikus tudományához, s miután Bhíma elmondta neki, mennyire aggódik, hogy Sakuni esetleg megint kihívja a bátyját kockára, ha majd visszatérnek az erdőből, kitanította Judhishthirát a játék művészetére.

– Kockában ezután még Sakuni sem tud majd legyőzni! – biztatta.

Vrihadasva távozása után nem sokkal Nárada látogatta meg a fivéreket. Azt javasolta nekik, hogy amíg Ardzsuna visszatértét várják, látogassák végig a Himalája vidékein fekvő szent tirthákat. Hosszan ecsetelte, milyen lelki érdemeket szerez az, aki e zarándokhelyek közül bármelyik tizenkettőt meglátogatja. Azzal búcsúzott a fivérektől, hogy Lómása risi hamarosan megérkezik hozzájuk.

– Ő majd elvezet benneteket ezekre a szent zarándokhelyekre – mondta, s távozott ásrámájukból.

Néhány nappal később, Nárada jóslatának megfelelően, valóban megérkezett hozzájuk a híres risi, Lómása. Elmondta nekik, hogy a felsőbb szférákban utazgatva találkozott Ardzsunával.

– Fivéreteket Indra maga mellé vette a trónjára. Ardzsuna előzőleg már elnyerte Siva hatalmas erejű fegyverét, most pedig isteni atyja oktatja a harcművészetekre.

Lómása elmondta azt is, hogy üzenetet hoz Indrától, melyben a mennyek királya Náradához hasonlóan arra kéri Judhishthirát és testvéreit, hogy látogassák végig a Himalájában fekvő megannyi zarándokhelyet.

– E szent tirtháknál sok emelkedett bölccsel fogtok találkozni, s ezáltal nagy lelki erőre tesztek majd szert – tette hozzá Lómása. – Én már bejártam ezeket a helyeket, úgyszólván ismerem a hozzájuk vezető utat.

Ardzsuna sikerén örvendezve, Judhishthira így válaszolt:

– Hát érhet-e ennél nagyobb szerencse minket, mint hogy az istenek királya személyesen törődik a boldogulásunkkal? Ezt a szerencsét a te jelenléted teszi teljessé, ó, bölcs. Kérlek, vigyél el minket a tirthákhoz!

Judhishthira ekkor a velük élő bráhmánákhoz fordult. Tudta, hogy a Himalája csúcsaira vezető út, ahol a szent helyek többsége fekszik, nem lesz könnyű. Nem akarta fölösleges szenvedésnek kitenni a bráhmánákat, s arra is felhívta a figyelmüket, hogy az élelem és az innivaló megszerzése szintén nehézségekbe ütközhet.

– Az időjárás ilyenkor meglehetősen zord, s az utakon is számos veszély leselkedik a vándorokra. Ha úgy gondoljátok, visszatérhettek Hasztinápurába, ahol Dhritarászra király majd gondoskodik a megélhetéséről.

A bráhmánák közül sokan úgy döntöttek, visszamennek Hasztinápurába, s szomorúan búcsút vettek a Pándaváktól. Ezután a fivérek Lómása és Dhaumja vezetésével útnak indultak, mindössze pár tucat bráhmána és néhány szolgál kíséretében. Judhishthira mindjárt az út elején a következő kérdéssel fordult Lómásához, ügyelve rá, hogy fivérei és Draupadí is jól hallják:

– O, legkiválóbb risi, úgy vélem, nem vagyok híjával az erénynek, mégis annyi bánat jutott osztályrészemül. Ellenségeimnek ezzel szemben szinte semmi erénye sincs. Miért megy mégis olyan jól a soruk?

Lómása bólintott. – Ez ellentmondásosnak tűnik, kedves gyermekem, mégsem szabad bánkódnod miatta, mert a bűn révén elért siker hamarosan semmivé lesz. Van rá példa, hogy a bűnös bőségben él egy darabig, de aztán eléri a végzet, s elpusztul, úgy, hogy még írmagja sem marad.

A társaság tagjai egyesével haladtak egymás mögött a szűk erdei ösvényen. Bhíma Draupadit vitte, a négy fivér pedig állandó készenlétben tartotta a fegyvereit. Az ikrek elől mentek a risikkel, kivont karddal éberren figyelve minden irányban. Közismert volt, hogy a ráksaszák előszeretettel látogatják a hegyi utakat, s a Pándavák semmit nem akartak a véletlenre bízni.

– Egy előző korban tanúja voltam, miként sikerült a daitjáknak és a dánaváknak, a két hatalmas démoni fajnak, lemondásaik révén az istenek fölé emelkedniük – folytatta Lómása. – Hatalmas vagyonra tettek szert, s emiatt büszkeség töltötte el őket. Minden erényes tettel felhagytak, kizárólag a bűnnek és a

bujázkodásnak éltek. A bőség istennője, Laksmí, ezért hamarosan el is pártolt tőlük. Egyre-másra sújtotta őket a balszerencse. Amikor átadták magukat csalódott dühüknek, már nem sok kellett hozzá, hogy csúfos véget érjenek. Az istenek eközben lemondásokkal teli és erényes életet éltek, szent helyeket látogattak, szolgálták a bráhmanákat, s így megtartóztatták magukat a büntől. Ezért aztán Laksmí melléjük szegődött, s ismét jóra fordult a sorsuk.

– O, Judhisthira, nektek is ugyanígy ki kell tartanotok az erényes élet mellett, s meglátjátok, hamarosan visszatér majd a jó szerencsétek. Dhritarástra fiai olyanok, mint a démonok. Nem kétséges, hogy ugyanolyan véget érnek, mint ők.

A Pándavák immár Lómása szavaiban megnyugodva folytatták erdei vándorútjukat. Közben számos tirthához ellátogattak, megfürödtek a szent tavakban, s részesültek a szent helyeken élő risik lelki tanításaiban. A risik lebilincselő történeteket meséltek nekik őseikről és a régmúlt idők királyairól, a fivérek pedig áldozatokat mutattak be ősatyáiknak és imádták az aszkéta risiket. Dhritarástra még korábban küldött utánuk néhány kincses korszót az erdőbe, amit Judhisthira most elhozott a szolgálival az útra, hogy tudjanak belőle adományozni a bölcseknek.

Hosszas vándorlás után végül elérték a Mandára-hegyet. Amint a lenyűgöző hegyóriás felhőbe burkolózó csúcsát kémlelték, Lómása megjegyezte:

– Nézzétek, amott van Kuvérának és jaksa-követőinek szent hajléka. Ötven mérföldnyire nyúlik föl a mennybe, bűnös oda be nem teheti a lábát. Összpontosítsátok elméteket, és óvatosan haladjatok. Erényeitek és lemondásaitok révén beléphettek majd e birodalomba, s találkozhattok az égiekkel.

Lómása elmondta, hogy Ardzsuna hamarosan alászáll a menynyekből, a Mandára-hegy csúcsára. – Másszuk meg a hegyet, s ott várjuk be fivéreteket. Ott majd Kuvérával is találkozni fogunk, s bizonyosan elnyerjük áldásait.

A hegy lábától nem messze terült el Szuvaka király birodalma, s a társaság nála pihent meg éjszakára, mielőtt nekivágott volna a hegyoromnak. A király példás vendégszeretettel fogadta s minden jóval elhalmozta őket. Miután összes szolgáljukat és vagyonukat a gondjaira bízta, reggel elindultak, hogy folytassák útjukat a Mandára-hegy teteje felé. Lómása imákat ajánlott Gangá istennőnek, akinek forrásvidéke a hegy csúcsainál terült el. Hosszan imádkozott hozzá, hogy vegye védelmébe a zarándokokat.

Judhisthira így szólt öccseihez: – Tartsátok tisztán elméteket, s gondosan vigyázzatok Draupadira. Meglep, hogy Lómása aggódik – úgy látszik, az előttünk álló út tartogathat kellemetlen meglepetéseket.

Bhíma a vállára emelte Draupadit, s azzal elindultak hegynek fölfelé. A göröngyös talajon meglehetősen nehéz volt a járás. Sűrű erdő és bozótos borította, sehol egy ösvény, s a földön sziklák heverték szanaszét. Időnként félelmetes vadállatok üvöltése hallatszott, s az arcukba fújt a heves szél. Az egész napos felfelé menetelés után egy tisztásra értek, ahol a kemény megerőltetéstől kimerülten lepihentek. Amikor körülnéztek, olyan érzés fogta el őket, mintha a mennybe érkeztek volna. A földet kékes pázsitszőnyeg és tengernyi vadvirág borította. A lótuszokkal benőtt, tisztavízű, hattyúkkal, darvakkal és gólyákkal benépesített tavakat tarka virágba borult fák szegélyezték. Az egész vidéket mintha önnön ragyogása vonta volna fénybe.

A távolban nagy, fehér szikláknak látszó képződményeket pillantottak meg. Lómása felvilágosította őket, hogy azok Naraka, a hatalmas démon csontjai, akit hajdanán Visnu ölt meg. Utközben elmesélte nekik a démon történetét.

Miután maguk mögött hagyták a mennyei tájat, hóborította, veszélyes ösvényeken vezetett felfelé az útjuk. A fivérek nem gondoltak másra, csak Ardzsunára, s ez erőt adott nekik ahhoz, hogy lankadatlanul folytassák lassú és nehéz útjukat a távolba vesző csúcs felé. A kapaszkodó azonban olyannyira veszélyessé vált, s a szél oly vadul fújt, hogy úgy érezték, egy tapodtak sem bírnak továbbmenni. A tagjaik jéggé fagytak, s Bhíma kivételével mindannyian a végsőikig el voltak csigázva.

Bhíma óvatosan lefektette a földre a szinte eszméletlen Draupadit. Judhisthira egy sziklára roskadt, s elkeseredetten tört ki:

– O, jaj nekünk! A vadon vándorai lettünk! A gyönyörű Draupadí mindjárt elájul. Lótuszkezei és lótuszlábai elkékeltek a hidegtől. O, hát van-e nálam nyomorultabb ezen a földön? Játékszenvedélyem vég nélküli szenvedésbe döntötte az ártatlan hercegnőt. Nemes atyja hiába adta nőül a Pándavákhoz abban a reményben, hogy velünk majd boldog lesz. Most itt fekszik a pusztaságon – legyőzte a nélkülözés és a bánat.

Lómása és Dhaumja szelíd szóval próbálták vigasztalni Judhishthirát, s mantrák segítségével erőt öntöttek Draupadíba. Az ikrek egy ózboort terítettek a földre, s a hercegnő arra pihent le, miközben ők a lábait masszírozták.

Judhishthira felnézett a hatalmas hegyre. Lehetetlennek tűnt, hogy akár egy tapodtat is továbbmenjenek. Tanácstalanul Bhímához fordult:

– Most hogyan tovább?

Bhímának eszébe ötlött, mi lenne, ha odahívná a fiát, Ghatótkacsát. – Ő biztosan fel tud vinni minket ezen a meredek hegyszoroson.

Judhishthira, látva, hogy önerejükől úgysem tudják véghezvinni tervüket, áldását adta rá. Bhíma erősen a fiára gondolt – s Ghatótkacsát néhány pillanat múlva csakugyan megjelent előttük. Leborult a Pándavák és a risik előtt, megérintette a lábukat, és így szólt:

– A szolgátok vagyok. Parancsoljatok velem!

Bhíma megölelte fiát, Judhishthira pedig így szólt:

– O, Bhíma, az lenne a legjobb, ha hősies és derék fiad Draupadit vinné, aki olyan neki, mintha az édesanyja lenne. Ugy érzem, a segítségével el fogjuk érni úti célunkat.

Ghatótkacsát elmosolyodott, s hatalmas szájából elővillantak több sorban elhelyezkedő, éles agyarak.

– Akkor én a királynőt viszem, ráksasza követőim meg a többieket. Mondjátok meg, merre menjünk.

Jó néhány megtermett ráksasza tűnt fel az égen, s Ghatótkacsát parancsára összekulcsolt kézzel a Pándavák elé járultak. Ők a fivéreket vették a vállukra, míg Ghatótkacsát Draupadit vitte tisztelettudóan. Lómása, misztikus hatalmával fogva, önerejéből emelkedett a levegőbe a ráksaszakkal együtt, ragyogón, mint a nap. Ahogy sebesen szellett a levegőt, lenn a mélyben égiek lakta csodálatos vidékeket láttak. Miután átrepültek az uttara Kuruk országa fölött, végre elérték a Gandhamádana nevű óriási hegycsúcsot. Lómása utasítására a ráksaszák egy hatalmas badari-fa mellett szálltak le.

– Ez itt Badarikásrama – mondta a bölcs –, Nara és Nárájana risi ősrégi remetelakja.

A fivérek ámulva néztek körbe. A badari-fa koronája úgy terült szét, mint egy buja lombból készült, nagy zöld esernyő. Frissességet és nyugalmat árasztott, s oltalmazón nyújtogatta ágait. Lombja közt a gyümölcsökből csorgó méztől megittasult madarak játszadoztak. A közelben megpillantották a Gangesz kristálytisza vizét, ott, ahol a szent folyó a mennyekből alászállt a földre. Mindenfelé remetekunyhókat lehetett látni, s az egész vidék az ott élő bölcsek szent énekétől zengett. A táj, melyet nem érintettek a nap és a hold sugarai, önnön misztikus kisugárzásának fényében fürdött, s úgy tűnt, mintha nem is ebben, hanem egy különálló, transzcendentális világban létezne. A Pándavák megérkezésük pillanatától fogva úgy érezték, minden testi és szellemi kínjuk elcsendesül. Elfelelték éhségüket, szomjúságukat, s elméjüket mélységes nyugalom árasztotta el.

A risik közül néhányan, akik belső látásuk révén tisztában voltak vendégeik kilétével, eléjük mentek, hogy köszöntsék őket. A Pándavák tiszteletük jeléül testük teljes hosszában a földre borultak, a bölcsek pedig megáldották őket. A fivérek, miután elfogadták a mennyei gyümölcsökből és virágokból álló felajánlásokat, egy folyóparti házikóban szállásolták el magukat. Judhishthira megkérte Ghatótkacsát, hogy Ardzsuna megérkezéséig maradjon velük, amikor is majd visszaindulnak Kámjakába. Ottlétük legnagyobb részét a risik társaságában töltötték; igyekeztek minden alkalmat megragadni, hogy részesüljenek értékes tanításaikban.

Eközben Hasztinápurában Dhritarásza megtudta Vjaszadévától, hogy Ardzsuna a mennyekbe emelkedett. Arról is értesült, hogy a Pándava, szigorú

lemondásai révén, az összes félisten kegyét elnyerte. Dhritarásra már eleve folytonos aggodalomban élt, s a legújabb hírek hallatán ez a végletekig fokozódott. A száműzetésre kiszabott idő gyorsan telt. A Pándavák egykettőre megérkeznek, mielőtt még felocsúdíthatna. Vajon milyen hangulatban lesznek? Judhishthira békés természetű, Bhíma azonban képtelen uralkodni a dühén. Draupadí sem hagyja soha, hogy a férjei elfelejtsék a gyülekezésben történeteket. Ardzsuna meg sorra szerzi meg az istenek fegyvereit. Ennek csakis egy oka lehetett, amire Dhritarásra gondolni sem mert. Szandzsajáért küldött: szüksége volt a vigasztalásra.

Alighogy titkára belépett, a király kertelés nélkül elétárta félelmeit:

– Szandzsaja, te is hallottad, hogy Ardzsuna újabban mivel foglalatostkodik? Az az ellenség-pusztító hős halandó testben a mennybe emelkedett, s miután Siva megajándékozta a Pasupatával, a többi égi fegyvert is megkapta az istenektől. Mi reménye maradt gonosz fiaimnak? Hamarosan mindannyian, összes követőjükkal együtt ott fekszenek majd kiterülve a csatamezőn...

Dhritarásra keserű könnyekre fakadt – lelki szemei előtt már látta a szörnyű katasztrófát. Durjódhanának a Pándavákkal szemben tanúsított engesztelhetetlen magatartása elkerülhetetlen háború képét vetítette előre.

A yak király a homlokát kopogtatva, gondterhelten folytatta:

– Ejjel-nappal ezen töröm a fejem, mégsem tudok egyetlen harcost sem, aki méltó ellenfele lehetne a bős, soha nem hátráló, büszke és hatalmas Ardzsunának. Ő, Szandzsaja, még a hegyoromba csapó villám sem éget el mindent, Ardzsuna nyilai azonban kérlelhetetlenül mindent elpusztítanak. Néha már látom magam előtt, amint harci szekérének kerékörgésére seregeink rémülten szétszaladnak.

Szandzsaja csak hallgatta némán. A Pándavák távozása óta a gazdája hányszor, de hányszor siránkozott ugyanígy – mégsem tett semmit annak érdekében, hogy megfékezze Durjódhanát. Nem kapott semmilyen büntetést a kockajáték során tanúsított gyalázatos viselkedéséért, és Karna sem, amiért parancsot adott rá, hogy vetköztessék le Draupadit. Sőt, Durjódhana nemhogy büntetést nem kapott, de Karna támogatásával most ő uralkodott a birodalmon. Dhritarásra meg egyre inkább átadta magát a mélabúnak: néha órákig ült egyedül, magába roskadva, s a jövőtől rettegett.

– Amit mondasz, az mind igaz, felség – fordult Szandzsaja a király felé. – A felfoghatatlanul erős Pándavák nagy haragra gerjedtek, amikor erényes hitvesük elszenvedte azokat a sérelmeket. Nem hiszem, hogy valaha is megbocsátának a Kauraváknak. A fiaid nagy veszedelmet zúdítottak magukra – semmi kétség, a Pándavák mind egy szálig végezni fognak velük.

Titkára kemény szavaira Dhritarásra összereszt. – Jó szekérhajtóm, vakságom és tehetetlenségem láttán Durjódhana bizony úgy bánik velem, mint egy bolonddal – panaszkolt a sirós hangon. – Semmibe veszi a szavam, csak megy a saját feje után. Kapzsi gazemberekkel veszi körül magát, s álnok tanácsaik hatására nem képes helyesen ítélni. Ardzsuna már pusztá szórakozásból kilőtt nyilaival is el tudja pusztítani összes fiamat, a haragjában kilőtt nyilakról nem is beszélve. Az isteneket már legyőzte Khándavánál, s most a halhatatlan Sivát is elégedetté tette. Fivéreiével és Krisnával egyesülve, az utolsó emberig ki fogják irtani seregeinket.

Szandzsaja vigasztaló szavakkal próbálta enyhíteni öreg gazdája aggodalmát. Úgy tűnt, a király tisztában van a helyzettel, most már csak az volt a kérdés, vajon képes lesz-e helyesen cselekedni, ha a Pándavák visszatérnek. Derűlátásra azonban nemigen volt ok: hiába korholta időnként Durjódhanát, a király ugyanúgy ragaszkodott hozzá, mint valaha.

A Pándavák már jó ideje éltek békésen a Gandhamádana-hegyen. Élvezték a mennyei környezetet – de közben szüntelenül Ardzsunára gondoltak. Aztán egy nap, nem sokkal azután, hogy elmondták reggeli imáikat és elköltötték étküket, ragyogó fényességet pillantottak meg az égen. A fény egyre nagyobb lett, s ahogy közeledett a hegyhez, a fivérek látták, hogy valójában egy mennyei szekér az. Túláradó örömkre, Ardzsunát pillantották meg rajta, csillogó selyemköntösben, csodálatosan felékszerezve, ragyogó koronával a fején. Amikor az égi jármű földet ért, Ardzsuna leugrott róla, s leborult Dhaumja és Judhishthira előtt. Ézután megérintette Bhíma lábát, s fogadta ölelését; az ikrek pedig a hódolatukat ajánlották

neki. Ardzsuna ekkor nagy szeretettel köszöntötte Draupadit is, aki olyan volt, mint a reggeli nap üdvözlésére kinyíló lótuszvirág. Sok-sok napsugár-ragyogású mennyei drágakővel ajándékozta meg, melyeket Indrától kapott.

Judhisthira üdvözölte Indra kocsihajtóját, Mátalit, s olyan imádatban részesítette, mintha maga Indra volna. Amikor az istenekről kérdezte, Mátali kedves szavakkal tolmácsolta neki Indra jókívánságait. Azután szekereire szállt, és visszahajtott a mennyekbe.

A fivérek mind Ardzsuna köré gyűltek, alig várták, hogy hallhassák kalandjait. Ardzsuna mindent töviről hegyire elmesélt, kezdve onnan, hogy megérkezett a Gandhamádana-hegyhez, s találkozott Indrával és Sivával, egészen addig, hogy visszaindult a mennyekből. Arról is beszámolt, hogy kevéssel az indulás kitűzött időpontja előtt Indra megkérte, hogy tegyen meg neki valamit, daksina gyanánt a kapott fegyverekért: győzze le a niváta-kavacsa nevű démoni fajt, mely már régóta háborgatta az istenek nyugalma.

– Indra megajándékozott egy áthatolhatatlan páncélmezzel, s a fejemre tette koronáját, mondván: “Menj, s arass győzelmet minden ellenséged fölött!” – Ezután indultam harcba, az ő szekeren!

Fivérei néma ámulattal hallgatták, amint Ardzsuna elmesélte nekik a kozmikus csata minden részletét. Véres harc árán, az összes birtokában lévő mennyei fegyver bevetésével, Ardzsunának végül sikerült legyőznie a démonokat.

Amikor Ardzsuna beszámolója végéhez ért, fivérei nagy éljenzésben törtek ki.

– Ó, Dhanandzsaja, olyan szerencsések vagyunk, hogy ismét itt vagy a körünkben! – lelkesedett Judhisthira. – S annak is nagyon örülünk, hogy elnyerted ezeket a káprázatos fegyvereket. Úgy érzem magam, mintha máris visszahódítottuk volna a földet, s legyőztük volna a Kauravákat!

Judhisthira kíváncsiságból megkérte Ardzsunát, hogy mutassa meg a fegyvereket. Ardzsuna felállt, s gondolatait arra összpontosította, hogy megidézze őket. Hirtelen azonban a fivérek mindenféle rendellenes természeti jelenségre lettek figyelmesek: a föld megremegett, az eget sötét felhők lepték el. A bráhmanák nem tudták tovább fennhangon szavalni a Védákat, s minden teremtményen levertség vett erőt. Ahogy a Pándavák meglepetten pillantottak körül, egyszer csak Nárada risit látták, amint feléjük közeledik.

– Az istenek küldtek – szólította meg őket. – Ó, Ardzsuna, csak akkor idézd meg a fegyvereket, ha alapos okod van rá, különben istenj erejük még elpusztítja az egész világot! – A bölcs ekkor Judhisthirához fordult. – Ó, király, a Kauravák elleni háborúban épp elégszer láthatod majd, milyen ügyesen forgatja Ardzsuna a fegyvereit.

A Pándavák leborultak, Nárada pedig eltűnt, magukra hagyva őket a sok tervvel, amit most, hogy Ardzsuna visszatért, mind meg kellett beszélniük. Miután megtanácskozták a dolgot Dhaumjával és Lómásával, úgy döntöttek, Badarikásramában maradnak. Még öt év volt hátra a száműzetésből, mielőtt valamely lakott területre kellett költözniük. Úgy gondolták, a legjobb, ha ezt az időt a kiyáló badarikai risik társaságában töltik.

Igy telt el négy év, s a fivérek a bölcs tanításainak hallgatása és a lemondásaikból nyert belső erő révén gyarapították lelki tudásukat. A negyedik év végén Ardzsuna és Bhíma odamentek Judhisthirához, s javasolták neki, hogy térjenek vissza a Kámjaka-erdőbe.

– Ó, király, immár a száműzetés tizenegyedik évét is letöltöttük. Irántad érzett szeretetből, s az erkölcsre való tekintettel, nem öltük meg Dhritarásra fiait. Közeledik azonban visszatérésünk napja. Ideje búcsút venni e mennyei vidéktől, s azt is ki kell még gondolnunk, hogy hol töltsük el az utolsó évet.

Judhisthira egyetértett velük, s miután tanácsot kért a risiktől, az azonnali indulás mellett döntött. Nyár lévén, elhatározta, hogy gyalog tesz meg a visszautat; mivel pillanatnyilag nem volt rájuk szükség, elbocsátotta Ghatótkacsát és társait. Erzékeny búcsút vett Bhíma fiától, s megkérte, jöjjön el megint és legyen a segítségükre, ha a Kauravákkal kitörne a háború. Ezután az erdei ösvényeken lassan visszaereszkedtek Kámjakába, ahová éppen az esős évszak beköszönte előtt érkeztek meg. Egy fensíkon telepedtek le a Dvaitavana-tó mellett, onnan figyelték a

szakadatlanul hulló esőt, mely elárasztotta a vidéket, s túlradó, bugyogó patakokban ömlött keresztül az erdőn.

Tizenyolcadik fejezet

Démoni befolyás

Ahogy a Pándavák száműzetése a végéhez közeledett, Durjódhana egyre magabiztosabb lett. Tizenegy évig úgyszólván az ő kezében volt az egész hatalom, ő kormányozta a birodalmat, s korlátlanul élvezhette az uralkodás minden előnyét. Atyja teljesen átengedte neki az államügyek intézését, ő pedig – a világszerte kötött szövetségek révén – lankadatlan eltökéltséggel növelte a birodalom erejét és befolyását. Úgy érezte, a Pándavák soha jobbkor nem térhetnének vissza – ha egyáltalán visszatérnek –, mert minden tekintetben készen áll a fogadásukra. Az elszegényedett testvérek biztosan lesoványodtak és elgyengültek a hosszas erdei tartózkodás alatt. Nem lesz túl nehéz elbánni velük. Miközben a Kaurava herceg pompás trónján ült, s arcán tökéletes elégedettség tükröződött, Sakuni hangja ragadta ki álmodozásából.

– Ó, emberiség uralkodója, nincs már a földön senki, aki a vetélytársad lenne. A Pándaváknak vége, már rég nem jelentenek számodra veszélyt. Gazdagságuk, mely régen annyi fájdalmat okozott neked, most a te boldogságodat szolgálja. A világ királyai behódoltak neked, és számtalan bráhma imádatát élvezed. Amit elértünk, azt egyedül a józan eszünknek köszönhetjük.

Durjódhana összekulcsolta a kezét, s arcán elégedett mosollyal végigtekintett a hatalmas csarnokon, ahol a nagy kockajáték zajlott. Azóta egymás után járultak trónja elé a világ fejedelmei, hogy beszolgáltassák neki adójukat, ahogy annak idején Judhishthirának tették.

– Most, hogy immár megszilárdítottad a helyzetedet, meglátogathatnád a Pándavákat – folytatta Sakuni. – A bölcsek szerint az az igazi vagyon, amit barátok és ellenségek egyaránt annak tartanak. Hadd szenvedjen Judhishthira és négy fivére úgy, ahogy te szenvedtél hajdanán; hadd lássák, milyen pompában élsz, s hogy a Kuruknak micsoda előkelő holdudvara vesz körül, miközben ők az erdőben rohadnak!

Durjódhana a kajánul mosolygó Sakunira nézett. Egészében tetszett neki nagybátyja ötlete, de azért voltak kétségei.

– Azt hiszem, atyám nem egyezne bele a javaslatba – mondta, mivel tudta, hogy amikor a Pándavák kerülnek szóba, Dhritarashtra mindig aggályoskodik. – Azonnal kitalálná, mi vezérel, s félne a következményektől. Az öreg meg van róla győződve, hogy a száműzetésben még jobban megerősödtek.

– A király miatt ne aggódj – szólt közbe Karna, aki szintén vonzónak találta Sakuni javaslatát. Szerette volna faháncsruhában látni a Pándavákat és rátarti feleségüket. – Biztosan találunk majd valami ürügyet a kirándulásra.

Durjódhanát nem kellett sokáig győzködni. Felkelt a trónjáról, s átkarolta Karnát.

– Jól van, találjunk ki valami indokot, amivel meggyőzhetnénk a királyt. Mi okozhatna számunkra nagyobb örömet, mint Judhishthirát, Ardzsunát és legfőképpen Bhímát nyomorban látni? Ha ezek a felfuvalkodott emberek szembesülnek hatalmas vagyonnal, már nem éltem hiába.

A három férfi még tanácskozott egy ideig. Végül eszükbe jutott valami, amiről úgy gondolták, biztosan beválik. Ertesültek róla, hogy a Pándavák a Dvaitavana vidékén élnek, éppen ott, ahol a Kuruk legeltetik a tehéncsordáikat. Gyakran megesett, hogy a királyi rend tagjai személyesen mentek ki a legelőkre, hogy ellenőrizzék a jószágot.

Miután kiagyalta a tervet, másnap reggel, ahogy mindig is szokták, tiszteletüket tették Dhritarástránál. Beszélgetésük alatt egy tehénpásztor érkezett a királyhoz, akit Durjódhana már jó előre kioktatott. Elmondta, hogy a dvaitavanai tehének ügyében jött: itt az ideje, hogy megjelöljék a borjakat. Karna rögtön élt is az alkalommal, s megjegyezte:

– Ó, király, hadd menjünk el Dvaitavanába, majd mi gondoskodunk a tehenekről. Legalább kellemesen kipihenjük magunkat az elbűvölő környezetben. Az a vidék ráadásul kitűnő vadászterület is.

Dhritarásra bizonytalan volt.

– Ugy hallottam, a Pándavák is arrafelé laknak. Ha ott látnak benneteket, abból biztosan baj lesz. Ardzsuna a mennyekben járt, megszerezte az istenek égi fegyvereit. Minden oka megvan rá, hogy mindnyájatokkal végezzen. Sem ő, sem Bhíma nem fogják elfelejteni soha Draupadí meggyalázását és az ellenük elkövetett sértéseket, s ha ne adj’ isten meglátnak benneteket, menten felperzselnek a haragjukkal.

Sakuni igyekezett eloszlatni a király aggodalmait.

– Soha nem fordulna elő, hogy Judhishira nem tartja meg a fogadalmát. Nem fogja megengedni a fivéreinek, hogy most, a száműzetés ideje alatt, megtámadják a Kauravákat. De mindegy, bárhogyan is alakul, távol tartjuk magunkat tőlük, ne aggódj.

Dhritarásra még mindig bizonytalankodott, de fia lelkesedése láttán végül engedett. Durjódhana nyomban felállított egy ütőképes hadsereget, s összes testvérével, valamint feleségeivel és sógornőivel együtt elindult az erdőbe. Több ezer szekér, elefánt, ló és egy hatalmas gyalogság alkotta a városból kivonuló menetet. A nők fehér paripák vonták elegáns szekereken utaztak, s a legelőkelőbb ruhájukat, a legdrágább ékszereiket vették föl.

Amikor megérkeztek a Dvaitavana-tóhoz, megtudták, hogy Judhishira éppen áldozatot mutat be a túlparton. Durjódhana elhatározta, hogy a közelben ütfeti fel a táborát, hogy a Pándaváknak mindenképpen legyen majd alkalma látni annak pompáját. Előreküldte az embereit, hogy keressenek táborozásra alkalmas helyet, de amikor a tó közelébe értek, egy hang szólította meg őket a vízből:

– Állj! Ki merészel idejönni? Tudjátok meg, hogy Csitraszéna, a gandharvák királya vagyok! Ez a tó és a környező erdőség az enyém. Távozzatok innen, de tüstént, ha kedves az életetek!

Durjódhana katonái ekkor megpillantották a ragyogó gandharvát: apszaraszok és más égi lények társaságában fürdőzött a tóban. Sietve visszatértek Durjódhanához, és tájékoztatták a fejleményekről, de a Kaurava hercegnek eszé ágában sem volt Csitraszénának engedelmeskedni. Parancsot adott az embereinek, hogy szálljanak szembe a gandharvakkal. Nagy erővel tértek vissza, s villámgyors kerekű harci szekereken, hangos csatakiáltások közepette rohamot indítottak a tó irányába. A vízből ekkor sok ezer gandharva emelkedett ki, s felsorakoztak a tóparton, hogy szembeszegüljenek támadóikkal.

Adáz küzdelem kezdődött. A gandharvák százsámra vágták le Durjódhana katonáit. Egy hatalmas ordítással ekkor Karna is bekapcsolódott a csatába, és tanúságot tett káprázatos íjásztudományáról. Több ezer, mantrákkal felruházott nyilvesszőt lőtt ki rájuk. Százával hulltak a porba a gandharvák. Durjódhana is magához vette fegyvereit, s vállvetve harcolt egymás mellett a két barát. Hamarosan megfutamtították a gandharvákat. Csitraszéna erre már jobbnak látta, ha maga is harcba száll. Amikor megjelent a csatamezőn, s egyfolytában lőtte ki halálos nyilait, olyan volt, mintha táncolna. Mivel a hadviselés minden misztikus formájában jártas volt, igencsak meghökkentette ellenfeleit. Innen is, onnan is, mintha száz Csitraszéna rohant volna rájuk. Nyilak süvítettek feléjük minden irányból, az égből hatalmas buzogányok és csatabárdok hulltak.

Vezetőjükön felbuzdulva, a többi gandharva is magához tért, és újult erővel kapcsolódott be a harcba. Körülvették Karnát, s zuhatagokban ontották rá lövedékeiket. Lovait és kocsihajtóját leterítették, a szekerét darabokra zúzták. Karna úgy érezte, reménytelen helyzetbe került az iszonyú túlerővel szemben. Kiugrott törött szekereből, és menekülőre fogta a dolgot: egy másik szekerre pattant, s széleseben az erdőbe hajtott.

Amikor a gandharvák kerekedtek felül, egyedül Durjódhana és öccsei állták a támadásukat, fokozatosan azonban legyőzte őket a rájuk rontó sok ezer mennybéli harcos. Csitraszéna személyesen vette célba Durjódhanát. Összezúzta a szekerét, őt pedig száz lángoló nyillal terítette le. Durjódhana ájultan esett a földre – Csitraszéna gyorsan ott termett, s megragadta a hajánál fogva. Miközben a többi gandharva az öccseit kapta el, megkötözte és foglyul ejtette Durjódhanát. A gandharvák ezután a Kaurava táborba rohantak, és a hercegek feleségeit is magukkal hurcolták.

Néhányan a menekülő Kuru katonák közül átszaladtak a tó másik oldalára, és

Judhisthira lábai elé vetették magukat. Könyörögtek neki, hogy segítsen. Judhisthirában szánalmat ébresztettek a siralmas állapotban lévő katonák, Bhíma azonban csak nevetett panaszszavukon.

– Úgy látszik, a gandharvák már véghezvitték helyettünk, amit akartunk, s ezzel nagy erőfeszítéstől kíméltek meg minket. Durjódhana nyilván azért jött ide, hogy kárörvendjen rajtunk. Ugyan miért mentenénk meg? Egye csak meg, amit főzött!

Judhisthira azonban nem értett vele egyet. Felemelte a kezét, hogy csendre intse Bhímát.

– És a tisztséggel mi lesz, drága öcsém? Ezek az emberek félnek, és a védelmünket kérik. Emellett Kuruk vagyunk, s a családunkat érte támadás. Ha magunk között vagyunk, lehet, hogy mi vagyunk öten, ők meg százan, de amikor egy Kuru-ellenség jó, akkor bizony százöt fivér vagyunk. Cselekednünk kell! Amellett, hogy foglyul ejtették unokatestvéreinket, az aljas gandharvák még a Kuru hölgyeket is megsértették a jelenlétünkben.

Judhisthira utasította fivéreit, hogy tüstént induljanak a Kauravák megmentésére. Majd rámosolygott Bhímára, s hozzátette:

– Esküdt ellenséged rád van utalva. Mi okozhatna neked nagyobb örömet annál, mint hogy most megmented őt?

Ardzsuna tüstént felpattant és magához vette fegyvereit.

– A gandharvák vagy szabadon eresztik a Kauravákat, vagy a vérükkel öntözöm meg a földet!

Bhíma tudomásul vette Judhisthira szavait, s csatlakozott Ardzsunához. Az ikrek is velük tarottak, csak Judhisthira maradt az erdőben, hogy folytassa az áldozatot. Mind a négy fivér szekérre szállt, melyeket a Kuru katonák bocsátottak a rendelkezésükre, s üldözőbe vették a gandharvákat. Amikor a katonák látták, hogy négy lángoló tűzcsóva gyanánt, magasba tartott fegyverekkel rohannak a csatába, örömujjongásban törtek ki.

A gandharvák pillanatok alatt ismét csatarendbe álltak, s felkészültek a Pándavákkal való összecsapásra. Mielőtt megtámadta volna őket, Ardzsuna megpróbált érvekkélni rájuk.

– Hé, égiek – kiáltotta –, nem helyes, hogy közönséges emberekkel csatároztok, az meg kiváltképp nem az, hogy elfogjátok a feleségeiket. Judhisthira parancsára jöttünk, hogy követeljük a szabadon eresztésüket. Kérlek benneteket, engedelmeskedjétek, hogy elkerülhessük a felesleges vérontást.

A gandharvák csak nevettek, s megtagadták a foglyok szabadon bocsátását.

– Csitraszéna a vezérünk, rajta kívül nem engedelmeskedünk senkinek!

Ardzsuna dühbe gurult, s azonnal kilőtt rájuk egy sorozat aranyszárnyú nyilat. Válaszképpen a gandharvák is kilőtték nyilveoszóikat, majd körülfogták a négy fivért, s mindenféle lövedéket zúdítottak rájuk. A rettenthetetlen Pándavák ügyesen kivédtek a rohamot, s folytatták a támadást. Különös csata vette kezdetét: négy emberi lény több ezer gandharva ellen! Ardzsuna egyre dühödtebben nézett égi ellenfeleire, s misztikus fegyvereket idézett meg, melyekkel több százat sikerült közülük megölnie.

A fivérek erőteljes támadásától szorongatva, a gandharvák a levegőbe emelkedtek, de Ardzsuna egy sűrű nyíl-hálót lőtt ki rájuk a Gándívájából, s megállította őket. Ekkor Csitraszéna is bekapcsolódott a harcba, de egy Ardzsunával folytatott rövid és heves párviadal után felkiáltott:

– Hé, Pártha! Én a barátod vagyok, Csitraszéna!

Amikor a Pándavák látták, hogy a gandharva király békés szándékkal közelít feléjük, visszavonták fegyvereiket. Ardzsuna megkérdezte tőle, hogy miért támadtak a Kurukra.

– Csak azért jöttek ide, hogy kárörvendjenek rajtatok, ó, dicső hősök – válaszolta Csitraszéna. – Indra rájött erre, s parancsot adott, hogy ejtsem őket foglyul. Kérlek, engedd meg, hogy elvihessem őket. Hitvesetekkel együtt gyalázatosan megsértettek benneteket; jogos tehát, hogy börtönrel lakoljanak.

Ardzsuna azt felelte, hogy minden bűnük dacára a Kauravák a családtagjaik, s Judhisthira kéri szabadon bocsátásukat.

– Azt hiszem, bátyád nem tudta, hogy a gonoszlelkű Kauravák miért jöttek ide –

érvelt Csitraszéna. – Vigyük őket Judhishthira színe elé, s nézzük meg, mit dönt.

Ebben meg is állapotodtak, s a négy testvér Csitraszénával és a gandharva sereggel együtt Judhishthirához ment. Magukkal vitték a láncrea vert Durjódhanát és öccseit is. Judhishthira megköszönte Csitraszénának, hogy nem ölte meg a Kauravákat.

– Ezzel megmentetted családunk becsületét, mely akkor maradna igazán sértetlen, ha szabadon is engednéd őket – mondta, tiszteletteljesen összetéve kezeit.

Csitraszénát annyira lenyűgözte Judhishthira türelme, alázata és könyörületessége, hogy azonnal igent mondott. Ott helyben szabadon engedte a sáros, csapzott Kauravákat, feleségeiket pedig visszavítette a Kuruk táborába. Megjelent Indra is, és amritát – mennyei nektárt – hintve rájuk, életre keltette az elesett gandharvákat. Az égiek egytől egyig a levegőbe emelkedtek és eltűntek.

Judhishthira ekkor szelíden Durjódhanához fordult: – Ó, gyermek, ne légy még egyszer ilyen vakmerő. A felelőtlen és meggondolatlan ember soha nem lesz boldog. Ó, Kuru herceg, menj most haza békében a fivéreiddel, s ne keseredj el.

Durjódhana teljesen meg volt semmisülve. Képtelen volt válaszolni, vagy akár csak Judhishthirára nézni. Megfordult, s úgy ment el, mint egy fabáb, aki szinte azt sem tudja, mint csinál. Öccseivel együtt felszálltak szekereikre, s visszaporoszkáltak a táborba, a Pándavák pedig folytatták áldozatukat.

A Kauravák úgy döntöttek, hogy azonnal visszatérnek Hasztinápurába. El is indult a szomorú karaván, mely csöppet sem emlékeztetett arra a kevély menetre, mely Hasztinápurából elindult. Amikor már megtettek vagy tíz mérföldet, Karna utolérte őket. A sebhelyekkel borított harcos egyenesen Durjódhanához ment.

– Királyom, sajnós ott kellett hagynom a csatát, mert féltettem az életemet – mondta. – Nagyon megszorogattak a gandharva seregek, úgyhogy az erdőbe menekültem. De látom, ti épen és egészségesen megúszátok a csatát. Ma nagy hőstettet hajtottatok végre: legyőztétek ezeket az emberfölötti lényeket! Kérlek, meséljétek el, hogyan csináltátok!

Durjódhana sóhajtott és bánatosan a barátjára nézett. Amikor megszólalt, könnyek csordultak ki a szeméből.

– Te még nem tudod az igazságot... Ó, jaj, nekem végem. Barátom, számomra az élet minden vonzereje elveszett.

Karna döbbenten hallgatta Durjódhana beszámolóját.

– Ellenségeim jót mulatnak rajtam, a barátaim meg bánkódnak – én így nem tudok tovább élni! Hogy mehetnék emelt fővel vissza Hasztinápurába? Mit szólnak majd a Kuru vezérek, ha meglátnak? Ó, jaj, csak egy nyomorult vagyok, aki megérdemli a halált – fejezte be kesergését a csüggedt herceg.

A nagy szerencsétlenségben Durjódhana belátta, milyen ostoba volt. Csak az örület vitte rá, hogy az erdőbe jöjjön. Miért nem fogadta meg Vidura tanácsát? Pedig többször is figyelmeztette őt! Most aztán viselheti hibája keserű következményeit.

A zokogó herceg most Duhsászanához fordult: – Az olyan semmirekellő és pökhendi alakok, mint én, nem élvezhetik sokáig a boldogságot, még akkor sem, ha gazdagok. Képtelen vagyok tovább folytatni nyomorult lételemet. Ó, öcsém, itt és most átadom neked a királyságot. Vedd át a helyem, és kormányozd a földet. Én egy tapodtat sem mozdulok innen – itt, ezen a helyen vetek véget az életemnek.

Ekkor Durjódhana, megrendült fivéréi és barátai szeme láttára eldobta vértjét és királyi öltözetét, s mindössze egy ágyékkötőben, a jógik testtartásában leült a földre, azzal az eltökélt szándékkal, hogy nem vesz többé ételt magához. Duhsászana kétségbeesetten a lábai elé vetette magát.

– Jaj, kedves bátyám, ne tedd ezt velem! Hogy tudnék én nélküled uralkodni?

Karna is megpróbálta lebeszélni Durjódhanát az elhatározásáról – könyörgött neki, s hosszasán gyözködte, hogy nincs abban semmi szégyellnivaló, ha az ember égiektől szenved vereséget.

– Ne tedd magad neveltség tárgyává ezzel az ostoba lemondással. Ó, hős, talpra fel! A Pándavák csak a kötelességüket tették azzal, hogy megvédték, hiszen a királyuk vagy. Ezen fölösleges bosszankodni.

Sakuni is megtett mindent, hogy jobb belátásra bírja Durjódhanát, de a herceget nem lehetett eltéríteni a szándékától. A fejébe vette, hogy meghal. Ahogy egy idő

után mindenki kifogyott a szóból, lassan a meditáció transzába merült – eltökélt szándéka volt, hogy kitart prája-fogadalmá mellett: halálig koplal.

Az alsóbb régiókban a démonok is ráeszméltek arra, mit is jelent Durjódhana elhatározása. Mivel a legutóbbi háborúban vereséget szenvedtek a félistenektől, a daitják és a dánavák a bosszúállás lehetőségein munkálkodtak. Sokuk a földön született meg uralkodóként vagy harcosként, abban a reményben, hogy majd sikerül legyőzniük a jámboréletű királyokat, akik rendszeres áldozatokat mutattak be a félisteneknek. Most megijedtek, hogy Durjódhana vezetése nélkül törekvésük kudarcot vall, ezért különféle varázslatokkal megidéztek egy hatalmas boszorkányt, aki képes volt Durjódhanát a színük elé vinni. S valóban, a boszorkány, misztikus ereje révén, asztrálestében el is hozta bolygójukra a Kauravát.

Durjódhana, akárha álmodt volna, a dánavák gyülekezetében találta magát. Vezetőjük tisztelettel szólította meg:

– O, királyok királya, hatalmas hős, mire jó ez az elhamarkodott fogadalom? Az öngyilkosok kivétel nélkül pokolra jutnak. Aki eldobja magától az életet, az megvetés tárgya lesz a földön, és bezárulnak előtte a kedvező régiók kapui. Elhatározásod tehát ellentétes a saját érdekeddel is, s amellet teljesen haszontalan. Most pedig elmesélem neked, hogyan aratsz majd hamarosan teljes sikert.

A dánava elmondta Durjódhanának, hogy a földön sok ezer hatalmas démon született meg, hogy csatlakozzon seregéhez a Pándavák elleni harcban, más égi démonok pedig Bhísma, Dróna, Kripa és a nagy Kuru harcosok szívét kerítik majd hatalmukba. Így minden gátlásukat levetkőzve, kérlelhetetlenül legyilkolnak majd mindenkit, aki a csatában az útjukba kerül.

– Ardzsunától pedig nem kell tartanod, ó, király, mert barátod, Karna nem más, mint a hatalmas Naraka – az a démon, akit korábban maga Visnu ölt meg. Azért öltött testet, hogy segítsen neked a földön. S még ha nem is öli meg Ardzsunát, ott lesz az a sok százezer daitja, akik a szamsaptakát, a legyőzhetetlen hadsereget alkotják majd, mely állandó küzdelmet vív majd vele. Biztos lehetsz a sikerben: minden ellenséged el fog pusztulni. Bátorság, türelem! Hamarosan eljön majd a te időd!

Durjódhana ekkor visszakerült a testébe, mely még mindig meditációba merülve ült az úton. Kinyitotta a szemét, s csodálkozva nézett szét maga körül... Élesen emlékezett a találkozásra. Vajon csak álom volt? Mindenesetre teljesen valóságosnak tűnt, az ígéret pedig, mellyel kecsegtetett, túl jó volt ahhoz, hogy csak úgy elfelejtse. A herceg úgy döntött, nyomban felkel és visszamegy Hasztinápurába. Misztikus élményét pedig senkivel nem osztja meg – hátha kiderül, hogy csak hallucináció volt az egész. Belül azonban egy hang határozottan azt súgta neki, hogy a dolog valóban megtörtént. Mosolyogva talpra állt.

Amikor öccsei látták, hogy eszébe sincs meghalni, örvendezve körülállták. Karna megölelte, és könnyes szemmel így szólt:

– Hála a jó szerencsének, megjött az eszed, drága barátom! Királyom, egy halott nem igazhatja le ellenségeit. Ne halj ilyen dicstelen halált. Menj, arass győzelmet, s tedd halhatatlanná a neved! Mi okod a bánatra, ha egy olyan barát áll melletted, mint én? Megesküszöm, ha a Pándavák visszatérnek a száműzetésből, összetöröm őket. Efelől biztos lehetsz.

Durjódhana is megölelte Karnát. – Úgy legyen! – felelte, s kiadta a parancsot a hasztinápurai visszatérésre. A gondolatai már a körül jártak, hogyan fogja megszervezni a hadsereget.

Tizenkilencedik fejezet

Az istenek közbelépnek

A Pándavák, nem sokkal a gandharvakkal vívott csata után, közös vadászatra indultak az erdőbe. Dhaumjának meghagyták, hogy a távollétükben vigyázzon Draupadira. Ezalatt Szindhu tartomány királya, Dzsajadratha, éppen remetelakjuk mellett haladt el kíséretével és seregével, útban egy másik birodalom felé, s a szekeréről véletlenül megpillantotta Draupadit, aki virágot szedett a réten. A királyt teljesen lenyűgözte a Pándavák hitvesének szépsége, és szinte eszét veszítette a hirtelen rátörő vágytól. Megálljt parancsolt kíséretének, s csak állt, nem tudta levenni a szemét a gyönyörű hölgyről. Draupadí megérezte, hogy nézi valaki;

gyorsan betakarta a fejét a szárijával, felkapta a kosarát és visszasietett a házba.

Dzsajadrathát teljességgel megigézte Draupadí tökéletes alakja, amit sejteni engedett a könnyű nyári szári. Meg kell kapnia ezt a nőt! Leugrott a szekeréről, s néhány bizalmasával együtt a kunyhóhoz sietett.

– Itt vagy, gyönyörű hajadon? – kiáltotta be az ajtón. – Ki vagy, s kihez tartozol? Apszarasz lennél? Mit keresel ebben a kietlen erdőben? Dzsajadratha, a szindhu fejedelem vagyok.

Draupadit mindjárt balsejtelem fogta el. Érezte, hogy a király tisztességtelen szándékkal közeledik felé, ennek ellenére udvariasan válaszolt:

– Isten hozott minálunk, király. Draupadí vagyok, a Pándavák felesége. Férjeim hamarosan hazaérnek. Ha vársz egy kicsit, Judhisthira illő vendégszeretettel fogad majd.

Dzsajadratha, akin teljesen úrrá lett a vágy, egy lépéssel közelebb jött.

– Meglep, hogy kitarasz a Pándavák mellett. Gyönyörű csipőjű hölgy, te náluk sokkal jobbat érdemelnél. Férjeid elvesztették rangjukat és minden vagyonukat – hagyd el őket, s légy az én feleségem! Fordíts hátat ennek a nyomorúságos erdei életnek, helyette oszd meg velem a Szindhu birodalom gazdagságát.

Draupadí összeráncolta a szemöldökét, és hátrálni kezdett Dzsajadratha elől. A gyanúja beigazolódt. Nagyon haragudott rá, ha valaki becsmérlő szavakkal illetve a férjeit. Arcába szökött a vér, s szigorúan rendreutasította a királyt:

– Hogy mersz így beszélni? Nem szégyelled magad?! Ilyen ajánlatot csak egy kutya tenne! A bölcsek sohasem bírálják az odaadó lemondást végzőket, még akkor sem, ha azok szegények.

Dzsajadratha nevetett. A dühös Draupadí, aki megpróbált elmenekülni előle, csak még jobban elbűvölte. Most már nem is leplezve szándékát, nyíltan elállta előle a kunyhó bejáratát. Draupadí erre még vadabb szemrehányásokkal illetve.

– Östoba! Közel van már pusztulásod perce! Egy alvó oroszlán bajszával játszol! Ha Ardzsuna és Bhíma hazaérnek, azt se tudod majd, merre menekülj!

A szenvedélytől elvakult Dzsajadratha nem törődött Draupadí figyelmeztetésével. Csak annál inkább nevetett, s megpróbálta karon ragadni. Draupadí segítségért kiáltott, és ökölbe szorított kézzel hadonászni kezdett maga körül. Sikerült is halántékon találnia támadóját, olyannyira, hogy az elterült a földön. De amikor az ajtó felé vetette magát, az ismét talpra ugrott, erős karjaiba kapta, s a szekere felé vonszolta a kézzel-lábbal tiltakozó hercegnőt.

A dulakodásra Dhaumja is előjött kunyhójából, s amikor meglátta Dzsajadrathát és a síró Draupadit, felkiáltott:

– Megállj, király! Addig nem viheted el ezt a hölgyet, amíg le nem győzöd a Pándavákat. Ezt mondja a ksatriják törvénye. Meglásd, hamarosan megkapod majd gonosz tetted visszahatását!

Dzsajadratha rá se hederített. A szekerebe húzta Draupadit, s a lovak közé csapott. A szekér egyre gyorsabban távolodott, de Dhaumja utána szaladt, s kemény szavakkal ostromozni kezdte a királyt. Mójában állt volna átkot mondani rá, a risi azonban nem tette; tudta, hogy a Pándavák már a közelben vannak. Majd ők elbánnak a bűnös királlyal.

S valóban, nem sokkal azután, hogy Dzsajadratha és emberei elviharzottak, a Pándavák visszaértek. Judhisthira rossz ómeneket észlelt, s szorongó szívvel vágatott vissza a remetelakhoz. Amikor megpillantotta a földön síró Dhatréjikát, Draupadí szolgálóját, tudta, hogy félelmei beigazolódtak. A lány elmondta Judhisthirának, mi történt.

– A galád Dzsajadratha elragadta Draupadit, mit sem törődve Indrához hasonlatos férjeivel! Ó, hősök, ha utána eredtek, hamar el fogjátok kapni, mert csak az imént vágatott el.

Dhatréjika megmutatta, merre ment Dzsajadratha, s az öt testvér tüstént üldözőbe vette. Ijhúrjukat pengetve, fújtatva és lihegve vágattak teljes iramban az erdei ösvényeken. Nemsokára meglátták maguk előtt a porfelhőt, melyet Dzsajadratha csapata vert fel. Amikor katonái közelébe értek, észrevették Dhaumját, aki még mindig ott szaladt a sereg nyomában és hangosan jajveszékelt. Judhisthira megvigasztalta a risit, s mondta neki, hogy menjen vissza az ásramába.

– Derék bölcs, nyugodj meg. A gonosztevő hamarosan elnyeri büntetését.

Amikor Bhíma elüvöltötte csatakiáltását, a katonák ereiben megfagyott a vér. Szembefordultak a Pándavákkal. Bhíma rájuk küldött egy sereg halálos nyílvezzőt, de Ardzsuna leállította:

– Mit nyerünk azzal, ha megöljük ezeket a szegény katonákat? Nekünk Dzsajadratha kell!

Bhíma leeresztette az íját. Ardzsunával ezután áttörték és szétzilálták a katonák sorait, s közben Dzsajadratha felé vágattak. Látták, hogy több száz szekérharcos fedezi. Nyílzáporral fogadták a közeledő Pándavákat, majd nagy buzogány- és kardlengetéssel rájuk rontottak.

Ardzsuna dühödten emelte fel a Gándívát, és sorra lőtte le ellenfeleit. Íjából százával repültek ki a nyílvezzők. A csatamezővé változott tisztást hamarosan levágott fejek, karok, bezúzott vérték és csillogó sisakok borították. Ardzsuna lankadatlan rohamát széttört szekerek és miszlikbe aprított harcosok jelezték. A hollók és keselyűk elégedett károgással szállták meg a csatamezőt, s a sakálok is bőségesen belakmározhattak a mindenfelé szétszórt, csonka tetemekből.

A seregében véghezvitt mézszárlás láttán Dzsajadratha halálra rémült. Gyorsan kilökte Draupadit a szekereből, és bemenekült az erdőbe. Bhíma megragadta a buzogányát és üldözőbe vette, Judhishira azonban rákiáltott:

– Hős! Ne feledd, hogy ez Gándhári lányának, Duhsalának a férje. Nem szabad megölnünk.

Draupadí, akit Szahadáva vett fel a szekerebe, nehezen tudta megemészteni Judhishira szavait.

– Miért kellene meghagyni az életét? – kiáltotta méltatlankodva. – Az ellenséget, aki elrabolja más feleségét, habozás nélkül meg kell ölni!

Judhishira vigasztalni kezdte hitvesét, és visszavitte a remetekunyhóba. Bhíma és Ardzsuna eközben Dzsajadratha nyomába eredt, az ikrek pedig maradék embereit készítették menekülésre. A szindhu király már jó mélyre behatolt a rengetegbe. Ardzsuna kilőtt az íjából négy, mantrákkal megerősített nyílvezzőt, melyek teljes két mérföldet repültek, és leterítették Dzsajadratha négy lovát. A király kiugrott a szekereből; remegett, mint a nyárfalevél. Letért az ösvényről, s a bozótban próbált utat törni magának. A Pándavák hamarosan utolérték.

– Király, miféle hősiességre vall, hogy elrabolod hitvesünket? – kiáltotta Ardzsuna. – Allj ki és küzdj! Micsoda dolog, hogy embereid harcolnak, te meg mented az irhád?

Dzsajadratha hátra se nézett, csak törtetett át rémülten az erdőn. De Bhíma leugrott a szekeréről és utánaeredt. Amikor sikerült elkapnia, a Pándava szaporán csépelni kezdte, majd a hajánál fogva megragadta.

– Ne öld meg! – figyelmeztette Ardzsuna bátyjuk parancsára.

Bhíma csak nagy nehezen tudta türtőztetni magát. Belerúgott a félig ájult királyba, és a földre dobta.

– Judhishira mindig nagyon kegyes – sziszegte a fogai között. – Jól van, nem ölöm meg, de az ősi szokás értelmében a rabszolgánknak tekintem. – Bhíma ezzel elővett egy borotva hegyű nyilat, s levágta vele Dzsajadratha haját, annak jeléül, hogy csatában vereséget szenvedett és rabszolga lett.

– Vigyük ezt a nyomorultat Judhishira elé, döntsön ő a sorsa felől – mondta végül.

A két fivér visszavitte Dzsajadrathát az ásramához. Addigra Draupadí már megnyugodott, s megszánta a megalázott királyt, különösen pedig a feleségét, Duhsalát, akivel jó barátok voltak.

– Judhishirának igaza van. Hagyjuk meg az életét. Úgyis a rabszolgánk, s ez már épp elég súlyos büntetés – mondta.

Judhishira odament Dzsajadrathához, aki remegve térdelt a földön.

– Védj jól az eszedbe, hogy aki gyenge, az ne ingereljen másokat. Most elmehetsz, de többet ne kövess el hasonló hitvány tettet. Aldás kísérjen utadon, s szíved gyarapodjon az erényben.

Dzsajadratha felállt és némán elkullogott. Csak a bosszúra tudott gondolni. Mivel rájött, hogy sohasem lesz képes csatában legyőzni a Pándavákat, elhatározta,

hogy valahogy megpróbálja elnyerni Siva kegyét. Talán e hatalmas isten áldásával sikerül majd legyőznie őket. Az erdő mélyén szigorú aszkézisbe fogott. Egy gondolata volt: ártani a Pándaváknak. Sok-sok hónapon át alig vett ételt magához, s szünet nélkül imádkozott Sivához. Az isten végül megjelent előtte.

– Mi a kívánságod? – kérdezte tőle.

– Ó, mindenható, szeretném legyőzni a Pándavákat – felelte az elragadtatott király.

Siva elnevette magát. – Ez lehetetlen. A fivérek Krisna védelme alatt állnak. Senki nem győzheti le őket, még én sem. Egy dolgot azért megadhatok neked: Ardzsunát kivéve, aki a halhatatlan bölcs, Nara inkarnációja, egy alkalommal mindegyik fivért feltartóztathatod majd a csatában.

Siva ezzel eltűnt, Dzsajadratha pedig visszatért királyságába. Azon tűnődött, vajon mikor jön el a nap, amikor alkalma nyílik majd használni az áldást.

A dánavákkal való találkozása után Durjódhana új reményekkel tért vissza Hasztinápurába. Más fényben látta már az őt támogató királyokat és harcosokat, mert tudta, hogy közülük sokan mennyei démonok inkarnációi. Ha mindannyian egyesülnek, a Pándaváknak nem sok esélyük lesz, hogy elkerüljék a vereséget.

Bhísma a dvaitavanai eseményekben épp ellenkezőleg, kitűnő alkalmat látott arra, hogy jobb belátásra bírja Durjódhanát. Nem sokkal visszatérése után megszólította a herceget:

– Most magad is láthattad, milyen erősek a Pándavák, s hogy hozzájuk képest milyen keveset ér Karna. Ardzsuna legyőzésével kapcsolatos reményeid legfőbb záloga a szúta fia, de tudd meg, hogy ő Ardzsunának a negyedével sem ér fel. Drága gyermekem, köss békét a Pándavákkal, mielőtt még túl késő lenne.

Durjódhana csak mosolygott és nem szólt semmit. Ugyan, mit tud ez az öreg Bhísma? Hamarosan ő is eljártssza majd a maga szerepét a Pándavák tönkreverésében, amikor a démonok megszállják! Erre a gondolatra Durjódhanából akaratlanul is kitört a nevetés. Felpattant és kiment a szobából, faképnél hagyva a szomorúan fejét csóváló Bhísmát.

Durjódhana egyenesen Karnához sietett, és elmondta neki, amit Bhísmától hallott. Karnának nagyon fájtak az agg harcos szavai. Ha csak tehette, Bhísma mindig ócsárolta őt. Karna nem értette, miért. Ugy érezte, már épp eléggé bebizonyította a Kuruk iránti lojalitását. Egyetlen vágya Durjódhana sikere volt, s az életét is kész volt feláldozni a Kuru hercegért. Akkor meg miért gúnyolódik rajta örökké ez a Bhísma?

Karna megkérte Durjódhanát, hadd tegyen érte valamit, amivel bebizonyíthatná, micsoda erő lakozik benne.

– A Pándavák annak idején meghódították a földet. Ennek most te élvezed a gyümölcsét, de ha megengeded, útra kelek, s a te nevedben újra meghódítom az egész világot. Az agyalágyult és csalárd Bhísma majd megbánja még amit mondott, ha látja vitéségemet és a Kuruk iránti hűségemet.

Durjódhana szemei felcsillantak az örömtől. Megölelte barátját, és megígérte, hogy ütőképes hadsereget bocsát majd a rendelkezésére. Karna nemsokára már úton is volt a rettenthetetlen Kuru sereggel. A világ minden zugát bejárta, s másodszor is megszilárdította a Kuru birodalmat, ugyanúgy, ahogy azelőtt a Pándavák tették. Kihasználta minden alkalmat, hogy megerősítse a már fennálló szövetségeket, s hogy diplomáciai tárgyalások útján új barátságokat kössön. Azt a királyt pedig, aki ellenállt, hamarosan legyőzte csatában megállíthatatlan seregével, melynek élén ő maga harcolt. Küldetése végén győzedelmesen tért haza, s átadta Durjódhanának a hatalmas mennyiségű sarcot és hadizsákmányt, amit összegyűjtött.

Amikor Durjódhana látta, hogy Hasztinápurába bevonul a kincsek alatt roskadozó szamarak, tevék és elefántok végelelőmenete, felkacagott örömeiben. Az erős Karnával az oldalán, a világgal a lábai előtt, s a dánavák támogatásával, hatalma megingathatatlan! A herceg már most legyőzöttnek tekintette a Pándavákat. Miközben a tágas palotakertben sétálgattak, így szólt Karnához:

– Kedves barátom, most az a leghőbb vágyam, hogy bemutassam a rádzsaszúját,

de még sokkal nagyobb pompával, mint ahogy annak idején Judhishira tette.

A bráhmánák azonban felvilágosították, hogy a rádzsaszúját – bármennyire vágyik is rá –, csak Judhishira halála után tarthatja meg.

– Sajnos az áldozatok közül a legnagyobbat nem mutathatja be két olyan király, akik egy időben élnek a földön – mondta csalódottan, s ápolt, szandálba bújtatott lábával belerúgott egy virágba.

Karna megállt és Durjódhanára nézett. Amikor megszólalt, ünnepélyes volt a hangja.

– Ó, király, itt és most fogadalmat teszek: amíg meg nem ölöm Ardzsunát, tartózkodom a hústól és mindenfajta fényűzéstől. Ha pedig bárki adományt kér tőlem, nem fogom visszautasítani.

Durjódhana mosolyogva ölelte keblére Karnát. Most még inkább hitt a végső sikerben; magabiztosan lépett be a palotába, s elégedetten hajtotta álmra a fejét.

Karna ünnepélyes fogadalma után Indra úgy érezte, elérkezett az idő, hogy segítsen a Pándaváknak. Tudta, hogy Judhishira leginkább Karnától tart. Habár Ardzsuna mindedig nagyobb vitézségről tett tanúbizonyságot, Judhishira még mindig úgy érezte, hogy Karna – veleszületett páncélja miatt – nagy veszélyt jelent, s nem egykönnyen lehet majd megölni. Indra ezért egy reggel bráhmánának öltözve elment, hogy meglátogassa Karnát.

Karna éppen a Gangeszből lépett ki, miután áldozott a napistennek. Ez volt az a napszak, amikor adományt szokott osztani a papoknak. Ezen a napon egy ragyogó bráhmánát látott, amint éppen feléje tart. Tisztelettudóan üdvözölte, s megkérdezte tőle, mit kíván.

– A testedet borító páncélt szeretném elkérni – válaszolta Indra.

Karna nyomban tudta, kicsoda valójában a bráhmána. Almában a napisten ugyanis figyelmeztette, hogy Indra megpróbálja majd megszerezni tőle a páncélját. Szúrja azt tanácsolta neki, hogy ne adja oda, Karna azonban nem tagadhatta meg a kérést. Azért megpróbálta elteríteni a bráhmánát a szándékától.

– Kérj bármi mást, megkapod. Minek neked a páncélom? Annyi aranyat kapsz tőlem, hogy egy életre elbúcsúzhatsz a gondjaidtól.

De Indra ragaszkodott a páncélhoz. Karnának nem volt más választása, oda kellett adnia.

– Jól van, ha így kell lennie, hát legyen. Ó, bráhmána, tudom, hogy Indra vagy. Szúrja már tudatta velem jöttödet. Ó, istenek ura, a tiéd lehet a páncélom, de cserébe azt kérem, teljesítsd egy kívánságomat.

– Bármit kérhetsz – a villámomat kivéve – egyezett bele Indra.

Szúrja meghagyta Karnának, hogy ha semmiképp nem tudja elkerülni, hogy oda kelljen adnia a páncélját Indrának, akkor kérje el az istenségtől a Sakti-fegyvert, egy hatalmas dárdát, mellyel szemben még az istenek is tehetetlenek. Karna megmondta Indrának, hogy ezt a fegyvert kéri, mire a félisten így válaszolt:

– Jól van, megkapod a legyőzhetetlen fegyvert, de egy feltétellel: csak egyszer használhatod. Ellenfeledet mindenképpen legyőzöd vele, de aztán a fegyver visszatér hozzám.

– Elfogadom a feltételt. Csak egy hatalmas ellenségem van, akinek a halálát kívánom – válaszolta Karna.

Egy borotvaéles tőrrel ekkor Karna lemetszette magáról a veleszületett páncélt. Miközben elméjét fogadalmára s eltökélt erény-vágyára rögzítette, csak mosolygott a fájdalomon, amint az arany vért elvált a testétől, s átadta a még vértől csöpögő páncélt Indrának. Az isten megköszönte, cserébe pedig átnyújtotta neki a Saktit. Ezután felszökött a mennyekbe, abban a megnyugtató tudatban, hogy a Pándavák ügye jó úton halad.

Az erdőben a Pándavák tudták, hogy hamarosan találniuk kell egy falut vagy egy várost, ahol eltölthetik száműzetésük utolsó évét. Mindedig még egyetlen alkalmas hely sem jutott az eszükbé. Hogy tudnák megőrizni inkognitójukat, anélkül, hogy el kellene válniuk? Az elszakadás gondolata elviselhetetlen volt, különösen Draupadí számára. S még így sem lenne semmi biztosíték arra, hogy nem lepleződnek le. A fivéreket az egész világon mindenütt ismerték, s mindenki tudta, hogy nemsokára elhagyják az erdőt. Durjódhana már biztosan mindenfelé

szétküldte kémeit. Lelepleződésük elkerülhetetlennek látszott – ebben az esetben pedig újabb tizenhárom év száműzetés vár rájuk. Judhishira soha nem szegné meg a szavát.

Egy nap, amikor a fivérek a közeli jövőről beszélgettek, lélekszakadva egy bráhmána szaladt oda hozzájuk. A sűrű rengeteg felé mutogatva, izgatottan magyarázta:

– O, hősök, segítsetek rajtam! Most kellene bemutatnom a napi áldozatot, de minden kellékem, mely egy batyuba volt kötve, fennakadt egy szarvas agancsán, az állat pedig a batyuval együtt elfutott a rengetegbe.

Judhishira azonnal talpra ugrott. Egy ksatrijának minden körülmények között az a kötelessége, hogy megvédje a bráhmanákat. Magához vette íját, s fivéreivel a sarkában az erdőbe futott. Kisvártatva meg is pillantották maguk előtt a szarvast. Minden igyekezetük ellenére azonban nem tudták sem elfogni, sem eltalálni a nyílveesszőjükkel. Az állat, üldözőivel a nyomában, egyre mélyebbre hatolt a sűrűbe.

Egy idő után azonban a szarvas eltűnt a szemük elől. A Pándavák bevárták egymást, s kimerülten és verejtékezve leroskadtak egy farönkre. Bosszantotta őket, hogy nem tudták visszaszerezni a bráhmána áldozati kellékeit, s a sűrű lombokat fürkésztek, hogy vajon merre mehetett a szarvas. Judhishira végül így szólt Nakulához:

– Kedves öcsém, hozz nekünk valahonnan egy kis vizet! Hadd frissítsük fel magunkat, s aztán majd folytatjuk a keresést.

Nakula letette az íját, s fürgén felmászott az egyik fára. Nem messze vízimadarakat látott körözni a levegőben. Akkor tónak is lennie kell valahol a közelben, gondolta, felkapott hát egy üres teget, s elindult vízért. Hamarosan egy lótuszokkal és vízililiomokkal benőtt, tisztavízű tóhoz ért. Letérdelt a partján, s már éppen ivott volna a vízből, amikor egy szigorú hang szólította meg:

– Állj! – parancsolta. – Ó, gyermek, ez a tó az enyém. Csak akkor ihatsz a vízből, ha előbb megfelelsz a kérdéseimre.

Nakula körülnézett, de nem látott senkit. Mivel már nagyon kínozta a szomjúság, úgy döntött, előbb iszik a csábító vízből, s csak azután jár utána a hang forrásának. Tölcsért formált a tenyeréből, s az ajkához emelte a vizet. Amint az első csepp a szájához ért, holtan esett össze.

Egy idő után Judhishira nyugtalanodni kezdett, s megkérte Szahadévát, hogy menjen a testvére után. Szahadéva hamarosan rátalált a tó partján heverő Nakulára. Megrendülten rogyott térdre fivére mellett, s felkiáltott fájdalomában. Nakula testének ragyogása nem halványult el, mindazonáltal halottnak tűnt: nem lélegzett, nem dobogott a szíve. Szahadéva meg volt zavarodva. Ő is majd elepedt a szomjúságtól, a víztükör fölé hajolt hát, hogy igyon belőle. A hang neki is megálljt parancsolt, s közölte, hogy előbb meg kell felelnie néhány kérdésre.

“Ez fölöttébb különös” – gondolta Szahadéva, majd alaposan körülnézett, de nem látott senkit. Kezét már belemerítette a vízbe. Kínzó szomjában egy maréknyit a szájához emelt – s abban a pillanatban ő is holtan rogyott a testvére mellé.

Amikor már vagy egy órája egyik iker sem tért vissza, Judhishira szólt Ardsunának, hogy menjen utánuk. Ardsuna magához vette íját, s óvatosan haladt előre az erdőben. Nemsokára megtalálta az ikreket a tóparton. Halottnak tűntek. Ardsunából fájdalmas kiáltás tört fel. Egy nyílveesszőt helyezett az íjhúrra, s körülnézett, de dulakodásnak nem látta nyomát. Ki ölhetta meg az ikreket, harc nélkül? Minden nagyon békésnek tűnt; a hatalmas víztükör nyugalmat árasztott, a környező fák lágyan lengedeztek a szélben. Csak néhány madár törte meg a táj csendjét, amint nagy szárnycsattogással leszállt a vízre.

Fivéreikhez hasonlóan Ardsuna is majd meghalt szomjan. Letérdelt a partra, s már nyúlt is a víz felé, amikor felcsendült a hang:

– Ne igyál a vízből! Először válaszolj a kérdéseimre!

Ardsuna talpra ugrott és lövésre emelte íját. Sehol nem látott senkit, ezért minden irányban lőni kezdte nyilait, melyekre olyan mantrát olvasott rá, hogy még a láthatatlan célpontot is eltalálják. Mindenfelé Ardsuna nyílveesszői borították el az eget, ellenségnek azonban nyomát sem lehetett látni. A hang ismét megszólalt:

– Ne vesztegesd az időd, Ardsuna. Felelj meg a kérdéseimre, mert ha nem, és

iszol a vízből, halál fia vagy.

Ardzsunának a fejébe szökött a vér: törődik is ő holmi figyelmeztetéssel! Ha iszik a vízből, az talán majd elővarázsolja ezt a titokzatos beszélőt. Akkor majd lehet szó kérdésekről. Inni kezdett, de pár korty után ő is a fivérei mellé hanyatlott.

Judhisthira eközben az erdőben egyre nyugtalanabb lett. Odaszólt Bhímának:

– Mit csinálhatnak öcséink? Ó, ellenség végzete, azt hiszem, neked kell megtalálnod és visszahoznod őket.

Bhíma felpattant és keresztülvágtatott az erdőn. Amikor megpillantotta három öccsét elnyúlva a vízparton, meglepődött. Csak nem meghaltak? Bhíma, legnagyobb borzadályára, életnek semmi jelét nem tudta felfedezni rajtuk. Milyen nagyhatalmú lény ölhetette meg őket? El sem tudta képzelni. Bhíma lélekben felkészült rá, hogy bármelyik pillanatban felbukkanhat a szörnyű ellenség, s akkor majd neki is ki kell vele állnia párbajra. Addig is legjobb lesz, ha csillapítja szomját és úrrá lesz kimerültségén. Amikor azonban már éppen ivott volna, a hang megálljt parancsolt.

Bhíma tudta, hogy a hang csakis azé lehet, aki megölte fivéreit. Na, majd mindjárt elbánik vele! Előbb azonban iszik egyet, s aztán kezdődhet a harc. A víz fölé hajolt. Amint az első csepp az ajkához ért, holtan rogyott három öccse mellé.

Az egyedül maradt Judhisthirát rossz előérzetek gyötörték. Ahogy múlt az idő, s a fivérei még mindig nem jöttek vissza, elhatározta, hogy utánuk ered. Átörte magát a bozóton, és futva haladt a távoli madárhangok irányába. Egyszer csak egy tisztáshoz ért, és meglátta a tavat. Amikor észrevette a parton fekvő öccseit, nagy jajveszékelésben tört ki. Szinte észét vette a képtelenségnek tűnő látvány. Odarohant fivéreihez és lerogyott a földre. Életnek semmi jele. Judhisthira könnyes szemmel nézett körül. A békés tó olyan volt, mintha egyenesen a mennyekből ereszkedett volna alá. A levegőt édes illat töltötte be, s a part menti fákat piros, kék és sárga virágok borították. De nyilván valami sötét veszély leselkedik a látszólag békés tájkép mögött.

Judhisthira gondolkozni kezdett. Habár fivérei halottnak tűntek, a testük még mindig ragyogott, mintha a lelkük még nem hagyta volna el – életlevegőjük azonban elszállt. Ki az, aki ezt képes megcsinálni? Nem úgy tűnt, mintha harcban ölték volna meg őket. Talán maga a halál istene vette el az életüket? De miért? Judhisthira a tóra nézett. A válasznak ott kell lennie! Valamiképpen ez a tó okozta a halálukat.

Judhisthira fejest ugrott a vízbe. Amikor a felszínre bukkant, megszólalt a hang:

– Ó, gyermek, ne igyál a vízből. A tó az enyém. Először válaszolj a kérdéseimre, ha nem, te is meghalsz, mint a testvéreid.

Judhisthira körülpillantott. – Ki vagy? – kiáltotta.

– Darumadár vagyok, és itt élek a tavon. A fivéreid nem törődtek a figyelmeztetésemmel, ezért elragadta őket a halál. Ne akarj te is az ő sorsukra jutni.

Legnagyobb ámulatára, Judhisthira egy hatalmas darvat pillantott meg az egyik közeli faágon. – Félisten vagy? – kérdezte tőle. – Egy egyszerű madár biztosan nem tudta volna megölni a testvéreimet.

A daru abban a pillanatban hatalmas és félelmetes lényé változott: nagy, vörös szemei izzottak, a fülei hosszúak és hegyesek voltak, a testéből ragyogó fény áradt, és úgy bömbölt, mint a mennydörgés:

– Tudd meg, hogy jaksa vagyok, s a fivéreid saját hibájukból haltak meg. Megtiltottam, hogy igyanak a vízből, de nem fogadták meg a szavam. Ez a víz az enyém. Annak, aki inni akar belőle, először válaszolnia kell a kérdéseimre.

– Ó, jaksa, semmiképp sem akarom elvenni, ami a tiéd. Tedd föl a kérdéseidet, s ha tudok, válaszolok rájuk – felelte Judhisthira félelemmel vegyes aggodalommal.

– Jól van. Akkor mondd meg nekem, hogyan emelkedik ki a lélek az anyagi lét mocsarából? Ki szegődik társául, ki vezetőjéül, s mire támaszkodik?

– A lelket az Istenről szóló tudás emeli fel. Társai a jámbor erények, vezetője az örök dharma, támasza pedig az igazság.

A jaksa elmosolyodott, és újabb kérdéseket tett föl, Judhisthira meg sorra mindegyiket megválaszolta. Már vagy fél órája tartott a faggatás, amikor végül a jaksa így szólt:

– Ó, Pándu fia, halld utolsó kérdésemet: mi a világon a legcsodálatosabb dolog? Mi a világ sora, s hogyan tudja meglelni az ember az örök dharma ösvényét?

Judhisthira, aki a tóparton térdelt a jaksa előtt, így felelt:

– A legcsodálatosabb dolog az, hogy habár nap mint nap megszámlálhatatlan élőlény távozik a halál hajlékára, az ember mégis azt hiszi, hogy ő nem fog meghalni. A világ sora az, hogy az idő itt minden élőlényt elpusztít, az örök dharma útjára pedig a nagy szentek szívében lehet rálelni.

A jaksa elégedettnek látszott.

– Helyesen válaszoltál a kérdéseimre – szólt elismerően Judhisthirához. Melyik fivéredet támasszam fel?

Judhisthira gondolkozott egy pillanatig, majd így felelt:

– Nakulát hozd vissza az életbe.

– Megleptél! – csodálkozott a jaksa. – Azt hittem, Bhímát vagy Ardzsunát fogod választani.

Judhisthira elmondta, azért esett Nakulára a választása, mert igazságos akart lenni mindkét anyjával szemben. Ha nem az ikrek valamelyikét választja, akkor Mádrínak nem marad élő utóda.

– A magam kedvéért soha nem térnék le az erényesség útjáról – mondta.

– Kitűnő! – mondta a jaksa elégedetten. – Mivel mindig erényes maradtál, és sohasem ártottál senkinek, az összes fivéredet feltámasztom.

Alighogy a jaksa ezt kimondta, Judhisthira látta, hogy az öccsei megmozdulnak. Szemüket dörzsölve felültek, és kábán tekingettek maguk körül, mintha mély álomból ébredtek volna fel. Judhisthira magánkívül volt az örömtől. Köszönetet mondott a jaksának és megkérdezte:

– Ó, kiváló lény, ki vagy? Egy félisten? Vagy talán atyám, a vallás ura?

Judhisthira tudta, hogy közönséges jaksa nem tudta volna előidézni az öccsei halálát – s az életbe sem tudta volna visszahozni őket.

– Valóban atyád vagyok, ó, legkiválóbb Bhárata. Dharma áll előtted. Azért jöttem, hogy lássalak és próbára tegyelek. Drága fiam, minden jámbor erény megtalálható benned, s dicsőséged mától még fényesebben ragyog. Kérj tőlem egy áldást!

Judhisthira mélyen meghajolt az isten előtt, s azt kérte tőle, hogy a bráhmána kapja vissza áldozati kellékeit. Dharma erre elmondta neki, hogy ő volt az, aki szarvas képében elragadta a batyut.

– Itt van, vedd el, de kérj még valamit.

– Hatalmas istenség, hamarosan elkezdődik száműzetésünk utolsó éve, melyet rangrejtve kell eltöltenünk. Kérlek, add meg, hogy bárhová menjünk is, bármennyire is saját valónkhoz híven viselkedjünk, senki ne ismerjen fel bennünket.

– Ugy lesz. Kegyem révén egy teljes évig nem fognak felismerni. Kedves Judhisthira, te a részem vagy – ugyanúgy, ahogy barátod és jóakaród, Vidura is. Hadd adjak neked még egy áldást, mielőtt távoznék.

– Uram, már az is boldoggá tesz, hogy láthatlak, de mivel szeretnél megáldani, csak azt kérem tőled, hogy legyek mindig könyörületes, önmegtartóztató és igazságos.

Viharos-menydörgésszerű hangon így szólt Dharma: – Te már így is az erény megtestesülése vagy. Minden úgy lesz, ahogy óhajtod.

A félisten ekkor eltűnt. Judhisthira és fivérei talpra ugrottak és összeszedték a bráhmána holmijait, s még mindig a különös élmény hatása alatt, visszatértek remetelakjukba.

Husadik fejezet

Egy utolsó lecke

Az esős évszak véget ért, s Dhaumja asztrológiai számításai szerint elérkezett a száműzetés utolsó éve, amit a Pándaváknak emberlakta területen kellett eltölteniük. Meghányták-vetették a dolgot, s úgy határoztak, Viráta városába mennek. Nem volt messze, s királyához – akit szintén Virátának hívtak – jó barátság fűzte őket. Bízta Dharma áldásában, így aztán arra jutottak, az lesz a legjobb, ha együtt maradnak. Azt azonban semmiképp sem akarták, hogy valamilyen váratlan fordulat miatt meghiúsuljon a tervük, ezért alaposan átgondolták, milyen álruhában jelenjenek meg.

– En verhetetlen kockajátékosként mutakozom majd be a királynak – mondta Judhishira, jól tudván, mennyire szeret kockázni a király. – Elhitetem vele, hogy valaha Judhishira bizalmas szolgálója voltam. Elkápráztatom az ügyességemmel, s aztán a barátja és tanácsadója leszek.

Bhíma úgy döntött, szakácsnak áll be a királyhoz, hiszen ehhez a mesterséghez igazán jól értett. Nakula, aki hajdanán kiválóan bánt a lovakkal, úgy gondolta, a királyi ménes istállóiban talál majd szolgálatot magának. Szahadévának jó érzéke volt a tehenekhez, elhatározta hát, hogy tehénpásztor lesz, s a király csordáját fogja terelgetni. Ardzsunának eszébe jutott Úrvasí átka s az, amit Indra mondott az átok hallatán.

– Meg van írva a sorsomban, hogy a harmadik nem képviselője leszek. Mint Brihannala mutakozom majd be, s fölajánlom a királynak, hogy énekelni és táncolni tanítom a palota ifjú hölgyeit. Most legalább hasznát vehetem annak, amit annak idején a gandharvaktól sajátítottam el.

Fivérei hitetlenkedve néztek Ardzsunára: igencsak nehezükre esett elképzelni őt, a vitéz harcost egy eunuch szerepében... Mily kifürkészhetetlen a sors!

Már csak Draupadí volt hátra. Ő azt találta ki, hogy cselédlánynak öltözik, s beáll szolgálonak a palotába.

Eldöntötték hát, hogyan maradjanak álruhájuk mögé bújva még mindig az ismeretlenségben. Judhishira meghagyta Dhaumjának, hogy Drupada városában, Kampiljában várja ki, míg a száműzetés utolsó esztendeje is letelik. Az öt hős fivér aztán felkerekedett, s elindult Virátába, a matszják birodalmába.

Viráta határába érve elhatározták, hogy nem viszik magukkal a fegyvereiket, hanem a város falain kívül helyezik biztonságba őket. Özbörbe varrták valamennyit, s a batyut egy fa égbenyúló ágaihoz kötötték. “Szegény anyánk földi maradványait hoztuk ide...” – híresztelték el a helybeliek között.

Ott álltak hát a város, Viráta határában, s külön-külön indultak útnak: minden nap másuk lépte át a város kapuját. Ott aztán egyenesen a királyi palotába mentek. Viráta király ámulva nézte az öt daliás ifjút. Megjelenésük tekintélyt parancsolt, akárha királyok lettek volna, a nép védelmezői, s öles, méltóságteljes, határozott léptekkel járultak az uralkodó elé. A király szeme leginkább Ardzsunán akadt meg: a hős Pándava szarit viselt, izmos alkarját, melyet ijának húrjától mindenütt hegek borítottak, teljesen elfedték a csilingelő karperecek, kardíszek. Viráta figyelmesen hallgatta életük történetét, s minden szavukat elhitte. “Micsoda szerencse, hogy ilyen nemes lelkeket vezérelt hozzám az ég!” – gondolta, s azon nyomban a szolgálatába fogadta őket. Az istenek elrendezése folytán egy pillanatig sem gyanította, hogy az öt Pándava áll előtte.

Draupadí megjelenése alaposan felkavarta a város kedélyeit. Lélegzetelállító szépsége láttán – melyet cselédruhája sem halványíthatott el – a férfiak szinte eszüket vesztették. A Pándavák gyönyörű hitvese a királynéhoz sietett, s arra kérte, hadd lehessen a szolgálója. A királyné először hallani sem akart róla. Attól félt, a szépséges jövevény megzavarja majd a király fejét, ám Draupadí megnyugtatta:

– Őt nagyhatalmú gandharva felesége vagyok. Ők vigyáznak majd rám, én pedig egy pillantást sem vetek más férfira!

Békés élet köszöntött Viráta városában a Pándavákra és Draupadíra. Bármit kért tőlük a király, lelkiismeretesen teljesítették. Szerényen éltek, s csak ritkán találkoztak. Nehéz esztendő volt, különösen Draupadí számára, aki nem hagyhatta el a cselédek lakrészét, így nem láthatta férjeit. Az idő azonban gyorsan elröpült, és hamarosan már csak néhány hét volt hátra száműzetésükből. Senki nem sejtette, ki rejtőzik az álruhák mögött, így aztán gondolataikat egyre inkább az kötötte le, hogyan szerzik majd vissza birodalmukat, ha a száműzetés véget ér.

Egy napon azonban Draupadí újra veszélybe került. A királynak volt egy nagy erejéről híres sógora, Kicsaka, akit a Pándavák hitvesének elbűvölő szépsége teljesen rabul ejtett. Draupadí hiába figyelmeztette, hogy őt férje védelmezi, Kicsaka mégis megpróbálta erőnek erejével elcsábítani. Kétségbeesésében Draupadí titokban Bhímához szaladt.

– Ments meg ettől az elvetemült, aljas gazembertől! – kérlette. – Előbb dobom el magamtól az életet, mint hogy engedjek neki!

Bhíma félt a leleplezéstől, ám Draupadínak végül sikerült meggyőznie. Draupadi aztán egy éjjel találkára hívta Kícsakát, s úgy intézte, hogy Bhíma is ott legyen. A mit sem sejtő Kícsaka így a hős Pándavával találta szemben magát, aki tajtékzó haragjában nyomban nekitámadt, s egy rettenetes ütéssel Jamarádzsa birodalmába küldte.

A király nem hitt a fülének, amikor meghallotta, hogy legyőzhetetlennek hitt sógorát megölték, Draupadi azonban váltig bizonygatta, hogy gandharva férjei végeztek vele. Viráta király nem tehetett mást, elhitte a történetét. Ettől kezdve félelemmel teli gyanakvással figyelte a panycsála hercegnőt. Legszívesebben nyomban elküldte volna a palotából, de amikor hallotta, hogy hamarosan amúgy is elhagyja a várost, megnyugodott.

Eközben Kícsaka halálának híre Hasztinápurába is eljutott. A Pándavák száműzetésének utolsó esztendejében a Kauravák kémek ezreit menesztették szerte a világba, hogy az öt fivér nyomára bukkanjanak. Nem akadt azonban egyetlen egy sem, aki hírt hozott volna róluk: sehol sem látták őket. Durjódhana szívébe egyre inkább befészkelte magát az aggodalom. Bízott benne, hogy ha háborúra kerülne sor, legyőzné a Pándavákat, legszívesebben azonban elkerülte volna az összecsapást. A hadviselés rettentő kincseket emésztene föl, és milliók életébe kerülne. S hogy ki kerülne ki győztesen belőle, azt előre soha nem lehetett tudni.

Nyugalanságának tüzeit csak szította, hogy a család öregjei egyre-másra intették. Bhíma, Dróna, Kripa és Vidura igencsak borúlátón tekintettek arra az időre, amikor a Pándavák száműzetése véget ér.

– A Kuruknak írmagjuk sem marad, ha ez a háború kitör! – figyelmeztették. Mindannyian meg voltak róla győződve, hogy a Pándavákat lehetetlen legyőzni. Amikor rájöttek, hogy Durjódhanának esze ágában sincs visszaadni az öt fivérnek a birodalmat, mindent megpróbáltak, hogy jobb belátásra bírják.

– Keservesen megbánod még a napot is, amikor hadat üzentél a Pándaváknak! – mondták.

Durjódhana azonban ügyet sem vetett a tanácsukra. Akit csak tudott, igyekezett szövetségesének megnyerni a háborúhoz. Kegyetlen, véres csatának ígérkezett – de mennyivel jobb lett volna, ha a Pándaváknak valahogy a nyomára bukkanhatna! Kícsaka halálának hírére mélyen eltöprengett. Jó hír volt, hiszen Viráta vitéz sógora mindig is szálla volt a Kuruk szemében: a hűbéres királyok számtalanszor kértek már tőlük védelmet az örökké harcra szomjazó Kícsaka ellen. Legyőzni azonban sosem tudták, és Durjódhana már jó ideje azon törte a fejét, hogyan végezhetne vele. S most végre halott! De ki tehette? Vajon ki tudott felülkerekedni rajta? Nem sok ember volt, aki a halálba küldhette Kícsakát; Bhíma mindenesetre közéjük tartozott. Már az is gyanút ébresztett Durjódhanában, hogy a matszját az éj leple alatt, titokban ölték meg. Ha Bhíma volt az, valószínűleg nem volt más választása.

Durjódhana, némi tanakodás után, szólásra emelkedett a Kuruk tanácsában.

– Most, hogy Kícsaka a halál birodalmába távozott, a matszját elvesztettük védelmezőjüket. Végre bosszút állhatunk rajtuk a sok erőszakért, amit Kícsaka oly hosszú időn át büntetlenül követett el. Azt javaslom, egy percig se tétovázzunk: rohanjunk le őket azonnal, s szerezzük vissza elrablott kincseinket! Kényszerítsük térdre őket, s tegyük őket a hűbéreseinkké!

Durjódhana szavait általános tetszés fogadta. Fel is állították a hadsereget, s hamarosan már csak a lovak patái nyomán kerekedett porfelhőt lehetett látni, amint a katonák elváltattak a matszja birodalom felé.

Viráta királynak eközben főtt a feje, hogy kit nevezzen ki Kícsaka utódául. Az öt jövevényre gondolt, akik nemrég érkeztek a birodalmába, s akik közül mindegyik alkalmasnak látszott a hadvezéri posztra. Nem telt bele sok idő, ragyogó alkalom nyílt rá, hogy bebizonyosodjék, mennyire igaza volt. Egy napon, amint a trónteremben üldögélt, egy tehénpásztor futott hozzá lélekszakadva:

– Felség! Felség! Siess hamar! Egy rettentő sereg épp a csordádat hajtja el a mezőkről!

A király azonnal fegyverbe szólította hadseregét, és Ardzsuna kivételével a Pándaváknak is fegyvert és páncélt adatott a kezébe.

– Akinek termete hegyekkel vetekszik, karja pedig oly erős, akár az elefánt

ormánya, az harcoljon! – mondta.

Viráta a sereg élére állt, és eszeveszett iramban vezette hadait a legelők felé. Szikrázó arany páncélzatában – melyet száz napkorong és száz ragyogó szem díszített – csillogó fény ölelte körül, amint hatalmas szekeren feltartóztathatatlanul száguldott az ellenség felé. Hatvanezer harcos követte, közöttük a négy Pándava.

A Kuruk kettéosztották seregüket. Az egyiket, melynek élén Trigárta királya, Szusarmá állt, a csorda elhajításával bízták meg, míg ők maguk egy másik oldalról a város ellen indultak. Viráta és serege a trigártai katonákra csapott le, s bőszt csatakiáltásokkal máris nyilvesszők özönét zúdította rájuk.

A trigárták szembefordultak a matszjákkal. A két hadsereg összezapott, s ádáz csata vette kezdetét. Sűrű porfelhő emelkedett a magasba lábuk nyomán, ahogy a harcosok egymásnak estek. Csattogtak a fegyverek, katonák és állatok fülsiketítő üvöltése töltötte be a levegőt. Százával estek el a katonák, levágott kezek és lábak hullottak a véráztatta földre, törzsüktől elválasztott fejek gurultak mindenfelé, még rajtuk a harci sisak és a ragyogó fülbevalók.

Eközben Durjódhana és a Kuruk elérték a város túlsó határát. Viráta királynak itt is legelészt néhány csordája, így aztán a katonák ezeket is elhajtották. A halálra rémült tehénpásztorok hanyatt-homlok menekültek a városba, és futottak Bhumindszajához, Viráta fiához, aki azért maradt otthon, hogy a király távollétében gondját viselje az ország ügyeinek. A herceg épp a palota hölgyeinek társaságát élvezte. Amint meghallotta, hogy a Kuruk elhajtották a király teheneit, vakmerően kijelentette:

– Majd én megmutatom, milyen harcos vagyok! Ma tanúi lehettek hősiességemnek! A dölyfös Kuruk hamarosan megbánják ostoba tettüket! Azt sem tudják majd, merre szaladjanak! Visszaszerzem a tehéncsordát, ők meg azt fogják hinni, maga Ardzsuna szállt szembe velük!

Tudta azonban, hogy egyedül sohasem győzheti le a Kuru sereget, ezért így folytatta:

– De ó, jaj! Egyetlen kocsihajtó sem maradt, aki a segítségemre lehetne. Minden vitéz harcos az apámmal tartott, s most a város túloldalán csatáznak. Hogyan harcolhatnék, ha nem talállok egy ügyes kocsihajtót, aki hajtaná lovaimat?

A herceg a mellét döngetve egyre az erejével kérkedett, s Ardzsunához hasonlította magát. Draupadí azonban megelégette hencségét: képtelen volt elviselni, hogy Ardzsunával egy napon meri említeni magát.

– Ó, nemes herceg! Van itt valaki, aki szíves-örömet lenne a kocsihajtód. Brihannala az, aki hajdanán Ardzsuna lovainak gyeplőjét tartotta harci szekeren. Nincs nála kiválóbb kocsihajtó, elhiheted!

Bhumindszaja úgy bámult Draupadíra, mint aki nem hisz a fülének.

– Brihannala? Hogy egy eunuchot kérjek meg arra, vezesse a szekere? – kérdezte hahotázva.

– Ha őt választod, mind egy szálíg legyőzöd majd a Kurukat, meglásd!

Minden szem a hercegre szegeződött, akinek ámulatában még a szája is tátva maradt. Most aztán tényleg meg kellett mutatnia, hogy nem hiába büszkélkedett az erejével.

– Jól van! – nyelt egyet. – Próbára teszem az ügyességét.

Nyomban hívatta Brihannalát az asszonyok lakosztályából. Páncélt adatott rá, harci szekerehez vezette, s nem telt bele sok idő, már száguldottak is sebesen ki a városból, hogy szembeszálljanak a Kurukkal. Amikor azonban a távolban megpillantották a sereget, Bhumindszaja szívét rettentő félelem szorította össze. A Kuru hadsereg úgy hullámzott előttük, mint a végtelen óceán, égbenyúló zászlórúdjaik erdeje szinte eltakarta előlük a napot.

– Allj meg! – parancsolta a herceg Brihannalának – Ez esztelenség! A vesztünkbe rohanunk! Hogyan tudnék legyőzni egy ekkora hadat? Nézd csak, kik vannak közöttük: Bhísma, Dróna, Kripa, Karna és a hős uralkodó, Durjódhana! Még a félisteneknek is össze kellene szedniük minden vitézségüket, hogy fölébük kerekedjenek.

Ardzsuna hátravetette hosszú hajfonatát, s fenyegetően pillantott a hercegre.

– Harcos vagy, kötelességed hát, hogy helyt állj a csatában! Annyit kérkedtél az

erőddel; gyáva módjára most már nem menekülhetsz el. Ami engem illet, én biztos, hogy nem futamodom meg egy ilyen sereg elől!

Bhumindszajának azonban maradék bátorsága is az inába szállt. Félelmében úgy reszketett, mint a nyárfalevél, s kijelentette, hogy még ha gúny céltáblájává válik is, ha mindenki rajta fog nevetni, akkor sem hajlandó részt venni a harcban.

Ardzsuna elengedte a gyeplőt, és körülpillantott, hol találja meg a fát, melynek ágai között annak idején elrejtették a fegyvereiket.

– Rendben van, hercegem! – mondta. – Ha megengeded, majd én harcolok helyetted. Te tartsd a gyeplőt!

Bhumindszaja nem tudta levenni a szemét a Kuru hadseregről. Melyik halandó merne szembeszállni velük, s ami a fő: melyik kerülne ki élve a csatából? Ennek a Brihannalának elment a józan esze... Mindenesetre igencsak magabiztosnak látszik. A herceg látta, hogy Brihannala egy szemernyit sem fél, így aztán megnyugodott.

– De hogyan akarsz megküzdeni ekkora haddal? – kérdezte tőle.

Ardzsuna a távolban egy fára mutatott, amelynek ágai között még mindig ott rejtőzött a titokzatos batyu.

– Hajts ahhoz a fához, és megtudod! – felelte a hercegnek.

Bhumindszaja fogta a gyeplőt, és a fa alá vezette a szekeret.

– Most mássz fel, és hozd le azt a csomagot! – mondta neki Ardzsuna. A herceg így is tett. Amikor aztán Ardzsuna felvágta az őzbórt, Bhumindszajának még a lélegzete is elállt ámulatában, amikor a veszedelmes fegyvereket meglátta.

– Kinek a fegyverei ezek? Mintha dühödten sziszegő kígyók bújtak volna elő, készen arra, hogy bármelyik pillanatban támadjanak, ahogy kedvük tartja!

Ardzsuna úgy gondolta, elérkezett az idő, hogy Bhumindszaja előtt feltárja az igazságot.

– Ó, herceg! A Pándavák fegyvereit látod magad előtt. Én vagyok Ardzsuna, és négy fivéremmel együtt élek Viráta városában. Ez a szivárványszínen szikrázó, ragyogó íj a híres Gándíva.

A hercegnek tátva maradt a szája. Ardzsunára nézett, aztán az íjra, aztán megint Ardzsunára.

– Igazat beszélsz? Hogyan tudátok ily sokáig titokban tartani a kiléteteket? Bizonyítsd be, hogy valóban Ardzsuna vagy! Ardzsunának tíz neve van. Sorold fel mindet, s akkor elhiszem, amit mondtál!

– Az istenek védelmeztek bennünket – felelte Ardzsuna, s aztán felsorolta a hercegnek mind a tíz nevét. Bhumindszaja tágra nyílt szemmel hallgatta. Visszagondolt rá, hogyan bukkant fel egy esztendővel azelőtt városukban Ardzsuna és a négy titokzatos férfi, a szépséges leánnyal együtt, s hirtelen megvilágosodott előtte az igazság.

– Ó, uram, én erről mit sem sejtettem! – vetette magát a földre Ardzsuna előtt. – Kérlek, bocsáss meg, ha bármivel is megsértettelek!

Ardzsuna megnyugtatta a herceget, s aztán így szólt:

– Most azonban harcra fel, nézzünk a Kuruk szemébe! Már régóta várok erre a pillanatra...

Ardzsuna megszabadult karkötőitől, és kesztyűt húzott. Leült a szekéren, s égi fegyvereire gondolt. Azok nyomban megjelentek elméjében.

– Itt vagyunk, Pándu gyermeke! Parancsolj velünk! – mondták.

– Maradjatok az emlékezetemben! – felelte nekik Ardzsuna. A mezőn túl sorakozó Kurukra pillantott. Hamarosan rájönnek, kivel állnak szemben; de most már nem számít: a száműzetésnek vége. Ez a csata méltó befejezése lesz! Ardzsuna felhúrozta a Gándívát, s megpendítette a húrt. Hangja úgy kapott szárnyra, mintha két hatalmas hegy ütközött volna össze. Megremegett a föld, megrázkódtak a fák.

A rémisztő hang hallatán a Kuruk mintha sóbálvánnyá váltak volna. Nem hajtották már a teheneket, és meglepetten néztek körbe. Bhísma és Dróna azonnal tudták, hogy a hang Ardzsuna Gándívájától származik, s a tudat, hogy a Pándavák élnek, örömmel töltötte el a szívüket. Annak azonban, hogy hamarosan meg kell vívniuk Ardzsunával, már korántsem örültek annyinak: rettentő félelem járta át őket már a gondolatra is.

– Felség! – szólt Dróna Durjódhanához. – Ennek az íjnak a hangjából, a föld

remegéséből és számos más előjelből ítélve biztosra veszem, hogy Ardzsuna a közelben van!

Durjódhana a távolban a magányos harci szekérre pillantott, amely szélsebesen közeledett feléjük a mezőn át. Ardzsuna lenne? Erre igazán nem számított. De hiszen a Pándavák száműzetése még nem ért véget! Ha Ardzsuna felfedi magát, újabb tizenhárom év vár rájuk a rengetegben.

Dróna beszámolt neki a baljós jelekről, melyek nagy veszélyt jósoltak a Kuru hadseregnek.

– A katonák kedvetlenek, elhagyta őket minden erő. Gyászos melankólia kerítette hatalmába őket, s varjak csapnak le rájuk a magasból vészjósló károgással. Készülj a csatára! Ha Ardzsuna áll velünk szemben, sokszorosan megbánod még, amit eddig tettél...

Durjódhana tekintete elsötétült. Talán inkább Ardzsuna lesz az, aki hamarosan szánja majd tetteit! Bhísmához lépett, s így szólt:

– Dicsó nagyatyá! Úgy látszik, Ardzsuna közeleg. Kiszámoltad-e az időt? Letöltötték-e már száműzetésüket?

– Nem kétséges, hogy Pártha az – felelte Bhísma. Akárcsak Durjódhana, Kicsaka halálának híre őt is elgondolkodtatta, s ő is arra a következtetésre jutott, hogy a Pándavák Virátában vannak. Már ki is számolta, mennyi ideje voltak távol: a tizenhárom esztendő véget ért.

Bhísma szavait Karna nevetése szakította félbe.

– Mit számít, hogy vége-e a száműzetésnek vagy sem? Ardzsunát ma saját kezemmel küldöm a halálba, s ezzel letörlesztem Durjódhanával szembeni adósságomat. Ha úgy tetszik, akár le is tehetitek a fegyvert. Egymagam végzek valamennyiükkel, még ha mind az öt fivér csatába száll is e harcmezőn!

Kripa lesújtó pillantást vetett a hengegő Karnára.

– Úgy látszik, már elfelejtetted azt a kis kalandot a gandharvakkal. Akkor vajon hová tetted a vitéséged? Ki volt az, aki végül Durjódhana megmentésére sietett?

Bhísma és Dróna hangosan helyeselték, s mindketten Karnára néztek. Karna tajtékozott a dühtől. Magasba emelte iját, s a messzeségben Ardzsunára pillantott. Válaszra sem méltatta a Kurukat. Majd elhallgatnak, ha legyőzi Ardzsunát! A gandharvák annak idején váratlanul támadtak, de most föl volt készülve.

– Pándu erényes fiai eleget tettek a megállapodásnak – szólalt meg újra Bhísma. – Száműzetésük ideje lejárt. Nem kell tőlük tartanunk, hiszen sohasem követnének el bűnt. Fogadjuk őket szeretettel! Ó, Durjódhana! Add vissza nekik birodalmukat, s kerüljük el a fölösleges öldöklést!

Durjódhana nem látott a dühtől.

– Soha, semmit nem vagyok hajlandó visszaadni nekik! – vicsorogta. – A csatamezőn fogunk egyesülni!

Bhísma fájdalmasat, mélyet sóhajtott. Emlékezetében megjelent az a régi nap, amikor a trónról lemondva nőtlenségi fogadalmat tett. Apja akkor megáldotta, hogy maga választhatja meg halálának pillanatát. Cserébe Bhísma megesküdött, hogy bár sohasem foglalja el a hasztinápurai trónt, örök életében védelmezni fogja. Dhritarásstra oldalára kellett hát állnia, s ez azt jelentette, hogy Durjódhanát támogatja. A kötelesség útja bizony nem volt mindig könnyű.

Dróna kiadta az első parancsokat a csatára. Az égből hirtelen néhány nyilvessző hullott a lábához, majd Bhísmához és Kripához is.

– Ardzsuna üdvözli így rég nem látott feljebbvalóit – mondta Dróna. – Tiszteletét ajánlja velük, ám készüljete: amit ezután ló ki, többé nem a hódolat jele lesz!

Ardzsuna eközben Bhumindsaját látta el tanácsokkal.

– Óvatosan közelítsd meg a sereget! Különösen Karnán tartsd rajta a szemed. Ő és Durjódhana világéletükben a halálot akarták. A többiek azonban, Bhísma, Dróna és Kripa, soha nem kívánnának rosszat nekem.

A matszjak hercege megindult szekérével a Kuruk hada felé. Ardzsuna kezében lőésre készen ott feszült a Gándíva íj. Ha teheti, nem fog sem feljebbvalói, sem Durjódhana vagy fiverei életére törni. A száműzetésnek vége: először békés úton kell egyezségre jutniuk. Ez volt Judhisthira határozott kívánsága is. Talán ez a csata észhez téríti Durjódhanát. Ha majd látja fegyvereinek erejét, melyek égi démonok

egész seregeit győztek már le, talán hajlandó lesz békét kötni.

– Vigyél egyenesen Durjódhanához! – mondta kocsihajtójának. Tekintetét a Kaurava hercegre szegezve, s aztán nem telt el egy pillanat, íjából ezer meg ezer nyilvessző süvített széleseben Durjódhana felé, akár egy félelmetes sáskahad. A Kuruk nyomban a herceg mellett teremtek, hogy segítségére legyenek. Dróna és Kripa nyilvesszőikkel kivédtek Ardzsuna nyilait, aki erre mosolyogva még nagyobb erővel támadott, s az eget hirtelen mantrákkal irányított nyilvesszői töltötték be. Két tanítóját kímélve – akik vonakodva szálltak ellene harcba – egyenesen Durjódhana felé vágatott. Acélnyilainak záporában, melyek – Durjódhanának úgy tűnt – minden irányból zuhogtak testére, tántorogva próbálta tartani magát, ám még az is nehezebb esett, hogy íját felemelve védekezzen. Ardzsuna nyilai százával fúródtak harci szekerebe, darabokra törték zászlórúdját, lovai húsába mélyedtek, majd páncélján félrecsúszva a földre hulltak.

– Gyorsan! Gyorsan! Meneküljünk innen! – kiáltotta halálra vált kocsihajtójának Durjódhana. A kocsihajtó a lovak közé csapott, s a szekér már el is porzott.

– Engedjük útjára most az egyszer ezt a gyáva férget – mondta Ardzsuna. – Hajts Karnához! Nézd, ott áll üvöltve harci szekeren, zászlaján ott díszleg az elefánt-gúzs!

Bhumindszaja arany szekereinek rúdját megfordítva Karna felé hajtott. Amint a közelébe értek, Karna testvére ugrott eléjük, s szöges nyilvesszők félelmetes áradatával támadt Ardzsunára. A hős Pándavának azonban nem okozott gondot, hogy kivédje a nyilakat. Ajkán eltökélt mosollyal gyors egymásutánban négy nyilat lőtt ki íjából, s megölte ellenfele négy lovát, majd egyetlen félhold-hegyű nyilával Karna szeme láttára lefejezte fivérét.

Karna dühében felüvöltött. Villámsebes nyilakkal vágott vissza Ardzsunának, aki nem hagyta annyiban, s a két harcos nyilak ezreit lőtte ki egymásra. Mintha a nap és a hold csaptak volna össze az égen, olyan volt a harc. Aztán mind a ketten égi fegyverekhez folyamodtak, melyek beragyogták a mennyeket. Mindketten emberfeletti ügyességgel védték ki ellenfelük minden támadását, minden erejüket bevetve igyekeztek felülkerekedni a másikon. Harci szekereik sebesen cikáztak ide-oda, és ahogy szemkápráztató sebességgel ijukba illesztették és útjára engedték nyilait, kezük villámgyors mozdulatait lehetetlen volt szemmel követni. A mezőn összesereglett többi harcos ámulva figyelte kettejük csatáját.

Ardzsuna lassanként megtörte Karna ellenállását: nyilai áthatoltak pajzsán, és páncéljába mélyedtek. Karna két karja, lába és mellkasa telis-tele volt kiálló nyilvesszőkkel. Ardzsuna támadása elől, melynek ereje egy pillanatra sem lankadt, Karna kénytelen volt meghátrálni. Fájdalmas kiáltás hagyta el ajkát, s miután visszavonulást parancsolt kocsihajtójának, megfutamodott a csatából.

Ardzsuna ekkor Durjódhana hadseregét vette célba. Sebesen közéjük hajtott, s Gándíva íjának húrja megállás nélkül ontotta magából a halálos nyilvesszők áradatát. Körülötte hullott az ellenség, s úgy tűnt, senki sem férkőzhet a közelébe. Bármilyen irányból érte támadás, azonnal visszavágott, rettentő vérfürdőt rendezve a Kuru hadsereg katonái között.

Bhísma és a Kuruk többi idős vezére elismerően figyelték a csatát. Egyáltalán nem kívántak komoly harcba bocsátkozni szeretett Ardzsunájukkal. Akárcsak Judhishira, ők is abban reménykedtek, hogy békés úton rendeződik majd a Kuravák és a Pándavák közötti viszály.

Amikor Durjódhana látta, hogyan győzi le a felbőszült Ardzsuna a sereget, s rádöbbsent, hogy az idős hadvezérek nem hajlandók ellene bevetni minden erejüket, úgy döntött, nem harcol tovább. Még nem érkezett el az idő, hogy győzelmet arasson a Pándavák fölött. Jobb, ha először összehívja szövetségeseit, s verhetetlen sereget állít fel belőlük. Bhísma, Dróna és Kripa támogatását is meg kell nyernie a csatához. S amikor az idő megéri rá, mennyei szövetségesei, a dánavák és a daitják is mellé állnak majd. Az a háború másképp fog végzódni, arról gondoskodik...

A herceg visszavonulót fűjt, s a Kuruk Viráta városának hátat fordítva sebesen Hasztinápura felé vették útjukat. Durjódhana fejében egymást kergették a gondolatok, miként készülhetne fel legjobban az elkövetkező csatára. Az idős

vezérek ezalatt azon töprengtek, hogyan lehetne elkerülni a vérontást.

A város túlsó oldalán eközben Viráta király döbbenetesen figyelte négy új katonáját, akik harc közben emberfölötti vitézségről tettek tanúbizonyságot. Kik lehetnek ezek a titokzatos idegenek? Különösen szakácsa tűnt ki a többiek közül: szinte egyedül mészárolt le egy egész hadsereget. Buzogányát megsuhintva lovasokat, elefántokat küldött a halálba, szekereket zúzott porrá. De a másik három harcos is addig soha nem látott erővel küzdött. Nekik négyüknek volt köszönhető, hogy a trigárták a szélrózsa minden irányába menekültek a csataterrről. Amint a matszják Viráta városa felé hajtották szekereiket, a király mélységes tisztelettel pillantott a négy harcosra. Ha mindig az oldalán állnának, még attól sem kellene tartania, ha az istenek és a démonok fognának össze birodalma ellen.

Városába érve a király megtudta, hogy fia, Brihannalát téve meg kocsihajtójának, a Kuruk ellen indult.

– A fiamat halálos veszély fenyegeti! – mondta Judhishthirának rémülten. – Mi esélye lehet a Kurukkal szemben?

– Egyet se félj! – nyugtatta meg Judhishthira. – Ha Brihannala vezeti a szekerét, még a mennyek hadaival is képes szembeszállni!

Viráta hitetlenkedve bámult miniszterére. Komolyan beszél? Egyetlen eunuch az egész Kuru hadsereg ellen? Azonnal parancsot adott tábornokainak, hogy fordítsák vissza hadaikat. Ebben a pillanatban azonban egy hírnök érkezett lélekszakadva.

– A Kurukat legyőztük, visszavonulnak! Fiaid már úton van a város felé.

A király az égieknek hálát adva emelte magasba két karját.

– Hisz ez csodálatos! – kiáltotta boldogan. – Sohasem hittem volna, hogy a fiamban ilyen vitézség lakozik! Hamar, hamar! Díszítsétek föl a várost! Ezt meg kell ünnepelnünk!

Ahogy a herceg átlépte a város kapuit, apja nyomban odafutott és szorosan magához ölelte.

– Dicső tettet hajtottál végre, fiam! Áruold el, hogyan győzted le a Kurukat!

A herceg megrázta a fejét.

– Nem, atyám, nem én voltam, aki legyőzte őket. Ez az ember – mutatott Ardzsunára – nem eunuch. Ardzsuna ő, Pándu híres fia! Ő volt az, aki megfutamította a Kuruk seregét!

A király szeme tágra nyílt csodálkozásában. Judhishthirára nézett, akit most másik három fivére vett körül. Vajon honnan tudta?

– Fiaid igazat beszél – szólalt meg Ardzsuna. – Az az ember pedig, aki egy esztendeig tanácsosodként szolgált, nem egyszerű udvaronc. A körültekintő, igaz és mindig megbocsátó Judhishthira áll előtted, aki méltó arra, hogy Indra megossza vele trónját, aki szünet nélkül áldozatokat végez, és aki soha le nem lép az erény útjáról.

Viráta a szeme sarkából szemügyre vette Judhishthirát. Igaz vajon, amit hallott? Hogy is nem ismerte föl! Aztán újra Ardzsunára nézett.

– Akkor e három másik harcos nem lehet más, mint...

– Igen, felség! Erőskarú, hegyként előtted tornyosuló szakácsod, aki a finomabbnál finomabb falatokat készítette számadra, Bhíma. Két oldalán az ikrek, Nakula és Szahadéva állnak. Palotád asszonyok számára fenntartott belső lakosztályában pedig Draupadí rejtőzik, s nap mint nap szolgálja a királynét. Mindannyian hálásak vagyunk neked. Egy évig olyan biztonságban éltünk városod falain belül, mint magzat az anyaméhben.

Viráta szeme könnybe lábadt. Hát persze! Hogy erre nem jött rá előbb! Ki más harcolhatott volna oly hősiiesen a csatában, ha nem ők?

– Ó, micsoda szerencse ért! – kiáltott fel, s két kezét összetéve leborult Judhishthira előtt. – Ó, büntelen! Tiéd az egész birodalmam, minden földjével, kincsével és hadseregével együtt.

– Már így is az adósod vagyok, felség – felelte Judhishthira. – Biztos vagyok benne, hogy Isten kegyéből hamarosan visszkapom saját birodalmamat.

– Akkor legalább hadd adjam a lányomat Ardzsunának! – mondta Viráta. – Mi mást ajánlhatnék fel?

– Jobban szeretném a menyemmé fogadni – válaszolta Ardzsuna. – Táncolni tanítottam, s közben úgy bántam vele, mint apa a leányával. Nem tudnék máshogy

nézni rá. Ugy vélem azonban, méltó hitvese lenne fiamnak, Abhimanjunak.

Viráta boldogan beleegyezett. Ha rokoni kapcsolatba kerül a Pándavákkal, az több lesz, mint amit valaha is remélt. Intézkedett, hogy azonnal szállásolja el őket a palotájában, s nyomban futárokat menesztett, hogy vigyék meg a hírt mindenhová: a hercegek száműzetése véget ért, s most az udvarában élnek. Minden baráti és szövetséges királyt meghívott a városába, s rövidesen vendégek özönlöttek el Viráta palotáját. Krisna és Balaráma is megérkezett Dváarakából, Abhimanjuval és családjuk számos más tagjával együtt. Eljött Drupada király is, fiai és rettentő serege kíséretében, s az elkövetkező néhány hét alatt számtalan király tette még tiszteletét Virátánál.

Elérkezett Abhimanju és Uttará – Viráta leánya – menyegzőjének napja. Ardzsuna fia istenként ragyogott, s a szépséges Uttarával az oldalán mintha csak Visnu lett volna a szerencse istennőjének társaságában. Az egész város örömmámorban ünnepelt, s a király temérdek kincset osztott szét a bráhmaának és a város többi lakója között.

Huszonegyedik fejezet

Háborús előkészületek

Alig ért véget Abhimanju menyegzője, a Pándavák már arról tanácskoztak Krisnával, mi legyen a következő lépés. Hasztinápurából nem érkezett hír, s úgy tűnt, a Kauraváknak eszük ágában sincs tartani magukat a kockajáték után létrejött megállapodáshoz. A Pándaváknak már vissza kellett volna kapniuk a birodalmukat. Krisna azt javasolta, hívják össze az esküvőn résztvevő királyokat, s együtt vitassák meg a dolgot. Viráta messzemenően egyetértett. Azonnal gyűléscsarnokába hívatta az uralkodókat, s kezdetét vette a nagy tanácskozás.

Először Krisna emelkedett szólásra. Úgy állt föl ékkövekkel kirakott trónusáról, mint amikor a hold kel fel s hág az óceán fölé. Hangját mint egy mély dob zengését verték vissza a hatalmas gyűlésterem falai.

– Jól tudjuk, hogy Judhishthirát Sakuni jogtalanul fosztotta meg vagyonától és birodalmától – mondta. – Ő ennek ellenére eleget tett a Kauravákkal kötött megállapodásnak. A Pándava fivérek tizenhárom esztendő teltével száműzetésben. A kiszabott idő lejárt, s most szeretnék visszakapni a birodalmat, mely jog szerint őket illeti.

Az öt Pándava tekintete Krisnán nyugodott. Készek voltak elfogadni, bárhogy határozzon is. Számukra az volt a legfontosabb, hogy neki örömet szerezzenek, s ehhez képest minden, még a földkerekség uralma is csak mellékes jelentőséggel bírt. Látták azonban, hogy Krisna most azt akarja, szerezzék vissza a királyságukat. Úgy tűnt, nincs messze az idő, amikor be kell váltaniuk a kockajáték idején tett fogadalmaikat.

Krisna körbehordozta tekintetét a gyülekezeten.

– Judhishthira sohasem tenne olyat, ami ellenkezik a becsülettel, fivérei pedig mindenben hűségesen követik őt – folytatta. – A történetek ellenére még mindig jót akar Durjódhanának, s talán még van remény a békés rendezésre. Küldjünk hát követet Hasztinápurába, hogy megtudjuk, mik a szándékaik. Ha azonban megtagadják a Pándaváktól a trónt, úgy vélem, egyedül háborúval válaszolhatunk. Végzünk a Kauravákkal, minden csatlósukkal együtt! O, uralkodók! Ha kitör a háború, s úgy érzitek, a Pándavák igazságos harcot vívnak, arra buzdítalak mindnyájatokat, hogy lépjeteek szövetségre velük, s egyesítsétek erőiteket a csatában. Mi a választok?

Helyeslő moraj futott végig a gyülekezeten. A királyok összenéztek, majd bólogatni kezdtek. Egyetértettek Krisna szavaival. Amint elült a zaj, Balaráma állt fel ülőhelyéről, s intett, hogy szólni kíván. Minden szem rászegeződött. Hófehér bőrrel, ékkövekkel kirakott sisakjában, nyakában fehér lótuszokból font fűzérrel Krisna fivére mindenkit elkápráztatott szépségével. Kezét fegyverén, az arany ekén nyugtatva így szólt:

– Krisna helyesen beszélt. A Kuru birodalmat meg kell osztani a Pándavák és a Kauravák között. Küldjünk követet Hasztinápurába a Kauravákhoz, de ügyeljünk rá, hogy mindenképpen megadjuk nekik a kellő tiszteletet. Végteére is Judhishthira hibája volt, hogy szerencsejátékra adta a fejét és elvesztette a birodalmat: gyenge

kockajátékos létére elfogadta Sakuni kihívását. Békülő szándékkal kell a Kauravákhoz közelednünk. A háborút minden áron el kell kerülnünk.

Judhisthirában újra feltámadt a lelkifurdalás. Balarámának igaza van. Az ő ostobaságának köszönhető, hogy ilyen helyzetbe kerültek. Szótlanul lehajtotta fejét, Bhíma és Ardzsuna azonban vádlón Balarámára néztek. Tudták, hogy Krisna bátyja kedveli Durjódhanát, tanítványát, akit ő avatott be a buzogányforgatás titkaiba. Amikor azonban legutóbb az erdőben találkozott a Pándavákkal, Balaráma haragosan kikelt a Kauravák ellen. Nem értették, miért olyan elnéző most velük.

Amint Balaráma elhallgatott, a hatalmas Jadu harcos, Szátjaki állt fel. Jó barátja és tanítványa volt Ardzsunának, s Balaráma szavai törként hasítottak a szívébe.

– Hát senki nem emeli fel a szavát egy ilyen javaslat hallatán?! – mennydörögte haragosan. – Hogyan állíthatod, hogy Judhisthira volt a hibás, és a Kauravák nem csaltak álnok módon? Rávettek Judhisthirát, hogy olyasvalaki ellen álljon ki, aki mestere a kockázásnak és a szerencsejátéknak! Judhisthira egyáltalán nem akart játszani, és a királyságát sem akarta feltenni tétként. A gonosz szívű Kauravák rántották bele a játékba, akiknek a szeme előtt egyetlen cél lebegett: mindenéből kiforgatni őt, bármi áron!

Szátjaki indulatosan megszorította kardja markolatát, megállt a terem közepén, s végignézett a királyok seregén.

– Bármi történt is a múltban – mondta –, Judhisthirának vissza kell végre kapnia a trónt. Születésénél fogva őt illeti, és nemes jelleme révén – melyet senki sem vitathat – szintén méltó rá. Az egész világot kormányozni tudná! Ha a Kauravák nem hajlandók az egyezsége, én a magam részéről kész vagyok háborúzni velük. Nemes vitézek! Fogjatok fegyvert, és álljatok mellém! Mind egy szálig leöljük a trónbitorlókat, és Judhisthirát császárrá koronázzuk!

Szátjaki dühtől lángoló arccal nézett farkasszemet Balarámával, és döngő léptekkel visszatért üléséhez. Balaráma csak mosolygott. Jól tudta, milyen közel állnak a Pándavák a hirtelen haragú, szenvedélyes Szátjaki szívéhez.

Ezután Drupada állt fel, hogy az összegyűlt királyokhoz szóljon. Bölcsességéért mindenki tisztelte, s a terem néma csöndben figyelte minden szavát. Drupada egyenesen Krisnára nézett, s így szólt:

– Ugy vélem, fel kell készülnünk a harcra. Elküldöm papomat Hasztinápurába, de nem hiszem, hogy békés úton megegyezhetnénk. A háború elkerülhetetlen. Küldjünk hát követeket a baráti és szövetséges birodalmakba, mert hamarosan nagy szükségünk lesz a segítségükre. Durjódhana minden bizonnyal ugyanezt teszi most. Sok nemes király lesz, aki készséggel segíti majd azt, aki először kéri meg rá.

Drupada felsorolta azokat az uralkodókat – több mint ötven nevet –, akiket nézete szerint azonnal fel kellene keresniük. Amikor mondandója végére ért, Krisna hangosan helyeselt, s azt javasolta, hogy vegyék komolyan Drupada tanácsát.

– En magam most Dvárákába indulok – mondta. – Uralkodók! Tegyetek meg mindent, hogy békés úton rendeződhessen a viszály! Ha igyekezetetek kudarcba fullad, azonnal szóljatok! Minden erőmmel azon leszek, hogy elsimítsuk az ellentéteket.

A tanácskozás ezzel véget ért. Viráta nagy tisztelettel imádatban részesítette Krisnát és Balarámát, s útjukra bocsátotta őket. Ettől kezdve minden figyelmét a háborúra való készülődés kötötte le. Sebes futárokat küldött a világ minden tájára, s hamarosan hatalmas seregek kezdtek gyülekezni udvarában. A Virátába özönlött hadak a város körül ütöttek tábor. Az emberek és állatok tömege sötét felhőként borult a vidékre, s rettentő lármájuk az óceán morájával vetekedett. A király gondoskodott róla, hogy valamennyi harcos megkapja, amire csak szüksége van.

Amikor végre a tengernyi hadsereg készen állt, Drupada Hasztinápurába küldte követét.

– Beszélj a Kurukkal okosan és szelíden – mondta neki. – Próbáld meggyőzni őket, hogy Judhisthira jogosan követeli a trónt. Azt ugyan biztosra veszem, hogy Durjódhanát nem tudod eltéríteni szándékától, az idős Kuru vezérek szívét azonban megnyerheted. Így legalább elhintheted közöttük a viszály magvát, s ezzel időt

nyerünk, hogy felkészülhessünk az elkerülhetetlenre: a háborúra. S ki tudja? Talán Dhritarashtra mégis elfogadja követelésünket, s azt teszi majd, amit tennie kell.

A pap útnak indult Hasztinápurába, Viráta pedig folytatta a háborús előkészületeket.

Virátából hazatérve Durjódhana másra sem tudott gondolni, csak arra, hogyan tudna minél erősebb hadsereget felállítani. A Pándaváktól elszenvedett újabb megaláztatástól még mindig forrt benne a düh. Az meg sem fordult a fejében, hogy visszaadja unokafivéreinek a birodalmat. Rögvest követeket menesztett szövetségeseihez. A viszály rendezésére csupán egyetlen utat ismert el. Ha bárki megpróbálta meggyőzni az ellenkezőjéről, jó tanácsa süket fülekre talált.

Amikor meghallotta, hogy Krisna visszatért Dváarakába, elhatározta, hogy személyesen keresi fel és kér tőle segítséget. Krisna és a Jadu hadsereg legyőzhetetlen volt. Durjódhana tudta, hogy ha ő ér oda előbb, Krisna aligha utasítja vissza a kérését. A Jaduk vezére mindig azt hangoztatta, hogy nem részrehajló sem a Kauravák, sem a Pándavák iránt. Durjódhanának mindeddig nem volt rá oka, hogy segítséget kérjen tőle, a Pándavák azonban már többször fordultak hozzá a bajban. Krisna sohasem utasította vissza őket. Most eljött az idő, hogy végre a Kauraváknak is tegyen valami szívességet.

Durjódhana sebes paripája hátára pattant, s már száguldott is Dváaraká felé, nem is sejtve, hogy Arjuna is épp akkor hagyja el Virátát. Judhithira ugyanis belátta, hogy a háborút lehetetlen elkerülni, így aztán úgy döntött, legjobb lesz, ha Ardzsuna kedves barátja, Krisna segítségét kéri. Ardzsuna egy kicsivel Durjódhana után ért oda Krisna dváarakái palotájához, s még éppen látta, amint a Kuru herceget Krisna szobájába kísérik. Ardzsuna Durjódhana nyomába eredt, s amikor belépett a szobába, látta, hogy Krisna, ágyán heverve, mélyen alszik. Durjódhana közvetlenül a feje mellé ült, s önelégülten mosolygott Ardzsunára. "Elkéstem!" – gondolta Ardzsuna. Megállt Krisna lábánál, és könnybe lábadt szemmel, nagy szeretettel nézett rá.

Krisna rövidesen felébredt. Ahogy kinyitotta a szemét, Ardzsunát pillantotta meg, aki végtelen szeretettel hajolt meg előtte. Felült, s ekkor Durjódhanát is észrevette az oldalán. Üdvözölte látogatóit, s rögtön szolgájáért kiáltott, hogy hozzon nekik valami frissítőt. Udvariasan a hogylétük felől érdeklődött, majd megkérdezte, mi járatban vannak.

Ardzsuna Durjódhana felé intett, hogy ő beszéljen először.

– Ó, Késava! – szólt Durjódhana. – Mindenki tudja, hogy nem teszel különbséget a Kauravák és a Pándavák között. Azért jöttem, hogy a segítségedet kérjem a háborúhoz, mely hamarosan kitör a kettőnk seregei között.

Krisna leültette vendégeit egy fehér kerevetre, Durjódhana pedig Ardzsunára pillantva folytatta:

– Ardzsuna tanúsíthatja, hogy előtte érkeztem hozzád. Éppen ezért nekem van jogom először kérni tőled, hogy segíts. Így szokás ez a nemes, kiváló férfiak között, s te, Krisna, a kiválók közt is a legkiválóbb vagy.

Krisna elgondolkodva nézett rájuk, majd lassan bólintott, s így felelt:

– Nem vonom kétségbe, hogy te érkeztlél előbb, uralkodó, ám Ardzsuna volt az, akit először megpillantottam. Így hát mindkettőtöknek felajánlom a segítségem. A szentírások kimondják, hogy ha segítségről van szó, a fiatalabbé az elsőbbség, ezért most Ardzsunáé a választás joga. Választhatja egymillió rettentő erejű harcosból álló seregemet, a nárájanákat, vagy engem, egy szál egyedül. Én magam azonban nem fogok harcolni; leteszem a fegyvereimet, s amíg a háború tart, nem nyúlok hozzájuk. Válassz hát, Kuntí fia! – nézett végül lótuszsziromhoz hasonló szemével Ardzsunára.

Ardzsuna egy pillanatil sem tévovázott.

– Téged választalak, ó, Krisna! – felelte. – Ha te mellettem állsz, mi mást kívánhatnék?

Durjódhana, akit Krisna szavai hallatán egyre nagyobb nyugtalanság fogott el, széles mosollyal nyugtázta, hogy Ardzsuna ezúttal nem a józan észére, hanem az érzelmeire hallgatott.

– Rendben van! – vágta rá gyorsan. – Nekem maradt a hadsereg. Nem is rabolom tovább az idődet, Krisna! Engedelmeddel most távozom.

Krisna szobáját elhagyva, Durjódhana alig tudta megállni, hogy hangosan fel ne kacagjon. Egy egymillió főt számláló sereg! A nárájanak veszedelmes, kérlelhetetlen harcosok hírében álltak. Majd meglátjuk, mi lesz erre a Pándavák válasza! Durjódhanának ekkor eszébe jutott barátja és jóakarója, Balaráma. Biztos volt benne, hogy ő sem tagadja meg tőle a segítségét. A palotájába sietett hát, ahol nyomban Balaráma elé vezették.

Balaráma végighallgatta Durjódhanát, majd így szólt:

– Hős harcos! Viráta tanácskozásán melletted emeltem szót, Krisna azonban nem értett egyet velem. Tudd meg, hogy ha tőle elszakítanának, egy pillanatig sem tudnék tovább létezni. Ugy döntöttem hát, hogy egyik sereget sem támogatom. Nem veszek részt a háborúban! Menj, és erőd legjavát beleadva küzdj meg ellenük, ó, király! Szerencse kísérje törekvésedet!

Balaráma felemelkedett ültéből, s megölelte Durjódhanát. Tudta, hogy Krisna a Pándavák oldalára állt, ezért a szemében a Kauravák már vereségre voltak ítélve. Durjódhana csalódottan sietett ki a palotából, hogy Kritavarmához, a nárájana hadsereg vezéréhez induljon. A Jaduk tábornoka egy csöppet sem örült, hogy Krisna ellen kell harcolnia, ám kötelességének eleget téve hamarosan hadrendbe állította seregét, s Durjódhana oldalán elhagyta Dváarakát.

Ardzsuna közben Krisnával útra kelt Virátába. A fényűző város határát elérve, hömpölygő emberáradatot pillantottak meg: hadak érkeztek a világ minden tájáról. Szátjaki szintén követte őket Dváarakából egy hatalmas sereg élén. Feltűnt Drupada király a két fiával és egy rettentő szakasz katonával. Viráta is felállította seregét, s rajtuk kívül még számtalan uralkodó vonult hadba harcosaival. Hét roppant hadtest állt készen a harcra: a gyalogosok, lovasok, szekéren és elefánton harcoló katonák száma meghaladta a kétmilliót.

Hasztinápurában még ennél is népesebb hadsereg várta a háború kezdetét tizenegy falanxnyi harcosal. A városban és a környező falvakban szinte mozdulni sem lehetett tőlük. Csillogó kardjukat, buzogányukat, lándzsáikat, bárdjaikat és megszámlálhatatlan alakú és fajtájú íjait szorongatva sűrű esőfelhőhöz hasonlítottak, melyet ezernyi villám fénye világít meg. Lépteik súlya alatt rengett a föld, s a városban a kiáltások, a fegyversörgés és az állatok ordítása okozta kibírhatatlan hangzavaron kívül szinte semmit sem lehetett hallani.

Nem sokkal azután, hogy mindkét oldal felsorakoztatta seregeit, Drupada papja megérkezett Hasztinápurába. Atverekedte magát az utcákon hemzsegő katonákon, majd Dhritarásra, Bhísma és Vidura elé járult, akik tisztelettel fogadták. A trónterembe kísérték, ahol már összeült a vezérek tanácsa. Megbecsülésük jeléül imádatban részesítették, majd megkérték, árulja el küldetése célját.

A pap megállt Dhritarásra trónja előtt, s így szólt:

– Békével jöttem, s békét akarok. Mindnyájan tudjátok, hogy Dhritarásra és Pándu fiait egyformán megilleti a Kuru birodalom. A Kauravák azonban megfosztották a Pándavákat jogos jussuktól. Minden eszközzel üldözték unokafivéreiket, sőt, az életükre törtek, ám Istennek hála, a Pándavák élnek. Judhishira mindezek ellenére nem akar rosszat a Kauraváknak. Egyetlen óhaja van csupán: szeretné visszakapni birodalmát. Ne legyen háború! Ez a kívánsága.

A pap elhallgatott. Lassan körbenézett a teremben. A király mellett Bhísmát, Dronát, Kripát és Vidurát pillantotta meg, sok más rangos Kuru miniszter társaságában. Durjódhana és fivérei a túloldalon ültek Karnával és Sakunival. A hatalmas gyűlésteremben számtalan király volt még jelen, s néma csöndben hallgatták a pap szavait. Judhishira követe érezte, hogy hiábavaló lenne a józan észre hivatkozni, így hát a Pándavák haderejét kezdte ecsetelni.

– Hét hatalmas hadsereget állítottak ki, és a legyőzhetetlen Krisna is az oldalukon áll. Számtalan uralkodót megnyertek ügyüknek, s mindegyik Pándava fivér atiratha: harcosok tíezreivel képes egyedül is szembeszállni. Ardsuna már egymagában is erősebb, mint a tí egész seregetek! Adjátok hát vissza a birodalmukat. Ne rohanjatok a vesztetekbe, s ne pusztítsátok el a világot hiábavalóan!

Durjódhana dobolni kezdett ujjáival a térdén. Tisztában volt vele, hogy serege kétszer akkora, mint a Pándaváké. És nem felejtette el a dánavák ígérését sem. Ez a

háború biztos, hogy beváltja majd a hozzá fűzött reményeket. Mitől kellene félnie?

Bhísma illendően megköszönte a papnak, hogy eljött Hasztinápurába, s nem sajnálta a kedves szót a magasztalására. Egyetértett vele, hogy Ardzsuna egymagában is képes lenne megsemmisíteni a Kuru hadsereget: ez sokszor bebizonyosodott már.

Karnának ez már sok volt. Úgy ugrott fel, mint akibe tűt szúrtak, s Bhísma szavába vágott:

– Ó, bráhmana, ne veszteged az életlevegőd, s ne próbálj ránk ijeszteni! A Kauravák nem követtek el bűnt. Judhithirát becsületes játékokban győzték le, s ő a megállapodás szerint vonult az erdőbe. Ha tudni akarod, én még azt sem hiszem el, hogy letöltötte a száműzetés teljes idejét! Akkor meg milyen joggal követeli a birodalmat? Durjódhanát nem lehet holmi fenyegetésekkel elrettenteni: ő mindig az igazság útján jár. Töltsék csak le a Pándavák a száműzetésük idejét, s aztán járuljanak alázatosan Durjódhana elé! Biztosan menedéket ad majd nekik.

Durjódhana sohasem fogadta el, hogy a számítások szerint a Pándavák letöltötték a kiszabott időt. Az ő hűséges bráhmánái mást mondtak, s ennyi neki bőségesen elég volt. De hát ez nem is számított többé: akár letöltötték, akár nem, a háborút immár semmi sem állíthatta meg.

– Mire való ez a sok beszéd? – torkolta le haragosan Bhísma Karnát. – Talán nem emlékszel, hányszor bizonyult Ardzsuna ügyesebbnek nálad a harcban?

A teremben szinte alig volt valaki, aki szavaira indulatosan föl ne ugrott volna: ki vele értett egyet, ki Karnával. Dhritarásra felemelte jobb kezét, s a hangzavar elült.

– Bhísma helyesen szólt – mondta. – A javunkat akarja. Időre van szükségem, hogy végiggondoljam, mi a teendő. A tanácskozást ezennel feloszlatom. Ó, bráhmana! Térj most vissza a Pándavákhoz, s tudasd velük, hogy hamarosan megkapják válaszomat: Szandzsaja fogja elvinni nekik.

A bráhmana távozott, s ezzel véget ért a tanácskozás. A gyűlésterem lassan kiürült. Egyedül a vak király ült még mindig elgondolkozva trónján. Jó ideig töprengett, mielőtt Szandzsaját hívatta. Bhísma helyesen ítélte meg a helyzetet: a Pándavák – különösen Ardzsuna – ereje minden képzeletet felülmúlt. A bölcsesség azt diktálta, hogy teljesítsék követelésüket, ám Durjódhana ebbe sohasem egyezne bele. Az elmúlt tizenhárom évben, amíg unokafivérei nem voltak a közelében s a világot kormányozhatta, a herceg már-már békésnek tűnt. Bizonyos, hogy harc nélkül nem lesz hajlandó lemondani az uralkodásról.

Az öreg király meglazította selyemtunikáját. Ahogy már egy jó ideje mindig, most is úgy érezte, a végtelenségig kimerült. Hány éjszakán át virrasztott már ébren az aggodalomtól, hogy háborúba keverednek a Pándavákkal! Talán még megtalálhatná a módját, hogyan beszélje le az igazságos Judhithirát a harcról, úgy, hogy közben Durjódhana is elégedett legyen. Pandu erényes és jámbor fiai bizonyára nem ragaszkodnak a világi javakhoz és a gazdagsághoz. “Mit meg nem tennék, ha elejét vehetném a harcnak!” – gondolta.

Hirtelen elhatározással magához hívatta Szandzsaját.

– Bölcs Szandzsaja, kérlek, menj most a Pándavákhoz! Szeretnek téged, és szívesen fogadnak majd. Ezek a hős harcosok állhatatosan járnak az erény útját, s egyikükben sem tudok egy szemernyi hibát sem felfedezni. Csak az én gyengeelméjű fiam és gonosz követői akarhatnak nekik rosszat! Durjódhana azt hiszi, amiatt, hogy nagyobb sereg áll mögötte, legyőzheti őket, de nem gondolt bele, mit tesz. Meggyőződésem, hogy az öt fivér Krisnával az oldalán legyőzhetetlen ellenség.

Dhritarásra sokszor hallotta már, amint a bölcsök Krisna hatalmáról beszéltek. Úgy mondták, ő az eredete mindennek, még az istenek halhatatlan Urának, Visnunak is. Mit számított, hogy fegyvert fog-e vagy sem? Ha valóban Isten, akkor pusztá akaratával képes legyőzni bármilyen ellenséget.

Szandzsaja egyetértően hümmögött, s felemlítette azt a számtalan démont, akivel Krisna végzett. Az öreg szekérhajtó maga is hitt Krisnában, hiszen annyit hallott róla Vjászdevától.

– Ó, Szandzsaja, én Judhithirától is tartok! – folytatta a király. – Hosszú ideje végzett lemondásokat, s az erény tántoríthatatlan híve. Felmérhetetlen lelki erőre tett szert, s ha egyszer magunkra haragítjuk, úgy égünk majd porrá dühétől, mint

szalmaszálak a lángoló tűzben!

– Indulj azonnal! – határozott végül. – Mondj nekik bármit, amivel megbékítheted és elégedetté teheted őket. Nyugtasd meg a Pándavákat, hogy a jóakarójuk vagyok. Így szól hát ajánlatom Judhishthirának.

Szandzsaja figyelmesen hallgatta a királyt. Minden szót alaposan az emlékezetébe vésett, majd azonnal útnak indult Viráta városába.

Huszonkettedik fejezet

Krisna békekövetségbe megy

Amikor a Pándavák meghallották, hogy Szandzsaja megérkezett a palotába, azonnal hívták. Nagy szeretettel üdvözölték, s miután rokonaik hogyléte felől érdeklődtek tőle, Judhishthira így szólt:

– Noha békére vágyunk, kétlem, hogy valaha is megnyerhetnénk Durjódhana barátságát. Ó, Szandzsaja, úgy tűnik, a háborút már semmi sem állíthatja meg!

– Úgy van, ahogy mondod – felelte a kocsihajtó, amint két kezét tiszteletteljesen összetéve meghajolt Judhishthira előtt. – A herceg ostoba tanácsadókra hallgat, s nem lehet jobb belátásra bírni. Micsoda megbocsáthatatlan módon viselkedett veletek is! Atyja, az öreg király mélységesen bánja, amit a fia tett. Tartós békét kíván kötni veletek, ezért egy üzenettel küldött hozzátok.

Judhishthira arra kérte, a királyok gyülekezete előtt adja át Dhritarásra üzenetét, hogy mindenki hallhassa. A gyűlésterembe kísérték, s hamarosan mindenki odasietett. Szandzsaja felállt.

– Ime, halljátok Dhritarásra szavait: Pándu fiai becsületes, erényes férfiak, akik sohasem követnének el bűnt. Judhishthira szelíd, nagylelkű és mindig megbocsátó. Hogy is tudna olyat tenni, amivel valamennyiünkre pusztulást hoz? Bizony, áldott az, aki a saját érdekeit képes feláldozni másokért.

Mindenki értette, mi van a szavak mögött, de ha valakiben maradt volna szemernyi kétség, Szandzsaja azt is eloszlatta:

– Ó, király! Ó, Pándu fiai! Dhritarásra azt kéri: ne kezdeményeztetek háborút, melyben minden rokonotok elhull! Lehet, hogy a birodalmat visszaszereznétek, de miféle öröm származna belőle ilyen áron?

Szandzsaja lassan körbenézett a királyok gyülekezetén, s esdő tekintetéből azt lehetett kiolvasni: ne harcoljatok! Jó ideig beszélt még, ám arról, hogy a Pándavák visszakapnák a birodalmukat, egy szót sem ejtett.

Amikor elhallgatott, Judhishthira a mosolygó Krisnára pillantott, és nyugodtan így szólt:

– Ó, Szandzsaja! Mikor mondtam én valaha is olyat, amiből az derült volna ki, hogy háborút akarok? Atkozott, aki háborúval próbálja elérni, ami békés úton is megszerezhető. Béke azonban csak akkor várhat ránk, ha uralkodunk az érzéseink fölött. Aki csak az érzéseinek él, azt nagyon hamar utoléri a szenvedés. Dhritarásra és fiai nem törődnek ezzel az igazsággal, ezért cselekedeteik sohasem hozhatnak békét és boldogságot.

A Pándava uralkodó felállt. Köntöseiben és ékszereiben olyan volt, akár egy Indra tiszteletére felemelt zászló.

– Úgy tűnik – folytatta –, hogy a király meg sem akarja fékezni kapzsi és kéjszóvár fiát. Elégszer lett volna már alkalma erre, s a bölcs Vidura sem sajnálta tőle a jó tanácsot. Fiával együtt egyedül kívánják uralni a földet, és élvezni mások tulajdonát, amit csalással kaparintottak meg. Nyilvánvaló, hogy nem gondolták végig, milyen következményekkel jár bűnös vágyuk.

Judhishthira a királyokra nézett, akik néma csöndben hallgatták minden szavát.

– Ezek a királyok itt mind tisztában vannak a helyzettel, s valamennyien készek arra, hogy fegyvert fogjanak. Ó, Szandzsaja! Vésd jól az emlékezetedbe: ha Indrapraszthát nem kapjuk vissza, a háborút semmi nem állíthatja meg. A vérontás azonban nem szükségszerű. A Kauravák megtarthatják Hasztinápurát. Legyenek boldogok a virágzó birodalmukkal. Mi csak annyit kérünk tőlük, adják vissza, ami jogosan minket illet.

Judhishthira újra Krisnára nézett.

– Itt van a körünkben Krisna. Mindent tud az erkölcsről és a vallásról. Mondja meg ő, mi a helyes. Bárhogyan határoz is, aszerint fogok cselekedni. Ó mindenki

legkiválóbb jóakarója, s vonakodás nélkül követnünk kell utasítását.

Krisna felállt, s testének ragyogása fénnel árasztotta el a termet. Csillogó sárga selyemből készült ruhájában, drágaköves ékszereiben a nap aranyló sugarai által övezett sötét felhőnek tűnt, melyet villámok cikázó fénye világít be. Kezét kecsesen felemelve így szólt:

– Judhisthira nem hibás semmiben. Csupán arra vágyik, hogy Istentől kapott kötelességének királyi mivoltában eleget tegyen. Vissza kell kapnia Indrapraszthát. Ha nem, fegyvert fog, hogy teljesíthesse kötelességét.

– Meggyőződésem, hogy a Kauravák bűnösen cselekedtek – folytatta határozottan. – Emlékezz csak, Szandzsaja, arra a sok szégyenletes eseményre, ami tizenhárom esztendővel ezelőtt a Kuru gyülekezetben történt! Judhisthira akkor eltűrt minden erőszakos tettet, s ezzel bebizonyította, hogy a béke híve. Most Dhritarástrán a sor. Minden a Kuru uralkodón múlik. Ha helyesen cselekszik, megakadályozhatja a háborút. Ha nem, hamarosan rettentő vérontásnak nézünk elébe. Magam megyek Hasztinápurába, hogy tárgyaljak vele. Vagy békés úton visszaadja a Pándavák tulajdonát, vagy mindent elveszít a csatatéren!

A terem helyeslően felmorajlott. Ardzsuna, aki tudta, hogy a Kauravák nem fogják tiszteletben tartani az egyezséget, már megkérte Krisnát, hogy menjen Hasztinápurába, és térítse őket jobb belátásra. Ardzsuna és fivérei iránti szeretetből Krisna akkor bele is egyezett.

Judhisthirának nem volt több hozzáfűznivalója, így hát arra kérte Szandzsaját, vigye meg Dhritarástrának Krisna és az ő üzenetét, majd fivéreit is megkérte, szóljanak hozzá, s üzenjenek ők is az uralkodónak. Aztán búcsút vett az öreg kocsihajtótól, s az visszatért Hasztinápurába.

A városba érkezve, Szandzsaja Dhritarástrához sietett, aki már alig várta. A vak király kikérte Vidura tanácsát, s a bölcs miniszter félreérthetetlenül tudtára adta, hogy a veszébe rohan. Vidura megpróbálta észhez téríteni fivérét, s figyelmeztette, hogy nem tagadhatja meg a Pándaváktól a jogaikat. Krisna az ő oldalukra állt, a királynak tehát hiábavaló abban reménykednie, hogy csatában sikerül majd legyőznie őket.

Dhritarástra azonban még mindig bizonytalankodott: egyszer ezt gondolta, máskor meg éppen az ellenkezőjét. Valóban ilyen fontos lenne ez az ügy Krisnának? Semmit nem tett azért, hogy a Pándaváknak ne kelljen nincstelenként száműzetésbe vonulniuk. Most még azt is megfogadta, hogy nem fog fegyvert, s nem harcol. A hadseregét odaadta Durjódhanának. Ki tudna eligazodni rajta? Akármire készül, a Kauravák most akkor is erősebbek. Sokkal nagyobb hadsereget állítottak ki. Olyan legyőzhetetlen vitézek harcolnak soraik között, mint Bhísma, Dróna, Kripa és még sokan mások. Lehet, hogy Judhisthira éppen emiatt döntött úgy, hogy a háború nem a legbölcsebb dolog.

A háború elkerüléséhez fűzött reményei azonban hamarosan szertefoszlottak, amikor Szandzsaja átadta Judhisthira, a többi Pándava és Krisna üzenetét.

– A Pándavák vissza akarják kapni őseik földjét – mondta Szandzsaja a Kuruk gyülekezete előtt. – Ha ez nem teljesül, nem várnak tovább a háborúval.

Az öreg kocsihajtó szóról szóra elismételte Ardzsuna üzenetét, melyben jogaikat követelte. A Pándava halálosan megfenyegette a Kauravákat, s újra megfogadta mindazt, amire a kockajáték során fivéréivel már egyszer a szavukat adták.

– A Kauravák megfizetnek a tengernyi bűnért, amit elkövettek – idézte fel Szandzsaja Ardzsuna haragos szavait. – Úgy pusztulnak majd el, ahogy a kiszáradt mezőt emészt fel a tűz! Krisna hajtja majd harci szekere; senki nem állíthat meg. Ha pedig valaki Krisnát akarja legyőzni, vállalkozása reménytelenebb, mint ha pusztá kézzel próbálná eloltani a lángoló tüzet, vagy nyakába kötött sziklával átúszni az óceánt.

Szandzsaja a többi Pándavától is hasonló üzenetet hozott: békéről addig nem lehet szó, amíg a birodalmukat vissza nem kapták. Durjódhana megvető arckifejezéssel, némán hallgatta szavait, majd mosolyogva Karnára nézett. Bhísma észrevette közönyét, s felemelkedve így szólt:

– Biztosak lehettek benne, hogy ha Ardzsuna egyszer mond valamit, az úgy is lesz. Ő és Krisna valójában a két halhatatlan bölcs, Nara és Nárájana – sőt: még

náluk is többek! Megismerni sem lehet őket, nemhogy fölénk kerekedni! Durjódhana teljesen hiábavalóan reménykedik abban, hogy Karna legyőzi majd Ardzsunát. Az ő ereje Ardzsuna erejének parányi töredékével sem ér fel!

– Már megint engem sértegetsz?! – ugrott talpra Karna indulatosan. – Mi okod van rá? Majd meglátod még, milyen erős vagyok, amikor lemészárolom a Pándavákat!

Bhísma szomorúan, egyszersmind bosszúsan nézett Karnára.

– Ostoba! Jobb, ha nem vesztegeted az életlevegőd fölösleges beszédre. Csak hiú reményeket ébresztasz Durjódhanában! Legfőképp a te hibád, hogy ilyen szerencsétlenség ért bennünket. És láttuk már eleget, milyen vitéz vagy. Talán emlékeztesselek rá? Arra, ami Dvaitavanában és Virátában történt? Nem hinném, hogy elfelejtetted volna.

Karna felhördült. Legközelebb minden másképp lesz! Nem fogja elvéteni a célt. Az Indrától kapott Sakti-fegyver majd kellőképpen ellátja Ardzsuna baját. Nagy hiba volt, hogy elfelejtette magával vinni, amikor Viráta ellen indultak.

Bhísma azonban olvasott Karna gondolataiban.

– Meglátod, kudarcot vall majd hón szeretett Sakti-fegyvered, amikor Ardzsuna és Krisna ellen próbálsz bevetni! Gurud és a bráhmanák átkától sújtva mi esélyed lehet?

Karna arca megrándult, amint Bhísma életének e két szerencsétlen eseményére emlékeztette. Eszébe jutott, hogyan sértett meg egy bráhmanát, akinek egyszer vadászat közben lelőtte egyik tehenét. A bráhmana szomorúságában és haragjában megátkozta: “Abban a pillanatban, amikor a csatában halálos ellenségeddel szembekerülsz, a föld nyeli majd el szekered kerekét!” Még magához sem tért az átok okozta döbbenetből, amikor sikerült magára haragítania a bölcs Parasurámát is, aki a fegyverforgatás művészetére oktatta. Hogy tanulhasson tőle, korábban azt hazudta neki, hogy bráhmana, ám a bölcs rájött a csalásra, s megátkozta: “Amikor a legnagyobb szükséged lenne rá, el fogod felejteni, hogyan kell használni a leghatékonyabb fegyvert, a Brahmásztrát!”

Karna egész testében remegett a dühtől, amikor Bhísma letorkolta. Úgy érezte, ennél többet képtelen lenyelni. Amikor a Kuruk nagyatyja elhallgatott, Karna indulatosan felpattant.

– Ó, Bhísma! Csak gúnyolódsz rajtam és kételkedsz erőmben. Hát tudd meg, hogy nem fogok a parancsnokságod alatt harcolni! Csak akkor fogok fegyvert, ha te elestél. És akkor majd meglátja a világ, micsoda erő lakozik bennem! – kiáltotta, s kiharzott a tereméből.

Bhísma felnevetett.

– A szúta fia nem tudja fékezni indulatát, s a szenvedély mindig a hatalmába keríti. Ami eszébe jut, azt rögtön ki is mondja, mit sem törődve azzal, vajon igaz-e, értékes-e a szó, ami elhagyja ajkát. Abban a pillanatban, hogy becsapta a szent bölcslet, Parasurámát, minden érdemét és kiválóságát elveszítette.

Dhritarásra egyre növekvő aggodalommal figyelte két legerősebb harcosa vitáját.

– Nem kétséges, hogy rettentő veszedelem előtt állunk. Nem hiszem, hogy valaha is legyőzhetnének Kuntí isteni születésű fiait. Ebbéli meggyőződésemben csak megerősített, hogy megtudtam, kicsoda is Ardzsuna és Krisna. Ó, Durjódhana, ne akarj háborút! Elj békében unokafivéreiddel. Ennek a hatalmas és virágzó birodalomnak még a fele is több, mint amire bárkinek szüksége lehet.

Durjódhana nem tudta tovább türtőztetni magát. Felpattant hatalmas, csillogó trónusáról, s körbenézett a jelenlévőkön. Karna hirtelen távozása feldühítette, s most haragosan így kiáltott:

– Mást sem hallok, mint hogy a Pándavák milyen hatalmasak! Ők talán nem földi halandók, akárcsak mi? Őket is le lehet győzni! Már egyszer sikerült arra kényszerítenünk őket, hogy remetéként az erdőbe vonuljanak. Mire ment akkor Ardzsuna a híres erejével? Hol volt akkor Krisna segítsége? Nincs mitől tartanunk. Még nem láttátok az én erőmet! Misztikus hatalmamnál fogva képes vagyok ellenállni a lángoló tűznek, hegyeket zúzhatok porrá, és ha akarom, hatalmas tavak vize válik előttem szilárddá, hogy a sereg átkelhessen rajta. Ha kell, egymagam

végzek a Pándavákkal!

Durjódhana jó darabig magasztalta nekitüzesedve saját nagyszerűségét. Amikor végre elhallgatott, testvérei hangos éljenzéssel ünnepelték. Csak Bhísma, Vidura és Dróna csóválták szomorúan a fejüket. A vak királyra néztek. Hiába inti a fiát, intelmei üres szavak maradnak, ha mellette nem cselekszik kemény kézzel. Erre azonban a legcsekélyebb jel sem utalt. Egyértelmű volt, hogy Dhritarásra többé-kevésbé lemondott a hatalmáról a herceg javára.

Dhritarásra újra időt kért, hogy gondolkodhasson, s felozlatta a gyülekezetet. Napok teltek el. Vidura és Szandzsaja eközben felváltva próbálta megingatni a királyt elhatározásában. Szandzsaja még Vjászdévát is elhívta, hogy beszéljen a királlyal, s a bölcs világosan elmagyarázta neki, hogy minden, ami történik, Krisna elrendezésének köszönhető.

– O, király! – mondta komoran a risi. – Krisna meg akarja szabadítani a földet terhétől. Sok démon el fog pusztulni, köztük fiaid is.

Dhritarásra azonban nem hitt neki. A fiai iránti ragaszkodás egyre éltette benne a reményt, hogy győztesen kerülnek majd ki a harcból. “Minden úgy történik, ahogy a sors elrendeli – gondolta. – Ha Isten azt akarja, hogy a Kuruk elpusztuljanak, hiábavaló lenne bármit is tenni ellene.”

Viráta városában eközben a Pándavák Krisnával tanácskoztak. Azután, hogy hallották Szandzsajától az üzenetet, nem sok kétségük maradt afelől, hogy Dhritarásra nem hajlandó visszaadni királyságukat. Már több mint egy hónap telt el azóta, hogy Szandzsaját visszaküldték a válasszal, a Kauraváktól azonban nem érkezett hír. Egyetlen esély volt már csak a békére: ha Krisna – ahogy ígérte – Hasztjápurába látogat.

– O, Krisna! – fordult barátjához Judhithira, amint Viráta palotájában beszélgettek. – Nincs nálad hűségesebb barátunk, s ezt mi sem bizonyítja jobban, mint hogy hajlandó vagy kérésünket elvinni a Kauravákhoz. Attól félek azonban, nem fogadnak majd szívesen. Uram! Csak nevetnek majd, amikor tisztelettel előterjeszted kérésed. Különösen Durjódhana nem fog hallgatni a baráti szóra, amit gyengeségünk jelének vél majd. Egyedül az erőszakból ért, semmi másból.

Krisna arany trónuson ült a Pándava testvérek körében. Ejfekete, göndör hajfürtök keretezték arcát, fején gyémántokkal kirakott korona ragyogott. Cápá alakú fülbevalóján megcsillant a napfény, ahogy Judhithirához fordult.

– Igazad van, ó, Pándava, mégis mennem kell. Minden esélyt meg kell adnunk a Kauraváknak, mielőtt a háború kitörne.

A rokonai ellen vívott háború gondolata mélységesen elszomorította Judhithirát. Szíve szerint az egész viszálykodást elfelejtette volna, ám tudta, hogy Krisnának más a vágya, és ksatrija lévén is a harc volt a kötelessége.

– A háborún kívül nem látok más lehetőséget arra, hogy visszakapjuk a birodalmunkat – sóhajtott fel. – A királyoknak kötelessége, hogy ha úgy hozza a sors, akár szeretteik ellen is fegyvert fogjanak. De hogy tudnék hadat üzenni a család olyan tiszteletre méltó tagjainak, mint Bhísma és Dróna? Nem lenne becsületesebb fejet hajtani és átengedni nekik a birodalmat? O, Krisna, kérlek, adj tanácsot!

– Te nem üzensz hadat senkinek, uralkodó – felelte Krisna. – Egyes-egyedül Dhritarásrán múlik, hogy lesz-e harc. Ha nem cselekszik úgy, ahogy a becsület megkívánja, magára vessen, azokkal együtt, akik mellette állnak. Ha egy tiszteletre méltó idősebb családtag, egy tanító vagy egy feljebbvaló elhagyja az erény útját, megérdemli, hogy megtagadják. Nem terheli bűn a lelkedet, ha ilyen körülmények között megölsz a Kurukat.

– Mindent megteszek, hogy diplomáciai eszközökkel meg tudjuk akadályozni a háborút, s ezzel a Kuruk megmeneküljenek a pusztulástól. Senki sem vádolhat majd téged, ó, Judhithira, hiszen te békét akarsz. A vérre szomjazó Durjódhana és ostoba követői azok, akik háborúra vágnak. És azt hiszem, kívánságuk hamarosan meg is valósul...

– Ha a Kuruk nem is adnák vissza az egész birodalmat – mondta Judhithira –, legalább öt falut kérjünk tőlük. Mindegyikünknek jutna egy, ahol uralkodhatnánk, s ezzel eleget tehetnénk ksatrija kötelességünknek. Nem vágyunk hatalmas

birodalomra.

Krisna mosolyogva felállt, s már indult is. A Pándavák követték, s miközben Szátjakival az oldalán csillogó szekereére szállt, tisztelettel körbejárták, majd búcsút intettek neki. Dáruka, Krisna kocsihajtója a négy pompás mén közé csapott. A lovak megindultak, s a szekér már hajtott is sebesen Hasztinápura felé. Egész nap meg sem álltak, s estére elérték a város határát. A Hasztinápurába vezető országút mentén ezrével álltak az emberek, hogy üdvözljék a követeket. Virágszirommal, rizzsel szórták fel előttük az utat, s Krisna boldogan lépte át a városkaput, hogy végre találkozzon a Kuru vezérekkel.

Az ünnepélyes fogadtatás után Krisna Kuntíhoz sietett, aki Vidura házában lakott. A Kuruk dicső királynéjának szeméből örömkönnnyek fakadtak, amikor viszontlátta Krisnát. Sokáig hallgatta némán a fiáról szóló híreket s a vigasztaló szavakat, majd ő is üzenetet küldött Judhishthirának: “Eljött az idő, amikor értelmet nyer, hogy egy ksatrija asszony fiat szült. Ne tétovázz, harcolj!” – kiáltotta, s szemében megcsillant a Kauravák iránti harag. Amikor annak idején meghallotta, hogy mi történt Draupadival a Kuruk gyülekezetében, szinte eszét veszette. A Kauravák most végre elnyerik méltó büntetésüket!

– Ó, Krisna! Jól tudom, ki vagy – mondta, amikor Krisna indulni készült. – Te vagy a mindenható Legfelsőbb Személy, akinek akarata maga az igazság. Kérlek, add az áldásod, hogy mindig neked tetszón cselekedjem! Ez a leghőbb vágyam.

Krisna megnyugtatta Kuntít, hogy az ő szívéhez is közel áll a királyné, s hogy minden kívánsága teljesülni fog, majd visszatért Dhritarástra palotájába. A király a teljes gyülekezetet összehívta, s amikor Krisna belépett, mindenki tisztelettudóan felállt. Egy díszes ülést ajánlottak fel neki, a király trónjától nem messze. Miközben a helyére kísérték, Nárada vezetésével egy sereg risi érkezett – mintha ragyogó planéták sora szállt volna alá az égből. Valamennyien elfoglalták helyüket az első sorokban, s a terem elcsöndesedett. Mindenki lélegzet-visszafojtva figyelte, mit fog mondani Krisna.

Amikor már a légy zümmögését sem lehetett hallani, Krisna Dhritarástrára nézett,

– Ó, Bháraták vezére! Legyen béke a Kauravák és a Pándavák között! Ne kelljen egyik oldalnak sem elveszítenie hőseit. Ezért jöttem el hozzátok, ó, király! Ez üzenetem lényege.

– A Kuru-dinasztia tagjai mindig is híresek voltak erényességükről, kedvességükről, együttérzésükről és igazságosságükről. Neked mint a Kuruk uralkodójának kötelességed megőrizni a család hagyományait. Nem kellene mást tenned, mint visszaadni a Pándaváknak a birodalmukat. Akkor elkerülhetnének a háborút. Ha azonban nem így cselekszel, a vérontást semmi sem állíthatja meg. Ezek a királyok és mindazok, akik Virátában összesereglettek, kegyetlenül le fogják mészárolni egymást. Gondolj csak bele, hogyan fogsz majd érezni, amikor bármelyikük halálhírét hallod!

Krisna után a risik is sorban felálltak, hogy elmondják véleményüket. Kivétel nélkül arra figyelmeztették Dhritarástrát, hogy ha háborúba keveredik a Pándavákkal, az végzetes következményekkel járhat.

Durjódhana kihívóan nézett körül a teremben. Se Krisna szavára, se a risik tanácsára nem hallgatott.

– Az vagyok, akinek Isten teremtett! – kiáltotta. – Nem tudok változtatni rajta! Az fog történni, amit a sors elrendel, s a sors is Isten kezében van.

Durjódhana mosolyogva a risikre nézett. Mindig arról prédikálnak, hogy mindent Isten irányít. A Kaurava herceg ezzel mélységesen egyetértett.

Dhritarástra egyre kényelmetlenebbül érezte magát fia kitörése miatt. Vízért kért, majd így szólt:

– Ó, Krisna, ó, risik, s ti bölcs férfiak valamennyien! Én is békére vágyom, ám a kezem meg van kötve. A fiam nem hallgat sem az én szavamra, sem az idős vezérekre. Próbáljátok jobb belátásra bírni! Ez a Kuruk egyetlen reménye.

Krisna Durjódhanára pillantott, aki szandálba bújtatott lábával közönyösen rajzolgatott a mozaikpadlón. Halvány mosollyal az arcán nézett vissza Krisnára.

– Ó, Durjódhana, Bháraták legkiválóbb sarja! – mondta neki Krisna szelíden. –

Csak jót akarok neked. Bűnös konokságod mindenkit elrémiszt és mindenkire veszedelmet hoz, s még te sem leszel általa boldog. Köss békét unokafivéreiddel! Ez atyád vágya, a család bölcs öregjeié, a risiké, az enyém és a Pándaváké is. Ez a béke soha nem hanyatló hírnevet hozna számodra, s általa minden vágyad teljesülne. Ha azonban olyan ostoba és hitvány emberekre hallgatsz, mint Karna, Sakuni és Duhsászana, ne is reméld, hogy szerencsével jársz.

Karna összeráncolta a szemöldökét. Tisztelte Krisnát, s bántották a szavai. Nem értette, miért vette védelmébe a Pándavák ügyét. Durjódhana az uralmon lévő Kuru király fia. Miért ne őt illetné a birodalom? A Pándaváknak ide kellene jönniük, és alázatosan földet kérniük tőle, amin uralkodhatnának. A nagylelkű Durjódhana biztosan nem tagadná meg tőlük, ha illendően viselkednének vele. De miért teljesítené a kérésüket, ha csak követeket küldenek és fenyegetőznek?

Durjódhana közönye láttán Krisna hangja megkeményedett.

– Ostoba, aki abban reménykedik, hogy életben marad, miután a felbőszült Bhímával, a vitéz Ardzsunával összemérte erejét. Hiszen Ardzsuna legyőzte a félisteneket, a gandharvákat, a daitjákat és a dánavákat is! Kerüld el a háborút a Pándava fiverekkel, ha nem akarod, hogy neked és dinasztiádnak hamarosan írmagja se maradjon!

Durjódhana egy szót sem szólt. Krisna tanácsát rendkívül sértőnek találta, s majd szétvetette a düh, ahogy körülnézett a teremben. Bhísma, Dróna és Vidura egymás után emelkedtek szólásra, és mindegyikük Krisnával értett egyet. Végül Dhritarástra is felszólt.

– Kísérd el Krisnát Virátába, és hozd vissza a Pándavákat! – tanácsolta fiának. – Nyerd el Judhisthira áldását, aki az erény mintaképe, és öleld a kebledre Bhímát! Add áldásodat Ardzsunára és az ikrekre, s élj együtt békében unokafivéreiddel. Ez egyszer ne légy engedetlen, drága fiam. Itt az ideje, hogy félretedd minden ellenséges érületedet.

Hogy megölelje Bhímát, halálos ellenségét?! Durjódhanának még az arca is eltorzult a gondolatra. Most már eleget hallgatott!

– Valamennyien engem szapultok és a Pándavákat dicsóítitek! – kiáltotta, s indulatosan talpra ugrott. – Mi rosszat tettem? Judhisthira tisztességes játékban veszített a kockán, s most viselnie kell a következményeket. Különben is: már eleve oda se kellett volna neki adni a fél birodalmat. Ezt a hibát is csak azért követtem el, mert még ifjú voltam és tapasztalatlan. A birodalom Dhritarástráé, s nekem, alázatos szolgájának az a célom, hogy azt megőrizzem neki. Semmiféle fenyegetés vagy erőszak nem ingathat meg elhatározásomban. Ha a Pándavák földet akarnak, harcoljanak érte! Ksatrija vagyok, a harc a kötelességem. Ettől sem félelem, sem semmi más nem téríthet el!

Durjódhana újra körülhordozta tekintetét a termen, majd kimért hangon így zárta beszédét:

– Tudd meg, Krisna, hogy ameddig atyám nevében én uralkodom e birodalom fölött, még annyi földet sem adok a Pándaváknak, amennyi egy tű hegye alatt elfér!

Krisna hosszan rápillantott. Hangja szigorúan, kérlelhetetlenül zengett a hatalmas teremben, amint választ adott Durjódhana szavaira.

– Ostoba! Azt hiszed, a te lelkesen nem szárad bűn, ám minden jelenlévő jól tudja, mi az igazság. Világéletedben irigy voltál a Pándavákra gazdagságuk miatt, s összeszövetkeztél Sakunival, hogy győzze le Judhisthirát kockázásban. És ki más lett volna képes úgy bánni unokafivére feleségével, ahogy te bántál Draupadival? Ó, Kuruk! Nagyon sokkal tartozom ennek a nemes, erényes hölgynek, aki örök időkre megvásárolt, amikor e gyülekezetben kétségbeesetten engem szólított. A becsületén esett sérelmet minden áron meg kell torolni.

Durjódhana felhorkant, s arca eltorzult a dühtől. Hirtelen felugrott, s kiviharzott a teremből, nyomában minisztereivel és fivéreivel.

– Ó, Kuruk! – mondta aztán Krisna. – Fogjátok el Durjódhanát, és vessétek tőmlöcbe! Számotokra ez az utolsó remény, másképp valamennyien a vesztetekbe rohantok.

Minden tekintet Dhritarástrára szegeződött, a vak király azonban hallgatott. Szóban ellent tudott mondani a fiának, de arra, hogy tegyen is valamit ellene, már

nem volt ereje. Ha most nem ad parancsot, hogy hajtsák végre Krisna javaslatát, a háború kitör.

Közben kinn az előcsarnokban Durjódhana gyors tanácskozásra hívta össze legközelebbi bizalmasait. Már régebben kitervelték, hogy elfogják Krisnát, s Durjódhana úgy érezte, elérkezett a megfelelő pillanat. Ha most nem tesz valamit, Krisna még a végén ráveszi az apját valami ostoba lépésre. Parancsot adott embereinek, hogy térjenek vissza a terembe és fogják körül Krisnát. Amikor a katonák a széles bejáratokon át berontottak, Durjódhana maga is belépett.

Krisna észrevette, mire készül, s odakiáltott neki:

– Ó, Kaurava! Végtelen ostobaságodban azt hiszed, egy magányos és könnyen sebezhető ellenféllel van dolgod. Tudd meg hát, mi az igazság! – Azzal felnevetett. Ebben a pillanatban teste vakító fénnel felvillant, s nőni kezdett, egyre magasabbra és magasabbra, míg végül úgy látszott, betölti az egész termet. Istenek tódultak ki belőle: Brahmá a fejéből jelent meg, Siva a mellkasából, Agni a szájából. Ott volt Indra és számtalan más mennyei lény is, s az öt Pándava szintén ott állt Krisna oldalán. Rémisztő alakjából ragyogó fény és hatalmas, gomolygó füst áradt.

A katonák, akik kivont kardjukkal éppen Krisnára akartak támadni, ijedten visszahőköltek, s kezükkel eltakarták a szemüket. Senki sem tudta elviselni a látványt. Egyedül a risik, valamint Bhísma, Dróna, Vidura, Szandzsaja és Szátjaki tudtak Krisnára nézni, amint megmutatta kozmikus formáját. Krisna Dhritarástrának is szemet adott, mellyel láthatta őt, s az öreg király számtalan mennyei risit és ragyogó félistent pillantott meg, akik imáikat ajánlották Krisnának.

Odakinn hirtelen sebes szélvihar támadt. Minden sötétbe borult, mennydörgés rázta meg az eget és a földet. A tanácsteremben uralkodó zűrzavar közepette Krisna egyszer csak visszavonta misztikus formáját, és magához intette Szátjakit.

Belekarolt, majd kísért a teremből és szekereire szállt. Lassan minden elcsendesedett. Kitisztult az ég, elült a szélvihar, csupán szelíd szellő fújdogált a nyomában. A Kuruk vezérei kezüket összetéve szekerehez kísérték Krisnát. Vidura kivezette a királyt a teremből, aki megállt Krisna szekere előtt, s így szólt:

– Ó, Dzsanárdana! Láthattad, mennyire nincs hatalmam a fiaim fölött. Megtettem, ami tőlem telt. Ne hibáztass, ha kitör a háború. En békét akarok.

Arany holdak százaival díszített szekereinek fehér tigrisbőrrel borított üléséről Krisna rámosolygott Dhritarástrára. Aztán a többi Kurura nézett.

– Ó, Bharata sarjai! – mondta. – Mindent láttatok. Tanúi lehettetek, hogyan sétált ki a teremből a nevetlen Durjódhana, és hogyan vallotta be a föld hatalmas uralkodója, hogy semmit nem tud tenni az ügy érdekében. Engedelmetekkel, most visszatérek Judhithirához.

A szekér megindult, s már száguldott is a széles országúton. A déli kapun át hagyta el a várost, s hamarosan már csak egy kavargó porfelhő látszott belőle. Egy darabig még hallani lehetett a kerekek robaját, ám lassan az is elült. A Kuruk lassan visszaballagtak palotájukba. Krisna béketárgyalásai nem jártak sikerrel. Küszöbön állt a háború.

Huszonharmadik fejezet

Időtlen bölcsesség a csatamezőn

Miután Krisna elhagyta Hasztinápurát, Kuntí eltöprengett Karna sorsán. Úgy érezte, vagy ő, vagy Ardzsuna hamarosan távozik az élők sorából. Vagy talán egy másik Pándava fivér hal meg Karna kezétől? Szúrja rendkívüli képességekkel megáldott fia nem is sejtette, hogy a Pándavák a testvérei. Nem fog kegyelmezni nekik a háborúban – bár valószínűbb, hogy ő maga fog elesni. Krisna ellenségeként vajmi kevés esélye volt az életben maradásra.

Kuntí nagyon szerette elsőszülött fiát, s úgy érezte, elérkezett az idő, hogy végre megtudja az igazságot. Ezelőtt sohasem vitte rá a lélek, hogy bárkinek is elmondja, és nem is volt rá szükség. Attól a naptól, hogy először meglátta, Kuntí tudta, hogy a fia jól van. Durjódhana hatalmas birodalommal ajándékozta meg, s a Kauravák befogadták maguk közé. Most azonban úgy sejtette, a Durjódhanával való barátság végzetes lehet a számára. Kuntí kora reggel a Gangesz partjára ment, ahol Karna a napistent imádta. A vízből kijövet Karna meglepődve látta, hogy a parton a Kuru királynő várja.

– Nemes hölgy! – üdvözölte összetett kézzel. – Minek köszönhetem ezt a szerencsét? Mivel lehetek a szolgálatodra?

Kuntí fiára nézett, akinek erős, izmos testéről patakokban folyt le a szent folyó vize. Visszaemlékezett, hogyan bízta őt ugyanennek a folyónak a gondjaira sok-sok évvel ezelőtt. Szemét elárasztották a könnyek.

– Drága gyermekem! – mondta elcsukló hangon. – El kell mondanom valamit. Az anyád vagyok. Szúrjától, imádott istenségedtől születted.

Kuntí remegő hangon mesélte el, hogy annak idején attól félt, szégyent hoz a család hírnevére, ha megtartja gyermekét.

– Egy kosárban a folyóra tettelek, s imádkoztam az Úrhoz, hogy óvjon meg. Az ő kegyéből Adhiratha és felesége megtaláltak, s fölneveltek.

Karna megdöbbenésében szólni sem tudott. Abban egy percig sem kételkedett, hogy Kuntí igazat mond: a királynő messze földön híres volt erényességéről és igazmondásáról. Térdre esett, és két kézzel a fejéhez kapott. Azt tudta, hogy Adhiratha a Gangesz partján találta. Veleszületett páncélzata láttán a kocsihajtó azt hitte, a félistenek hagyták ott. Karnát mindig is foglalkoztatta, hogy kik lehetnek a szülei, de az álmában sem jutott volna eszébe, hogy Kuntí az anyja. Most ott térdelt előtte, s a döbbenettől egyre csak rázta a fejét.

– Úgy igaz, ahogy mondom, gyermekem – folytatta Kuntí. – A Pándavák testvére vagy, sőt, a legidősebb közülük. Az ő oldalukra kell állnod. Ne kövess kapzsi, álnok embereket, mert a veszedbe rohansz. Maradj meg inkább az erény útján, és csatlakozz fivéreidhez!

Karna még mindig nem jutott szóhoz. Teljesen meg volt zavarodva. Úgy tűnt, iránta érzett szeretetében Kuntí valóban aggódik érte. De miért nem mondta el mindezt korábban? Most már késő. Hogyan tagadhatná meg Durjódhanát azok után, amit a Kaurava érte tett? Akár testvére a Pándaváknak, akár nem, most már nincs más választása, harcolnia kell ellenük. Elyomta magában a fejében cikázó örült gondolatokat, s úrrá lett az anyja iránt hirtelen feltámadt természetes szeretetén. Nyugalmat erőltetett magára, s így szólt:

– Hiszek szavadnak, nemes hölgy, de tanácsodat nem tudom megfogadni. Hogyan hihetném, hogy jót akarsz nekem? Eldobtál magadtól, amikor megszülettem, s ezzel nagy szenvedést zúdítottál rám. Nem részesülhettem a ksatrijáknak kijáró szertartásokból, és mint szútát, megbélyegeztek. Most jössz csak hozzám, amikor a többi fiadat veszély fenyegeti.

Karna felállt, s a ragyogó napra emelte tekintetét. Nem csoda hát, hogy mindig oly erősen vonzódott e félisten imádatához! Újra Kuntíra nézett, akinek szeméből patakokban folyt a könny. Aztán mély lélegzetet vett, s így folytatta:

– Nem hagyom el Durjódhanát, aki uram és mesterem ebben az életben. Azonban, hogy ne érezd hiábavalónak ezt a látogatást, megígérem, hogy a háborúban Ardzsunán kívül egyetlen fiadat sem ölöm meg, még akkor sem, ha alkalmam lesz rá. Ha azonban úgy hozza a sors, hogy Ardzsunát megölhetem, megteszem, s ezzel örök dicsőséget szerzek nevemnek. Ha pedig nekem kell meghalnom az ő kezétől, a mennyekbe jutok. Nincs harmadik út.

Kuntí remegve tárta ki karját Karna felé. Ahogy Karna tétován előrelépett, Kuntí megölelte, s így szólt:

– A Kuruk hamarosan véres csatában pusztulnak el. Emlékezz majd ígéretedre, drága fiam! Légy áldott! Indulnom kell.

Karna meghajolt előtte, Kuntí pedig sajtó szívvel, sietve útnak indult a város felé. Tudta, hogy az egyik fiát hamarosan el fogja veszíteni.

A Pándavákat a legkevésbé sem lepte meg, hogy Krisna dolgavégezetlenül tért vissza Hasztinápurából. Soha nem hitték igazán, hogy Durjódhana egyik napról a másikra megváltozik. Krisna biztatására Judhisthira azonnal megtette az előkészületeket a háborúra. Fivéreivel és Krisnával egyetértésben Dhrisadjumnát tette meg seregei parancsnokává. Ahogy a hatalmas had felkerekedett, Viráta városának nyugalmát rettentő hangzavar verte fel. Mindenütt emberek nevetése, kiáltozása, kagylókürtök bűgása, elefántok trombitálása és dobpergés hallatszott. A harcoló egységeken kívül Judhisthira egy szakácsokból, felcserekből, hadmérnökökből és ügyes kezű mesteremberekből álló külön sereget állított fel, hogy

csapatait segítsék. A népes had hosszú mérföldes sorokban menetelt a Virátából kivezető úton, mintha csak a hömpölygő tenger árasztotta volna el a földet. Bhíma és az ikrek haladtak az élen, közvetlenül mögöttük Dhristadjumna, középen ragyogó harci szekeren Judhishthira, mellette pedig Ardzsuna, akinek Krisna hajtotta a szekerét.

A menetet számos bráhmána is elkísérte. Szünet nélkül énekelték a Védák himnuszait az igazságért vívott háború erényeiről. A harcosok derűs szívvel néztek a csata elé: tudták, hogy vagy dicső győzelem vár rájuk, vagy hősi halál, mely a felső bolygókra emeli őket.

A sereg megállíthatatlanul haladt Kuruksétra mezeje felé, ahol a csatát készültek vívni. Hat napig meneteltek, mire elérték céljukat. Ott aztán letáboroztak a Hiranvatí-tó partján, s hamarosan egész sátorváros borította a környéket. A Pándavák a Kuru vezérekre vártak, hogy megtanácskozzák velük a harc szabályait, mielőtt kezdetét venné a háború.

Hasztinápurában Durjódhana serege szintén útra kelt. Ő maga vezette a hadat, melynek fegyvereit harci szekerek megszámlálhatatlan sokasága vitte Kuruksétrára. Íjak, nyilak, bárdok, lándzsák, szöges buzogányok és súlyos dárdák kerültek a szekerekre bombákkal, ágyúgolyókkal, robbanó lövedékekkel és a kilövésükre szolgáló gépezetekkel együtt. Hatalmas kosarakban mérges kígyókat, óriási üstökben melaszt és homokot vittek magukkal, amelyet felhevítve majd az ellenségre zúdítanak.

A harci szekerek, lovasok, gyalogosok és elefántok szinte végeláthatatlan sorait járva Durjódhana szívét repeső öröm töltötte el. A Pándavák még a látványát sem tudják majd elviselni ennek a seregnek! Akár telihold idején a háborgó tenger, olyannak tűnt a hadsereg, s fénylő páncélatba bújt, csillogó fegyvereket szorongató hős harcosaival kápráztatóan ragyogott. Ekkor a Kauravák vezére is pompás harci szekere-re szállt, melyet aranyló napok és bőszen vadállatok képe díszített, s amelyen minden elképzelhető fegyver a rendelkezésére állt.

Miközben folyt a lázas készülődés, Durjódhana Bhísmához sietett.

– Ó, nagyatyá! – szólította meg. – Senki sem érhet a nyomodba sem erény, sem vitézség tekintetében. Mindig a Kuruk legkiválóbb védelmezője voltál. Arra kérlek, légy vezérünk e háborúban. Vezess minket, ahogy Karttikéja vezeti a mennyek seregeit!

Bhísma Durjódhanára pillantott, aki összetett kézzel állt előtte. Elérkezett hát a nap, amitől annyira tartott: a Kuruk egymással háborúznak. Azóta tudta, hogy ez be fog következni, amióta Draupadit megsértették. Azzal is tisztában volt, hogy a Pándavák ellen kell majd harcolnia. Amellett, hogy megfogadta, mindig védelmezni fogja Hasztinápura trónját, évekig élt Dhritarászra pártfogása alatt, s úgy érezte, tartozik neki annyival, hogy csatába száll a kedvéért, még ha ez azt is jelentette, hogy Durjódhana oldalán kell harcolnia. Kesztyűbe bújtatott kezét felemelve válaszolt.

– Rendben van. Vezetem a sereged, uralkodó, egy dolgot azonban tudnod kell. A Pándavák épp oly kedvesek nekem, mint a Kauravák. Egyiküket sem fogom megölni.

Durjódhanának nem okozott meglepetést Bhísma válasza. Nem számít, gondolta. Amíg a Kuru nagyatyá a Pándavák csapatait pusztítja – s ezt kétségkívül megteszi majd –, a többi harcos elbánik a Pándavákkal. Karna Ardzsunával számol majd le, ami pedig Bhímát illeti... Durjódhana megsimogatta arany buzogányának nyelét. Hamarosan eljön az ő ideje!

– Van még valami, amit tudnod kell – folytatta Bhísma. – Nincs olyan harcos, beleértve engem is, aki Ardzsunát le tudná győzni. Most pedig, hogy Krisna is az ő oldalán harcol, a félistenek és a démonok együttvéve sem tudnának felülkerekedni rajta.

– Majd meglátjuk! – mosolyodott el Durjódhana. Őt aztán nem hatotta meg, amikor Krisna megmutatta misztikus hatalmát. Bármelyik varázsló vagy jógi könnyedén megtenné ugyanezt. Krisna eddig nagyon keveset tett azért, hogy a Pándavák ne veszítsék el birodalmukat. És ha nem harcol, a háborúban sem tehet majd sokat.

– Irány Kuruksétra! – kiáltotta. – Győzelemre fel!

Durjódhana hangja megörvendeztette katonái szívét. Felharsant csatakiáltásuk, megsörrentek a fegyverek, s a hatalmas hadsereg lassan elindult Hasztinápurból, élükön a herceggel. Talpuk alatt megrázkódott a föld, ahogy harcra szomjazva felkerekedtek.

Pár nap múlva elérték Kuruksétrát, s néhány mérföldnyire a Pándaváktól táborot vertek. Durjódhana nyomban haditanácsot hívott össze, s tágas sátrában hamarosan ott is volt minden tábornoka.

– Dicső hős! – szólt Bhísmához. – Amíg te és Dróna vezetitek a hadsereget, még az istenektől sem tartok. Itt az idő, hogy kidolgozzuk stratégiánkat. Kérlek, beszélj seregünk és az ellenség erősségeiről és gyenge pontjairól!

– Ó, király! – felelte Bhísma, kezét kardja elefántcsont markolatán nyugtatva. – Elmondom mindazt, amit a csatára összesereglett harcosok erejéről tudok. Vannak közöttük rathák, akik ezer katonával képesek felvenni a harcot, maháathák, akik tízezerrel, és atirathák, akik hatvanezer, sőt ennél is több – megszámlálhatatlanul sok – ellenféllel tudnak megküzdeni.

Bhísma név szerint is sokat megemlített közülük mindkét seregből, erejüknek megfelelő sorrendben. Durjódhana seregében Drónát, Kripát, Kritavarmát, Asvatthámát és magát a herceget sorolta az atirathák közé. A Pándavákat legyőzhetetlen harcosoknak nevezte, különösen kiemelve Ardzsuna erejét.

– Gándíva-íjának, misztikus fegyvereinek, mennyei szekerének, áthatolhatatlan páncéljának köszönhetően még a közelébe sem mehet senki, amikor harcol. Még inkább igaz ez most, hogy Krisna áll az oldalán. Egyedül Dróna vagy én tudnánk megszorogatni. Ő azonban fiatal, míg mi mindketten öregek vagyunk, s erőnk már nem a régi. Seregéd sorai között rettentő pusztítást fog véghezvinni.

Ahogy Bhísma Ardzsunáról beszélt, a Durjódhana sátrában összegyűlt királyok úgy érezték, karjukat elhagyja minden erő. Bhísma ezután Sikhandin vitézségét ecsetelte.

– Előző életében hercegnő volt, akit fivérem, Vicsitravírja kedvéért elraboltam. Mélységes gyűlölet élt benne irántam. Amikor meghalt, egyedül a halálomra gondolt, s Drupada fiaként született meg újra.

Bhísma elmesélte az egész történetet. Sok-sok évvel azelőtt elrabolta Kási király három leányát, hogy Hasztinápurbába vigye őket, feleségül a fivére számára. A legidősebb azonban, akit Ambának hívták, már egy másik királynak adta a szívét. Bhísma ezért elengedte, ám szíve választotta nem akarta befogadni a hercegnőt, mondván, hogy egy másik férfi érintése beszennyezte. A kétségbeesett Ambá az erdőbe vonult, és szigorú vezeklésbe fogott, hogy elnyerje Siva áldását. Siva végül meg is jelent előtte, s megáldotta, hogy következő életében legyen férfi, aki képes lesz megölni Bhísmát.

– Vjászadévától tudom, hogy Ambá először Drupada király leányaként született meg, és csak azután változott Siva kegyéből férfivá, hogy fölserdült. Nem fogok tehát harcolni ellene, még akkor sem, ha az életemre tör. Szentül megfogadtam, hogy nem emelek kezét nőre, olyanra, aki női nevet visel, vagy aki nőnek látszik. Sikhandin valójában nő, valahogy azonban férfitestű van.

A királyok tisztelettel néztek a nemes Bhísmára. Tudták, hogy soha nem fogja megszegni fogadalmát. Harc közben ügyelniük kell, nehogy Sikhandinnak alkalma nyíljon olyankor Bhísmára támadni, amikor egyedül van.

Lassan leszállt az éj, ők pedig nekiláttak, hogy kidolgozzák a haditervet. Közeledett a másnap reggel, a csata kezdete.

Kora hajnalban a két sereg parancsnokai találkoztak, hogy megegyezzenek a harc szabályaiban. Minden harcos csak vele egyenlő erejű harcossal vívhat, ugyanabban a fegyvernemben. Senki nem sújthat le fegyverével a másikra anélkül, hogy előtte ne figyelmeztetné, és menekülőket sohasem szabad megtámadni. A csatatéren szolgáló segédek és felcserek teljes védelmet élveznek.

A tábornokok jó ideig tárgyaltak, majd felálltak, hogy visszatérjenek hadseregükhöz, és elfoglalják helyüket csapataik élén. Dhristadjumna, aki nem bízott benne, hogy a bectelen Kauravák betartják majd a szabályokat, amelyekben megegyeztek, utánuk szólt:

– Ó, Kuruk! Nem mi leszünk azok, akik elsőként megszegik a szabályokat. Ám

ha észre vesszük, hogy nem tartjátok be őket, többé mi sem tekintjük magunkra nézve érvényesnek a megállapodást.

Dhristadjumna, aki arany páncéljában úgy ragyogott, mint a tűz, szekere szállt, s a csataterre hajtott. Tú alakzatba rendezte csapatait, melynek hegyénél ő, Bhíma és az ikrek álltak. Judhishthira középen foglalta el helyét, körülötte számos nagy szekérharcossal. Nem messze tőle Ardzsuna készült a harcra, Sikhandinnal az oldalán. A Pándavák tudták, diadaluk azon múlik, hogy sikerül-e minél hamarabb legyőzniük Bhísmát. Ahogy Ardzsuna támadásba lendült, zászlóján Hanumán olyan csatakiáltást hallatott, hogy a lovak és az elefántok rémületükben kiengedték ürüléküket.

A Pándavák harci alakzata láttán a Kauravák is csatasorba rendeződtek. Élükön Bhíma állt. Roppant szekerén, fehér sisakjában, fehér zászlójával és a feje fölé boruló fehér ernyővel hatalmas fehér hegynek látszott. Őt követte Durjódhana, óriási lótuszkék elefántja hátán. Lantosok és dalnokok vették körül, akik szünet nélkül a dicsőségét zengték, s ezer meg ezer kiváló harcos vigyázott rá.

Amikor Judhishthira a Kuru seregre pillantott – mely számtalan meredező zászlójával olyan volt, mintha csak cápákkal teli óceán hömpölyögne felé –, elszorult a szíve. Ardzsunához fordult, s így szólt:

– Ó, erőskarú! Hogyan fogjuk valaha is legyőzni ezt a sereget? A Nagyatyát soha, senki nem ölheti meg, és hány ádáz, rettentő harcos veszi körül védelmezőn! Szinte reménytelen a győzelem.

– Ó, büntelen, a csatákat nem csupán vitézséggel nyerik! – felelte bátyjának Ardzsuna. – Az erénynek is része van benne. Ahol becsület van és igazság, s ahol ott van Krisna, ott biztos a győzelem.

Judhishthira azonban nem volt teljesen meggyőződve arról, hogy igazságos ügyért harcol. Talán nem az ő ostobasága okozta, hogy a viszály kirobbant? Talán nem azért fogott fegyvert, mert birodalomra és gazdagságra vágyik? Krisna jelenléte mindenesetre megnyugtató volt. “Igen! Az, hogy ő áll a háború mögött, minden más érvet elsöpör” – gondolta. Egyetértően bólintott Ardzsunának, aki gyorsan a sereg élére vágatott.

Amint Ardzsuna a Pándava erők élén álló Dhristadjumna mellé hajtotta szekerét, az parancsot adott, hogy fújják meg a csata kezdetét jelző kagylókürtöket. Ardzsuna és Krisna mennyei kürtje hosszán, erőteljesen búgott fel. Bhíma és az ikrek szintén teljes erejükből kagylókürtjükbe fújtak, s a felzendülő félelmetes hang megremegtette odaát a Kauravák szívét. Válaszul ők is ajkukhoz emelték kagylókürtjüket, s ahogy megszólaltak a dobok, harsogni kezdtek a trombiták, fülsiketítő lárma töltötte be a csatateret.

Ardzsuna ekkor Krisnához fordult:

– Ó, Uram, ó, tévedhetetlen! Kérlek, hajts szekeremmel a Kauravák közelébe! Hadd lássam őket harcra készen, s hadd tudjam meg, kik fogtak ma fegyvert, hogy a gonosz lelkű Durjódhana kedvében járjanak!

Krisna a lovak közé csapott, s a kecses harci szekeret a harcmező közepére vezette. Aztán a Kauravákra mutatott.

– Íme, a hatalmas Kuru sereg ó, Pártha! – mondta. – Valamennyien itt vannak.

Ardzsuna a mező túloldalára nézett: valóban felsorakozott az egész Kuru hadsereg. Ő azonban szintén Kuru volt. Hogyan emelhetne fegyvert e halálos összecsapásban saját rokonaira? Mily kegyetlen a végzet! – hasított belé hirtelen, s egyre inkább hatalmába kerítette az aggodalom. Ott állt előtte Bhíma, Dróna, Kripa és sokan mások, akiket gyerekkora óta szeretett, s akik szintén szerették. Ahhoz, hogy Judhishthira megnyerje a csatát, mindannyiukat meg kell ölniük. Ardzsunának a pusztá gondolat is elviselhetetlen volt. Egész testében reszketett. Szája kiszáradt, s remegő hangon így szólt Krisnához:

– Ó, Késava, azt hiszem, képtelen vagyok harcolni! Mi jó származhat abból, ha az ember elpusztítja saját rokonait? Ugy látom, ez a háború csak bűnt és szerencsétlenséget hoz ránk!

Ardzsuna kezéből kiesett az íj, ő pedig szekere ülésére roskadt. Nem volt szíve fegyvert fogni. Virátában egészen más volt. Akkor nem akarta megölni egyetlen rokonát sem, és az idős Kuru vezérek sem vetették be ellene minden erejüket. Most

azonban nem fognak kegyelmezni. Ebből a háborúból csak az egyik fél térhet haza. Ardzsuna szeméből kicsordult a könny.

– O, Késava, hogyan harcolhatnék egy olyan birodalomért, amelyben nem lesznek többé ott azok, akiket szeretek? Miféle boldogság származna abból?

Ardzsunán szánakozás vett erőt. Bhísma olyan volt, mintha az apja lenne. Dróna sem volt kevésbé kedves a szívének, és sok-sok kedves idős rokon sorakozott még mellettük. Még Durjódhanát és fivéreit is sajnálta, hiszen oly ostobák voltak. Ardzsuna homlokán gyöngyözni kezdett a veríték, ahogy könnyörgőn Krisnához fordult.

– Nem fog-e eluralkodni rajtunk a bűn, ha megöljük a bölcs vezéreket, akik mindannyian a tanítóink? Az egész emberiség pokolra jut így, hiszen a vallásosság az idősek nélkül nem maradhat fenn.

Ardzsuna szenvedélyesen sorolta érveit az erkölcsről vallott nézetei alapján, míg végül szekere ülésén magába roskadva így szólt Krisnához:

– A Kauravák megölhetnek: nem fogok fegyvert, és nem állok ellen. Képtelen vagyok a harcra.

Krisna mosolyogva pillantott le a könnyező Ardzsunára. Ez a viselkedés igazán nem vallott a hős vitézre. Még mindig a gyeplőt tartva, így felelt:

– O, Ardzsuna! Miért hagyod, hogy efféle gyengeség kerítsen hatalmába? Ez igazán nem méltó ahhoz, aki ismeri az élet valódi értékeit. O, dicső hős, kelj fel! Ne add át magad e lealacsonyító tehetetlenségnek!

Ardzsuna zavartan hallgatta, amint Krisna sorban megcáfolja minden érvét, aztán tovább sorolta kétségeit.

– Drága Krisna, megértem, hogy a bűnös ellenségnek pusztulnia kell, ám azok között, akik most velünk szemben állnak, számtalan tiszteletre méltó személyiséget látok. A vezetőink ők, akikkel nemhogy csatázni, de még vitatkozni sem szabad!

Ardzsuna Krisna kérlelhetetlen arckifejezése láttán megértette, mennyire nem örül szavainak. Tudta, hogy végül úgyis követnie kell Krisna utasítását. Elhatározta hát, hogy kiönti szívét kedves barátjának.

– O, Krisna! Úgy látszik, képtelen vagyok megkülönböztetni a jót a rossztól. Egészen meg vagyok zavarodva, csak bennem reménykedem. Kérlek, taníts! Mondd meg, miért kell harcolnom! Tanítványként hódolok most meg előtted.

Krisna szája széles mosolyra húzódott: boldog volt, hogy Ardzsuna kész tanítójának elfogadni. A két sereg között, akiknek harcosai izgatottan lesték, mit fog tenni Ardzsuna, Krisna tanítani kezdte barátját.

– Érveid félreértésen alapszanak, ó, Pártha – magyarázta. – Elfelejtetted, hogy a test a lélek számára csupán ideig-óráig tartó ruha. A lélek boldogsága fontosabb, mint az anyagi testé. Ha megérted, milyen tettek szolgálják a lélek javát, az mindenkinek a hasznára válik majd.

– Az örök lélek a Legfelsőbb Lélek része. Otthona a lelki világ, a határtalan boldogság birodalma, nem pedig ez az átmeneti, nyomorúságos anyagi világ.

Krisna leeresztette a lovak kantárát, s jobb kezét felemelve állt Ardzsuna előtt.

– Úgy kell tehát cselekedned – mondta –, hogy te és mindenki más is a lelki világ felé haladjon. Az ember boldogsága azon múlik, elégedetté tudja-e tenni a Legfelsőbb Urat. Drága barátom, ez a Legfelsőbb Úr én vagyok. Minden, legyen az lelki vagy anyagi, belőlem árad. Minden rajtam nyugszik, mint gyöngysor a fonálon. Én vagyok mindennek a kezdete, a közepe és a vége. Az élőlények nekem köszönhetik létüket, s rajtam múlik életük is. Minden teteddel engem próbálj hát elégedetté tenni!

Ardzsuna feszült figyelemmel itta Krisna minden szavát. Ő mindenki legkedvesebb jóakarója, s egyedül ő a tudója annak is, hogyan került a lélek az anyagi világba, s hogyan juthat ismét ki onnan. Az ő kegyéből lassanként fellebben az élőlényekről a tudatlanság fátyla, s akkor felismerhetik valódi természetüket: azt, hogy Krisna örök, szerető szolgálja.

– Az illúzió, azaz a májja rabjaként az emberek azt gondolják, akkor lehetnek csak boldogok, ha saját érzéseiket szolgálják, ha saját elképzeléseiket követik. Ez azonban minden esetben szenvedéshez vezet. Örök boldogság csak arra vár, aki lemond erről az illúzióról, és hozzám fordul.

Krisna majdnem egy órán át oktatta Ardzsunát, és minden kérdésére mély és időtlen bölcsességgel adott választ. Ardzsuna kedvéért újra megmutatta kozmikus formáját, hogy a Pándava teljes tündöklésében láthassa. Ardzsuna kétségei eloszlottak. Krisna mindenek felett álló hatalmát nem lehet megkérdőjelezni. Megértette, hogy ha Krisna azt akarja, hogy harcoljon, akkor ez nemcsak számára, de azok számára is a legjobb, akik az ő kezétől pusztulnak majd el a csataterén. Megnyugodott. Tudta, hogy Krisna sohasem vezetné félre. Kötelessége volt, hogy harcoljon, igaz, e kötelesség végrehajtása nem volt éppen könnyű dolog.

Bhisma harci szekereére pillantva így szólt:

– Kedves Krisna! Illúzióm immár szertefoszlott. Úgy cselekszem, ahogy tanítottál! – Azzal megragadta íját, s megkérte Krisnát, hogy hajtsa vissza a szekeret a sereg élére. Percek kérdése volt, hogy kezdetét vegye a háború.

Huszonnegyedik fejezet

Elkezdődik az öldöklés

Mialatt a hadsereg Kuruksétrára indult, Dhritarástrának egy perc nyugodalma sem volt a palotában. Átkozta vakságát, amiért most nem állhat a Kuruk élére. Végül is ő az oka, hogy kirobbant a háború. Ha most ott lehetne a harcban és láthatná a fiai ellen hadba vonuló Pándavákat, talán véget vethetne az ellenségeskedésnek, és békében visszaadhatná nekik birodalmukat. Így azonban nem tehet mást, csak ül ölbe tett kézzel és vár.

Szandzsaját hívatta, hogy mondja el, mi történik.

– Elérték már a seregek Kuruksétrát? Ó, Szandzsaja, mily hatalmas a sors keze! Noha láttam, hogy ostobaság, amit Durjódhana tesz, nem tudtam megállítani. Biztosan Isten elrendelése ez a háború, s így talán nem is olyan borzasztó... Mivel szerezhetne nevének nagyobb becsületet egy harcos, mint hogy hősi halált hal a csatában?

Szandzsaja felsóhajtott. Szerette Dhritarástrát, de bosszantotta, hogy minduntalan elhárítja magától a felelősséget. Sok mindenen keresztülmentek már együtt. Most, hogy semmi sem mentheti meg a közeli pusztulástól, talán rádöbben az igazságra.

– Ó, király! Azt mondják, ember tervez, Isten végez. A Úrtól csupán saját jó és rossz tetteink eredményét kapjuk. Am Istennek is megvannak a maga vágyai. Csak akkor lehetünk valóban boldogok, ha megértjük, mire vágyik, s alávetjük magunkat akaratainak. Másképp bünt követünk el, s a jutalmunk szenvedés.

Ebben a pillanatban Vjászádéva lépett Dhritarástra szobájába.

– Nagy király! Fiaidnak és szinte valamennyi harcosnak ütött az utolsó órája. Az idő hozta így, s ellene tenni lehetetlen. Ha akarod, isteni látással ajándékozzak meg, hogy tanúja lehess a csatának.

– Nem akarom látni, amint fiaim elesnek – felelte Dhritarástra. – Ó, bölcs! Elég, ha csak hallom, mi történik a csatamezőn.

– Legyen, ahogy kívánod. Akkor hát Szandzsaját áldom meg e képességgel. Mindent látni fog, ami a csatában történik. Ó, király! A győzelem mindig a becsület oldalán áll. Hasztinápurára baljós árnyak borulnak.

Vjászádéva beszámolt az általa tapasztalt rossz előjelekről. Dhritarástra szívét félelem szorította össze. Könyörögni kezdett a bölcsnek, hogy ne őt okolja a történetekért.

– Megtettem minden tőlem telhetőt, hogy fiaimat az erény útjára tereljem! – mondta.

Vjászádéva azonban dühösen rákiáltott:

– Te idézted elő azt a rettenetes mézszárlást, aminek hamarosan tanúi leszünk! De még megelőzheted a bajt. Add ki a parancsot, hogy a Pándavák kapják vissza birodalmukat, s akkor a háborúnak vége, még mielőtt elkezdődne!

Dhritarástra szótlánul lehajtotta a fejét. Nem tudott mit mondani. Szíve mélyén még mindig a lehetetlenben reménykedett: hogy fiai valahogyan győztesként kerülnek ki ebből a csatából. Vjászádéva tudta, mire gondol.

– Ne hidd, hogy a csatát mindig az a sereg nyeri, amelyik több katonából áll! Elég ötven jól képzett harcos, aki nem hátrál meg és segíti egymást, s egy egész hadat képesek megsemmisíteni. A győzelem sohasem biztos. Ahogyan már annyiszor

hallottad: végül mindig az erény és az igazság dönt.

A király nem tudott mit szólni, s Vjaszadéva kiviharzott a teremből. Fapapucsának kopogása még sokáig visszhangzott a márványpadlós előcsarnokban.

Szandzsaja lehunyta a szemét, s hirtelen kibontakozott előtte a csatatér képe. Krisnát és Ardzsunát pillantotta meg, s hallhatta párbeszédüket, melyről hűségesen beszámolt a királynak. Amikor Dhritarásra meghallotta, hogy Krisna a legfelsőbb hatalomnak nevezi magát, és megtudta, hogyan mutatta meg újra kozmikus formáját, úgy érezte, fiai győzelmével kapcsolatban az utolsó reménysugár is elveszett. Mi esélyük lehetne ilyen erők ellen, még ha a legnagyobb Kuru harcosok állnak is mellettük?

– Mit tettek fiaim és Pándu gyermekei, miután hallották Krisna szavait? – kérdezte Dhritarásra. A legrosszabtból tartott, mégis utolsó szalmaszálként kapaszkodott a halvány reménybe, hogy fiai megnyerik a csatát. Feszült figyelemmel hallgatta Szandzsaját, aki minden egyes mozzanatról beszámolt neki, ami a csatatéren történt.

A harcosok hangos üdvörléssel fogadták a szekerén visszatérő Ardzsunát. Az imént még mindnyájan aggódva figyelték, amint mozdulatlanul megállt a két sereg között, s jól látták, hogy valamiféle bizonytalanság vett erőt rajta. Úgy tűnt azonban, mostanra visszanyerte eltökéltségét. Iját magasba emelte, s felkészült a harcra. Megszólaltak a harsonák, a dobok és a kagylókürtök, s hangjuk egyetlen fülsiketítő lármában egyesült.

Már épp megindult volna a támadás, amikor Judhisthira hirtelen levette páncélját, s leugrott szekeréről. Fivérei és a többi harcos legnagyobb ámulatára a mezőn át elindult a Kauravák serege felé. Fegyvertelenül, mellvért nélkül egyenesen Bhísmá szekeréhez ment.

– Úgy látszik, a nyomorultnak végül inába szállt a bátorsága, s most kegyelemért könyörög Bhísmához! – nevettek a Kauravák.

Judhisthira azonban ügyet sem vett a gúnyolódásukra. Két kezét összetéve megállt a Kuru hadvezér előtt, aki nyomban leugrott szekeréről, hogy köszöntse. Judhisthira leborult elé, s megragadta a lábát.

– Ó, legyőzhetetlen hős! Kérlek, adj engedelnyt, hogy harcolhassunk ellened! Kérlek, add az áldásod a harchoz!

Bhísmá elmosolyodott: Judhisthira követte az ősi szabályt, miszerint ha valaki egy feljebbvalója ellen harcol, előtte fel kell ajánlania neki a tiszteletét, s az engedelnyét kell kérnie.

– Ó, Kuntí fia – felelte –, harcolj, s legyen tiéd a győzelem! Gyermekeim! Noha tudom, hogy igaz ügyért fogtál fegyvert, arra kényszerülök, hogy ellenségeid táborában harcolj. Az ember bizony a pénz rabszolgája, s emiatt állok most tehetetlenül előtted. Szeretnék azonban valami jót tenni veled! Kérj tőlem bármit, azonnal teljesítem.

Judhisthira szeme könnybe lábadt.

– Ó, Nagyatya, áruld el, hogyan lehet téged megölni! – mondta elcsukló hangon.

Csillogó ezüst és arany páncéljában, aranyborítású íjával az oldalán, mely majdnem olyan magas volt, mint ő, Bhísmá félelmetes harcosnak látszott. Száz éves is elmúlt már, de erejéből semmit sem veszített. Kezét Judhisthira vállára tette, s így szólt:

– Nincs e két seregben olyan férfi, aki legyőzhetne, még az istenek királyának segítségével sem. Nem érkezett még el az idő, amikor meg kell hálnom. Gyere vissza később, akkor majd válaszolok a kérdésedre.

Judhisthira meghajolt, s Drónához lépett, aki szintén leszállt szekeréről, hogy üdvözlje. Judhisthira Bhísmához hasonlóan harci tanítójának is hódolatát ajánlotta, s tőle is engedelnyt kért a harcra. Akárcsak Bhísmá, Dróna is megáldotta Judhisthirát.

– Ó, király! Hogyan szállhat szembe veled bárki is? – mondta neki. – Amíg Krisna vezeteli lépteid, a győzelmed nem lehet kétséges. A Kuruk gazdagságának rabszolgája vagyok, s nem harcolhatok az oldaladon, de kérj tőlem valamit!

– Ó, mesterem! – felelte megrendülten Judhisthira. – Mondd meg, kérlek, hogyan

győzhetlek le!

– Amíg én élek, és fegyveremet felemelve látod, sohasem lehetsz győzedelmes – mondta Dróna. – Sem ember, sem félisten nem állhat meg előttem, amikor nyilaim minden irányba záporoznak. Csakis akkor győzhet le bárki is, ha íjamat leengedem. Ó, király! Amikor egy napon megbízható forrásból szörnyű hírt hallok, két karom lehullik, s nem tart többé fegyvert.

Dróna áldásra emelte kezét, s harci szekereére szállt. Judhishira elgondolkodva Kripához indult, hogy az ő engedélyét is elnyerje. Kripa szekereinek közelében hirtelen mérhetetlen bánat fogta el. Kezét összekulcsolva, lehajtott fejjel állt meg tanítója előtt. Először Bhísma, aztán Dróna, most pedig Kripa... Mindhármójukat apjának tekintette, s most mind a hármat meg kell ölnie. Judhishira sohasem hallott tőlük egyetlen rossz szót sem, és nem emlékezett rá, hogy bármikor durván bántak volna vele.

Judhishira szenvedése láttán Kripa szelíden így szólt:

– Ó, nagy király! Harcolj, s győzz! Ne vesztegeds az idő azzal, hogy engem próbálsz megölni, mert legyőzhetetlen vagyok – még atyámtól, Gautama risitől kaptam ezt az áldást. De mindennap ébredés után imádkozni fogok, hogy te kerülj ki győztesen a csatából.

Judhishira végül Saljához, Mádrí bátyjához ment. A háború előtt Durjódhana volt az, aki elsőként felkereste és a segítségét kérte, s a nemes szívű Salja nem tudta visszautasítani. Miután ő is engedélyt adott Judhishirának a harcra, szomorúan nézett unokaöccsére.

– A Kauravák lekötöztettem – mondta. – Ó, gyermekem! Örök hírnév és dicsőség legyen veled! Nem kívánok mást, mint hogy sikeres légy.

Judhishira lassú léptekkel visszatért saját seregéhez. Újra felöltötte páncélját, majd szekereére szállt, és átkiáltott a Kauravákhoz:

– Ha bárki közületek át akar állni a mi oldalunkra mielőtt a csata elkezdődne, lépjen elő, szívesen fogadjuk!

Gándhárítól született száz fián kívül Dhritarástrának volt még egy fia, aki egy szolgálólány méhéből született. Ebben a hercegben, Jujutsuban nyoma sem volt Durjódhana ördögi gonoszságának. Most, Judhishira hívó szavára, előre lépett.

– Ó, büntelen! – kiáltott vissza a Pándava vezérnek. – Befogadsz-e, ha átállok hozzátok?

– Csak gyere, és harcolj ostoba fivéreid ellen! – felelte Judhishira. – Azt hiszem, dinasztiajuk utolsó élő leszármazottja leszel!

Durjódhana ajkát összeszorítva, dühösen nézte, amint féltestvére átáll a Pándavákhoz.

Ekkor megszólaltak a dobok, felharsantak a trombiták: elérkezett a pillanat, hogy a két sereg támadásba lendüljön. A harcosok boldog csatakiáltással törtek előre: vagy győzelem vár rájuk, vagy dicső halál. Nem volt harmadik út.

A két sereg úgy közelített egymás felé, mint két hatalmas óceán. Bhíma a Pándava sereg élére vágatott, szörnyű kiáltása halálos félelemmel töltötte el a Kauravák szívét. Ahogy rémült ellenségei közé hajtott, feje fölött a buzogányát forgatva pusztító szélvésznek látszott. Végre eljött a nap, amikor szabadjára engedheti felgyülemlett haragját!

A Kauravák összeszedték bátorságukat, és fegyvereiket magasba emelve, rettentő ordítással rohantak Bhíma felé. Bhíma mellett feltűnt néhány Pándava katona, és hamarosan ádáz harc tört ki. Egyik fél sem adta könnyen, s egyik sem hátrált meg. Az íjak húrja szakadatlan pengett, s fegyverropogáshoz hasonló hanggal csattant a harcosok bőrből készült karvédőjén. Mindenhol hosszú tollú nyílvevők szeltek süvítve a levegőt, s röptüket a katonák mellvértje állította csak meg. Hullottak a lándzsák, dárdák, buzogányok és vaslövedékek mindkét seregbe. A harcosok szinte eszüket veszítve üvöltöttek és fújták kagylókürtjeiket. Fegyverek csattogtak, állatok ordítottak, gyalogosok törtettek át a csatatéren mennydörgő léptekkel. Harci szekerek száguldottak mindenhol zörgő kerekekkel, s a fülsiketítő hangzavart a szakadatlan dobpergés tette teljessé. A katonák őrzöngve vetették magukat az ellenségre, mit sem törődve azzal, hogy az életük forog kockán.

Amikor kitört a harc, számtalan baljós előjelet lehetett tapasztalni. Mennydörgés

rázta meg a levegőt, s az égen vörös és kék villámok cikáztak. A magasból undorító váladék hullott. Viharos szél támadt, és itt is, ott is villám csapott körülöttük a földbe. A harcosokat azonban még ez sem rettentette el: teljes erőből küzdöttek. Hatalmas szekérharcosok csaptak össze egymással, hogy halálos nyilak özönét zúdítsák ellenfelükre. A gyalogság a gyalogsággal harcolt, s a katonák buzogánnyal meg karddal pusztították az ellenség sorait. Az elefántháton küzdők az ellenség elefántjaira támadtak, s a felbőszült, roppant állatok vadul trombitáltak. A lovasok hosszú lándzsáikat messze előretartva rontottak a szembenállók lovasaira.

A neves, nagy hősök mindkét oldalon előre kiszemelt ellenfeleikkel küzdöttek. Bhíma Durjódhanával harcolt, Dhristadjumna Drónával, Szahadéva Sakunival, míg Ardzsuna Bhísmával. Számtalan kiváló harcos csapott össze a háború első csatájában. Ezrével hullottak az emberek, fejük, karjuk lekaszabolva. A véráztatta, iszapos földön úgy ragyogtak az elesett katonák arany ékszerei, akár a csillagok az esti égbolton.

Ekkor mindkét hadsereg oldaláról ráksasza csapatok törtek előre. A Ghatótkacsa vezette egyik sereg a Pándavák mellett harcolt, míg a Kauravák ráksasza hadának élén a vitéz Alambusa állt. E szörnyű teremtmények darabokra téptek minden embert, aki az útjukba került az ellenség soraiból, s rettentő méészárlást vittek véghez. A csatát hamarosan Jamalókához, a halál rémisztő birodalmához kezdett hasonlítani. Emberek üvöltöttek az iszonyú fájdalomtól, mint az elátkozott lelkek, akik a pokol kínjait élik át. Úgy harcoltak, mintha démonok szállták volna meg őket. Nem volt kegyelem. Ebben a végzetes zűrzavarban a katonák saját rokonaik vérént ontották, mert kiáltásukat, melyről felismerhették volna egymást, elnyomta a csatazaj.

Bhíma végre kitört Ardzsuna szorításából, s a Pándava had tengerébe vetette magát. Szekere, melynek zászlaja egy pálmafa jelét viselte, utat vágott az ellenség sorai között, s nyomában csak a pusztulás maradt. Nyílvesszői körös-körül minden irányba süvítettek, s aki a szeme elé került, már nem volt többé az élők sorában. Az idős Kuru harcos mintha megfiatalodott volna, s úgy tűnt, harc közben szinte táncol szekerén. Nyilait olyan erővel lőtte ki íjából, hogy hatalmas elefántokat döntött le velük a lábukról.

Az első nap harcai során több tízezer katona esett el. Jobbára Bhíma hősiességének köszönhetően, a Kauravák kerültek fölénybe. Amikor Dhritarásra ezt megtudta Szandzsajától, jókedvre derült, ám rögtön büntudata támadt. Milyen alávaló dolog ennyi ember halálának örülni! És hogyan is reménykedhet abban, hogy saját unokaöccsei elesnek? Úgy érezte, csapdába esett. Akár győznek, akár veszítenek, rá csak szenvedés vár.

– Mi jó származhat mindebből, ó, Szandzsaja? – kesergett lehorgasztott fejjel. – Vidurának sajnos igaza volt, és a nemes Bhíma és Dróna is helyesen szóltak. Bárcsak hallgattam volna Krisnára!

A csata második napja éppen úgy kezdődött, mint az első: Bhíma rettentő pusztítást végzett. A Kuruk hatalmas hőse láttán, akinek nyomában a halál járt, ahogy átvágott a Pándavák seregén, Ardzsuna haragra gerjedt. Hogyan harcolhat ily eltökélten Durjódhana gonosz ügyéért?

– Ó, Dzsanárdana! – kiáltotta Ardzsuna Krisnának. – Hajts sebesen oda, ahol Bhíma küzd! Úgy látom, az egész hadseregünket készül lemeszárolni. Megölöm, nem várok vele tovább!

– Légy óvatos – figyelmeztette Krisna. – Odahajtok!

Ardzsuna utat vágott magának a Bhísmát védő szekérharcosok között. Nyilai végtelen egymásutánban követték egymást. A nyilak süvítése, íja húrjának szüntelen pengése és csattanása az alkarját védő páncélon egyetlen mennydörgő hanggá olvadt össze. Ide-oda cikázott szekerén, s egyik rátámadó katonát a másik után vágta le.

Bhíma a távolban észrevette Ardzsuna zászlajának rúdját, és Hanumán vérfagyasztó üvöltését is tisztán hallotta. Ardzsuna szekere az elé fogott négy krémszínű harci ménnel hamarosan keresztültört a Bhísmát körülvevő hadtesten. Ardzsuna megfújta kagylókürtjét, hogy harcba hívja a Kuru hőst. Bhíma Ardzsunára pillantott, s szívét hirtelen elöntötték a szeretetteljes érzések.

Gondolatban tiszteletét ajánlotta Krisnának, egyre azon ámulva, hogy barátja a kocsihajtója lett. Áhítattal figyelte, s az iránta érzett szeretet szinte teljesen a hatalmába kerítette. A következő pillanatban azonban már eszébe jutott kötelessége. Ujra a harcra terelte figyelmét, s tovább záporozta halált hozó nyilait a Pándava seregre.

Dróna, Kripa és Durjódhana Bhísma mellett küzdöttek, s most mind Ardzsunára támadtak. A Bhísmát segítő harcosok közül sokan mások is a Pándava hős felé fordították fegyvereiket.

– Megállj! Küzdj meg velem! Védj magad! – hallatszott mindenfelől.

Ardzsuna mosolyogva fogadta a minden oldalról őt érő heves támadást. Egy szempillantás alatt minden ellenfelét nyilvesszők tucatjaival árasztotta el. A Gándívából kilőtt sebes nyilak özönében a harcosok tántorogva igyekeztek állva maradni szekerekükön, s aztán magukhoz térve még dühösebben lendültek ellentámadásba. Nyilvesszők zápora hullott mindenfelé, ahol Ardzsuna egymaga katonák tucatjaival vette fel a harcot. A vad összecsapás láttán Pándava harcosok siettek Ardzsuna segítségére és támadtak a nagy Kuru hősökre. Ezer és ezer Kaurava harcos nyomult előre Ardzsuna felé, ám heves támadása úgy csapott le rájuk, mint vihar az óceánra. Szerte mindenhol nyilvesszők borította holttestek hevertek, mellettük széttépett páncélok, pozdorjává zúzott íjak, összetiport zászlók, darabokra tört szekerek. Sokan a halál megtestesülésének látták Ardzsunát, s szekereikről leugorva, kétségbeesetten menekültek előle.

Durjódhana Bhísmához vágatott.

– Ó, nagyúr! – kiáltotta. – Gyorsan csinálj valamit! Ardzsuna úgy mészárolja az embereinket, ahogy a paraszt aratja az érett búzát! A te kedvedért Karna letette a fegyvert, másképp biztosan útját állta volna már a dühöngő Pándavának!

Bhísma vonakodott attól, hogy Ardzsunával harcoljon. Amellett, hogy nagyon szerette Pándu fiát, azt is tudta, hogy amíg Krisna mellette van, nem győzheti le. Durjódhana könyörgő tekintete láttán azonban úgy érezte, fájdalmas kötelességének eleget kell tennie. Parancsot adott kocsihajtójának, hogy vigye Ardzsuna elé, s közben egyre csak átkozódott.

– Pokolba a harcosok kötelességével!

Amint Ardzsuna meglátta a felé közeledő Bhísmát, minden figyelmét a Kuru vezérré összpontosította. Tajtékzó dühe még nem csillapodott le, s először tíz, aztán száz, majd ezer nyilat lőtt ki rá. Bhísma valamennyit kivédte saját nyiljaival. Ardzsuna ekkor olyan nyílzáport zúdított rá, amely szinte áthatolhatatlan hálót szőtt Bhísma köré, ám a Kuruk nagyatya egy pillanat alatt megszabadult a nyilvesszőktől, és nyomban visszavágott. A két hős egymást biztatva vívta csatáját, ám egyikük sem tudott fölülkerekedni a másikon.

Krisna, akinek mellkasát számtalan nyíl sebezte véresre, piros virágkoronában pompázó kinsuka-fához hasonlított. Bámulatra méltó ügyességgel vezette Ardzsuna szekereit, ide-oda cikázva Bhísma előtt, aki így minduntalan elvétette célpontját. De Bhísma is kápráztató sebességgel száguldott szekereken, s a két harcos úgy kerülgette egymást, mint két dühödt oroszlán. Dübörgött a föld a harci szekerek kerekei alatt, mintha megnyílni készülne épp. A harcosok ámulva figyelték a csatát. Abban, ahogy Bhísma és Ardzsuna a fegyvert forgatták, a legapróbb hibát sem tudták felfedezni. Többnyire azonban látni sem lehetett őket, olyan felhőt vont köréjük a nyilak özöne. A magasból a mennyek lakói csodálattal figyelték a harcot.

– Ezt a két harcost sem földi halandó, sem mennyei ellenség nem képes legyőzni – mondták. – Ez a csata soha nem ér véget, annyi bizonyos!

Miközben Ardzsuna Bhísmával vívta harcát, a csatater más pontjain is adáz összecsapásokra került sor. Dróna Dhristadjumnával szállt szembe, és az ő csatájuk sem volt kevésbé látványos. Acélhegyű nyilak ezreit lőtték ki egymásra dühödtén, s Dhristadjumna, aki nem felejtette el, hogy Dróna elpusztítására született, szünet nélkül támadott. A hős tanító azonban minden támadását visszaverte.

Bhíma közben mélyen a kalinga sereg sűrűjébe hatolt. Hangos nevetéssel árasztotta íjából nyilait özönét, s nyilvesszői minden akadály nélkül fúródtak keresztül embereken és állatokon. Bhíma körül hullott az ellenség. A nisádák bátran szembeszálltak vele, ő azonban úgy mészárolta le őket egymás után, mint oroszlán az

őzeket. Aztán véres harc tört ki közte és a kalinga király között, aki egy tetőtől talpig páncéllal borított elefánt hátán küzdött. Az állat üvöltve próbálta hegyesre faragott agyarára tűzni Bhímát. Ekkor Bhíma leugrott szekereéről, acélos fényvel csillogó kardját magasra emelte, s teljes erejéből lesújtott a király fejére. A királynak azonnali kettéhasadt a teste, s hátasa két oldalán hullott alá. Bhíma ekkor levágta az elefánt ormányát, mire a vérben úszó állat a földre roskadva kimúlt.

Bhíma félreugrott, hogy az elefánt maga alá ne temesse, és a még életben maradt kalingákat vette célba. Egy sólyom sebességével csapott le rájuk, s ahogyan fényes kardja meg-megvillant, fejek és végtagok röpültek mindenfelé. A Kaurava sereget páni félelem kerítette hatalmába. Bhíma ide-oda szökelt, mint egy őrjöngő táncos, és ahová lépett, ott halál várt mindenkire. Az ellenség félelemtől reszketve figyelte, s nem telt bele sok idő, ezrével heverték a földön a lekaszabolt Kaurava katonák. A vértengerben páncélok és szekerek darabjai úsztak az arany nyeregtakarók és csillogó csöngettyűk mellett, melyek nemrég még az elefántok hátát ékesítették.

A Kaurava had halálos félelmében messze menekült a Pándava harcos elől. Bhíma diadalmasan felkiáltott, s hosszan megfújta kagylókürtjét. A hang messzire zengett a csatatéren, és hallatán a Kauravák testén minden szőrszál az égnek meredt. Menekültek, amerre láttak, ám közben lement a nap, s a csata aznapra véget ért. A két sereg abbahagyta a harcot, s visszavonult a csatateréről. A harcosok kimerülten vánszorogtak vissza táborukba, a levágott, megcsönkített katonák holtteste körül pedig elégedett vijjogással gyülekezni kezdtek a keselyűk.

Huszonötödik fejezet

Az őszi harcos

Már több mint egy hete dúlt az ádáz csata, s mindkét oldal rengeteg harcost vesztett. Durjódhana követelőzésére Bhíma nagy pusztítást vitt végbe a Pándavák soraiban, de Dróna és a Kuru sereg kimagasló harcosai sem maradtak el mögötte. A másik oldalon, Bhíma és Ardzsuna vezetésével, a Pándava hősök is tízezzel vágta le a Kauravákat. Bhíma, aki egy pillanatra sem feledte fogadalmát – azt, hogy az utolsó szálig megöli Dhritarásra fiait –, minden kínálkozó alkalommal célba vette őket. Durjódhana keserű könnyeket hullatott tehetetlen dühében, amikor azt látta, hogy a könyörtelen Bhíma halomszámra aprítja drága öccseit. A Kaurava herceg meg akarta állítani, de még a közelébe se nagyon tudott férkőzni a dühöngő Pándavának. Hiába fedezte magát hatalmas Kuru harcosokkal, amikor nagy ritkán szembetalálta magát vele, Bhíma mindannyiszor visszaverte.

Dhritarásra, valahányszor azt hallotta Szandzsájától, hogy valamelyik fia meghalt, szívet tépő jajveszékelésben tört ki. Hánykolódott a trónján, s hullottak a könnyei.

– Üldöz a balsors! Bhíma mind megöli a fiaimat. Ó, jaj, elnyel a bánat óceánja!

Nyolcnapi küzdelem után Durjódhanán csüggedés vett erőt. Azt remélte, hogy addigra jókora fölényben lesz a serege, de az események nem így alakultak. Lehet, hogy minden látszat ellenére a dánavák is segítettek, de ezt nehezen tudta volna megmondani. Igaz, a Pándava sereg is nagyon sok embert vesztett, de a Kauravák veszteségei még tetemesebbek voltak. Tizenegy nagy hadosztályából mindössze hat maradt meg. A Pándavákat meg kell állítani, különben hamarosan az egész hadserege megtizedelődik! Minden reménye Bhísmában és Drónában volt, ők azonban igencsak kesztyűs kézzel bántak Pándu fiaival.

Ez járt a fejében Durjódhanának, amikor a nyolcadik nap estéjén meglátogatta Bhísmát.

– Ó, Nagyatya, úgy látszik tehetetlenek vagyunk a Pándavákkal szemben, akik lassan teljesen megsemmisítenek bennünket. Állandóan szétzilálják harci alakulatainkat, szétmorzsolják ütőerőnket. Azt hiszem, az istenek nekik kedveznek.

Bhíma felsóhajtott. Már az is épp elég szörnyű volt, hogy a Pándavák ellen kellett harcolnia, Durjódhana szünni nem akaró vádaskodása pedig csak tetézte a dolgot. Az öreg harcos felemelte két erős karját: tele volt sebekkel és sebhelyekkel.

– Íme, igyekeztem bizonyítéka, ó, király. Legjobb képességeim szerint, minden erőmet bevetve harcoltam. Tízezreket öltem már meg! A Pándavákat azonban sem én, sem más nem tudja megölni. Védelmezi őket erényük, s az erény Ura maga. Pusztá erőfeszítéssel semmire nem megyünk ellenük.

Bhísma szinte már sajnálta Durjódhanát. Az ostobasága mindenképpen szájalomra méltó volt, s talán most egy kis alázatot is tanul. A Pándavák harcban tanúsított kiválósága és ereje megszegyenítő volt. Ez talán észhez téríti, s békét köt majd az unokatestvéreivel, mielőtt minden elveszne. Sajnos azonban erre nem sok esély van. Inkább az utolsó emberig harcolni fog, de egy jöttányit sem enged.

Durjódhana sejtette, mire gondol Bhísma. – Én nem hiszem, hogy a Pándavák legyőzhetetlenek. Azt azonban tudom, hogy te az vagy. Nem lehet megölni addig, amíg te magad nem akarsz meghalni. A segítségeddel az isteneket és a démonokat is mind le tudnánk győzni. Hogy lehet akkor, hogy öt halandó emberrel nem bírsz?

Durjódhana szeméből könnyek hullottak. Összetett kézzel könyörgött Bhísmának, majd a földre esett, és megragadta a lábát.

– Uram, könyörgöm, légy kegyes hozzám – kérlelte. – Végezz a Pándavákkal, öld meg őket, ahogy Indra öli meg a démonokat! Azt ígérted, hogy mindig megvéded a Kurukat. Váltsd be hát ígéreted!

Bhísma nem nézett a hercegre. Még hogy védje meg a Kurukat!? Durjódhana úgy látszik, elfelejtette, hogy a Pándavák is Kuruk. Sőt, ami azt illeti, lehet, hogy hamarosan ők lesznek az egyetlen életben maradt Kuruk.

Durjódhana tovább könyörgött: – Ó, Gangá fia, ha úgy érzed, az irántam táplált gyűlöleted vagy a Pándavák iránti szereteted miatt képtelen vagy megölni őket, akkor inkább ne harcolj tovább. Hadd álljon be Karna. Ő legalább fogadalmat tett, hogy megöli Ardzsunát.

Bhísmát szíven ütötték Durjódhana szavai. Mi olyat tud Karna, amit ő ne tudna? Durjódhana talán már elfelejtette Karna és Ardzsuna korábbi összecsapásait? Mi döbbsenhetné rá, hogy a reményei hiábavalóak? Ha a saját szemével látná, hogy még ő, az úgynevezett legyőzhetetlen Bhísma sem tudja megölni a Pándavákat, akkor talán engedne.

Bhísma gyönyörű, drágakő berakásos tegezéért nyúlt, mely tele volt hosszú, ölyvtollas aranynilakkal. Kivett belőle öt csillaghegyű nyilat. Leterítette a földre egy vásznat, és óvatosan elhelyezte rajta őket. Lehunyta a szemét, és halkán védikus mantrákat kezdett mormolni. Néhány perc múlva kinyitotta a szemét, s Durjódhanára nézett.

– Ó, király, ezt az öt nyilat most minden aszketikus erőmmel felruháztam. Holnap olyan harcot vívok, amelyet még nem látott a világ. Támadást indítok a Pándavák ellen, és minden erőmmel azon leszek, hogy megöljem a fivéreket: mindegyiket egy-egy nyílvezzővel. Csak Krisna tudná megmenteni őket, de ő megfogadta, hogy nem vesz részt a harcban. Meglátjuk, mi fog történni holnap.

Bhísma vezér biztosra vette, Krisna valahogy szerét ejti majd, hogy megmentse a Pándavákat. Nem tehet mást, mint hogy a védelmükre kel: a Kuru vezér ugyanis minden erejét be fogja vetni. És akkor, miután a rettenthetetlen Bhísma kudarcot vall, Durjódhanának egyszerűen be kell látnia, hogy reménytelen ügyért harcol.

Durjódhana talpra ugrott, az arca csak úgy ragyogott a boldogságtól. Ezt akarta hallani. Örömeben tapsolt, és Bhísmát magasztalta. Amikor azonban eszébe jutott Krisna, gondterhelt lett. A Jadu hercegtől minden kitellett. Az öt nyílvezzőre nézett, s így szólt:

– Hadd vigyem magammal a nyilakat ma éjszakára! Gondosan vigyázok majd rájuk, s holnap, mielőtt kezdetét veszi a csata, visszaadom őket.

Durjódhana fogta a nyilakat, s örvendezve tért vissza a szálláshelyére. A Pándavák sorsa ezzel megpecsételődött! Bhísma híres volt arról, hogy mindig megtartja a szavát. Biztos, hogy mindent meg fog tenni azért, hogy tévedhetetlen nyílvezzővel megölje mind az öt fivért. Krisna egyébként is csak Ardzsuna mellett volt ott. Még ha meg is szegi a fogadalmát, s bekapcsolódik a harcba, hogy tudná megmenteni a többieket? Durjódhana, arcán elégedett mosollyal, álomra hajította a fejét.

Judhisthira a sátrában ült fivérei társaságában. Véget ért a csata nyolcadik napja is, s úgy látszott, az ő oldalukra billen a mérleg. A Kauravákat hatalmas veszteségek érték, s hadseregüknek már csak legfeljebb a fele volt meg. Ő közel sem veszített annyi embert, s mostanra a két sereg létszáma nagyjából kiegyenlítődt. A Pándava király azonban nem sok okot látott az öröme. Annyi embernek kell

meghalnia, csak azért, hogy ő visszaszerezze a királyságát! A világ hamarosan tele lesz özvegyekkel és árvákkal. Szörnyű, tragikus volt ez az egész! De mi más választása lehetett volna? Ő mindent elkövetett a béke érdekében. Most csak a kötelességét tette azzal, hogy harcolt. A kötelességét, amivel Krisna bízta meg. Egy isteni terv volt kibontakozóban – Judhithirának erre gyakran kellett emlékeztetnie magát. Krisnára nézett, aki úgy ült öccsei között, mint a telihold a ragyogó planéták gyűrűjében.

Krisna, akin látszott, hogy foglalkoztatja valami, odaszólt Judhithirának:

– Ő, kiváló hős, újabb és újabb hadi sikereket érsz el. A Kauravák lassan teljesen felmorzsolódnak a seregeddel szemben, s számíthatunk rá, hogy semmilyen eszköztől nem riadnak majd vissza, hogy megfordítsák a csata menetét. Most is érzem, hogy valamilyen szörnyű tervet forralnak.

Krisna Ardzsunára nézett. Az aznapi csatában elesett Iraván, Ardzsuna fia. Egy nága hercegnőtől született, akit Ardzsuna még az egyéves zarándokútja során vett nőül. Iraván egy egész hadosztálynyi erős nága harcost hozott magával, de szörnyű tusa után ma elesett Alambusa kezétől. Az egyedüli vigaszt legfeljebb az jelentette, hogy Ghatótkacsa ezután megölte Alambusát, s levágott fejét Durjódhana szekérébe dobta. Ardzsunát azonban nagy bánat emésztette fia halála miatt.

– Ő, hős, felejtsd el bánatodat! Fiad a véget nem érő boldogság birodalmába jutott. Létezik-e magasztosabb halál egy hős számára, mint csatában meghalni? – vigasztalta Krisna.

Könnyek peregtek végig Ardzsuna arcán. A Pándavának nagyon fáj, hogy nem tudott segíteni a fiának – messze volt Iravántól, amikor megölték. Durjódhanának napról napra az volt a taktikája, hogy egy hatalmas hadosztálynyi katonát rendelt ki Ardzsuna ellen – a vad szamsaptakákat és narájanákat –, hogy távol tartsák a Kuru fővezérektől. Így hát Ardzsuna csak akkor értesült a szörnyű hírről, amikor visszatért a csatából. De Krisnának igaza volt. Nem szabad keseregni a harc közben elesett hős halálán. Minden ksatrijának az a vágya, hogy így érje utol a vég.

– Fel a fejjel, Ardzsuna, annál is inkább, mert még egy feladat vár ma rád! – folytatta Krisna. – El kell menned Durjódhanához, hogy elkérd tőle az áldást, amivel tartozik neked.

Ardzsuna nagyot nézett. Hogy ő, Durjódhanához menjen? Persze, jól emlékezett rá, hogy a Kaurava megígérte: bármikor kérhet tőle egy szívességet. Akkor történt az eset, amikor Ardzsuna megmentette a gandharváktól. A zilált és megalázott Durjódhana azzal próbálta kiköszörölni a büszkeségén esett csorbát, hogy megígérte, visszaadja a szívességet, ha egyszer majd Ardzsuna kerül bajba. Krisna nyilván elérkezettnek látta erre az időt. Ardzsuna kezdett kíváncsi lenni.

– Persze, megteszem, amit csak akarsz, Krisna. Mondd meg, mit kérjek tőle.

Krisna beszámolt Ardzsunának az öt nyílveszőről. – Menj azonnal, és kérd el őket Durjódhanától.

Ardzsuna nyomban útnak is indult. Egyedül, fegyvertelenül, támadástól mit sem tartva, belépett a Kauravák táborába. Este, amikor a csata szünetelt, a két sereg harcosai gyakran összejöttek barátokozni, beszélgetni. Az örök tisztelettudóan üdvözölték Ardzsunát, majd a fáklyával megvilágított sátrak sorai között egyenesen Durjódhana központi szállásához vezették.

A Kaurava herceg meglepetten ült fel, amikor Ardzsuna belépett. – Isten hozott, hős! Mi szél hozott ide ilyen kései órán?

Ardzsuna emlékeztette a szívességre, amivel tartozik neki.

– Emiatt jöttem, ó, király. Add ide, kérlek, az öt nyilat, amit ma Bhísmától kaptál.

Durjódhana hirtelen szólni sem tudott a megdöbbenéstől, de persze nem utasíthatta vissza a kérést: lehajolt a nyilakért. A tenyerére helyezte, majd átnyújtotta őket Ardzsunának. – Honnan tudtál róluk? – kérdezte.

– A mindentudó Krisnától – felelte Ardzsuna, és elvette a nyilakat. Aztán elköszönt az elképedt Durjódhanától, s visszament a saját táborába. A Kaurava meg csak ült az ágyán, és a fejét csóválta. Krisna ravasz ellenfél volt. Valóban ő lenne a Legfelsőbb? Különben honnan tudott volna a nyilakról? Pedig annyira emberinek látszott... Ha tényleg ő Isten, akár egy pillanat alatt véget vehet a háborúnak –

egyszerűen megparancsolja a földnek, hogy nyíljon meg, s nyelje el az összes Kauravát. Az egésznek valahogy nem volt semmi értelme. Durjódhana megint visszafeküdt, és az immár üres vásznat bámulta, amelyen az előbb még a nyilak heverték. Hogy fogja így Bhísma megtartani az ígétét?

Amikor másnap reggel Bhísma meghallotta, hogy Krisna utasítására Ardzsuna elkérte a nyilvesszövet, kényszeredetten elmosolyodott. Nem érte meglepetésként a dolog. Krisna mindig megtalálja a módját, hogy megmentse híveit. Végigtekintett a Pándavák csatarendjén, s felhúzta bőr ujjvédőit.

– Krisna miatt megghiúsult a tervem, mert nem tudok újabb öt nyilat ugyanazzal az erővel felruházni. Ennek ellenére a legvégsőkig küzdeni fogok. Egyedül Ardzsunát veszem célba. Ha Krisna nem hazudtolja meg azt az ígétét, hogy nem vesz részt a harcban, akkor ma tanúja lehet szeretett barátja halálának!

A csatába induló Bhísma bős elszántsága láttán Durjódhana reményei újjáéledtek. Ha csak Ardzsunát sikerül megölnie, a Pándaváknak akkor is végük! De Bhísmának le kell győznie Ardzsuna iránti szeretetét. Durjódhanának megint eszébe jutottak a dánavák. Szállják meg Bhísmát most! Itassák át minden démoni dühükkel! Durjódhana vad csatakiáltást hallatott, majd kijelölte a Bhísmát fedező nagy Kuru harcosok posztjait.

A háború kilencedik napján a két sereg újra egymásnak rontott. Rikoltozó ragadozó madarak röpködtek a csatater fölött. Az ég vörös volt, mintha lángolna, s nagy szélvihar tombolt. Kőzáró hullott a magasból. A lovak szeméből patakzott a könny, s meg-megbotlottak futás közben. E baljós előjelek szörnyű mézárálás árnyékát vetítették előre, a harcosok azonban elszántan rohantak az ellenség sorai felé. Bős ordítással estek egymásnak, könyörtelenül kaszabolták, vágták, döfték egymást hosszú kardjaikkal és töreikkel. Az eget újabb és újabb nyílzápor festette sötétre. Számolatlanul röpültek a lándzsák a levegőben, mint megannyi ezüst- és aranyszárnyú kígyó.

Bhísma, ígétéhez híven, hatalmas mézárálásba kezdett. Olyan volt, mint maga a megszemélyesült halál, amely eltökélte, hogy minden teremtet lényel végez. Íjáról vég nélküli vonalban repültek a nyilak. Megállíthatatlanul tört előre Ardzsuna felé, s mindenkit félresöpört, aki az útjába került. A nap még delelőre sem hágott, amikor már tízezer szekérharcost levágott. Ott feküdtek szanaszét a csatamezőn, körülöttük darabokra tört páncélok, zászlók és szekerek heverték nagy összevisszaságban.

A Bhísma által véghezvitt mézárálás láttán Krisna így szólt Ardzsunához: – Ó, Pártha, eljött az idő, hogy szembeszállj Bhísmával. Emlékezz kötelességedre, és ne habozz! Öld meg most, mielőtt elpusztítaná egész hadseregedet.

Ardzsunát, aki maga is derekasan vágta a rendet a Kauravák soraiban, nagy szomorúság töltötte el. Arrafelé nézett a csata hömpölygésében, ahol Bhísma állt.

– A harcos kötelessége bizony nagy teher, Krisna. Könyörtelenül hajszolva vagyont és hírnevet, megöli azokat is, akiket nem szabadna megölnie. Mégis, legmagasztosabb kötelességem az, hogy neked tetszően cselekedjem, Uram. Vigyél hát a Nagyatyához. Végzek vele.

Krisna a mennyei mének közé csapott, s a szekér szembefordult Bhísmával. Amikor a szorongatott Pándava csapatok látták, hogy összevisszaságba készül a Kuru hadvezérrel, éljenezni kezdtek. Bhísma elüvöltötte jellegzetes csatakiáltását, s nyomban száz nyilvesszőt lőtt ki Ardzsunára. De Krisna ügyesen úgy irányította a szekeret, hogy az pont kisiklott a nyilak elől. Ardzsuna kilőtt egy félhold-hegyű nyilvesszőt, s kettétörte Bhísma íját. Az idős harcos azonnal felajzott egy másikat, de egy pillanat múlva Ardzsuna azt is derékba törte. Bhísma a csodálat hangján kiáltotta felé: – Kitűnő! Ez már igen!

A Kuru hős szekérhajtója hirtelen megfordította a szekeret, s így Bhísmának volt ideje felajzani egy harmadik íjat is. Temérdek nyilvesszőt lőtt ki Ardzsunára, s az ifjú harcost sűrű nyíl felhő borította el. Bhísma több helyen is eltalálta, s támadásának erejétől egészen elszédült. Krisna is több sebből vérzett, amitől olyannak hatott, mint egy vörös oxidot kibocsátó nagy, fekete hegy.

Miközben Ardzsunát támadta, Bhísma továbbra is szakadatlanul rohamozta a Pándava sereget. Hosszú acél nyilvesszői minden irányban süvítettek, és mintha vajba hatolnának, úgy fúródtek a harcosok, lovak és elefántok testébe. Bhísma

hangos nevetéssel forgott ide-oda a szekeren, íja egyfolytában körré feszítve ontotta lövedékeit. Olyan volt, mint a Pusztító maga. Jajgató katonák menekültek szerteszt: rettegetve mentették az életüket.

Ardzsuna érezte, hogy egyszerűen képtelen teljes erejéből harcolni. Csak ímmel-ámmal verte vissza Bhísma támadásait. Krisna is észrevette ezt, és aggódni kezdett. Ha Bhísmát nem állítják meg, egytől egyig mindenkit lemészárol a csatateren. Valamiféle démoni harag szállta meg. Mennyei fegyvereket vetett be, melyek segítségével ezrével lőtte ki halálhozó nyilait. Vadul száguldottak át a csatamezőn, s válogatás nélkül mindenkit letaroltak, aki az útjukba került, egy másik részük pedig Ardzsunára záporozott. Krisna elgondolkodott. Egyértelmű volt, hogy Ardzsuna képtelen felülkerekedni Bhísma iránti szeretetén és tiszteletén. A Kuru harcos kíméletlenül támadta, Ardzsuna azonban csak gyengén védekezett, kihíva ezzel maga ellen a sorsot. Krisna belátta, neki kell tennie valamit, ha meg akarja állítani Bhísmát.

Eldobta a gyeplőt, s leugrott a szekérről. Felkapott egy közelben heverő szekérekereket, s a feje fölé emelte, mintha kedvenc fegyvere, a Szudarsana-csakra lenne. Bhísma felé rohant, mint egy elefántra támadó oroszlán. Sárga selyemruhája viharfelhőn táncoló villámként cikázott a poros levegőben. A Krisna testéből áradó ragyogás a keréknek is fényességet kölcsönzött, mely így úgy ragyogott, mint az őseredeti lótusz, amelyből Brahmá született. Sötét karja volt a lótusz szára, izzadságcseppektől csillogó gyönyörű arca pedig, ahogy feltűnt a kerék mögött, a lótusz harmatos porzószála.

E csodálatos látvány, s a lényén eluralkodó transzcendentális érzések hatására, Bhísma leeresztette fegyverét. Teste minden ízében remegett, s könnyek csorogtak a szeméből. A világok Úra megszegte ígétét, hogy megoltalmazza szeretett barátját!

– Ó, Legfelsőbb, leborulok előtted! – kiáltotta. – Sújts le rám menten! Ha te ölsz meg, a legnagyobb szerencse lesz osztályrészem, ami csak halandónak juthat, s nevémet csodálattal emlegeti majd az utókor.

Ardzsuna megrémült. Az ő hibája volt, hogy Krisna megtagadta fogadalmát. Az Úr nem fogott fegyvert, mégis bekapcsolódott a küzdelembe. Az ostobák minden biznnyal elítélik majd látszólagos szőszegéséért, s Ardzsuna ezt nem vette volna a lelkére. Jóvá kell tennie mulasztását, azt, hogy nem adott bele mindent a Bhísma elleni harcba. Leugrott a szekérről, és Krisna után vetette magát.

Krisna, amikor Bhísma közelébe ért, dühösen rárivallt: – Te vagy a hibás e nagy vérfürdőért! Egy bölcs miniszternek minden eszközt meg kell ragadnia, hogy féken tartsa gonosz királyát. Ha a szó nem használ, erőt kell alkalmazni!

Miközben Krisna Bhísmát korholta, Ardzsuna beérte. Utána vetette magát, s a lábánál fogva megragadta. Mit sem törődve a belékapaszkodó Ardzsunával, Krisna tovább futott.

– Ó, Uram, te mindig igazat szőlsz. Mit mondhatnék? Bizony, a végzet mindenható – válaszolta Bhísma, még mindig elmerülve a Krisna iránti csodálat és szeretet tengerében.

A Krisnába kapaszkodó Ardzsuna a földet szántotta a lábával. Krisna egyre lassabban futott, de még tíz lépést megtett Ardzsunával. – Ó, Uram, állj meg! – kérlelte a Pándava. – Ne szegd meg az ígéréted! Fiaim és fivéreim életére esküszöm, hogy teljes erőmből folytatom a harcot. Meglásd, olyan csatát vívok, amelyet még soha!

Krisna leeresztette a kereket, de még mindig haragos pillantásokat lövellt Bhísma felé. Földre dobta rögtönzött fegyverét, s Ardzsunával együtt visszament a szekérhez. Ebben a pillanatban a nap elérte a nyugati horizontot – aznapra véget ért az öldöklés. A harcosok mindkét oldalon visszavonultak, s csodálattal gondoltak a Krisna és Bhísma között lejátszódott jelenetre. Bhísma egyfolytában Krisnára gondolt. Az a kép, ahogy dühösen rohan felé a feje fölé tartott kerékkel, örökre bevésődött a szívébe.

Amikor a Pándavák visszaértek táborhelyükre, Judhithirán nagy nyugtalanság lett úrrá. Bhísma alapos irtást végzett a soraikban. Még Ardzsunát is megölte volna, ha Krisna nem lép közbe. Egyértelmű volt, hogy a rettentő Kuru harcos leszámolt magában minden gyengéd érzéssel, ami a Pándavákhoz fűzte. Ha rövid időn belül

nem állítják meg, biztos a vereség.

Miután az öt fivér és szövetségeseik összegyűltek a királyi sátorban, Judhishira tanácstalanul fordult Krisnához: – O, Késava, mit csináljunk Bhísmával? Még ránézni is alig tudunk, amikor felemelt fegyvereivel ott áll a csatamezőn. A leghatalmasabb félistenek sem képesek kiállni ellene. Ha szembeszállunk vele, olyan sorsra jutunk, mint a lángokba repülő tehetetlen lepkék.

Judhishira lehorgasztotta a fejét. Nem érzett magában erőt és elszántságot a háború folytatásához. Krisna azonban megpróbált lelket önteni belé:

– Félre a bánattal, ó, király! A te oldaladon olyan harcosok állnak, akik még a félisteneknél is hatalmasabbak. Ha Bhísma miatt aggódsz, ne félj, mert ha kell, magam ölöm meg. Egyszemélyes szekéren indulok harcba, és saját kezűleg végzek vele.

Krisna Judhishira és fivérei iránti szeretetéről beszélt. Féltő gondoskodással rájuk nézett, és így szólt: – Aki ellenséges veletek szemben, az engem is az ellenségei közé számíthat. Ardzsuna a barátom, a rokonom és a tanítványom. Érte a véretem is odaadnám, s tudom, ő is kész feláldozni értem az életét.

Judhishira nagyon meghatódott Krisna szavain, de megrázta a fejét:

– Az nem lehet, hogy te öld meg, Uram. Nem szabad meghazudtolnod az ígéretedet, ahogy az ma majdnem megtörtént.

Judhishirának eszébe jutott, amit Bhísma a csata elején mondott neki. – Azt hiszem, maga Bhísma fogja elárulni nekünk, hogy miképpen lehet őt legyőzni. Menjünk is, kérdezzük meg tőle.

Amikor Bhísma halálára gondolt, Judhishirát elöntötte a bánat. Zokogásban tört ki. – O, jaj, milyen nyomorult dolog is a harcos kötelessége! Annak a halálán kell munkálkodnunk, aki atyánk helyett atyánk lett, amikor árva kisgyerekek voltunk! Azt, aki mindig a boldogulásunkon fáradozott – még őt is meg kell most ölnünk!

Krisna szelíden vigasztalta a zaklatott Judhishirát, de aztán komolyabb hangon hozzátette: – Szedd össze magad, király. Bhísma döntött úgy, hogy Durjódhanát követi, s ezzel megpecsételődött a sorsa ebben a háborúban. Igazad van, meg kell látogatnunk, hogy megkérdezzük tőle: milyen módon lehet végezni vele. Ez a nemes hős biztosan elmondja majd nekünk.

Krisna javaslatára mind az öt fivér vele tartott. Mindnyájan levették vértjüket, s nyomban elindultak a Kauravák táborába. Bhísma arca felragyogott az örömtől, amikor a sátrába léptek. Egy kézmozdulattal a selyemszőnyegeken elhelyezett díszes ülőhelyek felé intett.

– Isten hozott mindnyájatokat. Kérlek, foglaljatok helyet. Mit kívántok tőlem? Vegyétek úgy, hogy már meg is van, még akkor is, ha nagyon nehéz véghezvinni.

Judhishira összekulcsolt kézzel állt elé. Amikor Bhísma idős arcára nézett, mely sugárzó szeretettel mosolygott rá, a Pándavának elszorult a torka. Néhány percig nem is tudott megszólalni. Krisna a vállára tette a kezét, hogy lelket öntsön belé. Judhishira mély lélegzetet vett, letérdelt Bhísma elé, s így szólt:

– O, hatalmas hős, hogyan tudnánk legyőzni téged? Ezt a kérdést már egyszer feltettem neked, s akkor azt válaszoltad, hogy majd jöjjelek el újból. Mondd meg hát, kérlek, végtelenül bölcs férfiú, miképpen tudnánk legyőzni a csatában. Mert mi bizony úgy látjuk, legyőzhetetlen vagy.

Bhísma lassan bólintott. Ahogy lenézett Judhishirára, érezte, hogy a szíve meglágyul. Pándu erényes fiai bizonyosan nem érdemlik meg, hogy bármiféle szenvedésben legyen részük. Csakis az Úr valamely felsőbb elrendezése folytán történhetett, hogy ennyi baj jutott osztályrészükül. Az agg Kuru a sors kegyetlen fitorának érezte, hogy neki mintegy eszközként kellett közreműködnie a szenvedésükben. Krisnára nézett, majd így válaszolt Judhishirának:

– Igazat szóltál, ó, király. Amíg felemelt fegyverrel állok, soha nem tudtok legyőzni. Csak akkor férközhet a közelembre bárki is, ha leeresztem fegyvereimet. Most pedig halld a fogadalmam: soha nem emelek fegyvert fegyvertelenre, tehetetlenre, rettegőre, meghódoltra és nőre.

Bhísma ezután Sikhandinról kezdett beszélni, akiről elmondta, hogy a bukását fogja okozni. – Korábban nő volt, s olthatatlan gyűlöletet érez irántam. Nem fogok

rálóni, még akkor sem, ha megtámad. Allítsátok hát az első sorba, s Ardzsuna segítségével támadjatok rám teljes erőtől. Nincs más esélyetek.

Judhisthira köszönetet mondott az ősz harcosnak, és felállt. Bhísmával együtt a többiek is felemelkedtek helyükről. Erzékeny búcsút vettek egymástól, s a Pándavák visszaindultak táborhelyükre. Némán lovagoltak az éjszaka sötétjében, s rettegő szívvel gondoltak a következő napra, Bhísma közelgő halálára.

Huszonhatodik fejezet

Két tábornok eleste

A tizedik nap reggelén ismét felharsant a számtalan kagylókürt, dob és harsona hangja. Fülüketítő láрма töltötte be a levegőt. A két hadsereg csatarendbe állt, aztán hangos csatakiáltások közepette egymásnak esett. Mivel Durjódhana tisztában volt vele, hogy a Pándavák fő célpontja Bhísma lesz, legjobb embereit vezényelte ki a védelmére. Bhísma érezte, hogy ez lesz az utolsó napja a csatában, ezért elszánta magát, hogy a legvégsőkig, az utolsó csepp erejéig harcol. Ezúttal is hatalmas mézszárlásba kezdett. Nyilai sűrű felhők gyanánt süvítettek széjjel. Idős korát meghazudtolva úgy harcolt, mint egy ereje teljében lévő ifjú. Megállás nélkül forgott a szekeren, íja egyfolytában pengett. Az ostromolt Pándava erők úgy érezték, mintha tucatnyi Bhísma harcolna ellenük, s ahol elhaladt, ijedten rebbentek szét.

A seregeiben véghezvitt pusztítás láttán, Dhristadjumna néhány kiváló Pándava hőst vezényelt Bhísma bekerítésére. Sikhandinnal együtt Ardzsuna is elindult a nagy harcos felé. Amint lőtávolságba értek, az erős Sikhandin, felidézve előző életét és Bhísma iránti gyűlöletét, dühödtt csatakiáltást hallatott, s egy tucat nyílveszőt lőtt ki rá. A karján és a mellkasán találták el Bhísmát, s átfúródta a páncélján. Bhísma mérges volt ugyan, de mosolyogva kiáltotta:

– Sikhandin, teveled nem harcolok. A hatalmas teremtő nőnek alkotott meg, s én most is annak tekintelek.

Sikhandint elöntötte a düh. Elhatározta, hogy mindenképp válaszlépést csikar ki Bhísmából. Újabb nyílzáport zúdított rá, és visszakiáltott: – Mondhatsz akármit, nem törődöm vele. Csak a gyávaságod próbálsz palástolni. Allj ki velem, itt és most! Igérem, nem úszod meg élve!

Bhísma azonban elfordult tőle, s a körülötte lévő harcosokra támadt. Mennyei lövegeket idézett meg, s továbbra is ezrével kaszabolta az ellenfél katonáit. A Kauravák közül többen előrejöttek, hogy fedezzék. Ardzsuna szállt velük szembe, s a Gándivából kilőtt nyílveszőivel sorra terítette le őket. Mindkét oldalon nagy harcosok kapcsolódtak be a csatába, s ádáz párbajok kezdődtek mindenfelé a harctéren. Bhísma és Ardzsuna közben hatalmas mézszárlást vitt véghez az ellenség soraiban. Sikhandint állandóan maga mellett tartva, Ardzsuna lankadatlanul rohamozta Bhísmát. Nagy Kaurava hősök próbáltak közéjük állni, de Ardzsuna sorban visszaverte őket.

Ekkor állatbőrökbe öltözött, bunkósbotokat és lándzsákat rázó barbár harcosok hordája támadt Ardzsunára. Vadlovaikon minden oldalról rárontottak. Lándzsáik és hegyes nyilaik ezrével zúdultak rá. Krisna fürgén megfordította a szekeret, és elhajtott a támadás sűrűjéből. Ardzsuna misztikus fegyvereket idézett meg, melyek borotvaéles nyílveszők rajait bocsátották a támadókra. A szétlyuggatott barbárok iszonyú hörgéssel rogytak a földre, véres holttesteik teljesen elborították a csatamezőt.

Ardzsuna megkerülte szekereivel legyilkolt ellenfeleit, s elszántan Bhísma felé hajtott. A Kuruk nagyatyját Durjódhana, Kripa, Salja és Dhritarásra számos fia védte. Ardzsuna négy fivére is ott termett, hogy szembeszálljanak velük, s megtisztítsák Ardzsuna előtt a Bhísmához vezető utat. A két nagy hős ezután úgy esett egymásnak, mint két feldühödött oroszlán. Nyílzáport zúdítottak egymásra, s mennyei fegyvereket idéztek meg. A feljük süvítő misztikus lövedékeket mindketten saját égi fegyverekkel semlegesítették. Mindkét harcos félretette a másik iránti szeretetét, s ellenfele vitézi erényeit magasztalva, megfeszített erővel vetette bele magát a harcba. Könnyörtelenül küzdöttek egymással, s közben azt fürkésztek, hol támad valami rés az ellenfél védekezésében. Egyikük sem talált azonban sebezhető pontot a másikon.

Harcosok ezrei zárták körül Sikhandint, hogy elvágják előle a Bhísmához vezető

utat. Drupada vitéz fia a leghalványabb félelemérzés nélkül nyomult előre. Utat vágott magának a Kauravák között, s közben egy pillanatra se vette le a szemét Bhísmáról.

Ugy tűnt, mintha Bhísmát szórakoztatná az Ardzsunával való küzdelem, s közben még arra is volt gondolja, hogy a körülöttük lévő Pándava erőknél eddige a nyilait. Százával, ezrével hullottak el a katonák, amikor a Kuru harcos kilötte tévedhetetlen nyílveendőit. Ezrével jöttek azonban helyettük az újak, s úgy fogták közre szekereket, mint napot eltakaró felhők. Csak úgy záporoztak a nyilak, lándzsák, csatabárdok, tüskés buzogányok, dárdák, furkósbotok és acélgerelyek.

A támadók ádáz szorításában Bhísma csak mosolygott. Egyetlen vágya volt: hősként meghalni. Vértezete darabokra tört, ő maga több sebből vérzett. A fájdalomról tudomást sem véve folytatta a harcot, s százával vágta le támadóit. Ardzsuna csak ámult, hogy a Kuruk vezére még ilyen fergeteges támadás céltáblájaként is félelmetes ellenfél tudott maradni. Szünet nélkül forgott a szekeren, s minden oldalon visszaverte a támadásokat. Ardzsuna szakadatlanul lötte ki nyilait, ám Bhísma sorra levágta őket.

Amikor Sikhandin felbukkant az oldalán, Ardzsuna érezte, hogy Bhísma számára elérkezett a vég. Maga elé állította Sikhandint, közvetlenül mögéje állt, majd egy tökéletesen célzott nyílveendővel félbetörte Bhísma íját. Ardzsuna és Sikhandin csillaghegyű nyilakat löttek ki, s mély sebeket ejtettek a Kuru hőson. Sikerkült leteríteniük szekérhajtóját és a lovait is, s ezzel megállásra kényszerítették a csatamező kellős közepén. Ardzsuna ekkor egy félhold-hegyű nyíllal derékba törte a zászlórúdját is.

Bhísma nyomban felkapott egy aranyberakásos íjat, de Ardzsuna azt is szétzúzta, csakúgy, mint a feléje hajított hatalmas lándzsát. Amikor látta, hogy Ardzsuna sorra hatástalanítja a fegyvereit, Bhísma megadta magát a sorsnak. Ez volt a vég. Tekintetét szeretettel Krisnára függesztette, aki ügyesen kormányozta Ardzsuna lovait. Mi értelme szembeszállni ekkora hatalommal? Ezt Durjódhanának már réges-régen be kellett volna látnia.

Bhísma ekkor mégis egy utolsó, elkecseregett támadásba lendült. Hirtelen hátrafordult a szekeren, s pillanatok alatt egy újabb íjat ajzott fel. Fergeteges nyílzáporral zúdított Ardzsunára és Sikhandinra. Mindketten több tucat, közelharcban használatos nyíllal válaszoltak a támadásra, melyek úgy fúródtak bele Bhísma erős testébe, mint a hegyoldalra odvaikba igyekvő kígyók. Bhísma megsédült, s hátraesett a szekeren. Habár mindkét támadója eltalálta, meg volt róla győződve, hogy csakis Ardzsuna nyílveendői teríthették le. Minden erejét összeszedve felállt, s teljes körívbe hajlított íjjal várta az újabb támadást. Amikor azonban azt látta, hogy Sikhandin áll közvetlenül előtte, leeresztette az íját.

Ekkor Ardzsuna lépett színre: húszasával lötte ki a nyilakat, melyek folyamatos vonalban hagyták el a Gándívát. Bhísma egész testébe nyílveendő fúródtak. Ardzsuna heves támadása végül ledöntötte a lábáról: előrebukott, s kiesett a szekérből. A megrendült Kauravák szeme láttára egy villámsújtotta faóriás módjára dőlt el a földön. Akár egy ágyon, úgy feküdt a testéből kiálló nyílveendőkön. Saját akaratából életben maradt – úgy döntött, kivárja, míg a nap eléri kedvező északi pályáját, s csak azután hagyja el a testét.

A Kauravák soraiban nagy zűrzavar támadt. Kezükből kiesett a fegyver, s fejvesztetten rohagáltak ide-oda. Amikor a nap lement, a földre rogytak, és jajveszékelnél kezdtek. Néhányuk elájult, mások álltó helyükben kővé meredtek. Dróna, aki Durjódhanától értesült a szörnyű hírről, ájultan esett ki szekérből. Amikor magához tért, parancsot adott a Kauraváknak a visszavonulásra, s a sereg szomorúan vonult vissza táborhelyére.

A Pándava harcosok örömben megfújták kagylókürtjeiket, s táncrea perdültek a csataterén. Halálosztó ellenfelüket végre leterítették! Ardzsuna azonban mélysegesen elszomorodott. Fivéreivel együtt odament Bhísmához, és megkérdezte tőle, hogy van-e valami kívánsága.

– Ne bánkódjatok miattam – felelte az ősz Kuru. – Életem olyan véget ért, melyre minden hős harcos vágyik. Atyám áldása folytán életben maradok, s majd akkor hagyom el a testem, ha a nap észak felé tart, és a magasabb bolygókra emelkedem.

A Pándavák Bhísma hőstetteit magasztalták, s tiszteletük jeléül körbejárták az elesett hőst. Bhísma ekkor jóga-transzba merült, ők pedig visszatértek a táborba. Érezték, hogy már nincs messze a győzelem napja.

Bhísma elestének híre porig sújtotta Dhritarásrát. Sokáig rázta a zokogás. Annyira gyötörte a lelkiismeret-furdalás, hogy leesett a trónjáról, s ide-oda hánykolódott szobája márványpadlóján. – Hát kőből van az én szívem, hogy nem szakad meg e hír hallatán? – A király hangos jajveszékelése az egész palotát betöltötte.

A Kauravák táborán eluralkodott a végső elkeseredés. Még Karna is hangosan elsírta magát, amikor meghallotta, hogy Bhísma elesett. Annak ellenére, hogy az agg Kuru gyakran kemény szavakkal illette, Karnának el kellett ismernie, hogy nemes lelkű, kiváló harcos. Azzal is tisztában volt, hogy a Kuru nagyatyja csak az ő érdekében mondta, amit mondott. És most elesett... Karna a fegyvereire nézett. Eljött az ő ideje.

Felvirradt a csata tizenegyedik napja. A Kauravák Drónát nevezték ki új hadvezérüknek, s Durjódhana szívében új remény ébredt: a harcművészet nagymestere vezeti csatába a seregét! Ismét teljes erőből tombolt a harc. A nagy harcosok mindkét oldalon folytatták a mészárlást, tömegével küldték az ellenfél katonáit a Halál birodalmába. Sokan a csatamezőn hevertek, s nevetve várták halálukat: élető erejük egy utolsó lobbant, majd elindultak a mennyek felé. A Kauravák élén Dróna, Karna, Kripa és Asvatthámá rontott a Pándava hadosztályok közé, míg a másik oldalon Bhíma, Ardzsuna és a többi hatalmas Pándava harcos tizedelte a Kauravák sorait.

Bhísma elvesztése nagyon elcsüggesztette a Kuru sereget, s hatalmas ellenségeik láttán egyre inkább kezdték megadni magukat a sorsnak. Durjódhana a végsőkig kétségbeesett. Könnyörgött Drónának, valahogy találja meg a módját, hogy legyőzzék a Pándavákat.

– Még ha az összes fivért nem is lehet megölni – s ezt végül el kell ismernem –, legalább Judhishthirát ejtsd foglyul. Vagy kaszaboljatok le valaki mást nagy harcosaik közül!

Dróna erre egy hatalmas, áthatolhatatlan csatasorba rendezte a Kauravákat, abban a reményben, hogy így majd sikerül bekeríteniük és elkapniuk Judhishthirát. Terve azonban meghiúsult, amikor Ardzsuna fia, Abhimanju áttörte az alakulatot, s véres utat vágott magának a Kuru hadsereg szívéhez. A tizenhat éves harcos ugyanolyan erős volt, mint az atyja. A Kauravák tehetetlenek voltak a támadásával szemben, mígnem végső kétségbeesésükben megszegték a csata szabályait. Hat legerősebb harcosuk körülfárta Abhimanjut, s egyszerre támadtak rá minden oldalról. Adáz rohamukat még akkor sem szakították félbe, amikor az ifjú hős elvesztette a szekérét és a fegyvereit. Csak így sikerült végül leteríteniük. A halálos csapást Duhszászana fia mérte rá félelmetes buzogányával.

Dróna gondoskodott róla, hogy Ardzsunát eközben cselesen kívül rekeszék a csata sűrűjéből. A másik négy Pándavát Dzsajadratha tartóztatta fel, akit a Sivától kapott áldás rendkívül erőssé tett. Ardzsunának majd megszakadt a szíve, amikor megtudta, hogy fiát ilyen kegyetlenül és tisztességtelenül ölték meg. Vad dühében szörnyű fogadalmat tett, hogy megöli Dzsajadrathát.

– Az ő hibája, hogy fiam most holtan fekszik. Ha a fivéremeim időben odaértek volna, a fiam még mindig élne. Ezért az aljas és hitvány tettért a szindhu uralkodónak az életével kell lakolnia! Aki ebben meg akar akadályozni, azt Dzsajadrathával együtt küldöm a Halál birodalmába! Ha naplementéig nem ölöm meg, holnap tűzbe lépek!

Ardzsuna fogadalma hallatán Durjódhana megszervezte, hogy az egész hadsereg Dzsajadrathát védje. Szörnyű csata kezdődött, melynek során Ardzsuna egymagában megsemmisítette a fennmaradó Kauravák negyedét. Krisna isteni segítségével aztán áttörte védőseregüket, s a távolban végre megpillantotta Dzsajadrathát. Amikor végül a szindhu fejedelm közelébe került, Krisna, még mielőtt a nap ténylegesen alábukott volna a horizonton, azt az illúziót keltette, hogy lement a nap. A Dzsajadrathát körülvevő erős Kuru harcosok, abban a hiszemben, hogy Ardzsuna kudarcot vallott, nagy örömjongással eresztették le fegyvereiket.

Krisna ekkor véget vetett az illúzióknak. Az így keletkezett zürzavarban Ardzsuna – Durjódhana és legnagyobb harcosai szeme láttára – végzett a szindhu uralkodóval.

Hatalmas kő esett le Judhisthira szívéből. A nap végén immár megkönnyebbülten ölelte át Krisnát, s a szeméből könnyek potyogtak.

– Ó, Góvinda, annak, akit a kegyedben részesítesz, semmi sem lehetetlen! Ellenségeinket ma a bánat óceánja nyelte el, mi pedig félelmetes veszélytől menekültünk meg!

A Kauravák körében egyre fokozódott a kétségbeesés. Tizenhárom napi csata után seregük tizenegy hatalmas hadosztályából mindössze három hadosztálynyi katona maradt. Emberek milliói haltak meg. Durjódhana azonban még mindig nem engedett. Drónát tette felelőssé, hogy Ardzsunának sikerült végeznie Dzsajadrathával.

– Kesztyűs kézzel bánsz ellenségeinkkel, ez most már biztos. Az én hibám, nekem kellett volna okosabbnak lennem. Tudtam, hogy szereted a Pándavákat, de a hatalomvágy annyira elvakított, hogy megbíztam benned.

Dróna már nem először hallott ilyen szemrehányásokat az elkeseredett Kaurava hercegtől. Fáradtan sóhajtott. Lehúzta hosszú kesztyűjét, mire láthatóvá váltak sebekkel borított, izmos karjai. Miközben a felcserek ellátták a sérüléseit, megjegyezte:

– Mi haszna, hogy nyílhegyes szavaiddal sebeket ejtesz rajtam, ó, király? Már számtalanszor megmondtam, hogy senki nem tudja megölni Ardzsunát. Most, hogy a nagy Bhísma elestét is megértem, tudom, hogy a sorsunk megpecsételődött. A kockák, melyeket Sakuni dobott el a Pándavák ellenében, most lángoló nyilak képében térnek vissza. Ó, király, tanácsadóid annyiszor figyelmeztettek már! Hogy hihetted azt, hogy utálatos bűnöd, Draupadí megsértése, büntetlen marad?

Dróna szánakozón nézte a szerencsétlen Durjódhanát. Fivérei felét Bhísma már lekaszabolta. Mi végre volt olyan csökönyös? Az idős tanár jól tudta, hogy a harc egyedül Durjódhana halálával végződhet – még akkor is, ha rajta kívül senki más nem marad élve. Dróna felállt, s elindult a szálláshelyére. Fényezett aranyvértjében úgy ragyogott, akár a nap. Bátorításképpen még odaszólt a lehangolt Durjódhanának:

– Bármennyire keserű is, nem tudok megválni a kötelességemtől. Holnap majd meglátod: mindent beleadok a harcba. Lángoló fegyvereimmel még egyszer a seregeid élére állok. S most halld fogadalmamat: amíg a Pándavák megmaradt csapatai mind egy szálig meg nem semmisülnek, nem veszem le a vértemet!

Durjódhanának felderült az arca. Még van remény! A Pándava hadtestek szintén megtizedelődtek. A két hadsereg, méretét tekintve, most nagyjából egyenlő volt. Ha Dróna egyszer elhatározza magát, akkor van esély a győzelemre. Különösen, ha fogadalmához híven, Karna is megöli Ardzsunát. Durjódhana a barátjára nézett.

– Ó, nagy hős, azt hiszem, számodra is érkezett az idő, hogy megmutasd, milyen vitéz vagy! Még mindig a birtokodban van Indra tévedhetetlen fegyvere. Vesd be, s terítsd le vele Ardzsunát! Akkor miénk a győzelem!

Karna megfontoltabb volt. Miután a szemtanúja volt, hogy Ardzsuna milyen elképesztő ügyességgel harcol az egész Kaurava hadsereg ellen, azon tűnődött, hogy talán tényleg igaz, amit Dróna a Pándaváról mondott. Ardzsuna talán tényleg megölhetetlen. Az mindenesetre biztos, hogy Krisnával az oldalán félelmetes ellenfél. “Krisnának eddig sikerült távol tartania tőlem és halálos Sakti-fegyveremtől – gondolkodott Karna. – Előbb vagy utóbb azonban biztos, hogy találkozunk. Vajon akkor mit fog tenni Krisna? Indra azt mondta, hogy a Sakti nem téveszti el a célt, s az istenek szava mindig igaz. S ha Krisna valóban a Legfelsőbb Isten, akkor ő az, aki valóra váltja az istenek ígéreteit.”

– Mindent megteszek, amit egy barát megtehet – mondta Karna, s ránézett Indra sugárzó fegyverére, melyet attól fogva, hogy megkapta az istenségtől, minden nap nagy tisztelettel imádott. – Nem fogom kímélni magam, jóllehet úgy érzem, a sors mindenhatóága ellen nem lehet küzdeni. Dacára hatalmas seregünknek, rettenthetetlen harcosainknak, mindeddig nem jártunk sikerrel. Mindent megpróbáltunk a Pándavák ellen, ezek az állhatatos hősök azonban még mindig előttünk állnak, életerőtől duzzadón. Ez csakis balvégzetünknek tudható be. Nézzük

meg hát, vajon holnapra mit tartogat számunkra a sors. Amint alkalom kínálkozik rá, bevetem a Saktit Ardzsuna ellen.

A csata tizennegyedik napján azonban Karna megint nem tudott ellensége közelébe férkőzni, mert más Pándava harcosok tartották fel. Mindenfelé szörnyű párbajok zajlottak a két fél között. Bhíma úgy aprította Dhritarásra megmaradt fiait, mintha maga Jamarádzsa lenne. A halálra vált Durjódhana szeme láttára egymás után terítette le a hercegeket. Dühödtt vihar gyanánt tombolt a Kauravák között. A buzogányát olyan gyorsan pörgette maga körül, hogy nem is lehetett szemmel követni. Emberek, lovak, szekerek repültek a levegőben. A rémült Kaurava katonák velőtrázó sikoltozással menekültek a dühöngő Bhíma csapásai elől. – Ez nem is ember! – ordították Bhíma szinte tébolyult nevetése hallatán.

Ugyanebben az időben, a csatamező egy másik pontján Ghatótkacsa és Asvatthámá, a misztikus fegyverek két szakavatott mestere között dúlt félelmetes párharc. Bhíma fia egyre-másra varázsolta a csataterre az illuzórikus jeleneteket, az élethű ráksasza katonák délibáb-hordáit. A levegőből harcolt, s mindig változtatta az alakját. Egyszer hatalmas hegyként jelent meg, melynek csúcsáról egy szökőkút lándzsákat, dárdákat, kardokat és lángoló nyilvesszőket ontott. Iszonyú kaszabolást vitt végbe a Kauravák között, akik nem győztek segítségért kiáltozni Drónához. Asvatthámá rettenthetetlenül állta Ghatótkacsa támadásait. Mennyei fegyvereket szólitott magához, melyekkel sikerült visszaszorítania az irdatlan ráksaszát, és megsemmisítenie seregének java részét.

Karna folyvást azon volt, hogy valahogy szembekerüljön Ardzsunával. Iszonyú pusztítást vitt véghez a Pándava seregben. Hagyományos és égi fegyvereinek együttes erejével sok ezer embert kaszabolott le. A feldühödött Bhímának adáz küzdelem után végül sikerült megfutamtania. Karna azonban átrendezte erőit, s kisvártatva újra bekapcsolódott a harcba. Amikor ismét összeakadt Bhímával, újult erővel estek egymásnak. Bhíma azonban, Ardzsuna fogadalmát tiszteletben tartva, nem akarta megölni, s végül úgy döntött, otthagyja a küzdelmet. Karna üldözőbe vette, de mivel ő sem felejtette el, hogy mit ígért Kuntínak, ő sem akarta megölni Bhímát. Csak a szekéről gúnyolta a gyalogos Pándavát, s még rá is vágott az íjával.

– Nézd, hogy iszkol a tehetetlen! Az evésben bezzeg vitézkedsz! Menj, a csatater úgysem olyan fiúknak való, mint te. Szaladj vissza gyorsan Ardzsunához és Krisnához! Kérd meg őket, hogy védjenek meg!

Bhíma forrt a dühtől, de visszafogta magát. Karnát hamarosan úgyis utoléri a végzete. A Pándava dühösen ökölbe szorította a kezét. Némán követte tekintetével a csata sűrűjébe visszahajtó Karnát. Ardzsuna a közelben van. Karnának most már nincs sok ideje hátra... Bhíma újra bekapcsolódott a harcba, s eltökélte, hogy Dhritarásra összes maradék fiával végez.

Az ikrekkel külön-külön vívott két egymást követő tusában Karna valahogy felülkerekedett rajtuk, de mindkétszer tiszteletben tartotta Kuntínak tett ígését. Még Judhithirát is sikerült megszorogatnia egy adáz párbajban, de nem akarta előnyét kihasználva a végsőkig erőltetni a küzdelmet. Csak *egy* Pándavát akart megölni. Időről időre rápillantott a Sakti-lövedékre.

Lement a nap, de a harc tombolt tovább. Már mindkét oldal elvesztette katonáinak háromnegyedét. Nyilvánvaló volt, hogy a háború hamarosan véget ér. Sötétség borult a küzdő felekre, akik a sok ezer fáklya fényénél dühödten igyekeztek kicsikarni a győzelmet. Lángoló nyilvesszők világították be az eget, s látni engedték az alant zajló háborzongató jeleneteket. A felborult szekerek lángoló háttere előtt sötét alakok kapaszkodtak össze halálos viadalban. Állandóan érezni lehetett a vér fojtogató szagát, s a levegőt ordítások, sikolyok és fegyvercsörgés fülsiketítő egyvelege töltötte be.

Karna egyre elszántabban törte át magát a Pándava erőknél, Krisna ezért így szólt Ardzsunához: – Karna egész seregünket el akarja pusztítani. Meg kell állítania valakinek, de úgy érzem, neked még nem jött el az idő. Még mindig nála van a Sakti. Látod ott a távolban Ghatótkacsát? Parancsold meg neki, hogy álljon ki Karnával. Ejszaka lévén, a ráksasza ereje megkétszereződött. Rajtad kívül talán ő az egyetlen, aki meg tudja állítani Karnát.

Ardzsuna Ghatótkacsa óriási szekere felé nézett, melyet száz démoni fenevad húzott. Miután magához tért Asvatthámától elszenvedett vereségéből, Bhíma fia éppen visszatért a csatába. Vele tartott tízezer roppant ráksasza is, akiket az alsóbb régiókból szólított magához. Miután meghallgatta Ardzsunát, elvigyorodott, s Karna felé fordult. Vértagyasztó csatakiáltást hallatott, s száz acélhegyű nyilat lőtt ki rá. Félelmetes küzdelem vette kezdetét.

Sokáig dült köztük a harc. Noha Karna minden erejét és fortélyát bevetette, nem tudott felülkerekedni ellenfelén. Ghatótkacsa féktelen dühvel harcolt, egy pillanatra sem feledve, milyen aljasul viselkedett Karna az atyjával és a nagybátyjaival. Eltökélte, hogy megöli. Karna hátrálni kényszerült. Lovait és szekérhajtóját elvesztette, s mozdulatlan szekereből próbálta elhárítani a ráksasza lankadatlan támadásait. Küzdelmük láttán Durjódhana aggódni kezdett Karna életéért. Ghatótkacsáról egyszerűen lepattantak Karna fegyverei, még leghatalmasabb menyei lövegei is.

Amikor a ráksasza végül leugrott szekeréről és kivont handzsárával Karna felé rohant, az elborzadt Durjódhana felkiáltott: – Vesd be a Saktit, Karna! Nincs más esélyed!

Karna tudta, hogy barátjának igaza van. Majdnem biztos, hogy a démon megöli, ha nem állítja meg. Úgy meg mi haszna lenne a Saktinak Ardzsuna ellen? Karna kirántotta a fegyvert arany tokjából. Ráolvasta a mantrákat, az íjhúrra helyezte, s azonnal kilőtte a rárohanó ráksaszára. A fegyver izzó tűzgolyóként süvített Ghatótkacsa felé. Amikor látta, hogy jön, gyorsan óriásira növekedett. A fegyver a mellkasán találta el, és áthatolt a testén. Egy velőtrázó ordítással, mely az egész harctéren végigvisszhangzott, Ghatótkacsa kilehelte lelkét. Amint hatalmas teste a földre zuhan, több ezer Kauravát temetett maga alá.

A Pándavák kétségbeesetten kiáltottak fel. Krisna azonban nevetve tapsolni kezdett. Ardzsuna meglepetten nézett rá. – Mire véljem ezt a komolytalan megnyilvánulást ebben a szörnyű pillanatban ó, Késava?

– Most, hogy már kilőtte a Saktit, Karnát akár halottnak is tekintheted, a Kauravákat pedig legyőzöttnek! – válaszolta Krisna. – Amióta meghallottam, hogy Indrától megkapta a fegyvert, nagyon aggódtam. Az életed komoly veszélyben forgott. De most, hogy elvesztette veleszületett páncélját és leghalálosabb fegyverét, megnyugodtam. Ártalmatlanná vált, mint a feldühödött mérges kígyó, akit varázsigeek bűvölnek el. A fegyver visszatért Indrához – többször nem lehet használni.

Ardzsunának a fejébe villant, hogy Ghatótkacsa Krisna javaslatára szállt szembe Karnával. Rádöbrent, hogy ezúttal is csak Krisna védelmező közbenjárásának köszönheti, hogy életben maradt. Krisna segítsége nélkül a háború mostanra már véget ért volna – de nem a Pándavák győzelmével.

Jócskán éjszakába nyúlt a harc, így a katonák mindkét oldalon hálások voltak Ardzsunának, amikor azt javasolta, pihenjenek le másnap reggelig. Ahol abbahagyták a harcot, legott leheveredtek a mezőre. A fényes hold felkelt a felhőtlen égen, s halovány fénybe vont a pusztítás mezejét. Mindenki aludt, ember, állat egyaránt: azt lehetett volna gondolni, hogy mindkét hadsereg az utolsó szálig megsemmisült. De amikor felvirradt a csata tizenötödik napja, a katonák mozgolódni kezdtek, majd elfoglalták állásaikat, s folytatódott a küzdelem.

Dróna, ígéretéhez híven, amerre csak megfordult a csatamezőn, teljes felfordulást hagyott maga után a Pándavák sorai között. Nagy küzdelemben legyőzte Virátát és Drupadát is. Amikor megtudta, hogy atyja elesett, Dhristadjumnát fájdalom és harag öntötte el. A panycsála herceg csak egy dologra tudott gondolni: a végzet arra rendelte, hogy ő legyen Dróna gyilkosa. A Kuru tanító nyomába eredt, azzal az eltökélt szándékkal, hogy végez vele. Dróna azonban minden támadását kivédte. Még Ardzsunát is elhárította, amikor a Pándava arzenáljának minden égi fegyverét ráküldte. Közben tízezerrel mérsárolta le a Pándava hadsereg katonáit.

Dróna ereje kétségbe ejtette Judhithirát. Bhíma és Ardzsuna tanácsát kérte: – Dróna kiirtja egész hadseregünket! Hogy lehetne megfékezni?

Krisna komolyan látszott. – Igazat szólsz, ó, király – válaszolta Judhithirának. – Dróna pusztta tekintetével is hamuvá tudna égetni minket. Azonban már elárulta

nekünk, hogyan lehet megállítani. Le kell, hogy engedje a fegyverét, s ezt akkor fogja megtenni, ha valami nagyon kellemetlen hírt hall. Azt hiszem, ha meghallja, hogy fia, Asvatthámá elesett, fegyverét leeresztve, abbahagyja a harcot.

Ardzsuna hirtelen Krisnához fordult. – Ezt nem tudom elfogadni, ó, Késava. Hogyan csaphatnánk be ilyen galádul a nemes tanítót? – mondta éles hangon.

Bhímának azonban tetszett az ötlet. Tüstént oda is szaladt egy elefánt-hadosztályhoz, és megölt egy állatot, akiről tudta, hogy ugyanúgy hívják, mint Dróna fiát. Ezután nekiiramodott, s meg sem állt Drónáig, majd többször egymásután elkiáltotta magát:

– Asvatthámá meghalt!

Dróna leeresztette az íját. Bhímára meredt. Igaz lenne? A tanító nehezen tudta elképzelni. Asvatthámá, bráhma-hatalmánál és az atyjától tanult harci tudományánál fogva úgyszólván legyőzhetetlen volt. Bhímát mindenki szeszélyesnek ismerte. Könnyen előfordulhat, hogy haragból vagy tréfából valótlanúságot beszél. Dróna nem akart hinni neki. Ismét felemelte íját, s folytatta a harcot.

Krisna ekkor gyözködni kezdte Judhishirát, hogy menjen oda Drónához, és erősítse meg Bhíma állítását. – Ments meg minket Drónától, ó, király. Ebben az esetben a hazugság bizony jobb, mint az igazság. Ha az ember valótlanúságot állít, hogy életeket mentsen, az nem minősül bűnnek.

Judhishira elbizonytalanodott. Egész életében soha nem mondott semmit, ami akár csak kétértelmű lett volna. Erre most Krisna arra kéri, hogy olyasmit mondjon, ami egyértelműen hazugság. De mégis Krisna utasítása szerint kell cselekednie! Másképp lehetetlen megakadályozni Drónát abban, hogy az egész Pándava sereget elpusztítsa. Judhishira, vonakodva bár, de elindult Dróna felé, majd elkiáltotta magát: – Meghalt Asvatthámá! – s halkán hozzátette: – Az elefánt...

Amikor Judhishira ezeket a szavakat kimondta, Dróna úgy érezte, menten megszakad a szíve. Akkor hát igaz! Judhishira soha nem tudna hazudni. Karja tehetetlenül hanyatlott alá. Odaszólt Durjódhanának: – Ó, király, leteszem a fegyvert. Ez a világ, összes gazdagságával együtt, elvesztette számomra minden vonzerjét. Harcolj teljes erődből, mert én elmegyek.

A bánattól porig sújtva, Dróna leroskadt a szekérében és zokogni kezdett. Aztán lehunyta a szemét, és lassan megnyugodott. A misztikus transz állapotába került, majd elméjét a jóga céljára összpontosítva, kilépett a testéből, s a magasabb szférákba emelkedett.

Amikor Dróna hírül vette fia halálát, éppen Dhristadjumnával küzdött. Drupada fia, amikor egyszer csak azt látta, hogy Dróna leül a szekérében, s meditációba merül, gyorsan a földre ugrott, s megragadott egy hosszú kardot. Odarohant Dróna szekéréhez, s egy suhintással lecsapta a fejét. Egy diadalittas ordítással felkapta a fejet, és a Kauravák közé dobta.

Durjódhana lesújtva állt a csatatéren. Összes tábornokával és emberével elmenekült az ujjongó Pándavák elől. Judhishira vegyes érzelmekkel meredt idős tanára holttestére. Most, hogy ő is meghalt, a Kauravák számára nincs többé remény. De család kellett hozzá, hogy végül le tudják győzni. Ez nagyon fáj Judhishirának – annál is inkább, mert ő volt az, aki a döntő hazugságot kimondta. Mindazonáltal a Kauravák alkalmaztak elsőként tisztességtelen eszközöket, amikor megölték Abhimanjut. Nem várhattak hát egyebet cserébe, ahogy arról már a kezdet kezdetén megállapodtak. Ugyanakkor, ha az ember Krisna utasítását követi, cselekvése mindig mentes marad a büntől.

A nap leáldozott, s Judhishira visszavezényelte csapatait a táborba. A két sereg ismét nyugovóra tért.

Huszonhetedik fejezet

Méltó befejezés

A tizenötödik nap éjszakáján Durjódhanának nagyon nyugtalan álma volt. Hánykolódott az ágyban, szörnyű aggodalmak gyötörték. Mi ez az egész? Először Bhísma, most meg Dróna – két olyan harcos, akiket még az égiek sem tudtak volna legyőzni. Bár minden erejükkel küzdöttek – s talán a dánaváktól is kaptak némi segítséget –, a Pándavák leterítették őket. Milyen erő támogatta vajon az öt fivért? Hogy tudnák valaha is legyőzni őket? Igen, hiba volt szembezállni velük. De most

már késő! Amikor annyi kiváló hős áldozta érte az életét, most aligha hagyhatta abba a küzdelmet. Halál vagy győzelem – csak ez a két választás van. És még nincs elveszve minden! Ott van Karna. Reggel átveheti a parancsnokságot a megmaradt Kauravák fölött. Talán egy utolsó nagy erőfeszítéssel meg tudja majd ölni Ardzsunát.

Felvirradt a tizenhatodik nap, s a két sereg ismét felsorakozott a harcmezőn. Hadvezérükkel, Karnával az élükön a Kauravák elüvöltötték csatakiáltásaikat, s a Pándavákra vetették magukat. Hamarosan ismét elkeseredett küzdelem folyt mindenütt.

Karna, akit addig ismeretlen lelkesedéssel töltött el hadvezéri rangja, úgy harcolt, mint azelőtt még soha. A Pándava sereg közé hajtattott, s lángoló nyilvesszőket lőtt ki minden irányba. Gyalogosok, lovasok, szekérharcosok és elefántharcosok miszlikbe vágott holttesteik jelezték útját. Fegyvertársa és segítője Asvatthámá volt, aki égett a vágytól, hogy bosszút álljon könyörtelenül meggyilkolt atyja haláláért.

Ardzsuna a szamsaptaka és a nárájana seregek megmaradt katonáival küzdött, akikkel többször összecsapott már a háború során. Még mindig tartotta magát a tisztességes harc szabályaihoz, így nem vetette be az istenek szörnyű fegyvereit. Ettől eltekintve azonban erejét nem kímélve küzdött. A Pándava nem ismert kegyelmet. Mivel siettetni akarta a háború befejezését, tömegével gyilkolta le ellenfeleit a Gándívából záporozó nyilakkal.

Bhíma sorra vágta le Dhritarásra fiait. A két had borzasztó erővel kaszabolta egymást. A tizenhetedik nap közepére az eredeti hatmillióból mindössze félmillióan maradtak.

Amikor Ardzsuna végre legyőzte a szamsaptaka és a nárájana sereget, Krisna arra biztatta, hogy szálljon szembe Karnával.

– Sújts le végre erre a gonosz lelkű ostobára! Hiúsítsd meg Durjódhana maradék reményeit, és vess véget a háborúnak! Hogy is élhetné túl Karna, ha a Gándívával a kezében szállsz szembe vele!

Krisna szavai felpeszditették Ardzsunát. Készen állt a küzdelemre. A távolban látta, amint Karna magas zászlója utat tör magának a Pándava seregben. Ardzsuna elszántan megmarkolta az íját. Krisna a lovak közé csapott, ő pedig módszeresen kaszabolni kezdte az útjába kerülő csapatokat.

Amikor látták, hogy hadvezérük felé nyomul, több Kaurava hős is rárohant Ardzsunára. Kripa, Kritavarmá és hatan Durjódhana öccsei közül együttes erővel támadtak rá. Ardzsuna azonban most nem olyan hangulatban volt, hogy bárki is meg tudta volna állítani. Dühödten verte vissza támadóit. Több sornyi szekérharcos rohant rá és lelte halálát szélesebb nyilvesszői záporában. Hatalmas elefántok dühögtek feléje, de őket is ledöntötték Ardzsuna halálhozó nyilai.

A távolban küzdő Karna észrevette ellenfelét. Tudta, hogy érkezett végső összecsapásuk pillanata. Kettejük közül az egyik nem kerül ki élve ebből a harcból. Karna tisztelettel nézte tántoríthatatlan ellenségét. Krisna, aki biztos kézzel, csillogó ékszerekkel díszes harcosok csapatai között hajtotta Ardzsuna szekérét, olyan volt, mint egy sötét felhő a csillagokkal teliszórt égbolton. A mögötte álló, szünet nélkül nyilazó Ardzsuna pedig egy másik felhő, egy villámokat szóró felhő volt. Karna szekérhajtójához fordult:

– Vigyél Párthához! Az ő ideje lejárt. És Krisnáé is. Hamarosan végzek a két harcossal – és aztán az egész Pándava sereggel.

Durjódhana látta, hogy barátja Ardzsuna felé közelít. A legkiválóbb Kauravákat sietve Karna mellé rendelte. Egy emberként rohantak Ardzsunára, de csillaghegyű nyilak fogadták őket, melyek egész testüket szétlyuggatták. Ekkor ért oda Bhíma is, és csatlakozott a fivéréhez. Durjódhana húsz megmaradt öccse támadt rá, élükön Duhsászanával. A sötét lelkű herceg láttán Bhíma megnyalta a száját, és elmosolyodott. Duhsászana haragosan felüvöltött, s egy arannyal és drágakővel kirakott, csillogó nyilat lőtt ki Bhímára, mely egy mennydörgésszerű hang kíséretében telibe is találta a Pándava mellkasát. Bhíma megsédült az ütéstől, s térdre esett a szekeren. A zászlórúdba kellett megkapaszkodnia, hogy visszanyerje az egyensúlyát.

A Kauravák nyilvesszőrajokat és egyéb lövedékeket lőtték ki a sebesült Bhímára.

Mivel azt hitték, hogy halálos ellenségük kilehelte a lelkét, felujjongtak az örömtől. De Bhíma hamarosan magához tért, és ismét harcra készen magasodott fel szekérére. Kihívóan Duhsászanára nézett, és rákiáltott:

– Üss, amíg bírsz, nyomorult! Nemsokára úgyis kileheled a párád. Szomjazom a véredre! Ismerkedj meg a buzogányommal!

Bhíma szekere a herceg felé lódult, aki őrijongve, gyors egymásutánban lőtte ki rá a nyilait. Bhíma, sebesen pörgő buzogányával, egytől egyig mindet leszedte. Kiugrott a szekereből, és Duhsászanára rontott. A herceg óriási erővel egy lángoló dárdát hajított felé, de Bhíma könnyedén darabokra törte. Néhány pillanat alatt ott termett ellensége mellett, s egyből rávetette magát. Hatalmas erővel úgy homlokra sújtotta, hogy a Kaurava húsz lépésnyire repült a szekértől.

Miközben Duhsászana valahogy talpra küzdötte magát, Bhíma kirántott karddal újra a közelében termett. Egy jól irányzott mozdulattal fejbe rúgta, mire a Kuru herceg elterült a földön. Megragadta a karját, majd egy kardsuhintással levágta és a magasba emelte.

– Ez az a kar, mely megszenteltette Draupadí haját! – üvöltötte. A Kauravák elborzadva látták, hogy Bhíma feltépi Duhsászana mellét, s a tenyerében szájjához emeli gőzölgő véréit. Amikor felállt, a vér kétoldalt csorgott le az arcán. Ellenségei egymás hegyén-hátán menekültek, s rémülten kiáltozták:

– Mentetek meg Bhímától! Hisz ez egy vérszomjas ráksza!

Bhíma Ardzsuna és Krisna felé fordult, s odakiáltott nekik:

– Beváltottam a szavamat: bosszút álltam Draupadín. Hamarosan teljesítem a másik fogadalmamat is, s lesújtok Durjódhanára. Csak akkor fog megnyugodni a lelkem.

Döbbenetükből magukhoz térve, tízen Duhsászana testvérei közül Bhímára rohantak. A Pándava fürgén visszazállt szekérébe, s borotvaéles aranyszárnyú nyílvezzőivel összes támadóját leterítette. Közöttük volt Vikarna is. Amikor Bhímának eszébe jutott, hogy a hercegek közül egyedül ő volt az, aki a kockajáték alatt mellettük emelt szót, nagyon szomorú lett, hogy meg kellett ölnie. Leugrott a szekeréről, s összetett kézzel körüljárta az elesett Kauravát.

– Ó, hős, azzal hogy megöltelek, fogadalmamat és ksatrijaként rám háruló kötelességemet teljesíttem. Kívánom, hogy elérd az erényes lelkek birodalmát.

Karna tanúja volt Duhsászana megölésének, s mélységesen megrendült. De összeszedte magát, s felkészült az Ardzsunával való küzdelemre, aki egyre csak feléje igyekezett. Amikor a két nagy harcos végül szemtől szemben állt egymással, az istenek az égre gyűltek, hogy tanúi legyenek a párharcnak. Felharsantak a mennyei kürtök és virágosó hullott mindkét küzdő félre.

A két hős vad nyílvezzőrajt zúdított egymásra. Eltökélt céljuk volt, hogy a másikat megöljék, s úgy álltak ott, mint két nap, mely a világok elpusztítására kelt fel. Allandóan körívbe hajlított íjuk vakító napkoronára hasonlított, nyílvezzők pedig megannyi napsugárként lövelltek fegyvereikből.

Sokáig tombolt a küzdelem, de egyikük sem tudott egy szemernyit sem a másik fölé kerekedni. Mennyei fegyvereket is bevetettek, de a másik rendre elhárította őket. Miközben egymással küzdöttek, továbbra is bőszen támadták az ellenfelüket támogató védőseregeket, s ezrével gyilkolták le a katonákat. Karna mindent beleadott a harcba. Fényességes mennyei atyjának erejével felruházva, s ama csillapíthatatlan vágytól úzva, hogy legyőzze élete nagy ellenségét, úgy küzdött, mint még soha. De éppen, amikor úgy tűnt, felülkerekedik Ardzsunán, az átkok, melyeket korábban kimondtak rá, kezdték kifejteni hatásukat.

Amikor Karna kitartó támadásától Ardzsuna kezdett megszedülni, a napisten fia úgy érezte, elérkezett az idő, hogy magához szólítsa a hatalmas Brahmásztra-fegyvert. De sehogy sem tudta felidézni a varázsigét. Eszébe jutottak guruja szavai: “Mikor a leginkább lesz szükséged legerősebb fegyveredre, nem tudod majd megidézni.”

Karna tehetetlenségében keserű könnyeket hullatott, de továbbra is tomboló dühvel harcolt. Egyszer csak arra lett figyelmes, hogy járművének kereke – a bráhmána hajdan kimondott átkának megfelelően – a földbe süppedt. Harci szekere úgy beszorult, hogy meg se lehetett mozdítani. A tehetetlenségtől teljesen

megzavarodott: leugrott, s kétségbeesetten rángatni kezdte a kereket. Amikor látta, hogy meg se tudja moccanítani, odakiáltott a vészesen közeledő Ardzsunának:

– Ó, hős, ne ölj meg ilyen gyáván! Emlékezz az erényre. Egy nemes harcos soha nem öl meg olyan ellenséget, aki kiszolgáltató helyzetben van.

Krisna elmosolyodott. Visszakiáltott a megsebzett Karnának:

– Jó, hogy végre eszedbe jut az erény, Karna. Kár, hogy akkor elfelejtkeztél róla, amikor minden adandó alkalommal becsaptad a Pándavákat, s rengeteg szenvedésnek tetted ki őket – különösen, amikor erényes feleségüket olyan alávalóan megsértettétek. Vagy hol hagytátok ezt az erényt akkor, amikor a Kuru hősökkel együtt kegyetlenül végeztetek az ifjú Abhimanjuval? Ha szerinted ez az erény, akkor ne vesztegesd az időd azzal, hogy erre éppen most figyelmeztetsz minket.

Karna lehajtotta a fejét, s még tett egy-két hasztalan kísérletet a kerék kiszabadítására.

– Miért tétovázol? – fordult Krisna Ardzsunához. – Sújts le erre a rosszlelkűre, de azonnal. Nem érdemel könyörületet.

Karna homlokáról patakokban folyt a veríték, miközben a kerékkal bajlódott. Amikor belátta, hogy nem tudja kiszabadítani, villámgyorsan hátrafordult az ijáért. Fölkapott egy hosszú acélnyílveesszót, minden testi és lelki erejét beleadva kilötte, s közben egyfolytában mantrákat olvasott rá. A nyíl villámcsapásként száguldott a Pándava felé, s teljes erőből mellkason találta. Ardzsuna megtántorodott. Krisna újra sürgetni kezdte, hogy ne vesztegesse az időt: ölje meg ellenségét.

– Ne kegyelmezz neki! Vágd le a fejét, mielőtt a szekere szállna!

Ardzsuna ekkor kezébe vett egy andzsalika-hegyű nyilat, melynek formája két összetett kézre hasonlított. Az arany nyílveesszót ijára helyezte, s Indra Vadzsra-fegyverének erejével ruházta fel. Ahogy a füle mellett megfeszítette a húrt, majd gondosan célzott, vészjósló csend telepedett a harctérre. A harcosok kővé dermedtek. Úgy tűnt, az ég megremeg, s a mennyekből figyelő risik felkiáltottak: – Békesség! Békesség!

Ardzsuna egy pillanatig visszatartotta nyilát, s ezt suttogta:

– Ha valaha is végeztem bármilyen lemondást, és ha tisztelettudó voltam feljebbvalóimmal, akkor ez a nyílveesszó most ölje meg Karnát. – Ekkor eleresztette, s a nyíl napként ragyogva száguldott Karna felé. Széles és erős nyakán találta el. A feje azonnal levált a testéről, s a földre esett – még mindig csillogtak rajta arany fülbevalói. A törzse, melyből csak úgy lövellt kifelé a vér, a földre rogyott. Mindenki legnagyobb ámulatára ragyogó fénysugár hagyta el a testét, a magasba szökött, s beleolvadt a napba.

A Pándavák örömujjongásban törtek ki. Táncrea perdültek a csatamezőn, megfújták kagylókürtjeiket, s megilletődve nézték a halott Karnát, aki olyan volt, mint egy mennyei villám sújtotta hegy. Krisna magasztalni kezdte Ardzsunát, majd Judhishira is odajött hozzájuk, s újra meg újra boldogan gratulált neki. Örömeiben és megkönnyebbülésében a Pándava király sírva fakadt. Végre megszabadult legnagyobb félelmétől. Most már csak a háborút kell befejezni. Érezte, a Kauravák számára közel a vég.

Durjódhana lehanyatlott szekereéről. A mellét verte, zokogott, s fájdalmában a földön hempergett. A Kauravák körülállták Karnát és keservesen sírtak. Tisztelettel körüljárták a holttestet, s menetükhöz a Pándavák is csatlakoztak. A nap végén a napisten szomorúan bukott alá a nyugati hegyek mögött, s utolsó sugaraival még ragyogó fénybe vonta elesett fia testét.

A tizennyolcadik nap reggelére a Kauravák elkeseredése a tetőfokára hágott. Azon az éjjelen Durjódhana szinte semmit nem aludt. Vigasztalan volt. Magányosan ült a sátrában, s Karna üres helyére meredt. Amikor felkelt a nap, nagy nehezen feltápászkodott, s megmosakodott. A fájdalomtól szinte kábultan hagyta el a sátrát, s tanácskozásra indult megmaradt minisztereivel. Amikor eszébe jutott, miként végeztek Karnával, fájdalma haraggá változott. A barátját könyörtelenül lemészárolták, amikor ott állt szekere től megfosztva. Bosszút kell állnia érte! Hosszú kardját keményen megmarkolta, s a szekerehez sietett.

Kripa megpróbálta meggyőzni Durjódhanát, hogy ideje volna békét kötni a Pándavákkal, s teljesíteni a kéréseiket. Most már erőfölényben voltak, és nem sok

idő kell hozzá, hogy mind egy szálíg kiirtsák a Kaurava sereget. De Durjódhana hajthatatlan volt.

– Minden lángokban áll. Olyan ellenségeskedés feszül köztem és a Pándavák között, ami csakis valamelyikünk halálával végződhet.

Salját téve meg hadvezérének, Durjódhana kiadta a parancsot, hogy még egyszer, utoljára, induljanak harcba. Hadseregének megmaradt katonái megéljeneztek, majd elszántan csatába indultak. Tudták, hogy elkerülhetetlenül vár rájuk a dicső halál. A két sereg kirajzott a harcmezőre, s hatalmas üvöltéssel és fegyvercsattogással összecsapott.

Krisna tanácsára Judhithira Salját vette üldözőbe: eltökélte, hogy a felsőbb régiókba küldi a hadvezért. Szahadéva, a kockajáték napján tett fogadalmához híven, Sakunit kereste. Arzsuna Asvatthámával és Kripával küzdött, Bhíma pedig félelmetes kiáltásokkal Dhritarásra utolsó fiait ostromolta. Közben mindkét sereg továbbra is elkeseredett igyekezettel rohamozta a másikat. A csatatér ismét vériszapos ingovánnyá változott.

Judhithira és Salja úgy harcolt egymással, mint két vérszomjas tigris. Egymást szemmel tartva, gyorsan és kecsesen forogtak körbe, s támadást színlelve időnként előreugrottak. Mindkettőjük megsebezte a másikat fűrge nyilaival. Salja hosszú ideig igen vitézül küzdött. Alta Judhithira támadásait, ugyanakkor ezzel kaszabolta a Pándava katonákat. Judhithira azonban szép lassan felülkerekedett rajta. Bezúzta Salja vértjét, s kettétörte a zászlórúdját. Amikor megölte szekérhajtóját és a lovait, Salja megtorpant.

A szekérétől megfosztott hadvezér felkapott egy fényes acélkardot, és vad ordítással Judhithira felé rohant. A Pándava király egy ragyogó arany dárdát emelt a magasba.

– Most meghalsz! – kiáltotta, s teljes erőből eldobta. A dárda száguldó meteor gyanánt süvített Salja felé. A mellén találta el, s teljesen átfúródott a testén. Száján, orrán és fülén kibuggyant a vér, s a földre rogyott. Mint egy odaadó feleség, aki felkel, hogy megölelje szeretett urát, a föld is mintha megemelkedett volna, hogy befogadja Salját. Madra uralkodója, miután oly sokáig élvezte őt, a földet, végül ölelésébe hanyatlott, s kilehelte lelkét.

Durjódhana tudta, hogy ezzel a háborúnak vége. Bhíma egytől egyig lemészárolta az öccseit. Szahadéva szilaj küzdelemben megölte Sakunit és összes gandhára harcosát, Arzsuna pedig a Kaurava sereg maradványait morzsolta fel. A Kaurava herceg végső kétségbeesésében hátat fordított a csatatérnek és elmenekült. Szívében két érzés küzdött egymással: őszinte megbánást érzett, hogy semmibe vette feljebbvalói bölcs tanácsait, ugyanakkor fortyogott benne a düh, ha a Pándavákra gondolt. Valamilyen felfoghatatlan kozmikus hatalom segítette őket, s tisztában volt vele, hogy eleve hibás lépés volt szembeszállni velük, ugyanakkor nem feledhette, hogy a Pándavák megölték mindenkit, aki kedves volt neki. Karna halála különösen elkeserítette. Tisztességtelen módon ölték meg, csakúgy, mint Drónát. De most már késő. Minden elveszett.

Menekülés közben Durjódhana egy nagy tóhoz ért. Beleugrott, és leúszott a fenekére. Misztikus hatalma segítségével megkeményítette a vizet, s a tó fenekén maradt. Időre volt szüksége ahhoz, hogy kipihenje magát és felépüljön a sok megrázkódtatásból. Aztán majd eldönti, hogyan tovább.

Durjódhana nem tudta, hogy volt három túlélő a Kaurava harcosok között – Kripa, Asvatthámá és Kritavarmá. Amikor észrevették, hogy Durjódhana elmenekült, ők is otthagyták a csatatérrel. Utközben találkoztak Vjászadévával, akitől megtudták, hol rejtőzik Durjódhana. Oda is értek a tóhoz és hangosan szólongatni kezdték vezérüket. Asvatthámá megpróbált a lelkére beszélni, hogy jöjjön vissza a csatamezőre.

– Mi továbbra is készen állunk, hogy szembeszálljunk ellenségeiddel, ó, király. Kelj fel! Biztosra veheted: ma legyilkoljuk őket. Megfogadtam, hogy addig nem veszem le a páncélomat, amíg az őt testvér és az egész Pándava sereg holtan nem fekszik. Atyám halála bosszúért kiált!

Durjódhanának elment a kedve a harctól.

– Ó, erőskarúak! – kiáltotta. – Nagy szerencse, hogy éltek, s szerencsés vagyok én

is, hogy ilyen odaadó követőim vannak. Ha eljő a reggel, csatlakozom hozzátok. Addig azonban hadd pihenjem ki magam.

Néhány vadász a közeli erdőben tartózkodott éppen, s véletlenül fültanúja volt a Durjódhana és Asvatthamá közötti beszélgetésnek. Így hát megtudták, hogy a herceg a tóban rejtőzik. Az értékes útbaigazításért várható busás jutalom reményében tüstént a királyhoz siettek.

Miután hasztalan keresték Durjódhanát, a Pándavák visszatértek a táborba. Amikor a vadászoktól megtudták, hová ment, nyomban a tóhoz indultak. A háborút addig nem lehetett befejezni, amíg meghódolásra nem kényszerítik vagy meg nem ölik.

A másik három Kaurava már messziről hallotta, hogy a Pándavák megmaradt csapataikkal Durjódhana rejtekhelye felé tartanak, ezért lélekszakadva elrejtőztek az erdőben. Amikor Judhishthira odaért a tóhoz, csodálkozva látta, hogy a vize megszilárdult.

– Nézd csak, hogy elbújt ijedtében a csalárd Durjódhana! Most azonban nem menekül előlem – mondta Krisnának.

Judhishthira rákiáltott Durjódhanára, hogy jöjjön elő és küzdjenek meg.

– Hogy lehet az, hogy menteni próbálsz az irhád, azok után, hogy milliók haltak meg érted? Gyáva! Vállald a tetteid következményeit! A halál is jobb ilyen gyalázatnál! Küzdj az egész világgal! Ha te győzol, uralkodj az egész világ fölött, ha megölünk, vár a hús föld.

A Pándavák a tájat nézték. A tó kemény felszínén sétáló vízimadarakat kissé megzavarta ez a hirtelen változás. A tarka virágokkal borított fák közt lágy szellő lengedezett. A csatamező heve és pora után a fivéreket e festői táj pusztája látványa is nagy nyugalommal töltötte el.

Néhány pillanat múlva Durjódhana visszakiáltott a tó fenekéről. Arra kérte Judhishthirát, várjon egy kicsit, amíg kipihen magát. Judhishthira azonban hajthatatlan volt.

– Ma nem kegyelmezünk neked. Gyere ki a tóból, vagy mi húzunk ki onnan. Fejezd be, amit elkezdted. Ha a mi kezünk által halsz meg, a mennyekbe jutsz.

Mérgesen és sértett büszkeséggel Durjódhana végül rászánta magát a párharcra. A tó vize örvényleni és bugyborékolni kezdett, s a herceg egyszer csak a felszínre bukkant. Hatalmas buzogányával a vállán olyan volt, mint egy óceánból kiemelkedő hegy. Végigmérte a Pándavákat és katonáikat, s elnevette magát.

– Íme, itt vagyok, s készen állok rá, hogy mindnyájatokat a Halál birodalmába küldjelek! De hogyan tudnék egy szál magamban egyszerre ilyen sok ellenféllel harcolni?

Bhíma is megmarkolta a buzogányát, és tett egy lépést előre. A legszívesebben azonnal szétverte volna Durjódhana fejét, de Judhishthira intett, hogy álljon meg.

Judhishthira elmosolyodott. – Elérkezett az idő, hogy megfizess bűneidért, gonosz lelkű! Most nekünk is úgy kellene végeznünk veled, ahogy ti öltétek meg Abhimanjut, de kapsz tőlem egy esélyt. Válassz ki közülünk bárkit, és küzdj meg vele a tetszésed szerinti fegyverrel. Ha nyersz, megtarthatod a királyságot. Ha nem, a mennyekbe jutsz.

Judhishthira biztos volt benne, hogy Krisna meg fogja védeni őt és fivereit, Krisna azonban meglepetten nézett rá. Meggondolatlanságnak tartotta az ajánlatot. Durjódhana páratlan buzogányharcos volt. Még Bhímának is nagyon össze kellene szednie magát, ha le akarja győzni.

Durjódhana megint elnevette magát. – Mindegy, melyiktek áll ki velem. Ragadjon buzogányt bárki közülük, én nyomban végzek veled, aztán egymás után a többi négyel is.

Bhíma könnyörgő pillantást vetett Judhishthirára.

– Engedd meg, hogy megöljem ezt a nyomorultat, ó, uram. Véget vetek ennek a háborúnak. Győzelmed biztos kezekben van.

Judhishthira Bhíma széles vállára tette a kezét.

– Úgy legyen. Menj és mérd rá a büntetést, amire oly nagyon rászolgált! Váltsd be a fogadalmad! De légy óvatos. Nem holmi gyenge ellenféllel van dolgod.

Bhíma és Durjódhana ellenségesen meredtek egymásra. Mindig is tudták, hogy

egyszer ez lesz a vége. Durjódhana már előre készült erre a napra: buzogányával sok-sok órát gyakorolt Hasztinápurában egy Bhímáról készült acélszobron. Mindketten meglengették a fegyverüket, és visszameneteltek a csatamező irányába. Ugy álltak meg egymással szemben, mint egy oroszlán és egy elefánt az erdő mélyén.

– Emlékezz most vissza aljas tetteidre, te alávaló gazember! – vágta Bhíma gúnyosan mosolygó ellenfele arcába. – Eljött a végső leszámolás. Ócséid halottak mind, és most téged is utánuk küldelek. Ma összetöröm a büszkeségedet, világoralmi terveiddel együtt.

Durjódhana mosolyogva emelte fel a buzogányát.

– Mi haszna ezeknek a szavaknak? Már hogy tudnál te engem legyőzni? Nézd a buzogányomat: olyan, mint a Hímavát csúcsa. Miután arra kényszerítettelek, hogy Virátában szakács légy, Ardzsuna meg eunuch, ma mindkettőtököt halálba küldelek.

A két dühödt harcos lassan, egymással farkasszemet nézve járt körbe-körbe. Minden izmuk és idegszáluk megfeszült. A szemük olyan volt, mint az izzó parázs. Buzogányukat hol szorosabban, hol lazábban markolták, s csak azt nézték, mikor sújthatnának le a másikra. Hirtelen mindketten előreugrottak. Buzogányaik fülsiketítő csattanással ütődtek össze, s nagy sistergéssel szikrák csaptak fel az égre. Mint két dühöngő bika: hangosan bógtek, s újra meg újra egymásnak rontottak. Kirobbanó erejük a buzogányforgatás kecses fogásaival párosult – forogtak, cseleztek, a magasba ugrottak. Az égiek tekintetétől kísérve a két hatalmas harcos minden erejét megfeszítve küzdött.

Egy ideig egyiknek sem sikerült eltalálnia a másikat, de aztán fokozatosan kezdtek kiismerni az ellenfél védekezését, s hangos puffanásokkal egyre több ütésük talált célba. Hol az egyikük, hol a másikuk tántorodott meg, de hamar magukhoz tértek, s lankadatlan erővel folytatták a küzdelmet. Minden fogást ismertek, s tudományuk teljes tárházát megcsillogtatták. A nézőknek a szája is tátva maradt, s olykor lelkes éljenzésben törtek ki.

Bhíma buzogánya Jamarádzsa halálhozó botjára emlékeztetett. Amikor Durjódhanára sújtott, olyan hangot adott, mint a süvöltő szél. A Kaurava szemkápráztató sebességgel és ügyességgel mozgott. A buzogánya olyan gyors volt, hogy lángnyelvek csaptak ki belőle.

Bhíma nem sejtette, hogy Durjódhanát egy különleges védelemmel ruházta fel az anyja. Gándhári érezte, hogy a fia végül buzogányharcban fog összecsapni Bhímával. Egy nap magához hívatta, de azt kérte tőle, hogy meztelenül jöjjön. A Kuru királynő tudta, hogy lemondásainak hatalmas erejével bíró pillantásával Durjódhana testét sebezhetetlenné tudja tenni. A herceg azonban képtelen volt pőrén megjelenni az anyja előtt. Magán hagyta az ágyékkötőjét, így combjának felső része nem kapott védelmet. Testének többi része azonban érzéketlen volt Bhíma ütéseihez. A Pándava csodálkozva látta, hogy Durjódhana még leghatalmasabb csapásai alatt is állva marad.

Durjódhana lassanként fölébe kerekedett ellenfelének. Egymás után többször is lesújtott Bhímára, s közben egyfolytában nevetett. Bhíma majd megvadult a dühtől. Tántorgott Durjódhana erős ütései alatt, dőlt róla a veríték, s úgy kapkodta a levegőt, mint egy kígyó.

Krisna látta, hogy Bhíma ügyel arra, hogy övön alul ne üsse meg ellenfelét. Habár annak idején megfogadta, hogy majd összetöri a combját, úgy tűnt, először tisztességes küzdelemben akarja legyőzni Durjódhanát. Krisna azonban tudott Gándhári áldásáról. Mivel Bhímának az volt az egyetlen esélye, ha lesújt Durjódhana combjára, elkapta a Pándava tekintetét, majd rácsapott a saját combjára.

Bhíma megértette Krisna jelzését. Nyilvánvaló volt, hogy Durjódhanát sehogy máshogy nem lehet legyőzni. A Kaurava kitűnő formában volt: jobbnál jobb ütéseket mért ellenfelére, s még jócskán volt belőlük a tarsolyában. Bhíma a fogadalmára gondolt, és körözni kezdett az ellensége körül. Egy újabb heves ütésváltás után hirtelen hátralepett, s hosszú szíjánál fogva meglengetté buzogányát. Ahogy várta is, Durjódhana elugrott az ütés elől. Eközben ő sebesen visszarántotta, majd előredobbantva ismét nagy ívben meglendítette a buzogányt. Hatalmas

karizma verejtékben fürdött a nagy erőfeszítéstől. Amikor Durjódhana visszahuppant a földre, Bhíma ütése a combján találta el. A vasbuzogány, melyet csak három erős ember tudott volna felemelni, úgy törte össze Durjódhana combjait, ahogy a villám tör derékba két fát. A Kaurava felüvöltött fájdalomában, s elterült a földön.

A párharc véget ért. Bhíma irdatlan ütése halálos sebet ejtett Durjódhanán. Mozdulni sem tudott. A Pándavák hangos éljenzésben törtek ki. Krisna megtapsolta Bhímát. A még mindig dühtől tajtékozó Bhíma elesett ellenségére nézett, s már éppen emelte volna fel a lábát, hogy a fejére helyezze, amikor Judhishira rákiáltott:

– Bhíma, ne! Türtőztesd magad. Ne sértsd meg ilyen durván az unokatestvérünket.

Odament Durjódhanához és letérdelt mellé:

– O, gyermek, vége a gyűlölködésnek. Büszkeséged, kapzsiságod és ostobaságod miatt kellett elszenvedned ezt a szerencsétlenséged. Hősök milliói fekszenek holtan miattad. Most te is követed őket. A sajnálat nekünk jár, nem neked. Te most a mennyekbe jutsz, mi meg itt maradunk ebben a szenvedésekkel teli világban, jajveszékélő özvegyek között.

Könny csordult ki Judhishira szeméből, amikor eszébe jutott, hányan és hányan haltak meg a háborúban. Krisnának kellett megvigasztalnia. Durjódhana nem szólt semmit. Belefehéredett a fájdalomba. Nem csak a sebei fájtak, hanem az is, ahogy elbántak vele. Judhishira kedves szavaitól egy cseppel sem derült jobb kedvre. Krisnára nézett, és mérgesen annyit mondott:

– Láttam, amikor jelt adtál Bhímának. Csaló vagy és bűnös. Egyedül ravasz fondorkodásodnak köszönhető, hogy a Pándavák megnyerték a háborút. – Fájdalomtól eltorzult arccal visszahanyatlott, arca verejtékben úszott.

– Te ostoba, hát elfelejtetted, hogy én voltam az, aki Hasztinápurába mentem, s megpróbáltalak megóvni ettől a háborútól? – vágott vissza Krisna. – Hagyd abba a haszontalan szitkozódást! Ami veled történt, az csak a saját tetteid visszahatása, semmi egyéb. A Pándavák és hitvesük ellen elkövetett gonosz cselekedeteid, Abhimanju aljas meggyilkolásával együtt, ma visszahulltak rád.

Durjódhana nem tudott válaszolni. Levegő után kapkodott, a buzogánya mellett feküdt a földön. Amikor a nap lenyugodott, a Pándavák Krisna javaslatára visszatértek a táborba. Búcsút vettek Durjódhanától, s a sorsára hagyták.

Huszonnyolcadik fejezet

Heves indulatok

A két nagy sereg tengernyi katonájából alig ezer Pándava harcos maradt. Fáradtan tértek vissza a táborukba, de nagyon boldogok voltak, hogy végül sikerült győzelmet aratniuk a hatalmas Kuruk fölött. A tizennyolcadik nap estéjén letették fegyvereiket, és nyugovóra tértek. Krisna azt javasolta Judhishirának és a fivérének, hogy a hagyománynak megfelelően az éjszakát töltsék a Kauravák táborában. Mivel ők voltak a győztesek, az ő kiváltságuk volt, hogy birtokba vegyék a Kauravák javait. Emellett irányítani és védelmezni kellett a Kauravák megannyi szolgáját és asszonyát is, akik a táborban voltak. Krisna és az öt fivér belépett Durjódhana hatalmas sátrába, s nyugovóra tértek éjszakára.

Időközben, kint az erdőben, Kripa, Asvatthámá és Kritavarmá egy nagy banyanfa alatt pihent. Amikor ráakadtak az elesett Durjódhanára, borzadva hallották tőle, hogyan győzték le. A herceg biztatta őket, hogy másnap folytassák a harcot. A végsőig elcsigázott harcosok végül összeestek a fa alatt. Asvatthámá azonban nem tudott elaludni. Még mindig égett benne a bosszúvágy. A fa lombjára tévedt a tekintete, s azt látta, hogy egy nagy bagoly csap le az égből. Az ágakon sok varjú aludt, s a bagoly egymás után ölte meg őket álmukban. Ahogy a megölt madarak potyogtak le a fáról, Asvatthámá elgondolkozott. Talán mindez a sors jelzése? Arra nem sok esélyt látott, hogy két társával le tudják győzni a Pándavákat. De most mind mélyen alszanak... Alvó embereket persze tilos volt megölni, de ezek bűnös ellenségek. Bármilyen eszközzel is, de meg kell őket büntetni!

Dróna fia felkelt, és két társát is felébresztette. Amikor beavatta őket a tervébe, azok csak ültek némán: már azt is szégyellték volna, ha egyáltalán válaszra méltatják a javaslatot. Néhány pillanat múlva Kripa szólalt meg:

– O, hős, minden tőlünk telhetőt megtettünk, hogy legyőzzük a Pándavákat, de a sors úgy rendelte, hogy másképp legyen. Durjódhana saját ostobaságának köszönheti balvégzetét. Az alattvalói lévén, minket is bánat sújt. Nem látom értelmét, hogy tovább harcoljunk, különösen ilyen bűnös eszközökkel nem. Menjünk vissza Hasztinápurába.

De Asvatthámát nem lehetett a tervétől eltántorítani. Eltökélte, hogy végez ellenségeivel, és nem hallgatott semmilyen érvre. Ezt Kripának is nyíltan megmondta. Az idős Kuru megint megpróbálta lebeszélni.

– Ha úgy érzed, harcolnod kell, hát harcolj tisztességes módon. Várd meg a reggelt. Akkor majd mi is csatlakozunk hozzád.

Asvatthámá felállt és a fegyvereiért nyúlt; ezüst vértje megcsillant a holdfényben.

– Nem. Nyílt összecsapásban nem sok esélyünk van. Most azonnal a táborukba megyek. Almukban elkapom őket, s mint az állatokat, lemészárolom őket. Nem érdemelnek mást.

Kripa és Kritavarmá döbbenet nézték, ahogy Dróna fia szekerére száll. Kripa mindent megpróbált, hogy lebeszélje sötét tervéről, de Asvatthámá tántoríthatatlan volt. Elhajtott az éjszakában. Amikor a Pándavák táborához ért, egy furcsa kinézetű teremtménnyel találkozott a kapunál. Magas volt és félelmetes, vértől csöpögő tigrisbőr viselt, s a nyaka körül egy fekete kígyó tekergőzött. Félelmetes arcán száz szem pislogott, hatalmas szája pedig olyan volt, mintha lángolna.

Az életéért aggódó Asvatthámá nyomban nekitámadt. Legerősebb fegyvereit mind kilőtte a szörnyű kinézetű idegenre, de hasztalan: nyilai mind elégték, s a lény meg se rezzent.

Amikor rájött, hogy valószínűleg a nagy istenséggel, Sivával áll szemben, akit már oly régóta imád, Asvatthámá leszállt a szekeréről, és a földre borult előtte. A lény ekkor mennydörgő hangon megszólalt:

– O, gyermek, Siva vagyok. Pándu fiai a háború alatt az én védelmem alatt álltak. Mivel szeretem Krisnát, a hívei iránt is mindig részrehajló vagyok. Most azonban az idő indított ostromot a Pándava hősök ellen. Végrehajtották a Gondviselés tervét, megszabadították a földet terhétől, s most az ő elrendelt végzetük is elérkezett.

Siva felemelt egy hatalmas kardot.

– O, Dróna fia, vedd ezt a fegyvert. Úgy rendeltetett, hogy te légy pusztulásuk eszköze. En erővel ruházlak fel, te pedig öld meg őket mind egy szálig.

Asvatthámá felállt és kézbe vette a kardot. Titokzatosan csillogott, s a markolata drágakövekkel volt kirakva. Siva ekkor eltűnt. Asvatthámá úgy érezte, irdatlan erő tölti el; mosolyogva kivonta kardját. Nesztelenül belépett a Pándavák táborába, és nyomban nekilátott az alvó harcosok legyilkolásának. A meglepett katonák kiugráltak az ágyukból, és már nyúltak volna a fegyverükért, de Asvatthámá könyörtelenül levágta őket. Az egyik sátorban öt alvó harcosra bukkant. Úgy hitte, csak a Pándavák lehetnek, s ujjongva az ágyukhoz ugrott. Nagy kardsuhintásokkal egyenként leölte őket. Ezután irtóztató röhögéssel, véres kardját a feje fölött suhogtatva, kirohant. Kevesebb mint egy óra alatt mindenkivel végzett a táborban. Az öt holttestet, akiket a Pándaváknak vélt, lefejezte: ez az öt fej lesz a legszebb trófea, amit Durjódhanának felajánlhat. A Kaurava legalább úgy hal meg, hogy ellenségeit is halottnak tudhatja.

Miután a fejeket a szekerébe dobta, Asvatthámá sebesen a haldokló Durjódhanához hajtott. A nap éppen felkelőben volt, s ő megpillantotta a holtápadt herceget: látszott rajta, hogy már nincs sok ideje hátra. Dögező állatok gyülekeztek körülötte, Asvatthámának kellett elijesztenie őket. A fejeket odatette a herceg mellé, és így szólt:

– Úram, ellenségeid halottak. Itt vannak a fejeik.

Durjódhana egy kicsit megemelte a fejét, és elmosolyodott. Csak nagy nehezen tudott megszólalni.

– Ez derék... ó, Dróna fia... Neked sikerült az, amit még Bhísma... Karna... és atyád sem tudott elérni. Jól van...

Durjódhana kinyújtotta a kezét, s megmarkolta az egyik hátborzongató fejet. A halott, maszkszerű arcon döbbenet ült, mintha még mindig azon szörnyülködne,

hogy ilyen kegyetlen, állatias módon végeztek vele, miközben az igazak álmát aludta. A herceg alig tudta elhinni, hogy a Pándavák halottak. A fejek külsejéből szinte lehetetlen volt megállapítani, hogy azok tényleg a Pándavák fejei-e, de a herceg tudta, hogyan fog erről megbizonyosodni. Utolsó csepp erejével összeszorította a fejet. Az nyomban összeroppant. Ugyanezt megcsinálta a maradék négygel is.

– Ezek nem a Pándavák! – mondta csalódott hangon. – A fivéreknek szinte vasból van a fejük. Legerősebb buzogányütéseimmel sem tudtam bezúzni Bhíma koponyáját. Biztosan a Pándavák öt serdülőkorú fiát ölted meg. Ó, jaj, micsoda alávaló tett. Ki viszi így tovább a Kuruk nemzetségét?

– Ó, jaj! ó, jaj! – sóhajtozta Durjódhana, és visszahanyatlott a földre. A feje félrecsuklott, és kilehelte lelkét. Asvatthámá kétségbeesett. Amikor felkelt a nap, érezte, hogy elhagyja Siva ereje. Arról szó sem lehetett, hogy most szembeszálljon a Pándavákkal. Hamarosan keresni fogják. Visszaült a szekere, és elindult az erdő felé. Azt sem tudta, melyik úton meneküljön.

Napfelkelte után nem sokkal a Pándavák azt látták, hogy Dhristadjumna kocsihajtója szalad lélekszakadva a Kuru tábor felé. Valahogy sikerült élve megúsznia a vérfürdőt. A fivérek elborzadva hallgatták, amikor beszámolt nekik az elmúlt éjjel eseményeiről. Felzokogtak a fájdalomtól. Judhishthirát különösen lesújtották a hírek. A lágyszívű Pándava úgy érezte, mindezért ő a felelős. Az egész háború miatt tört ki, csak azért, hogy ő király lehessen. Hát most ő a király – de micsoda szörnyű áron! Összes szeretett feljebbvalója, barátai, unokatestvérei, s most még a fiai is mind halottak! Térdre rogyott, és halálra vált hangon megszólalt:

– A már amúgy is keserű győzelem most még keserűbb. Miféle boldogságot fogunk mi élvezni, ha minden barátunk és rokonunk halott? Mi lesz Draupadával? Hogy fogja túlélni, ha meghallja, hogy öt fiát legyilkolták?

Amikor Draupadí értesült a történekről, szinte eszét vette a fájdalom. A fivérek hitvesükkel együtt a Pándava táborba siettek. Borzasztó látvány tárult a szemük elé. Mindenütt megcsonkított holttestek hevertek. Draupadí, amikor meglátta lefejezett fiait, ájultan esett össze. Amikor magához tért, a szeméből patakokban ömlött a könny, a teste hevesen rázkódott. Ardzsunára és Bhímára nézett, akik mellett ott állt Krisna is, és így szólt:

– Addig nem mozdulok el innen, amíg Asvatthámá meg nem bűnhődik. Öljétek meg, mint egy állatot! Ha nem fizet meg ezért a bűnért, akkor én végzek magammal.

Krisna egyetértett vele:

– A vérszomjas, gonosz és könyörtelen Asvatthámá bármire képes. Mindenképpen el kell kapnunk. Induljunk, most azonnal!

Krisna és Ardzsuna rögtön el is indult a táborból. Krisna szekeren mentek, s egyenesen az erdőbe hajtottak. Amikor végre Asvatthámá nyomára bukkantak, üldözőbe vették, és hamarosan utol is érték. Vészesen közeledő üldözői láttán Asvatthámát rettegés fogta el. Egy szempillantás alatt megidézte a Brahmásztrát, és teljes erejéből elengedte. Ragyogó fehér fénykör sugárzott a szekereből. Krisna, amint ezt észrevette, sürgetőn így szólt Ardzsunához:

– Ó, hős, páni félelmében a nyomorult ostoba meggondolatlanul kilőtte a Brahmásztrát. Ez a fegyver képes elpusztítani az egész világot. Véd ki a sajátoddal, s aztán vond vissza mindkettőt.

Ardzsuna tüstént végrehajtotta Krisna parancsát. Kilőtt egy másik Brahmásztrát, amely utolérte Asvatthámá lövedékét. A két fegyver úgy ragyogott egymás mellett, mint két mennyei nap. Vakító fényesség árasztotta el az eget.

Amikor Asvatthámá látta, hogy hatástalanították a fegyverét, tudta, hogy közel a vég. Azon törte a fejét, hogy tudna még egy utolsó gáztettel ártani a Pándaváknak. Tudta, hogy Abhimanju felesége, Uttará gyermeket vár, ezért úgy döntött, hogy a megfelelő mantrákkal Uttará méhe felé irányítja a Brahmá-löveget. A gyermek volt a Pándavák egyetlen reménysége. Megszakadna a szívük, ha a magzat meghalna. Dróna fia összeszedte minden akaraterejét, s a löveget Uttará felé küldte.

Ardzsuna nem tudta, mit tett Asvatthámá, ezért a megfelelő mantrákkal visszahívta a saját fegyverét. A ragyogó fény alábbhagyott. Időközben a Pándavák táborában Uttará hirtelen nagy veszedelmet érzett. A teste remegni kezdett, majd összeesett. Nyomban imádkozni kezdett Krisnához:

– O, világmindenség mindenható Ura, kérlek, védj meg! E félelmetes siralomvölgyben rajtad kívül nincs más menedék.

Krisna, habár ott állt Ardzsuna mellett a szekéren, az erdőben, meghallotta az imáját. Mivel tudta, mire készül Asvatthámá, mindenek fölött álló hatalma révén kiterjesztette magát, és egy misztikus formában belépett Uttará méhébe. Eltérítette a közelítő Brahmásztrát, és semlegesítette a hatását. Uttará látta, amint a ragyogó fényesség feléje közelít, majd ártalmatlanul felkanyarodik az égbe.

Azt követően, hogy visszahívta a Brahmásztrát, Ardzsuna kilőtt egy másik fegyvert is, mely erős kötelekkel gúzsba kötötte Asvatthámát. Leugrott a járműről, majd a hajánál fogva Krisna szekéréhez vonszolta a foglyot. A legszívesebben ott helyben végzett volna vele, de ódzkodott a gondolattól, hogy megölje tanítója fiát. Dróna halála eleve nagy fájdalommal töltötte el Ardzsunát, ezért igencsak vonakodott attól, hogy egyetlen fiát is megölje. Krisnához fordult hát tanácsért, aki arra biztatta, hogy azon nyomban végezzen Asvatthámával.

– Úgy érzem, képtelen vagyok megölni ezt a nyomorultat, ó, Krisna. Vigyük inkább Judhishira elé, s ő majd eldönti, mi legyen a teendő.

Krisna beleegyezett, Ardzsuna pedig felhúzta a szekérra a megkötözött Asvatthámát. A táborba érve Judhishira lábai elé vetette.

– Íme, itt van fiaink gyilkosa. Mit csináljunk vele?

Amikor Draupadí meglátta a nyomorult állapotban lévő Asvatthámát, szánalom ébredt benne iránta. Kihunyt benne a hosszúvág, s így szólt:

– O, Ardzsuna, bocsásd szabadon. Ő egy bráhmána, s ráadásul a gurud fia. Ne kelljen miattunk Dróna feleségének is úgy zokognia, ahogy nekem. Könyörülj meg rajta!

Judhishira üdvözölte felesége szavait, Bhíma azonban erősködött, hogy Asvatthámát haladéktalanul meg kell ölni.

– Kegyetlenül, álrukban gyilkolt meg ártatlan fiúkat. Miféle bráhmána az ilyen? Miért kellene megkegyelmezni neki?

Krisna Ardzsunára nézett, aki Asvatthámá mögött állt.

– O, Pártha, meg kell találnod a módját, hogy feleséged és bátyád kérésének is eleget tégy.

Ardzsuna a magasba emelte kardját, a másik kezével pedig megragadta Asvatthámá haját. Draupadínak a lélegzete is elakadt, amikor a borotvaéles kard meglendült..., ám Ardzsuna csupán Asvatthámá kontyba tűzött haját vágta le, csillogó drágaköves csatjával együtt. Az ékszert Draupadínak adta, mondván:

– O, gyönyörű hölgy, ezt most már akár halottnak is lehet tekinteni. Ha egy harcosnak levágják a haját, az olyan, mintha megölnék, ebben az ékszerben pedig benne van Asvatthámá minden hatalma.

Asvatthámá mintha összetöpörödött volna, amikor levágták a haját. A földre rogyott, Krisna pedig így szólt hozzá:

– Dróna kegyetlen fia, a világ szemében gyáva és nyomorult leszel. Háromezer évig kell majd bolyonganod a földön, betegségektől és az emberek szidalmazásától sújtva mindenütt. Miután megkapod tetteid következményeit, végül a magasabb régiókba jutsz. Most pedig menj.

Asvatthámá felállt, és lehajtott fejjel eloldalgott. Krisna ezután megvigasztalta a Pándavákat és Draupadít, s örök lelki igazságokra tanította őket. Miután Judhishira intézkedett az elesett katonák halotti szertartásáról, fivéreivel a Gangeszhez ment, hogy felajánlásokat mutassanak be az eltávozott lelkeknek.

Miután Dhritarástra és Gándhári értesült a háború kimeneteléről és Durjódhana pusztulásáról, naphosszat csak ültek szótlanul a palotájukban, s a szívüket elviselhetetlen szomorúság mardosta. Az összes fiuk halott volt. A Kuru-ház megsemmisült. Legnagyobb jóakarójuk és nagyra becsült feljebbvalójuk, Bhíma, még mindig a csatatéren haldoklott.

A bánat sújtotta királyi párt Szandzsaja próbálta vigasztalni.

– Vjászadévától hallottam, hogy minden az istenek elrendeléséből történt – magyarázta. – Durjódhana Kalinak, a sötét kor rossz szellemének megtestesült kiterjedése volt. Isteni elrendezés folytán csatarendbe állította a földre súlyos teherként nehezedő démoni elemeket, s aztán a pusztulásba vezette őket.

Gándhári keblei hullámzottak a hangos zokogástól. A Kuru királyné tudomásul vette, amit Szandzsaja mondott. Mindig is tudta, hogy a fia gonosz lelkű. Már születése pillanatában a sorsára kellett volna hagyni. Az istenek terve azonban más volt – s ez a terv most beteljesedett. Több mint hatmillió katona esett el, köztük több száz király.

Dhritarásra és felesége a hasztinápurai polgárokkal együtt szomorú menetben kivonult a Gangesz partjára, hogy felajánlásokat mutassanak be a halottaknak. Amikor a folyóhoz értek, a távolban a Pándavákat pillantották meg. Az öt fivér is észrevette idős nagybátyját és nagynénjét, eléjük járultak, és a földre borultak. Dhritarásra sírt, amikor sorban megmondták a nevüket. Nagy nehezen mindegyiküket megölelte. Bhíma nevének hallatán mérhetetlen harag öntötte el. Krisna észrevette ezt, s amikor a vak király éppen megölelte volna, félretolta Bhímát. Misztikus hatalma segítségével egy szempillantás alatt odavarázsolta Bhíma vasszobrát Durjódhana palotájából, s azt állította oda Dhritarásra elé. A király dühödötten ragadta meg a fém-hasonmászt, s mindenki legnagyobb döbbenetére apró darabokra törte, majd fulladozva és vért hányva a földre roskadt.

Szandzsaja letérdelt a király mellé, és gyengéden fölemelte.

– Nem szabad így viselkedni – dorgálta lágyan.

Miután elpárolgott a dühe, abban a hiszemben, hogy megölte Bhímát, így kiáltott: – Ó, jaj! Mit tettem!

– Csak Bhíma hasonmását törted össze, ó, király – nyugtatta meg Krisna. – Győzd le magadban a haragot és nyugodj meg. Ha megölöd Bhímát, attól még nem kelnek életre a fiaid.

Dhritarásra szégyenében lehorgasztotta a fejét. Szolgái támogatásával a folyóhoz ment, és némán fürdőt vett szent vizében. Nem tudott mit mondani. Mindenki azt tanácsolta neki, hogy tagadja meg Durjódhanát és eszelős intrikáit. Mivel ezt elmulasztotta megtenni, most ennek itta a levét. Bekövetkezett, amit már jó előre látni lehetett.

Gándháriban ugyancsak harag dült. Amikor a Pándavák odamentek hozzá, hogy a tiszteletüket ajánlják neki, odakiáltott Bhímának:

– Hát nem tudtad volna legalább egy fiamnak meghagyni az életét?! Támasz nélkül hogy fogunk a világban vak férjessel elboldogulni?

A Kuru királynénak ekkor eszébe jutott Krisna. Érezte, hogy haragja nőttön nő. Annyiszor hallotta már a risiktől, hogy ő a legfelsőbb személy, a mindenható, az élőlények jóakarója. Akkor miért hagyta, hogy annyi embert lemészároljanak? Amikor Krisna köszöntötte, kifakadt:

– Ó, Késava, a Kuru-dinasztia úgyszólván a szemed láttára pusztult el. Hogy engedhetted ezt meg? Ezért a mulasztásodért megátkozlak, hogy a te dinasztiád is ugyanígy, testvérháborúban pusztuljon el!

A Pándavák megdöbbenek. Mit képzelsz magáról Gándhári? Hogy mondhat bárki is átkot Krisnára? De Krisna csak mosolygott.

– Ó, erényes hölgy, úgy is lesz, ahogy mondtad. A Jadukat senki nem tudja megölni. Ezért amikor elérkezik eltávozásuk ideje, egymással fognak végezni.

Köszönöm az átkot.

A Pándavák nagyon elszomorodtak. Krisna eltávozásának gondolata elviselhetetlen volt. S egy újabb testvérháború? Ezt még elgondolni is lehetetlen! De az Úrnak biztosan van egy isteni terve. A fivérek elköszöntek Gándhárától, s odamentek anyjukhoz. Közben egyre csak Krisna szavai jártak a fejükben. Kuntí reszketett a benne dúló érzelmektől, amikor megölelte fiait. Nem győzte magasztalni Krisnát, amiért megmentette őket. Amikor a fivérek a folyóhoz indultak, hogy felajánlásokat tegyenek, ő is ott ment mögöttük. Karnára gondolt és csendesen sírt. Felnézett a többi fiára. Ideje, hogy elmondja nekik az igazságot. Mély lélegzetet vett, s így szólt:

– Ó, hősök, tegyetek egy felajánlást Karnának is. Az a nagy hős Szúrja fia volt, s az én méhemből született. Ő volt legidősebb bátyátok.

Az öt fivér megtorpant. Hátrafordultak, s döbbenettel az anyjukra meredtek. Judhithira hitetlenkedve rázta a fejét. Eszébe jutott, hogy többször is feltűnt neki, mennyire hasonlít Karna lábfeje Kuntióra. Nagyon csodálkozott rajta, de még

álmában se hitte volna, hogy Karna a bátyja lehet. Most azonban kétségkívül bebizonyosodott. Égnek emelt karral felkiáltott:

– Ó, hogy lehet, hogy erről nem szóltál nekünk? Mikor és hogyan született? Ó, nemes hölgy, kérlek, mondd el mindent. E hír hallatán úgy tör fel bennem a bánat, ahogy az óceán emelkedik egyre feljebb telihold idején.

Kuntí elbeszélte álmélkodó fiainak az egész történetet. Amikor befejezte, zokogva a földre roskadt. Judhishthira gyengéden felemelte, és megcirógatta a homlokát.

– Drága anyánk, biztosan nagyon sokat szenvedtél.

A testvérek a Gangeszbe léptek, hogy elvégezzék felajánlásaikat. Krisna odament a bánat sújtotta Judhishthirához, s vigasztalni kezdte:

– Karna tisztában volt vele, hogy ki ő. Egyszer megpróbáltam rábeszélni, hogy álljon a ti oldalatokra, de tántoríthatatlan volt. Rajtam kívül Szúrja és anyád is próbáltak a lelkére beszélni, de Karnát nem lehetett megingatni: eldöntötte, hogy Durjódhanát támogatja.

Judhishthira még mindig úgy érezte: tudnia kellett volna a dolgról. Anyjának meg kellett volna bíznia benne. Oly sok vérontást el lehetett volna kerülni. Amikor Judhishthira kilépett a folyóból, így szólt Kuntíhoz:

– Ó, anyám, nem kárhoztalak a hallgatásodért. Biztosan felsőbb elrendelésre cselekedtél így. Mégis úgy érzem, a bizalmadba kellett volna avatnod. Ezért azt mondom: a mai naptól egyetlen nő se tudjon titkot tartani.

Amikor az összes szertartást elvégezték, Judhishthira összeült tanácskozni a fivéreivel és Krisnával. Ideje volt, hogy ismét kézbe vegye a föld irányítását – de úgy érezte, képtelen erre. A háború borzalmi beleégtek a szívébe. Több millió asszony és gyermek gyászolt. Judhishthira úgy érezte, mindezért ő hibáztatható. Üres tekintettel meredt a földre. Valóban annyira fontos volt, hogy ő legyen az uralkodó? Minden hibája ellenére Durjódhana meglehetősen hatékony államférfi volt, s még a bráhmanákat is bőségesen ellátta. Most halott volt, csakúgy, mint öccsei, a Kuru vezérek és a sok-sok király. Judhishthirát zokogás rázta. Talán jobb lett volna mégis az erdőben maradni!

Egy nagyot sóhajtott, s kiöntötte a szívét:

– Mint a kutyák, akik egy darab húson marakodnak, úgy szálltunk hadba a birodalomért. Most azonban semmi kedvünk a húshoz. Félredobom. Az egész igyekezet haszontalan volt. Nem vágyom a háború üszkös maradékaira, amit oly sok élet árán szereztünk meg. Hadd vonuljak inkább vissza az erdőbe! Legyen Bhíma vagy Ardzsuna a király.

Judhishthira öccsei kétségbeesetten néztek a bátyjukra. Keményen harcoltak azért, hogy visszanyerjék a királyságát. Hogy is lehetne őt Durjódhanával egy napon említeni? Judhishthira uralma alatt az embereknek nem csak anyagi szempontból menne jól a sora, de, ami ennél sokkal fontosabb: a végső felszabadulás felé vezető úton haladnának. A hitetlen Durjódhana soha nem lett volna képes ilyen módon vezetni őket.

Judhishthira fivérei egymás után igyekeztek a lelkére beszélni, hogy vállalja magára a királyi feladatokat. Ő azonban eltökélt volt. A beszélgetés alatt több risi is csatlakozott hozzájuk. Végül Vjászadéva szólalt meg. Ő is alapos érvekkel támasztotta alá, hogy Judhishthirának kötelessége a királyi teendők ellátása. A halhatatlan bölcs szavai hallatán Judhishthira kezdte belátni, hogy el kellene foglalnia a trónt. Különösen azért, mert a bölcs újra megerősítette, hogy a háború az Úr közvetlen elrendezése volt. Judhishthira megértette, hogy nem szállt bűn a fejére a háború következményeként, az uralkodó kötelességeivel kapcsolatban azonban még mindig kételyei voltak – hiszen ezek is bűnnel teliek. Királynak lenni egyet jelent azzal, hogy az ember hatalmas vagyont birtokol és élvez, megtámad és leigáz más királyokat, a többi, látszólag erőszakos és önző cselekedetről nem is beszélve.

– Ó, bölcs – fordult Vjászadévához –, azt mondják, a király az alattvalók bűneiért is felel. Mit tegyek? Nem akarok bűnre bünt halmozni, s az Urat magamra haragítani.

Judhishthira Krisnára pillantott, aki addig szótlánul hallgatta a beszélgetést. Vjászadéva is Krisna felé fordult, s átadta neki a szót, de Krisna csak mosolygott, és intett a bölcsnek, hogy folytassa. Vjászadéva így szólt:

– O, erényes, ha a királyi erkölcsről és kötelességekről óhajtasz hallani, fordulj Bhísmához. Még mindig életben van, s nincs ember a földön, aki nála jártasabb lenne az erkölcs szabályaiban. Ő majd minden kétségedet eloszlatja.

Bhísma nevének hallatán Judhishthira még jobban elszomorodott. Könnyek toluultak a szemébe. – Hogy járulhatnék nagyatyám elé éppen most? Hiszen én gyilkoltam le csalárdul!

Krisna biztatásképpen Judhishthira vállára tette a kezét.

– Tégy úgy, ahogy a bölcs tanácsolta. Bhísma biztosan örülni fog, ha meglát, s eloszlatja majd kételyeidet. Utána pedig foglalj el a trónt.

Krisna szavai végül meggyőzték Judhishthirát.

– Am legyen. A bráhmaikkal felszenteltem magam, s aztán meglátogatom a Kuruk nagyatyját.

Ekkor a Pándava király a világ üdvéért felállt. A fivérei megéjlenezték, majd elindultak Hasztinápurába.

Huszonkilencedik fejezet

Felszabadulás

A beavatási ceremónia után Judhishthira elindult, hogy meglátogassa Bhísmát a csatatéren. Nagyon sokan vele tartottak: öccsei, Krisna, Dhritarászra, Gándhári és több ezer alattvaló, akik mind szerettek volna még egyszer találkozni az agg Kuru hőssel. Amikor Kuruksétrára értek, a pusztulás borzalmas látványa tárult a szemük elé. Az egész mezőt emberi maradványok borították. Mindenütt koponyák hevertek, mint megannyi vakító fehér kagylókürt. Számtalan csontvázat is láttak, melyeket teljesen megfosztottak hústuktól a saskeselyűk és a sakálok. Amikor azonban a menet Bhísmához ért, felemelő látvány fogadta őket: azt a helyet, ahol a hős feküdt, nagy fényesség övezte. Nyílágját risik állták körül, s a teste úgy ragyogott, mint a lenyugvó nap.

A Pándavák és Krisna leszálltak szekereikről, s gyalog mentek oda az elesett Kuruhoz. Testük teljes hosszában a földre borultak, hódolatukat ajánlották neki, majd köréje ültek. Krisna, könnyáztatta arccal, így szólt:

– O, hős, tudom, hogy elméd és felfogóképességed ugyanolyan tiszta, mint mindig is azelőtt. Valóban csodálatos, hogy még ebben az állapotban is képes voltál életben maradni. A három világon rajtad kívül ki más tudta volna véghezvinni ezt? Ahíthatos rajongásod az igazság, a vezeklés, a könyörületesség és az erény iránt páratlan.

Krisna ezután elmesélte a Pándaváknak, hogy Bhísma valójában Djaunak, a vaszu nevű nagyhatalmú égiek vezetőjének inkarnációja. Elmondta azt is, mi volt az oka, hogy Djau emberként született meg. Amikor befejezte a történetet, ismét Bhísmához fordult.

– O, kiváló hős, kérlek, kegyesen pusztítsd el Judhishthira fájalmát és kételyeit. Emésztő bánat lett rajta úrrá a rokonok és tanítók szomorú halála miatt. A szelíd király vonakodik attól, hogy elfoglalja az őt megillető helyet: a világ uralkodójának trónját. Nyugtasd meg, ó, Bhísma! Mondj el neki mindent a kötelességről és az erkölcsről, hiszen te vagy a szónokok gyöngyszeme.

Bhísma, aki még mindig a testéből kiálló nyilak alkotta ágyon feküdt, egy kicsit felemelte a fejét és Krisna arcába nézett.

– Hódolatomat ajánlom neked, ó, isteni Krisna. Te vagy mindenek legfelsőbb oka. Most már ismerem mindent átható, mindent magában foglaló kozmikus formádat. O, Uram, légy kegyes hozzám! Kérlek, mondd meg, mi lenne most a legjobb a számomra. Egyedül arra vágyom, hogy eljussak örök lakhelyedre.

Krisna megnyugtatta Bhísmát, hogy mindenképpen el fog jutni a lelki boldogság legfelsőbb régióiba, és ismét megkérte, hogy tanítsa Judhishthirát.

– Mondj el neki mindent, amit tudsz, hiszen ha majd elhagyod ezt a világot, veled együtt hatalmas tudásod is tovasszál.

Bhísmát kétségek gyötörték.

– Ki tudna bárki is a vallásról beszélni a jelenlétedben, Uram? Rádásul erős fájalmakkal küszködöm. Ködös az elmém, alig érzékelem a világ dolgait. Úgy vélem, inkább neked kellene beszélned.

Bhísmát egy óriási napernyő árnyéka védte a tűző naptól. A körülötte álló

bráhmanák halk hangon védikus mantrákat énekeltek, a fejénél álló szolga pedig egy nagy tála-levéllal legyezte. Habár óriási fájdalmakat élt át, Bhísma örömkönnyeket sírt, amikor Krisnát nézte. Határtalan boldogságot érzett. A Legfelsőbb Úr személyesen jött el, hogy meglátogassa a halálos ágyán!

– Kegyemből nem fogsz több fájdalmat érezni, s emlékezeted és szellemed is tökéletesen ép marad. Minden tudásod feltáruul majd előtted, s a benne rejlő dolgok oly láthatóvá válnak, mint kristálytisztá tóban a halak – nyugtatta meg Krisna.

Amíg Krisna beszélt, virágeső hullott az égből, égi hangszerek hangja szólt, s illatos szellő fújdogált. Az egész tájra béke telepedett. Még az állatok és a madarak is elhallgattak.

Bhísma ekkor beszélni kezdett. Először azt magyarázta el, hogy Judhishthira és fivérei, mivel hűséges és odaadó lelkek, mindig Isten védelme alatt állnak. Ezért kerültek ki győztesen minden megpróbáltatásból. A Kuru nagyatyja biztosította Judhishthirát, hogy minden az Úr kifürkészhetetlen akarata szerint történt. Senkinek sem szabad bánkódnia az elkerülhetetlen dolgok fölött. Felnézett Krisnára, s így folytatta:

– Vasudéva fia, Krisna a legfelsőbb irányító. Krisna mindentudó, ő maga azonban megismerhetetlen. Fogadd el, hogy minden az ő felfoghatatlan tervének a része, s ennek tudatában végezd kötelességed, miközben szigorúan kitarasz az erényesség mellett.

Bhísma egy ideig Krisnáról beszélt. Elmondta, hogy Krisna csak az élőlények javáért cselekszik. Az Úr nem tesz különbséget a testi jellegzetességek alapján. Neki nincsenek valóra váltandó anyagi céljai. Minden tette transzcendentális.

Ahogy Krisnáról beszélt, Bhísma a szeretet eksztatikus érzésének állapotába került, s könnyek peregtek a szeméből.

– Krisna senki iránt nem részrehajló, s most mégis eljött hozzám, mert a szolgálja vagyok.

Amikor a nap lenyugodott, mindenki a táborhelyére ment. Ezután több mint ötven napig maradtak Kuruksétrán, miközben Bhísma tanításaiban részesítette Judhishthirát. A Pándava sok kérdést tett fel, s valamennyire tökéletes választ kapott. Judhishthira kétségei és félelmei mind szertefoszlottak. A nap közben egyre közelebb került északi pályájához. Amikor végül elérte az északi féltekét, Bhísma befejezte tanításait. Érezte, elérkezett a távozás ideje. Krisnára nézett, aki négykarú formájában, csillogó sárga öltözékben állt előtte, s imádkozni kezdett:

– Hadd merüljön el minden gondolatom benned, Uram. Hadd rögzítsem elmémet arra az emlékre, amikor kezdedben a magasba tartott kerékkal rohansz felém, arcod haragtól izzik, selyemruhád repked a szélben.

Amikor a nap delelőre hágott, Bhísma még mindig Krisnához imádkozott. Ekkor végső búcsút vett a Pándaváktól és lehunyta a szemét. A légzése megállt, s transz-állapotba került. Az életlevegője egyszerre csak kilövellt a fejtetőjén keresztül, és mint egy fénylő üstökös, az égbe szállt. A risik látták, hogy ragyogó lelki formában hagyja el a testét, és belép Krisna örök hajlékára. Judhishthira és fivérei némán, tisztelettudóan ültek, s kicsordult a könnyük. Néhány pillanat múlva felharsantak a kagylókürtök és az üstdobok. Minden jelenlévő tiszteletét ajánlotta az eltávozottnak, az istenek pedig virágesőt szórtak az égből.

A Pándavák szomorúan végezték el nagyatyjuk halotti szertartását. A testét selyem kelmékbe tekerték, illatos olajokkal és szantálpéppel dörzsölték be, majd a halotti máglyára fektették. Mindenki sírt, ahogy a lángok között elégett a test. Bhísma hamvait végül a Gangeszbe szórták, oda, ahonnan származott. Látták, amikor a folyó istennője kiemelkedett a vízből, hogy magához vegye fia földi maradványait.

A halotti szertartás után Judhishthira és fivérei visszatértek Hasztinápurába, hogy kezükbe vegyék a birodalom irányítását. Krisna egy ideig velük maradt, s továbbra is bátorította és vigasztalta a még mindig bánkódó Judhishthirát. Végül engedélyt kért tőle, hogy visszatérhessen Dvárákába. A Pándava királyt mélységesen elszomorította Krisna távozása, de isteni rokona bátorító szavait hallva, nagy eltökéltséggel látott hozzá kötelessége teljesítéséhez. Judhishthira az erény és igazságosság megtestesülése volt. Jámbor természetének és hozzáértő irányításának

hála, a nép semmiben sem szenvedett hiányt. A félistenek támogatását élvezte, ezért nem következtek be természeti csapások sem. Idejében megérkezett az eső, s a növények bőséges termést hoztak. Az embereket elkerülte a betegség, az aggodalom; az elviselhetetlen hőséget, a dermesztő hideget hírből sem ismerték. Mindenki sokáig élt, s a király példáját követve az erényesség útját járta. Életük végén egyenesen a felsőbb régiókba távoztak.

Amikor elérkezett az ideje, Uttará egy fiúgyermeknek adott életet, akit Paríksitnak neveztek el. A névadó ceremóniát Dhaumja végezte el.

– Ezt a gyermeket – mondta a pap – már az anyja méhében megvédte Krisna, ezért Visnurata néven fogja ismerni a világ, ami azt jelenti: “akit mindig megvédelmez az Úr”. Legyőzhetetlen hős válik belőle, s ugyanúgy fog uralkodni népén, mint hajdan a dicső Ráma. Növelni fogja családok hírnevét, csakúgy, ahogy maga a nagy Bharata.

A Pándavákat nagy örömmel töltötték el ezek a jóslatok. Biztosak lehettek benne, hogy méltó trónörökösük született, s ez némileg csillapította saját fiaik elvesztése miatt érzett bánatukat.

Judhisthira jobbnak látta, ha megszilárdítja uralkodói helyzetét. A Durjódhana oldalán elesett harcosok rokonai között biztosan lesznek olyan királyok, akik majd az ellenségüknek tekintik. Judhisthira nem akarta, hogy bárki is egy újabb háborút szítson. Elhatározta, hogy bemutat egy rádzsaszújához hasonló nagy áldozatot, melynek révén ismét megszilárdíthatja az egész világra kiterjedő hatalmát. Egy világhódító lovat eresztettek útjára, hogy kedve szerint barangolja be a földet, s amerre ment, Ardzsuna egy hatalmas sereggel követte. Azt, aki nem volt hajlandó elfogadni Judhisthira uralmát, Ardzsuna rövid idő alatt leigázta. Néhány év alatt ismét a Pándavák fennhatósága alá került az egész föld.

Nyugalomban, váratlan események nélkül teltek az évek. Judhisthira együttérzőn bánt Dhritarástrával, és még mindig feljebbvalójaként tisztelte. Soha nem mulasztotta el kikérni a véleményét a kormányzás kérdéseiben. Feleségével együtt a királyi család minden tagja nagy tiszteletben részesítette – kivéve Bhímát. A Pándava herceg csak kelletlenül adta meg a Dhritarástrának kijáró tiszteletet, ugyanis képtelen volt megbocsátani azért a sok rosszért, amit fivéréivel együtt a Kauraváktól kellett elszenvednie. A szíve mélyén sajnálta tőle a fejedelmi bánásmódot, amiben Judhisthira részesítette, s állandóan azt leste, hogyan okozhatna fájdalmat az agg Kuru vezérnek. Néha, a harcosok jól ismert mozdulatával rácsapott izmos karjára, s Dhritarástra füle hallatára hangos szóval dicsekedett:

– Ezzel a két, buzogányhoz hasonlatos karommal sújtottam le a vak király összes fiára!

Dhritarástra némán tűrte ezeket a piszkálódásokat, mert nem akarta velük Judhisthirát zavarni. Felesége, Gándhári sem szólt semmit. Tudomásul vette, hogy Bhíma bántó viselkedése múltbeli tetteiknek elkerülhetetlen visszahatása csupán.

Több mint harminc év telt el a nagy csata óta. Vidura, aki a háború kitörésekor hosszú zarándokútra ment, most visszatért Hasztinápurába. A Pándavák kitörő lelkesedéssel fogadták. Vidura beszámolt nekik az utazásairól és a sok lelki tanításról, amit a szent helyeken lakó risiktől hallott. Egy darabig a palotában maradt, s amikor látta, milyen a sora vak bátyjának, szánalom ébredt benne iránta. Egyértelmű volt, hogy Bhíma nem mulaszt el egyetlen alkalmat sem, hogy fájdalmat okozzon neki. Dhritarástrát közben még mindig gyötörte az önvád, amiért nem fékezte meg ostoba fiait.

Amikor végre sikerült kettesben maradnia bátyjával, Vidura így szólt:

– Ó, király, már régen érkezett az ideje, hogy visszavonulj. Korábbi ellenségeid kenyerét eszed. Egész családod elpusztult, s érted is hamarosan eljő a halál. Hagyd el a palotát azonnal. Gyere velem az erdőbe, s életed utolsó napjait töltsd vezekléssel és elmélkedéssel!

Vidura kemény szavakkal igyekezett meggyőzni a vak királyt, hogy mondjon le anyagi ragaszkodásairól. Dhritarástra végül meghajolt az érvei előtt. A következő telihold éjjelén Gándhárával és Vidurával együtt az erdőbe vonult. Kuntí is velük tartott, aki már hosszú évek óta imádkozással töltötte a napjait, sokat böjtölt, és

nagyon egyszerűen élt. Titokban távoztak, anélkül, hogy bárkit is beavattak volna tervükbe.

Amikor a palota lakói észrevették, hogy idős hozzátartozóik eltávoztak, fájdalmas zokogásban törtek ki. Judhishirá t különösen lesújtotta ez a nem várt fejlemény.

– Ó, jaj, hol van drága anyánk? És hol van nagyra becsült nagybátyánk? Az öreg király biztosan bánatában ment el. Befogadott minket, amikor apátlan árvák voltunk, s én ezt azzal fizettem vissza, hogy megöltem az összes fiát!

Ekkortájt Nárada látogatott a palotába, s elmondta a Pándaváknak, hogy Dhritarásra és a két hölgy Vidurával az erdőbe távozott. Hamarosan elhagyják testüket, és a magasabb régiókba emelkednek.

– Ó, király, ne bánkódj senki miatt, mert mindenki az Úr irányítása alatt áll. Végső soron ő az, aki összereli, majd szétválasztja az embereket egymástól. Mindannyiunkat tehetetlen bábként mozgatnak Isten tévedhetetlen törvényei. Az ő akarata a legfelsőbb, ezért mindenkinek egyedül őt kell imádnia és nála kell menedéket keresnie. Ez a legjobb, amit az ember tehet.

Nárada tovább oktatta a Pándavákat. Elmagyarázta nekik, hogy az a szeretet, ami a testen alapul, illuzórikus.

– Senki nem apja, fia, nagybátyja vagy bábkije senkinek. Mindannyian az Úr örök részei vagyunk, s csak átmenetileg öltünk különböző testeket.

Amikor Nárada befejezte a fivérek oktatását, búcsút vett tőlük, majd a levegőbe emelkedett és eltűnt. A bölcs szavaiból sikerült vigaszt meríteniük, de arra is rádöbbenek, hogy saját visszavonulásuk ideje is közeleg. Dhaumja jóslatának megfelelően Pariksit erős és uralkodásra teremt herceggé cseperedett, s Judhishira kinevezte trónörökösévé. Dhritarásra távozása után nem sokkal a Pándava király is fontolgatni kezdte, hogy az erdőbe vonul. Mielőtt azonban elindult volna, szerette volna megtudni, hogy mik Krisna tervéi. Tudta, hogy Gándhári átka, melynek beteljesülését Krisna is megerősítette, valóra válik. A Jadu-dinasztia hamarosan megsemmisül, s Krisna is eltávozik. Judhishira ezért Dváarakába küldte Ardzsunát, hogy egy utolsó látogatást tegyen unokatestvérüknél. Talán kedves barátja unszolására Krisna még arra is hajlandó lesz, hogy még egyszer, utoljára, ellátogasson Hasztinápurába.

Ardzsuna távozása után teltek-múltak a hónapok, s Judhishira egyre nyugtalanabb lett. Egyre-másra tűntek fel a baljós előjelek. Az évszakok nem a megfelelő sorrendben követték egymást, az emberek elhanyagolták kötelességeiket, s állandó viták dúltak köztük – szemmel látható volt, hogy a büszkeség, a düh és a kapzsiság kerekedett bennük felül.

Judhishira magához hívatta Bhímát, mert tudta, mit jelentenek az ómenek.

– Ó, tigriserejű férfiú, félek, hogy közeledik Krisna távozása. Hallod, hogy üvöltenek a sakálok napfelkeltekor? A levegőt baglyok és varjak rikoltozása tölti meg. A templomok istenszobrai mintha verejtékeznének és remegnének – az ember azt hinné, bármelyik pillanatban elmehetnek. Ó, hős, a földnek abban a szerencsében volt része, hogy az Úr lábnyomai érintették. Ezekből a jelekből azonban arra következtetek, hogy ennek hamarosan vége.

Nem sokkal Judhishira és Bhíma beszélgetése után, Ardzsuna hazaérkezett. Csüggedtnek tűnt, a szeméből könnyek hullottak. Az arca halvány volt, kerülte a többiek tekintetét. Judhishira alig merte megkérdezni tőle, mit tapasztalt Dváarakában. Vigasztalón Ardzsuna vállára tette a kezét.

– Drága öcsém, hogy vannak dváarakái barátaink és rokonaink? Jól megy soruk?

Judhishira a Jadu-nemzetség számos tagjáról érdeklődött, s végül Ardzsuna hoglétére is rákérdezett. Abban reménykedett, hogy balsejtelmei valamiképpen nem igazolódnak majd be. Amikor kérdései végére ért, várakozón az öccsére nézett, de Ardzsuna szótlán maradt. Egész testét remegés rázta, s kezébe temetett arccal zokogott. Amikor végre sikerült összeszednie magát, így szólt:

– Ó, király, éppen most vesztettem el azt, akinek egyetlen pillanatnyi távolléte is üressé és élettelené teszi a világmindenséget. Az Istenség Legfelsőbb Személyisége, az Úr Krisna elhagyta ezt a világot.

Ardzsuna a barátjáról szóló emlékekbe merült, s egymás után idézte fel azokat az

eseteket, amikor Krisna megóvta őket a bajtól. Eszébe jutottak a Krisnával töltött meghitt pillanatok.

– Együtt ettünk, aludtunk, naphosszat együtt múltunk az időt. Tréfás évődéseink során néha nevetve a szemére hánytam, ha a vitézségével kérkedett. Soha nem sértődött meg, pedig még az istenek vezére sem érhet hatalma parányi töredékének a nyomába sem.

Ardzsuna megállt, képtelen volt folytatni. Megint eltakarta az arcát. A fivéreit porig sújtotta a bánat. A szobára sűrű csönd nehezedett, amit csak Ardzsuna fojtott zokogása tört meg időnként. Egy idő múlva Judhisthira arra kérte, mesélje el, hogyan távozott el Krisna. Ardzsuna megint erőt vett magán, s beszámolt a történekről. Az összes Jadu elzarándokolt egy tengerparton fekvő szent helyre, Prabhászába. Miután áldozatot és imádatot mutattak be az isteneknek, mindnyájan ittak a felajánlott borból. Végzetüktől hajtva lerészegedtek, és civakodni kezdtek egymással. A veszekedés egyre hevesebbé vált, olyannyira, hogy végül minden lelkiismeret-furdalás és gátlás nélkül egymásnak estek, s apa a fiával, testvér a testvérral végzett. Krisna akaratából, s Gándhári átkának megfelelően, rövid időn belül mindannyian meghaltak.

– Csak Krisna és Balaráma élték túl a szörnyű verekedést, de aztán misztikus hatalmuknál fogva, ők is elhagyták ezt a világot. Ezért vagyok így lesújtva. Elvette az eszemet a bánat, kifosztott szívvel vándoroltam, de valahogy sikerült hazatalálnom.

A fivérek a földet nézték. Nem tudtak másra gondolni, csak Krisnára. Úgy érezték, nélküle értelmetlen az életük. Végül Judhisthira szólalt meg:

– Itt az idő, hogy visszavonuljunk. Reggel hivatalosan is átadom a birodalmat Paríksitnak. Aztán elindulunk a Himálájába.

Amikor Draupadí értesült a Krisnával kapcsolatos hírekről, rajta is úrrá lett a bánat. Elhatározta, hogy követi férjeit. Amikor az aszkéták viseletében, szomorkodó alattvalók kíséretében elhagyták a várost, ő is ott ment mögöttük. Észak felé tartottak. Több napon keresztül gyalogoltak, s végül odaértek a nagy Himávat hegység lábaihoz. Nekivágtak a meredek ösvényeknek. Ahogy egyre följebb értek, úgy lett a testük egyre soványabb a koplalástól és az út viszontagságaitól. Sorban a földre rogytak, s kilehelték a lelküket. De egyikük sem állt meg, s nem is nézett vissza. Elméjüket a végző felszabadulás elérésére összpontosították. Mivel jól tudták, hogy az önvaló különbözik a mulandó testtől, leráztak magukról minden anyagi ragaszkodást és siralmat.

A végén már csak Judhisthira maradt életben. Ahogy egyre magasabbra hágott a hegyen, egyszer csak észrevette, hogy egy kutya szegődött a nyomába. Ott lihegett a sarkában, végig a meredek hágón. Ekkor hirtelen Indra lángoló szekerét pillantotta meg maga előtt: hatalmas robajjal szállt le a hegyre. Indra odament Judhisthirához, s így szólt hozzá:

– Szállj fel a szekerembe, ó, Bharata hős. Felviszlek a mennybe.

Judhisthira szemét elvakította az istenből áradó ragyogó fényesség.

– Nem vágyom a mennyekbe, ó, uram – válaszolta összetett kézzel. –

Megboldogult fivéremeim és erényes feleségemet sem tudom itt hagyni a lejtőn.

– Hamarosan újra találkozhatok velük ugyanebben a testükben. Jöjj hát velem.

Judhisthira a kutyára mutatott, aki közben a lábához telepedett.

– Ez a jószág nálam keresett menedéket. Hogyan hagyhatnám a sorsára?

– A mennyben nincs hely kutyák számára – nevetett Indra. – Hagyd itt, aztán menjünk.

– Nem tehetem. Megfogadtam, hogy soha nem hagyom cserben azt, aki a menedékeimet kéri.

Hiába könyörgött neki Indra, Judhisthira kijelentette, hogy hamarabb mondana le a mennyről, mint hogy itt hagyja ezt a kutyát. Ekkor ámuló szemei előtt, a kutya átváltozott Dharmává. Judhisthira hódolattal borult le atyja előtt. Dharma felségítette, és így szólt:

– Erényesség példája nélküli. Próbára tettelek Dvaitavanában, s te megfeleltél minden kérdésemre, ma pedig megmutattad, mi az igazi erényesség. O, király, menj, kövesd Indrát! Vár rád a boldogság birodalma.

Judhisthira felszállt a szekérre, mely a magasba emelkedett vele. Az utazás során

sok églakót látott, akik őt és Indrát magasztalták. A szekér megérkezett Amaravatiba, Indra mennyei hajlékára, s leszállt egy fénylő palota elé. Mindenütt lágy gandharva-zenére táncoló elbűvölő apszaraszokat látott. A palotában mennyei ételektől és italoktól roskadozó aranyasztalok sorakoztak. A jámbor lelkek világa volt ez: szépségesek voltak, a testük ragyogott, s határtalan mennyei élvezeteknek hódoltak.

Az elébe táruló látvány egyáltalán nem vonzotta Judhishirá. Már a földön megtanult parancsolni az érzékeinek, s inkább a lelki önmegvalósítás transzcendentális boldogságát kereste. A Pándava tudta, hogy az érzéki élvezet, még a mennyben is, átmeneti, amit óhatatlanul szenvedés követ. Mivel a fivéreit sehol sem látta, megkérdezte Indrát, hová mentek. Az isten ekkor megparancsolta néhány szolgájának, hogy vezessék őt öccseihez. Egy ösvényhez kísérték, amely kifelé vezetett a mennyekből. Ahogy távolodtak, egyre nagyobb sötétség borult rájuk. Undorító bűz töltötte meg a levegőt, s darázs- és szúnyograjok röpködtek mindenütt. Judhishira, ahogy a szeme hozzászokott a homályhoz, egy rothadó hullákkal borított kopár pusztaságot pillantott meg. Acélcsőű varjak és keselyúk csipkedték a holttesteket, s mindenféle torz kinézetű, gonosz szellemek bolyongtak utálatos jajveszékeléssel.

Judhishira döbhentet nézett körbe. A vezetőihez fordult:

– Hol vagyunk? És miért hoztatok ide?

– A fivéréidhez viszünk – válaszolták Indra szolgálai.

Ekkor különböző hangok ütötték meg a fülét.

– Ó, király, de örülünk, hogy itt vagy! Már a puszta jelenléted lelket önt belénk, s szenvedésünk szertefoszlik.

– Kik vagytok? – kiáltotta Judhishira.

– Bhíma vagyok! Arzsuna vagyok! Nakula vagyok! Szahadéva vagyok! – szólalt meg innen is, onnan is egy hang.

Judhishira meg volt rendülve. Ez hogy történhetett? Mi olyat tettek valaha is a fiverei, hogy ilyen poklot érdemeljenek? Miközben azt sem tudta, vajon álmodik-e, vagy talán megőrült, megkérte a vezetőit, hogy hagyják magára.

– Ha a testvéreim itt vannak, én nem akarom elhagyni őket.

Az égiek elmentek, s Judhishira egyedül maradt. Krisnára gondolt. Ez is az Úr tervének a része lett volna? Ahogy a Pándava gondolataiba merülve állt ott, hirtelen az egész vidék felragyogott. Ismét Indrát pillantotta meg, amint más félistenek társaságában feléje közeledett. A pokol szörnyű jelenetei szertefoszlottak, s mennyei tájak foglalták el a helyüket. Legnagyobb ámulatára Judhishira egy mennyei virágokkal és bimbózó fákkal teli gyönyörű kertben találta magát.

– Ó, emberek között a legkiválóbb, ne nyugtalankodj! – mondta mosolyogva Indra. – Sem te, sem a fivéreid nem vagytok a pokolban. Ez a sötét vidék csupán illúzió volt. Nincs olyan ember, aki élete során csak jámbor tetteket hajtana végre. A nagyon jámborak először bűneik gyümölcsét kapják meg, s aztán részesülnek földöntúli boldogságban.

Indra elmondta Judhishiráknak, hogy neki és fivéreinek azért kellett alászállniuk a pokolba, mert hazudtak Drónának. Most azonban ettől a csekély bűnüktől is megszabadultak, s így nagyon hosszú időre a mennyben maradhatnak. Mivel Judhishira bemutatta a rádzsaszúja-áldozatot, ugyanolyan sokáig élvezheti Indra mennyei pompáját, mint maga Indra.

– Ó, király, mártózzatok meg a Mandákiniben, s akkor elnyeritek majd mennyei formákat – mutatott Indra a közeli folyó kristálytisza vizére. Judhishira a víz alá merült, s amikor kiemelkedett belőle, érezte, hogy minden bánata és aggodalma elszáll. Tündöklő testében követte Indrát a palotájába. Legnagyobb öröme egy finom aranytrónon, csodálatos négykarú formájában Krisnát pillantotta meg. Arzsuna éppen imádatot mutatott be neki, másik három fivére pedig körülállta. Indra közelében ott ült Pándu is vakító fényességben. Draupadí szintén jelen volt, s ragyogó alakja olyan volt, mint a Szerencse istennőjé. Tökéletességet elért égi lények, sziddhák, csaranák és szent risik ezrei dicsőítették az Urat. Judhishira megpillantotta közöttük Náradát.

– Meddig fogok fivéreimmal együtt itt maradni? – kérdezte a bölcstől.

Nárada azt felelte, hogy mivel egész életükben az erény útját járták, majdnem végtelen ideig maradhatnak a mennyben.

– Te azonban, ó, király, fivéreiddel együtt Krisna örök társa vagy. Bárhová megy is, ti mindig elkíséritek.

Miután elmagyarázta, hogy az Úr időtlen idők óta sorra megjelenik az anyagi univerzumokban, Nárada így szólt:

– Az Úr a hozzátok hasonló lelkek társaságában végzi tetteit, hogy magához vonzzon minden embert. Senki nem értheti meg teljes mértékben az ő kedvteléseit. Bár látszólag emberi ügyekbe bonyolódik, mindig kívül marad rajtuk, s csak az a vágy vezérli, hogy minden lelket megszabadítson a szenvedéstől. Az illúzió hatása alatt álló emberek nem ismerik fel őt, mert túlságosan ragaszkodnak az anyagi élvezethez.

Judhisthira egész lényét átható boldogság árasztotta el. Ő aztán tényleg nem ragaszkodott az anyagi dolgokhoz. Egy dologra vágyott: arra, hogy Krisnával legyen. Semmi más nem érdekelt. Ehhez képest a menny, minden örömeivel együtt, jelentéktelen semmiség, sőt, Krisna nélkül: maga a pokol. Judhisthira tudta, hogy fivérei és Draupadí is ugyanígy éreznek. Krisna arcát nézte, s azon tűnődött, vajon hová mennek legközelebb.

A szerző utószava

Eredetileg az volt a szándékom e könyv megírásával, hogy a Mahábhárata csodálatos történeteit és bölcsességét a lehető legszélesebb olvasóközönséggel ismertessem meg. Hatalmas műről van azonban szó (a Vjászádeva által írott szanszkrit szöveg százezer négysoros versszakból áll), s így első próbálkozásom eredménye egy vastag kötet lett, amely – még azután is, hogy jelentősen le kellett csökkentenem az eredeti kézirat terjedelmét – mintegy ezer oldalra rúgott. A kötet megjelenése után úgy éreztem, hogy egyes olvasók szemében még ez az ezer oldal is kissé ijesztőnek hat, ezért elhatároztam, hogy újra átírom és még jobban lerövidítem. Így született meg az a változat, amit most a kezdedben tartasz, kedves Olvasó.

A Mahábhárata történetének vezérfonala, lerövidítve bár, de maradéktalanul megtalálható benne. A hosszabb változatban több részlet, s a fő cselekményt kiegészítő történet olvasható, míg a rövidebb kötetben csak néhányat érintek e melléktörténetek közül. Remélem, sikerült egy olyan könyvet létrehoznom, amelyet mindenki elolvashat, aki meg akar ismerkedni a Mahábhárata világával, s bízom benne, hogy (az eposz lenyűgöző történeteit megízlelve) kedvet kap majd a hosszabb verzió elolvasásához is.

Szeretnék köszönetet mondani két kiváló tudósak, a forrásanyagul szolgáló két fordítás szerzőjének: Sri Manmatha Duttnak és Sri Kishari Mohan Gangulinak. Ez a könyv tehát az északi kéz-irat ún. kalkuttai kiadásán alapszik. Az olvasó ezért olykor azt tapasztalhatja majd, hogy a könyv egyes részletei némileg eltérnek attól, amivel esetleg más verziókban találkozott. Imádkozom, hogy ezzel senkit ne zavarjak meg. Azt hiszem azonban, hogy érthető, ha ötezer év után itt-ott némi eltérés mutatkozik az egyes kéziratok között. Ugyanakkor a Pándavák alaptörténete – ahogy azt könyvünkben is elbeszéltük – többé-kevésbé mindegyik verzióban ugyanaz.

Felhasználtam továbbá Sríla A. C. Bhaktivedanta Swami Prabhupáda műveit is, többek közt *A Bhagavad-gítá úgy, ahogy van* c. könyvet. A benne található lelki tanítások felbecsülhetetlen segítséget nyújtottak könyvem megírása során. Tiszteletteljes hódolatomat ajánlom e nagyra becsült lelki tanítómester előtt.

Őszintén remélem, hogy a könyv elnyerte a tetszésedet, kedves Olvasó. Ha megjegyzést vagy bírálatot kívánsz fűzni hozzá, a kiadó címén szívesen várom leveledet. Feltett szándékom, hogy minél tökéletesebben mutassam be e halhatatlan művet, a világ lelki üzenetét hordozó elbeszélő műveinek e számomra legjelentősebb darabját.

Krishna Dharma